

ДЖОДЖО МОЙС АЗ ПРЕДИ ТЕБ

Част 1 от „Аз преди теб“

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 2013

chitanka.info

На Чарлс — с любов

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на моята агентка Шийла Кроули от „Къртис Браун“ и на моята издателка Мари Еванс от „Пенгуин“. И двете веднага прозряха каква всъщност е тази книга — любовна история.

Специални благодарности на Мади Уикам, която ме окуражи в момент, когато не бях съвсем сигурна дали мога и трябва да я напиша.

Благодарности на прекрасния екип в „Къртис Браун“ и най-вече на Джони Гелър, Тали Гарнър, Кейти Макгауан, Алис Лътиънс и Сара Луис за ентусиазма и отличната работа.

Държа да благодаря специално и на Луис Мур, Клеър Ледингам и Шон Морли Джоунс от „Пенгуин“.

Огромни благодарности на всички от Писателския чатрум — моя личен Клуб на борците. Без частта с борбата.

Също и на Индия Нйт, Сам Бейкър, Ема Бедингтън, Триш Десейн, Алекс Хеминсли, Джес Ръстън, Сали Хюс, Тара Манинг и Фани Блейк.

Благодаря на Лизи и Брайън Сандърс и на Джим, Беа и Клеми Мойс. Но преди всичко и както винаги — на Чарлс, Саския, Хари и Локи.

ПРОЛОГ

2007 г.

Когато излиза от банята, вижда, че тя се е събудила. Подпряла се е на възглавниците и прелиства рекламните брошури за предстоящата почивка. Облечена е в една от неговите тениски, а дългата ѝ коса е разрошена и му напомня за отминалата нощ. Той стои на вратата и се наслаждава на спомена, докато бърше влажната си коса с кърпа.

Тя вдига очи от брошурата и се нацупва. Може би е малко голяма да се цупи, но двамата са заедно отскоро и той все още го намира за симпатично.

— Трябва ли да катерим планини и да висим над разни клисури? Това е първата ни почивка заедно, а тия реклами не предлагат друго, освен да скачаш отнякъде или — потреперва престорено — да си навлечен като за полюса. — Хвърля брошурите на леглото и протяга ръце с карамелен тен над главата си. Гласът ѝ е дрезгав, свидетелство за безсънната нощ. — Какво ще кажеш за луксозна почивка в Бали? Ще се излежаваме на пясъка... ще се глезим с процедури по цял ден... А после ще се наслаждаваме на дълги, релаксиращи нощи...

— Не харесвам такива ваканции. Имам нужда да върша нещо.

— Например да скачаш от самолет.

— Не отхвърляй нищо, преди да си го опитала.

Тя прави гримаса.

— Предпочитам да го отхвърля, ако не възразяваш.

Ризата върху тялото му влажнее. Той прекарва гребен през косата си, включва мобилния телефон и се мръщи на дългия списък със съобщения, който тутакси изскача на дисплея.

— Ясно — промърморва. — Трябва да вървя. Чувствай се като у дома си. — Навежда се и я целува. Усеща топлото ѝ чувствено ухание. Вдишва аромата на косите ѝ и за миг губи нишката на мисълта си, защото тя го е прегърнала през врата и го тегли към леглото.

— Значи, този уикенд заминаваме?

Той се отдръпва неохотно.

— Зависи от сделката. В момента виси на косъм. Може да се наложи да замина за Ню Йорк. Но вечерята в четвъртък остава. Ти избери ресторанта. — Коженият му мото екип е на закачалката на вратата и той посяга към него.

Тя присвива очи.

— Вечеря, значи. Със или без господин Блекбъри?

— Моля?

— Знаеш за какво говоря. — Отново се нацупва. — Чувствам се така, сякаш между нас има някой, който иска да ме измести.

— Ще превключа на безшумен режим.

— Уил Трейнър! — възкликва тя с укор. — Никога ли не го изключваш?

— Снощи го направих, нали?

— Беше принуден от обстоятелствата.

Той се ухилва.

— Така ли му казват сега? — Навлича кожения си мото екип. Лиса най-сетне престава да занимава мислите му. Мята рокерското яке на ръката си и на излизане ѝ изпраща въздушна целувка.

В блекбърито му има двацет и две съобщения — първото е дошло от Ню Йорк в 3:42 през нощта. Някакъв правен проблем. Той взема асансьора към подземния гараж и междувременно се информира за случилото се през нощта.

— Добро утро, господин Трейнър.

Охранителят излиза от кабинката си. Тя е специално пригодена за лошо време, макар че тук долу това е излишно. Понякога Уил се пита какво ли прави мъжът в малките часове, зяпнал монитора и лъскавите брони на скъпите автомобили, които никога не се цапат.

Облича коженото яке.

— Как е навън, Мик?

— Ужасно. Вали като из ведро.

Уил спира рязко.

— Така ли? Значи не става за мотор?

Мик поклаща глава.

— Не, сър. Освен ако нямате от специалните приспособления. Или си търсите белята.

Уил вперва поглед в мотоциклета и сваля коженото яке. Независимо какво мисли Лиса, той не е човек на излишните рискове.

Отключва багажника на мотора, оставя вътре якето и подхвърля ключовете към Мик, който ги хваща ловко с една ръка.

— Пъхни ги под вратата, ако обичаш.

— Разбира се. Да ви повикам ли такси?

— Не. Няма смисъл да се мокрим и двамата.

Мик натиска копчето, за да отвори автоматичната решетка, Уил излиза от гаража и му благодари с махване. Ранното утро е сумрачно и шумно, движението в Централен Лондон вече е натоварено, макар че е едва седем и половина. Уил вдига яката си и поема към кръстовището, откъдето най-лесно може да вземе такси. Платното е мокро и хлъзгаво, светлините се отразяват в огледалната му повърхност.

Уил изругава беззвучно, щом забелязва костюмираните мъже, застанали близо до бордюра. Да не би цял Лондон да е започнал да става рано? Всички са се превърнали в ранобудници.

Тъкмо се чуди къде е най-добре да застане, когато телефонът му иззвънява. Рупърт.

— На път съм. Опитвам се да хвана такси. — Мярва едно свободно в отсрещната лента и забързва натам с надеждата, че никой друг не е забелязал колата. Покрай него профучава автобус, последван от камион, чиито спирачки изсвирват и заглушават думите на Рупърт. — Не те чувам, Руп — опитва се да надвика шума от трафика. — Повтори, ако обичаш. — Застанал за кратко върху пешеходния остров, край който се носи потокът от коли, той вижда проблясващата жълта светлина и вдига свободната си ръка, надявайки се шофьорът да го забележи въпреки поройния дъжд.

— Обади се на Джеф в Ню Йорк. Още не си е легнал, чака да му звъннеш. Снощи опитвахме да се свържем с теб.

— Какъв е проблемът?

— Правен. Две клаузи в раздел... подпис... документи... — Гласът му е заглушен от минаваща кола, чиито гуми изсвистяват в локвите.

— Не те чух.

Шофьорът на таксито го е забелязал. Забавя ход и обсипва с пръски отсрещната страна на улицата. С крайчеца на окото си той вижда как малко по-надолу един мъж се впуска в кратък спринт и спира неохотно, разочарован, че ще го изпреварят. Уил се изпълва с едва доловимо чувство на задоволство.

— Кажи на Кали да остави документите на бюрото ми — крещи той. — До десет минути съм в офиса.

Поглежда в двете посоки и скрива глава в яката, докато притичва през платното към таксито, готов да произнесе: „Блекфрайърс“. Дъждът се стича в пролуката между яката и ризата му. Ще е вир-вода, когато стигне в офиса, въпреки краткото разстояние до колата. Може да изпрати секретарката да му купи нова риза.

— И трябва да изясним задълженията си, преди Мартин да дойде в...

Чува свистящия звук, резкия писък на клаксон и вдига очи. Вижда вратата на лъскавото черно такси пред себе си и шофьора — вече е свалил стъклото, — но с крайчеца на окото и още нещо, което не може да различи съвсем, нещо, което се приближава с невъзможна скорост.

Обръща се и за част от секундата осъзнава, че нещото е на пътя му, че няма начин да се измъкне. От изненада ръката му се разтваря и блекбърито пада на земята. Чува вик, който би могъл да е неговият собствен. Последното, което вижда, е кожена ръкавица, лице под шлем, шокът в очите на мъжа и своя собствен, отразен в тях. Следва експлозия и всичко се разпада.

И после няма нищо.

ПЪРВА ГЛАВА

2009 г.

От автобусната спирка до къщи са 158 крачки, но ако не бързаш, може да станат и 180, например, когато си с обувки с платформи. Или такива, купени от благотворителен магазин, с пеперудки на пръстите, но с изхлузващи се каишки на петата, което обяснява защо струват невероятните две лири. Завих зад ъгъла към нашата улица (оставаха ми 68 крачки) и вече виждах дома ни — четиристайна къща близък в редица от еднотипни жилища. Колата на татко беше откън, което означаваше, че още не е тръгнал на работа.

Зад мен слънцето залягваше. Тъмната сянка на Стортфордския замък се плъзгаше по хълма като разтопен восък и заплашваше да ме догони. В друг ден бих могла да ви разкажа всевъзможни истории, свързани с тоя маршрут: за това как татко ме учеше да карам велосипед без странични колела; как госпожа Дохърти със смъкнатата перука ни правеше курабийки; как ръката на Трина се заклеци в един плет, когато беше на единайсет, и разбуня гнездо с оси, след което тичахме с писъци по целия път до замъка.

Велосипедът с помощни колела на Томас лежеше преобърнат на пътеката. Затворих портичката, преместих велосипеда до верандата и отворих вратата. Топлината вътре ме блъсна като въздушна възглавница; мама е зиморничава и парното работи по цяла година. Татко постоянно отваря прозорците и мърмори, че това ще ни разори. Казва, че сметките ни за парно са по-големи от брутния вътрешен продукт на малка африканска държава.

— Ти ли си, миличка?

— Аха. — Провесих якето си на закачалката, където трябваше да се пребори за място сред останалите дрехи.

— Кой е, Лу или Трина?

— Лу.

Хвърлих поглед във всекидневната. Татко лежеше по корем на дивана, пъхнал ръка дълбоко под възглавниците, които сякаш я бяха

погълнали до рамото. Томас, петгодишният ми племенник, клечеше до него и го наблюдаваше напрегнато.

— Лего. — Татко обърна към мен лице, почервенияло от усилието. — Не разбирам защо ги правят толкова малки тия проклетии! Да си виждала лявата ръка на Оби Уан Кеноби?

— Беше върху дивидито. Томас май е разменил ръцете на Оби и Индиана Джоунс.

— Е, не можем да оставим Оби с кафяви ръце. Трябва да намерим черните.

— Не си струва труда. И бездруго Дарт Вейдър си отрязва ръката във втория епизод. — Потупах бузата си — покана за Томас да ме целуне. — Къде е мама?

— Горе. Я гледай! Монета от две лири!

Вдигнах очи към горния етаж и долових познатото скърцане на дъската за гладене. Майка ми — Джоузи Кларк, никога не подвиваше крак. За нея това бе въпрос на чест. Случвало се беше да боядисва прозорците, покатерена на стълба отвън, и да ни маха с ръка, докато ние вътре ядем неделния си обяд.

— Няма ли да ми помогнеш да намерим тая проклета ръка? От половин час я търся, закъснявам за работа.

— Нощна смяна ли си?

— Аха. Вече е пет и половина.

Хвърлих поглед към часовника.

— Не е. Четири и половина е.

Татко измъкна ръка изпод възглавниците и погледна часовника си.

— Защо си подранила?

Поклатих леко глава, сякаш не бях чула въпроса, и влязох в кухнята.

Дядо седеше в стола си до кухненския прозорец, забил поглед в някакво sudoku. Сестрата от поликлиниката ни беше казала, че е добре за концентрацията му, помагало му да се съсредоточи след инсулта. Май само аз забелязвах, че попълва квадратчетата с първата цифра, която му дойде наум.

— Здравсти, дядо.

Той вдигна очи и се усмихна.

— Искаш ли чаша чай?

Поклати глава и размърда устни.

— Безалкохолно?

Кимна.

Отворих вратата на хладилника.

— Няма ябълков сок. — После се сетих, че ябълковият сок е твърде скъп. — Лимонада?

Той поклати глава.

— Вода?

Дядо кимна и докато му подавах чашата, промърмори нещо, което би могло да мине за „благодаря“.

Мама влезе в стаята, понесла огромна кошница с идеално сгънато пране.

— Твои ли са? — размаха чифт чорапи.

— Май са на Трина.

— И аз така си помислих. Странен цвят. Сигурно съм ги изпрала със синята пижама на дядо ти. Рано си се върнала. Ще ходиш ли някъде?

— Не. — Напълних чаша вода от чешмата и я изпих.

— Патрик ще идва ли довечера? Звънна преди малко. Да не си си изключила мобилния?

— Аха.

— Каза, че щял да направи резервация за почивката ви. Баща ти казва, че видял нещо по телевизията. Какво си бяхте харесали? Ипсос? Калипсо?

— Скиатос.

— Точно така. Трябва много да внимавате с хотела. Може да го проверите и по интернет. Двамата с дядо ти гледали нещо в обедните новини. Изглежда, доста строят там — и половината били от тези, как ги наричаха, бюджетни хотели, — та трябва добре да го проучите. Татко, искаш ли чай? Лу предложи ли ти вече? — Тя включи електрическия чайник и чак тогава ме погледна. Изглежда, най-сетне бе забелязала, че не казвам нищо. — Добре ли си, скъпа? Виждаш ми се бледа.

Протегна ръка и я сложи на челото ми, сякаш бях дете, а не на двайсет и шест години.

— Почивката май ще ни се размине.

Ръката на мама замръзна. Изглежда ме проникателно, сякаш ме изследваше с рентгенови лъчи. Помнех този поглед от детинство.

— Да не сте се скарали с Патрик?

— Мамо, аз...

— Знам, че не е моя работа. Но сте гаджета отдавна. Нормално е да има и такива моменти. Понякога и ние с баща ти...

— Изгубих си работата.

Думите увиснаха в тишината и продължиха да се реят из стаята дълго след като бяха изречени.

— Какво?

— Франк затваря кафенето. От утре. — Протегнах ръка с навлажнения плик, който в шока си бях стискала по целия път — в автобуса и 180-те крачки от спирката до къщи. — Това е заплата ми за три месеца напред.

Денят бе започнал както обикновено. Всички мои познати мразят сутрините в понеделник, но не и аз. Харесваше ми да пристигам рано в „Кифличката“, да включавам големия чайник, да внасям касите с мляко и хляб от задния двор и да си бърбърям с Франк, докато се приготвяме да отворим.

Харесваше ми душната топлина в заведението, напоена с мириса на бекон, струите свеж въздух, нахлуващи при отварянето на вратата, жуженето на разговорите, а когато бе тихо — приглушената музика от радиото на Франк, което свиреше сякаш на себе си в ъгъла. Не беше от модерните заведения. Стените му бяха осеяни със снимки от замъка на хълма, масите още имаха пластмасово покритие, а менюто не бе помръднало, откакто бях започнала работа, като изключим няколко промени във видовете шоколад и добавянето на шоколадови кексчета към асортимента от кифлички с глазура.

Но най-много харесвах клиентите. Харесвах Кев и Анджело, водопроводчиците, които идваха почти всяка сутрин и се шегуваха с Франк за произхода на месото. Харесвах жената с прякор Глухарчето заради бухналата ѝ бяла коса, — която си поръчваше яйца и пържени картофи от понеделник до четвъртък и четеше безплатните вестници, докато изпие двете си чаши чай. Всеки път гледах да я заговоря.

Сигурно това беше единственият разговор на старата дама за целия ден.

Харесваха ми туристите, които се отбиваха на път към замъка и на връщане от него, шумните ученици, които идваха след училище, постоянните клиенти от офисите оттатък улицата, Нина и Чери, фризьорките, които можеха да ти кажат калориите на целия асортимент в „Кифличката“. Не ме дразнеха дори неприятните клиенти, като червенокосата собственичка на магазина за играчки, която се заяждаше за рестото поне веднъж седмично.

Наблюдавах началото и края на познанства, зародили се на масите в заведението, гледах как се прехвърлят децата между разведените родители, виждах облекчението на клиентите, които не обичаха да готвят, тайното удоволствие на пенсионерите от топлата храна. Пред мен минаваше животът на много хора и с повечето разменях по някоя и друга дума — пускаха шеги или правеха коментари, докато отпиваха от топлия чай. Татко казваше, че никога не знае какво ще изтърся, но в „Кифличката“ това нямаше значение. Франк ме харесваше. Беше мълчалив по природа и твърдеше, че оживявам заведението му. Аз бях нещо като барманка, но без да наливам напитки нонстоп.

И изведнъж, през въпросния ден, когато обедният наплив бе свършил и заведението за кратко се беше изпразнило, Франк избърса ръце в престилката, измъкна се иззад печката и обърна към улицата малката табелка „Затворено“.

— Франк, вече съм ти казвала. Минималната надница не включва екстри. — Шефът ми беше странен като синьо гну, както обичаше да се изразява баща ми. Погледнах го.

Не се усмихваше.

— Опа! Да не би пак да съм сипала сол в захарниците?

Франк стискаше в ръце един пешкир — никога не го бях виждала толкова притеснен. За миг се почудих дали някой не се е оплакал от мен. Направи ми знак да седна.

— Съжалявам, Луиза — добави той, след като ми съобщи новината. — Трябва да се върна в Австралия. Татко не е добре със здравето. А и без това в замъка се канят да отворят заведение. Пишеше го на стената.

Сигурно съм седяла със зяпнала уста. Франк ми връчи плика и отговори на следващия ми въпрос, преди да съм го изрекла.

— Знаеш, че не си подписвала официален договор, но няма да те оставя така. Тук е заплатата ти за три месеца. Утре затваряме.

— Три месеца! — избухна татко, докато мама пъхаше чаша подсладен чай в ръцете ми. — Голям жест, няма що, при положение че тя работи за него като роб цели шест години!

— Бърнард! — Мама го стрелна предупредително и кимна към Томас. Родителите ми го гледаха през деня, докато Трина се прибере от работа.

— И сега какво ще прави, по дяволите? С това едnodневно предупреждение?!

— Ами... просто ще трябва да си намери нова работа.

— Няма работа, Джоузи! Знаеш го не по-зле от мен. В криза сме.

Мама притвори за миг очи, сякаш правеше опит да се успокои, преди да отговори.

— Лу е умно момиче. Все ще намери нещо. Има доста стаж зад гърба си. А и Франк ще ѝ даде добра препоръка.

— Да бе... „Луиза Кларк прави страхотни препечени филийки и много я бива да налива чай.“

— Благодаря ти за доверието, татко.

— Нищо не съм казал.

Знаех истинската причина за безпокойството на баща ми. Вкъщи разчитаха на моята заплата. Трина работеше за жълти стотинки в цветарския магазин. Мама не можеше да работи, защото трябваше да се грижи за дядо, а неговата пенсия бе мизерна. Татко живееше в постоянно напрежение за своята работа в мебелния завод. Шефът му от месеци намекваше за възможни съкращения. У дома се подхвърляха приказки за дългове и превишаване на кредита. Преди две години колата на татко бе помляна от шофьор без застраховка и това срути и бездруго разклатените финанси на родителите ми. Скромната ми надница едва успяваше да закрепил положението и да покрие домакинските разходи.

— Да не се окайваме предварително. Утре Лу може да иде в Бюрото по труда и да види какво предлагат. Засега имаме с какво да

караме. — Говореха тъй, сякаш мен ме нямаше. — Освен това е умница. Умница си ни, нали, миличка? Може да изкара курс по машинопис. Да започне работа в някой офис.

Седях, без да продумам, докато родителите ми обсъждаха какви други възможности имам със скромното си образование. Работа във фабрика, шивачка, продавачка на сандвичи. За първи път този следобед ми се доплака. Томас ме изглежда с големите си кръгли очи и безмълвно ми подаде половин лепкава бисквита.

— Благодаря ти, Томо — промърморих аз и я изядох.

Той беше на пистата, точно както очаквах. От понеделник до четвъртък, с точността на гарово разписание, Патрик тренираше в гимнастическия салон или тичаше по ярко осветената писта. Слязох по стълбите и се сгуших в якето, понеже ми стана студено. Поех бавно по пистата и когато приближих достатъчно, му махнах с ръка.

— Потичай с мен — предложи запъхтяно, щом дойде по-близо. Дъхът му излизаше на прозрачни облачета. — Имам още четири обиколки.

Поколебах се за миг и затичах редом с него. Това беше единственият начин да проведем разговор. Бях с розовите си маратонки с тюркоазени връзки, единствените обувки, с които можех да тичам.

Прекарах деня у дома, опитвайки се да бъда полезна. Още след първия час усетих, че започвам да лазя по нервите на майка си. Мама и дядо си имаха установен ритъм и само им се пречках. Татко спеше, понеже той месец работеше нощна смяна, и не биваше да го безпокоим. Разтребих стаята си, седнах и погледах телевизия с намалена сила на звука, а когато от време на време си спомнях защо съм вкъщи, за миг усещах остра болка в гърдите.

— Не те очаквах.

— Омръзна ми да седя вкъщи. Помислих си, че можем да идем някъде.

Той ми хвърли кос поглед. Лицето му блестеше от пот.

— Гледай по-скоро да си намериш работа, рожбо.

— Не са минали и двацет и четири часа, откакто изгубих моята. Нямам ли право поне малко да се разкисна?

— Не го вземай толкова навътре. И бездруго нямаше да работиш на това място вечно. Нали искаш да вървиш напред и нагоре. — Преди две години Патрик бе обявен за най-добрия млад предприемач на годината в Стортфолд и още не бе дошъл на себе си от признанието. Оттогава се беше сдобил с бизнес партньор — Джинджър Пийт, и двамата работеха като персонални фитнес инструктори — покриваха район от шейсет километра и имаха два регистрирани вана с логото на фирмата. В офиса им беше окачено бяло табло, където Патрик записваше очаквания оборот с дебели черни маркери, като постоянно преправяше цифрите, докато не го удовлетворят. Аз обаче изобщо не бях сигурна дали имат реално покритие. — Едно уволнение може да промени живота на човек, Лу. — Той хвърли поглед към часовника си, за да види за колко време е направил обиколката. — Какво искаш да правиш? Можеш да изкараш някой курс. Сигурен съм, че има помощи за хора като теб.

— Хора като мен?

— Хора, които търсят нови възможности. Ти с какво искаш да се занимаваш? Може да станеш козметичка. Доста си хубавичка. — Смушка ме с лакът, докато тичахме, сякаш трябваше да съм му благодарна за комплимента.

— Знаеш я моята козметика. Сапун, вода, нищо специално.

Патрик, изглежда, започваше да се отегчава.

Аз изоставах. Мразех да тичам. Мразех и Патрик, задето не забавя темпото.

— Какво ще кажеш за... продавачка? Секретарка? Брокер на недвижими имоти? Не знам... все трябва да има нещо, което би могла да правиш.

Но нямаше. Харесвах работата си в кафенето. Харесваше ми да знам всичко за „Кифличката“ и да слушам за живота на хората, които идваха в заведението. Там се чувствах добре.

— Не можеш да се мотаеш безкрайно, рожбо. Ще ти мине. Най-добрите предприемачи са започнали от нулата. Джефри Арчър. Ричард Брансън. — Той ме потупа по ръката да не изоставам.

— Съмнявам се, че Джефри Арчър е приготвял препечени филийки. — Бях се задъхала. И сутиенът ми не беше подходящ за случая. Забавих ход и подпрях ръце на коленете си.

Той извърна глава и затича заднешком, гласът му се разнесе в неподвижния хладен въздух:

— Може и да е приготвял... Просто ти давам пример. Утре ще мислиш по друг начин. Облечи си някой приличен костюм и иди в Бюрото по труда. Или — ако искаш — ела да работиш с нас, аз ще те науча. Знаеш, че в тоя бизнес има хляб. И не се безпокой за почивката. Аз ще я платя.

Усмихнах му се.

Той ми изпрати въздушна целувка и гласът му отекна в празния стадион:

— Ще ми върнеш парите, когато си стъпиш на краката.

Подадох първата си молба за помощ като безработна. Минах през 45-минутно интервю, а после и през групово интервю наред с двайсетина изхвърлени като мен мъже и жени. Половината изглеждаха леко стреснати, както подозирах, че изглеждам и аз, а останалите имаха празните, безлични лица на хора, които са били тук много пъти. Облякла се бях с дрехи, които баща ми наричаше „цивилни“.

В резултат на тия усилия, за кратко работих нощна смяна във фабрика за обработка на пилета (после седмици наред сънувах кошмари) и два дни ходих на курс за консултанти по еленергията за домакинствата. Бързо осъзнах, че всъщност ме обучават да омайвам старци да си сменят енергийния доставчик, и заявих на Саид, моя личен „съветник“, че това не е за мен. Той настоя да продължа да избирам, затова отбелязах някои от предлаганите позиции, но тогава той се умълча и предложи да опитаме (винаги казваше „ние“, макар да беше очевидно, че единият от нас си има работа) нещо друго.

Изкарах две седмици във верига за бързо хранене. Работното време беше наред, можех да преглътна факта, че униформата наелектризира косата ми, но ми беше невъзможно да спазвам сценария с „подходящите отговори“ и тъпите въпроси от рода на „Какво мога да направя за вас днес“ и „Желаете ли към това и голяма порция пържени картопки?“. Освободиха ме, след като едно от момичетата на поничките ме хвана да обсъждам достойнствата на безплатните играчки с четиригодишно дете. Вината не беше моя. Четиригодишното

момиченце беше умно. А и аз като него мислех, че Спящите красавици не струват.

Бях дошла за четвърто интервю. Саид бе вперил поглед в сензорния екран и проверяваше други „възможности“ за работа. Дори той, който обикновено демонстрираше оптимизъм и самоувереност от типа „мога да намеря работа и на най-задръстените кандидати“, беше започнал да се уморява.

— Хммм... Мислила ли си да работиш в развлекателната индустрия?

— Имаш предвид да се правя на мъж в някоя пантомима?

— Не, не. Има място за танцьорка в бар. Всъщност няколко.

Вдигнах вежди.

— Кажете ми, че се шегуваш.

— Трийсет часа на седмица и сама си си шеф. Бакшишите сигурно са добри.

— Това означава ли, че току-що ме посъветва да се кълча по бикини пред непознати?

— Нали каза, че те бива с хората. А и май си падаш по... екстравагантното облекло. — Той погледна към електриковозеления ми чорапогащник. Бях решила, че цветът му ще ме ободри. Томас ми беше тананикал мелодийката от „Малката русалка“ почти през цялата закуска.

Саид чукна нещо на клавиатурата.

— Какво ще кажеш за оператор на секстелефон?

Изгледах го кръвнишки.

Той вдигна рамене.

— Нали каза, че обичаш да разговаряш с хората.

— Не. И не искам да съм танцьорка в бар. Както и масажистка. Или оператор на уебкамера. Стига, Саид. Все има нещо, което мога да правя, без баща ми да получи удар.

Това, изглежда, го затрудни.

— Не е останало много, като изключим местата с плаващо работно време в търговската мрежа.

— Зареждане на щандове нощем? — Вече бях идвала достатъчно пъти и бях усвоила терминологията.

— Само че има списък с чакащи. Работата се предпочита от родителите, защото могат да прибират децата си от училище — обясни

той с извинителен тон. Взя се отново в екрана. — Май остана само санитарка.

— Да бърша задниците на старци.

— Съжалявам, Луиза, но нямаш кой знае какво образование. Ако решиш да се преквалифицираш, с радост ще ти обясня възможностите. Във вечерното училище предлагат всякакви курсове.

— Вече минахме през това, Саид. Ако се запиша, губя социалните помощи, нали?

— Ако не си в списъка с безработните, да.

Известно време мълчахме. Зяпах към входа, където стояха двама едри охранители. Питам се дали и те бяха получили работата си от Бюрото по труда.

— Не ме бива да се грижа за стари хора, Саид. Дядо живее вкъщи, откакто получи инсулт, и знам, че не ме бива.

— Хм. Значи, имаш някакъв опит все пак.

— Не, не. Само мама се грижи за него.

— Тя търси ли си работа?

— Много смешно.

— Не се шегувам.

— И да ме остави аз да се грижа за дядо? Не, благодаря. Впрочем сигурна съм, че и той ще каже същото. Нямаш ли нещо в някое кафене?

— Кафенетата в нашия град се броят на пръсти, Луиза. Какво ще кажеш да опитаме в „Кентъки Фрайд Чикън“? Може пък да ти хареса.

— Защото ще получа много по-голямо удовлетворение, като предлагам двоен сандвич вместо единичен? Не, зарежи.

— Тогава трябва да търсим извън града.

— Междуградските автобуси са само четири. Известно ти е. Проверих туристическия автобус, както предложи, но последният курс е в пет следобед. Освен това е двойно по-скъп от обикновения.

Саид се облегна назад в стола.

— Ти си млад и здрав човек, Луиза, и бих искал да изтъкна, че за да продължиш да получаваши помощи, трябва да...

— ... покажа, че се опитвам да си намеря работа. Известно ми е.

Как можех да обясня на този човек колко искам да работя? Дали имаше и най-слаба представа колко ми липсва старата работа? Доскоро за мен „безработица“ беше само дума, нещо, което споменавах по

новините във връзка с корабостроителници или автомобилни заводи. Никога не си бях представяла, че работата може да ти липсва, както ти липсва крайник, и че мислите ти постоянно ще са заети с това. Не знаех, че наред с неизбежния страх за парите и бъдещето, безработицата те кара да се чувстваш неадекватен и безполезен. Че ти е по-трудно да ставаш сутрин, отколкото когато те стряска звънът на часовника. Че ще ти липсват хората, с които си работил, колкото и да сте били различни. Че ще се улавяш как се оглеждаш за познати лица, докато вървиш по главната улица. Първия път, когато видях Глухарчето да се шляе безцелно край витрините на магазините, също като мен, едва се сдържах да не ида да я прегърна.

Гласът на Саид прекъсна размишленията ми:

— Хм. От това може да излезе нещо.

Опитах се да надзърна в екрана.

— Ей сега дойде. Преди минута. Място за санитарка.

— Казах ти, че не ме бива с...

— Не е за стари хора. Това е... в частен дом. Да помагаш въщи, няма и три километра от твоя адрес. Грижи и компания за мъж с увреждане. Можеш ли да шофираш?

— Да. Ще трябва ли обаче да му бърша и...

— Доколкото разбирам, не се изисква бърсане на задници. — Той впери очи в екрана. — Човекът е... напълно неподвижен. Има нужда някой да го храни и да се грижи за него през деня. В тая работа обикновено трябва да ги извеждаш, когато искат да идат някъде, и да им помагаш с разни дребни неща, които не могат да вършат сами. Охо! Парите са добри. Доста повече от минимална заплата.

— Сигурно защото ще има бърсане на задници.

— Ще им звънна да разбере как стои въпросът с бърсането. Ще идеш ли на интервюто, ако има такова?

Прозвуча като въпрос.

И двамата обаче знаехме отговора.

Въздъхнах и взех дамската чанта, готова да поема към къщи.

— Мили боже! — възкликна баща ми. — Можеш ли да си представиш? Не му стига на човека, че е в инвалидна количка, ами и нашата Лу ще му прави компания.

— Бърнард! — смъмри го майка ми.
Зад мен дядо хихикаше над чая си.

ВТОРА ГЛАВА

Не съм тъпа. По-добре да ви го кажа отсега. Но няма как да не почувстваш дефицит на мозъчни клетки, ако по-малката ти сестра не само е минала напред с една година и се е озовала в твоя клас, ами е продължила и в по-горния.

Всичко, което ми се струваше умно или оригинално, Катрина вече го бе правила преди мен, макар да е с осемнайсет месеца по-малка. Беше чела всяка книга, която вземах от библиотеката, знаеше всеки факт, който споменавах на вечеря. Не познавам друг като нея, който да обича да го изпитват. Понякога си мисля, че се обличам по-така само защото единственото, в което Трина не я бива, е да съчетава дрехите. Тя е по пуловерите и джинсите. Идеята ѝ за шик е да си изглади джинсите.

Баща ми ме нарича „образ“, понеже винаги изтърсвам първото, което ми дойде наум. Твърди, че съм като леля Лили, макар изобщо да не съм я виждала. Не е много приятно постоянно да те сравняват с човек, когото не познаваш. Слизам например по стълбите, обути в морави ботуши, и татко се обръща към мама и казва: „Нали помниш леля Лили и моравите ѝ ботуши?“, а мама цъка с език и прихва, сякаш това е някаква тайна шега. Майка ми ме нарича „оригинал“ — нейният любезен начин да признае, че не разбира защо се обличам така.

Но като изключим един кратък период от пубертета, никога не съм искала да приличам на Трина или на някое друго момиче в училище; до четиринайсетата си година предпочитам да се обличам като момче, а сега се обличам, както на мен ми харесва, според настроението ми за деня. Не виждам защо трябва да полагам усилия да изглеждам банално. Аз съм дребна, чернокоса и според баща ми имам лице на елф. Няма предвид „красива като елф“. Не съм грозна, ала едва ли някой би ме нарекъл красива. Не мога да се похваля с особена изтънченост. Патрик казва, че съм „великолепна“, но само когато иска да си легнем, и ми е съвсем ясен. Заедно сме почти от седем години.

Вече съм на двайсет и шест, а все още не знам какво точно искам. Не се бях замисляла по въпроса, докато не си изгубих работата. Предполагам, че ще се омъжа за Патрик, ще народя куп дечурлига и ще живея на две-три улици от мястото, където винаги съм живяла. Като изключим екзотичния начин на обличане и обстоятелството, че съм малко дребна на ръст, не се различавам кой знае колко от хората на улицата. Едва ли ще се обърнете след мен. Обикновено момиче с обикновен живот. На мен обаче си ми харесваше.

— Трябва да сложиш костюм за интервюто — настоя мама. — Сега всички ходят небрежно облечени.

— Да бе, много е важно да нося тънко райе, докато храня старчоци.

— Недей да остроумничиш.

— Не мога да си купя костюм. Ами ако не получа работата?

— Можеш да облечеш моя, ще ти изглежда и някоя хубава блуза. И поне веднъж смени тая прическа тип „принцеса Лея“ — посочи тя косата ми, която обикновено носех на две плитки, увити отстрани на главата. — Опитай се да изглеждаш като нормален човек.

Знаех, че е безсмислено да споря с майка си. Освен това беше ясно, че баща ми е инструктиран да не коментира облеклото ми, въпреки че излязох от къщи със странна походка заради прекалено тясната пола.

— Чао, миличка — пропя той и ъгълчетата на устата му потрепнаха. — Успех на интервюто. Изглеждаш много... делово.

Не ме притесняваше това, че носех костюма на майка си или че кройката му е била модерна в края на миналия век, а че ми беше възтесничък. Коланът се врязваше в талията ми, а самото се разтваряше на гърдите. Както обича да казва татко, дори един скакалец е по-закръглен от мама.

По време на краткото пътуване с автобуса се чувствах леко уплашена. Никога не бях ходила на интервю за работа. Започнах в „Кифличката“, след като с Трина се хванахме на бас, че не мога да си намеря работа за един ден. Просто влязох в кафенето и попитах Франк дали има нужда от още един чифт ръце. Той пък бе отворил заведението същия ден и направо не повярва на късмета си.

Не си спомням да сме обсъждали въпроса за парите. Предложи да ми плаща на седмица и аз се съгласих. Веднъж годишно ми вдигаше леко заплатата, обикновено малко повече, отколкото сама бих поискала.

Седях в автобуса и се питах какви въпроси задават хората на интервю. Ами ако ме помолят да храня този старец, да го къпя или нещо от сорта? Саид каза, че имало човек, който се грижел за „интимните му нужди“ (потреперих от фразата). В момента работата на втория помощник „не била много ясна“, както се изрази. Представях си как бърша лигите на дядката и крещя с цяло гърло: „Не искаш ли чаша чай?“.

В началото, докато се възстановяваше от инсулта, дядо не можеше да прави нищо. Мама се грижеше за него. „Майка ти е светица“ — казваше татко, което според мен означаваше, че тя бърше задника на дядо, без да се разпищи и да избяга от къщи. Мен никой не ме беше наричал светица. Нарязвах храната на дядо и му приготвях чай, но колкото до останалото — не бях сигурна, че съм омесена от подходящото тесто.

Гранта Хаус беше от другата страна на Стортфолдския замък, близо до средновековните стени, на дългата непавирана отсечка, върху която имаше само четири къщи, като се изключи офисът на Националния тръст в центъра на туристическия район. Милион пъти бях минавала край тази къща, без изобщо да я забележа. Сега, докато вървах край паркинга и теснолинейката, безлюдни и мрачни като летни атракции през февруари, видях, че къщата е много по-голяма, отколкото си я представях. Масивната сграда от червени тухли с красива фасада приличаше на онези къщи, които можеш да видиш в старите броеве на „Живот в провинцията“, докато чакаш пред лекарския кабинет.

Закрачих по дългата алея, като се опитвах да не мисля, че някой може да ме наблюдава от прозореца. Когато вървиш по такава дълга алея, си в неизгодна позиция; неволно започваш да се чувстваш понисш. Тъкмо се канех да оправя буклата на челото си, когато вратата се отвори и аз подскочих.

На верандата излезе жена, горе-долу на моята възраст. Беше облечена в бял панталон и медицинска туника и държеше палто и папка под мишница. Усмихна ми се любезно, докато ме подминаваше.

— Благодаря, че ни посетихте — чух глас отвътре. — Ще поддържаме връзка. А...

Жената, която се появи, бе на средна възраст, с красиво лице и изискана, перфектно оформена прическа. Облечена беше в костюм с панталон, който сигурно струваше колкото месечната заплата на татко.

— Мис Кларк, нали?

— Луиза. — Протегнах ръка, както ме беше инструктирала мама. Двамата с татко не одобряваха, че днешните млади изобщо не се ръкуват. „По наше време и дума не можеше да става да кажеш «здрасти» или — не дай боже — да изпратиш въздушна целувка.“ На тази жена въздушната целувка определено нямаше да ѝ хареса.

— Заповядайте. — Тя побърза да отдръпне ръката си, но усещах как очите ѝ ме оглеждат критично, сякаш вече ме оценяваше. — Бихте ли ме последвали? Ще говорим във всекидневната. Казвам се Камила Трейнър. — Изрече го някак уморено, сякаш бе произнасяла тези думи многократно през деня.

Влязохме в огромна стая с френски прозорци от пода до тавана. От махагонови корнизи се спускаха тежки красиви завеси, подът бе застлан с персийски килим. Миришеше на пчелен восък и стари мебели. Навсякъде имаше елегантни малки масички, чиято полирана повърхност бе осеяна с декоративни кутии. За миг се зачудих къде семейство Трейнър си оставят чашите с чая.

— Идвате във връзка с обявата в Бюрото по труда, нали? Моля, седнете.

Докато жената прелистваше папката с документи, аз скришом огледах стаята. Мислех, че къщата ще прилича на болница, с асансьори и лесно почистващи се повърхности. Но тази беше като петзвезден хотел. Класата си личеше, вещите бяха подбрани с вкус и изглеждаха ценни. Върху един бюфет имаше снимки в сребърни рамки, само че бяха доста далеч и не можех да разгледам лицата. Докато домакинята преглеждаше книжата, аз се наместих в стола, за да виждам по-добре.

И в този момент го чух — отчетлив звук от раздиращ се шев. Погледнах надолу и видях, че страничният шев на полата се е разпрал и копринените конци са се разнищили грозно. Почувствах как лицето ми пламва.

— Така... госпожице Кларк... имате ли опит с квадриплегията^[1]?

Обърнах се с лице към госпожа Трейнър, като се извих така, че сакото да покрие колкото е възможно по-голяма площ от полата.

— Не.

— Отдавна ли сте санитарка?

— Тъж... Всъщност никога не съм била — признах аз и добавих, сякаш чувах гласа на Саид, — но съм сигурна, че мога да се науча.

— Знаете ли какво е квадриплегик?

Поколебах се.

— Когато... се нуждаеш от инвалидна количка?

— Може и така да се каже. Има различни степени, но в този случай говорим за пълно обездвижване на краката и съвсем слабо използване на ръцете. Това притеснява ли ви?

— Със сигурност не толкова, колкото притеснява него. — Усмихнах се плахо, но лицето на госпожа Трейнър остана безизразно. — Съжалявам, не исках да...

— Можете ли да шофирате, госпожице Кларк?

— Да.

— Талонът ви чист ли е?

Кимнах.

Камила Трейнър отбеляза нещо в списъка си.

Полата продължаваше да се цепи. Виждах как бримката пълзи неумолимо нагоре по бедрото. С тази скорост, когато се изправех, щях да приличам на шоугърла от Лас Вегас.

— Добре ли сте? — Госпожа Трейнър се бе вторачила в мен.

— Малко ми е топло. Нали може да си сваля сакото? — Изхлузих се от него, преди тя да успее да каже нещо, и го вързах около талията си, за да скрия цепката на полата. — Изглежда, съм се поразгорещила — промърморих и й се усмихнах. — Докато идвах насам, искам да кажа.

Последва кратка пауза, след което госпожа Трейнър се върна към папката си.

— На колко години сте?

— Двайсет и шест.

— И сте били на предишната си работа шест години?

— Да. Казаха, че ще ви изпратят копие от препоръката ми.

— Хммм... — Госпожа Трейнър я извадя и примижа. — Предишният ви работодател твърди, че сте „мила, общителна и жизнерадостна“.

— Ами, платих му.

Отново никаква реакция.

По дяволите, помислих си.

Сякаш ме изучаваха. При това доста безцеремонно. Изведнъж блузата на майка ми с нейните проблясващи на бледата светлина синтетични нишки ми се стори евтина. По-добре да си бях облякла един обикновен панталон и семпла блуза. Всичко друго, само не и тоя костюм.

— И защо сте напуснали работата си, щом толкова много ви ценят?

— Франк... собственикът... продаде кафенето. Онова в другия край на замъка, „Кифличка с масло“. Не съм искала да напускам.

Госпожа Трейнър кимна. Може би смяташе коментара за излишен, а може би и тя самата предпочиташе да съм на старата си работа.

— Какво точно искате от живота?

— Моля?

— Мислите ли да правите кариера? Ще използвате ли тази работа като стъпало към нещо друго? Имате ли мечти за определена професия?

Погледнах я смаяно.

Това някаква уловка ли беше?

— Ами... не съм мислила толкова надалеч. Откакто изгубих работата си, просто... — Преглътнах. — Просто искам пак да работя.

Обяснението ми беше жалко. Кой идва на интервю, без да знае какво иска? Изразът на лицето на госпожа Трейнър говореше, че и тя си е помислила същото.

Жената остави химикалката си.

— Така... кажете ми, госпожице Кларк, защо да предпочета вас, вместо, да речем, предишната кандидатка, която има няколкогодишен опит с хора с увреждания?

Погледнах я в очите.

— Хммм... честно? Не знам. — Думите ми бяха посрещнати с мълчание, затова добавих: — Това ще решите вие.

— Не можете ли да ми дадете поне една причина да се спра на вас?

Изведнъж пред мен изплува лицето на мама. Не можех да понеса мисълта да се прибера у дома със съсипан костюм и провалено интервю. А за тази работа плащаха повече от девет лири на час.

Поизправих се на стола.

— Ами... аз уча бързо, никога не боледувам, живея наблизко — от другата страна на замъка — и съм по-силна, отколкото изглеждам... Може би достатъчно силна, за да ви помагам в грижите за вашия съпруг.

— Съпруга ми? Не се налага да се грижите за моя съпруг. Става въпрос за сина ми.

— Сина ви? — Примигнах. — О! Не се боя от тежка работа. Умея да общувам с всякакви хора и... и правя хубав чай. — Не спирах да говоря. Мисълта, че става дума за сина й, ме обърка. — Според баща ми това не е кой знае каква препоръка. Но смея да твърдя, че едва ли има нещо, което не би могло да се оправи с чаша хубав чай...

В начина, по който госпожа Трейнър ме наблюдаваше, имаше нещо странно.

— Съжалявам — промърморих, когато осъзнах какво съм казала. — Нямах предвид, че... параплегията... квадриплегията... състоянието на сина ви... може да се оправи с чаша чай.

— Трябва да ви предупредя, госпожице Кларк, че мястото не е постоянно. Ще е максимум за шест месеца. Затова и заплатата е по-висока. Искаме да привлечем подходящия човек.

— Повярвайте ми, ако сте работили във фабрика за обработка на пилета, всяка друга работа ще ви се види привлекателна. — *О, млъкни, Луиза!* Прехапах устни.

Но госпожа Трейнър сякаш не ме чу. Затвори папката си.

— Синът ми — Уил, пострада при пътна злополука преди две години. Нуждае се от грижи двайсет и четири часа в денонощието, повечето от тях са поети от квалифициран болногледач. От помощника му се очаква да е тук през деня, да прави компания на сина ми, да го храни, да свършва по нещо в къщата и да внимава да не се нарани. — Камила Трейнър впери поглед в скута си. — За Уил е много важно човекът до него да е наясно с тази отговорност.

Всичко, което каза, дори начинът, по който произнасяше думите, подсказваше, че ме смята за кръгла глупачка.

— Разбирам. — Понечих да си взема чантата.

— Значи приемате работата?

Това беше толкова неочаквано, та отначало реших, че не съм я чула правилно.

— Моля?

— Добре е да започнете колкото е възможно по-скоро. Плащането е на седмица.

За миг онемях.

— Значи предпочитате мен пред... — подех смаяно.

— Работният ви ден ще е доста продължителен — от осем сутринта до пет следобед, понякога и по-късно. Няма специално време за обедна почивка, но докато Нейтън, квалифицираният болногледач, за когото ви споменах, изпълнява обичайните процедури, ще имате на разположение половин час.

— И от мен няма да се изискват... медицински грижи?

— Уил получава възможно най-доброто медицинско обслужване. Нуждаем се единствено от човек, който е жизнерадостен... и с ведър дух. Животът на сина ми... никак не е лек и е добре да има някой, който да го окуражава и да... — Тя замълча и се загледа в една точка отвъд френските прозорци. Накрая се извърна към мен и рече: — да кажем, че за нас психическото му здраве е не по-малко важно от физическото. Разбирате ли?

— Така мисля. Трябва ли... да нося униформа?

— Не. В никакъв случай. — Тя погледна към краката ми. — Но може би е добре да се обличате... малко по-скромно.

Аз също сведох очи — самото ми се беше поизместило и разкриваше значителна част от голото ми бедро.

— Това... Съжалявам. Полата се разпори. Не е моя.

Ала госпожа Трейнър сякаш не ме чу.

— Ще ви обясня какво трябва да правите, когато започнете. В момента с Уил се общува трудно, госпожице Кларк. За тази работа е необходимо по-скоро отношение, отколкото професионални умения... доколкото ги имате. Така... значи ще се видим утре?

— Утре? Няма ли... не желаете ли да ме представите на сина си?

— Днес Уил не се чувства много добре. Ще започнем утре.

Осъзнах, че госпожа Трейнър вече е готова да ме изпрати, и се изправих.

— Да — промърморих и се увих в самото на мама. — Ъъъ. Благодаря ви. Ще се видим утре в осем.

Мама сипваше картофи в чинията на татко. Сложи му два, той обаче посегна към купата за още. Тя го спря и върна картофите обратно, а когато той посегна отново, го плесна по кокалчетата с лъжицата за сервиране. Около малката маса седяха родителите ми, сестра ми и Томас, дядо и Патрик, който в сряда винаги идваше на вечеря.

— Тате — обърна се мама към дядо, — искаш ли някой да ти нареже месото? Трина, ще нарежеш ли месото на дядо си?

Трина се наведе през масата и с ловки движения се зае да накъсва парчетата в чинията на дядо. Вече бе направила същото за Томас.

— Е, Лу, разказвай — колко зле е тоя човек?

— Сигурно доста, щом искат нашата дъщеря да се грижи за него — изкикоти се татко.

Телевизорът зад гърба ми работеше, за да могат татко и Патрик да гледат футболния мач. От време на време заничаха край мен към екрана и замръзваха с храна в устата, щом някой направеше добър пас или стреляше покрай вратата.

— Според мен това е страхотна възможност. Ще работи в една от големите къщи. За добро семейство. Изискани ли са, миличка?

На нашата улица „изискани“ означаваше хора, в чието семейство няма регистрирани за хулиганство.

— Предполагам.

— Е, добре ли се представи пред техни височества? — подсмихна се татко.

— Успя ли да го видиш? — Трина се пресегна, за да попречи на Томас да бутне сока си с лакът. — Инвалида? Как изглежда?

— Ще го видя утре.

— Звучи ми странно. Да седиш с него по цял ден, всеки ден. Девет часа. Ще си с него повече, отколкото с Патрик.

— Няма да е трудно — отвърнах.

Патрик, седнал в другия край на масата, се престори, че не ме е чул.

— Е, поне няма опасност от сексуален тормоз — пошегува се татко.

— Бърнард! — смъмри го мама.

— Само казвам каквото си мисли всеки. Май не можеш да искаш по-добър шеф за приятелката си, а, Патрик?

Патрик го удостои с усмивка. Беше зает да отбива опитите на мама да му сипе още картофи. Този месец бе на диета без въглехидрати, готвеше се за маратона в началото на март.

— Може да се наложи да учиш езика на глухонемите. Тъй де, щом човекът не говори, как иначе ще разбираш какво иска?

— Тя не ми каза, че не говори, мамо. — Всъщност не можех да си спомня какво беше казала госпожа Трейнър. Още бях донякъде в шок, че съм получила работата.

— Може би говори с помощта на някое устройство. Като оня, учения. От „Семейство Симпсън“.

— Копеле — обади се Томас.

— Не го наричай така — смъмри го татко.

— Стивън Хокинг — намеси се Патрик.

Мама изглежда първо Томас, а после и баща ми.

— Ти си виновен — каза тя. Погледът ѝ беше остър като нож. — Ти го учиш на лоши думи.

— Не съм аз. Не знам откъде го е чул.

— Копеле — повтори Томас и погледна право към дядо си.

Трина направи физиономия.

— Сигурно ще изперкам, ако ми говори през онова апаратче. Представяш ли си? — И продължи с хриптящ глас: — Дай ми чаша вода.

Умна, но не достатъчно, че да не ѝ надует корема, както мърмореше татко понякога. Беше първият член от семейството, който учеше в университет, но раждането на Томас я принуди да напусне в последната година от следването. Мама и татко още таяха надежди, че един ден Трина ще ни направи богати. Или че ще работи на някое място със секретарка, която не седи зад гише. И двете възможности ги удовлетворяваха.

— Защо си мислите, че като е в инвалидна количка, трябва да говори неразбираемо? — попитах.

— Ще станете доста близки. Сигурно ще трябва да му бършеш устата и да му даваш да яде и да пие.

— Е, и? Не е висш пилотаж.

— Казва жената, която слагаше памперсите на Томас от обратната страна.

— Само веднъж.

— Два пъти. И ги смени всичко на всичко три пъти.

Взех си малко зелен фасул, за да изглеждам по-бодра, отколкото се чувствах.

Но още докато бях пътувала с автобуса към къщи, в главата ми се бяха въртели същите мисли. За какво ще си говорим? Ами ако той само ме зяпа по цял ден, с клюмнала на една страна глава? Дали няма да изперкам? Ами ако не мога да разбера какво иска? Бях пословична с неспособността си да се грижа за каквото и да било; вкъщи нямахме вече нито декоративни растения, нито домашни любимци след провалите с хамстера, насекомите пръчици и златната рибка Рандолф. Ами тая сухарка, майка му — често ли щеше да е с него? Не ми се нравеше мисълта постоянно да ме надзирават. Госпожа Трейнър беше от хората, които те карат да се чувстваш пълен глупак.

— Патрик, ти какво ще кажеш по въпроса?

Приятелят ми отпи голяма глътка вода и вдигна рамене.

Навън дъждът трополеше по перваза на прозореца — едва се чуваше през подрънкването на приборите и чиниите.

— Парите са добри, Бърнард. При всяко положение е за предпочитане пред нощните смени във фабрика за обработка на пилета.

Думите му бяха последвани от одобрителното мърморене на всички около масата.

— Значи само това ще кажете за новата ми работа — че е по-добре, отколкото да товаря изкормени пилета в самолетен хангар? — умърлуших се аз.

— Винаги можеш да влезеш във форма и да станеш фитнес инструктор като Патрик.

— Да вляза във форма, значи. Много ти благодаря, татко. — Тъкмо посягах да си взема още един картоф, но размислих.

— Защо не? — каза мама. Изглежда, канеше се да седне, но след миг отново скочи, за да сипе малко грейви^[2] в чинията на дядо. — Не е зле да го имаш предвид в бъдеще. Много те бива да убеждаваш.

— Бива я да трупа сланинки — изсумтя татко.

— Току-що получих работа! — възкликнах аз. — И то по-добре платена от предишната.

— Но е временна — отбеляза Патрик. — Баща ти е прав. Не е зле да влезеш във форма, докато си там. От теб би излязъл чудесен фитнес инструктор, стига да се напънеш малко.

— Не желая да ставам фитнес инструктор! Цялото това... подскачане... не е за мен. — Патрик ми се ухили, когато произнесох беззвучно: „Ще те убия“.

— Лу иска работа, на която да си клати краката и да зяпа по цял ден телевизия, докато храни със сламка своя Айрънсайд^[3] — захапа ме сестра ми.

— Да бе. Понеже кисненето на увехнали нарциси в кофи с вода изисква голямо физическо и умствено усилие!

— Шегуваме се, скъпа. — Татко вдигна чашата си с чай. — Страхотно е, че си получила работата. Гордеем се с теб. Веднъж стъпиш ли в оная голяма къща, бас държа, че копелетата няма да искат да те изпуснат.

— Копеле — промърмори Томас.

— Не го е чул от мен — избъбри татко с пълна уста, преди мама да успее да каже нещо.

[1] Парализа и на четирите крайника. — Б.р. ↑

[2] Сос, приготвен на основата на месен бульон с вино, масло и подправки. — Б.р. ↑

[3] Детектив в инвалидна количка от популярен американски сериал. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Това е пристройката. Преди беше конюшня, но преценихме, че ще е по-удобна за Уил от къщата, тъй като е само на едно ниво. Това е стаята за гости, в нея преспива Нейтън, когато се наложи. В началото доста често се нуждаехме от човек.

Госпожа Трейнър вървеше забързано по коридора, показваше ми ту една, ту друга врата, без да се обръща, високите ѝ токчета потропваха по каменните плочи. Явно от мен се очакваше да не изоставам.

— Ключовете за колата са тук. Включих ви в нашата застраховка. Надявам се, че информацията, която ми дадохте, е точна. Нейтън ще ви покаже как да работите с рампата. Само трябва да разположите Уил правилно, тя ще свърши останалото. Макар че... в момента той не гори от желание да ходи никъде.

— Навън е доста хладно — отбелязах.

Госпожа Трейнър сякаш не ме чу.

— Можете да си правите чай и кафе в кухнята. Постоянно зареждам с провизии. Банята е ето тук...

Тя отвори вратата и аз вперих поглед в бялото подемно устройство от метал и пластмаса до ваната. Отстрани на открития душ бе сгъната инвалидна количка. В ъгъла имаше остъклен шкаф със спретнати купчинки от вакуумирани опаковки. От мястото си не можех да различа какво съдържат, но излъчваха лека миризма на дезинфектант.

Госпожа Трейнър затвори вратата и се обърна към мен.

— Подчертавам, че е много важно Уил да не остава и за минутка сам. Една от предишните помощнички веднъж изчезна за няколко часа да си ремонтира колата и Уил... се нарани, докато я нямаше. — Тя преглътна, сякаш споменът все още я травмираше.

— Няма да мърдам оттук.

— Разбира се... вие ще имате нужда от почивки. Но той не бива да остава сам повече от... да речем, десетина-петнайсет минути. Ако

изникне нещо непредвидено, може да позвъните на интеркома — Стивън, съпругът ми, понякога си е вкъщи — или пък да ми се обадите на мобилния телефон. Ако ви се наложи да отсъствате, добре е да ме информирате предварително. Не е лесно да се намери заместник.

— Така е.

Госпожа Трейнър отвори шкафа в коридора. Говореше като навита пружина.

За миг се почудих колко ли помощнички е имало преди мен.

— Ако Уил е зает, очаквам да ми помагате с домакинската работа. Да перете спалното бельо, да обирате с прахосмукачката, такива неща. Препаратите са под мивката. Той може да не иска да сте с него през цялото време. Двамата трябва да се разберете за това помежду си.

Госпожа Трейнър хвърли поглед към дрехите ми, сякаш ги виждаше за първи път. Носех шантавата жилетка, в която според татко приличах на ему. Направих неуспешен опит да се усмихна.

— Надявам се двамата... да се разбирате добре. Хубаво би било той да ви приема повече като приятел, отколкото като платена помощничка.

— Ясно. Той какво... тъъ... обича да прави?

— Гледа филми. Понякога слуша радио или музика. Има от онези, дигиталните стереоуредби. Ако сложите дистанционното до него, обикновено успява да се справи сам. Може малко да си движи пръстите, но му е трудно да задържа нещата.

Усетих как ми олеква. Щом обичаше музика и филми, лесно щяхме да намерим допирни точки. Изведнъж си представих как с тоя мъж се смеем заедно на някоя холивудска комедия или пък аз обирам с прахосмукачката, докато той слуша музика. Може би всичко щеше да е наред. Може би накрая щяхме да станем приятели. Досега не бях имала приятел с увреждания — ако не се брои Дейвид, приятелят на Трина, който беше глух, но бе готов да те навре в кучи задник, ако му кажеш, че е инвалид.

— Имате ли въпроси?

— Не.

— Тогава ще ви заведа да се запознаете. — Тя хвърли поглед към часовника си. — Нейтън сигурно вече го е облякъл.

Спряхме за миг пред вратата и госпожа Трейнър почука.

— Там ли сте? Водя ти госпожица Кларк, Уил.

Никакъв отговор.

— Уил? Нейтън?

Характерен новозеландски акцент:

— Може да влезете, госпожо Т.

Тя отвори внимателно вратата. Дневната в пристройката беше измамно голяма, едната ѝ стена се състоеше изцяло от стъклена врата, която гледаше към откритото пространство навън. В камината в ъгъла кротко горяха дърва, а пред ниското бежово канапе, покрито с пухкаво вълнено одеяло, имаше огромен телевизор с плосък екран. Стаята бе уютна и обзаведена с вкус — ергенска бърлога в скандинавски стил.

В средата на дневната бе разположена черна инвалидна количка. Седалката и облегалката бяха облечени в овча кожа. Едър човек в бяла униформа без яка бе коленичил и нагласяше краката на един мъж върху стъпенките на количката. Щом влязохме в стаята, мъжът в количката вдигна поглед изпод рошавата си неподдържана коса. Очите му срещнаха моите и след пауза чух смразяващо кръвта стенание. Устата му се сгърчи и нададе още един зловещ вик.

Усетих как майка му се стегна.

— Уил, престани!

Той дори не я удостои с поглед. Дълбоко от гърдите му се изтръгна нов праисторически стон. Беше ужасен, агонизиращ вопъл. Положих усилия да не потръпна. Мъжът гримасничеше, главата му бе наклонена на една страна и хлътнала в раменете, зяпаше ме с разкривено лице. Видът му беше гротесков и леко гневен. Забелязах, че кокалчетата на ръката, с която стисках чантата си, са побелели.

— Уил! Моля те. — В гласа на майка му се долавяше лека истерия. — Моля те, не го прави!

О, господи, помислих си. Това не е за мен. Преглътнах с усилие. Мъжът продължаваше да ме зяпа. Сякаш очакваше да направя нещо.

— Аз... аз съм Лу. — Разтрепереният ми глас наруши тишината. За миг се почудих дали да протегна ръка, но се сетих, че той няма да може да я поеме, и махнах едва-едва. — Съкратено от Луиза.

За мое изумление, чертите му се изгладиха и главата му се изправи.

Уил Трейнър ме изгледа внимателно, върху устните му играеше едва забележима усмивка.

— Добро утро, госпожице Кларк — произнесе той. — Разбрах, че вие сте новата ми помощничка.

Нейтън беше свършил с нагласянето на стъпенките. Докато се изправяше, поклати глава.

— Вие сте лош човек, господин Т. Много лош. — Ухили се и ми подаде грамадната си ръка, която поех немощно. Нейтън изглеждаше невъзмутим. — Понякога шегите на Уил са стряскащи. Ще свикнете. Лае, но не хапе.

Госпожа Трейнър стискаше кръстчето на врата си с тънки побелели пръсти. Движеше го несъзнателно нагоре-надолу по тънката златна верижка, явно нервен тик. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Е, госпожице Кларк, ще ви оставя да се опознаете. Повикайте ме по интеркома, ако се нуждаете от помощ. Нейтън ще ви обясни какви са рутинните процедури и как работи оборудването на Уил.

— Аз съм тук, мамо. Държиш се така, сякаш ме няма. Мозъкът ми не е парализиран. Все още.

— Ако смяташ да се държиш така, Уил, мисля, че е по-добре госпожица Кларк да говори направо с Нейтън. — Забелязах, че майка му не го гледа. Очите ѝ бяха вперени на около трийсет сантиметра над пода. — Днес ще работя вкъщи, госпожице Кларк. По обед ще се отбия да видя как вървят нещата.

— Добре — произнесох с писклив гласец.

Госпожа Трейнър изчезна. Мълчахме, докато слушахме как отривистите ѝ стъпки заглъхват в коридора, водещ от пристройката към къщата.

Накрая Нейтън наруши мълчанието:

— Нали нямаш нищо против да обясня на госпожица Кларк какви са лекарствата ти, Уил? Телевизия ли ще гледаш? Или искаш да слушаш музика?

— Радио „Четири“, ако обичаш, Нейтън.

— Разбира се.

Влязохме в кухнята.

— Госпожа Т. Каза, че нямате голям опит с квадриплегици?

— Така е.

— Добре. Днес няма много да ви затруднявам. В тази папка пише почти всичко за грижите около Уил, вътре са и номерата за спешни

случаи. Съветвам ви да прочетете всичко в папката, когато ви остане свободно време. Сигурно ще имате достатъчно.

Нейтън взе един ключ от колана си и отвори шкаф, пълен догоре с кутийки и малки пластмасови шишенца с лекарства.

— С повечето от тези неща работя аз, но е добре и вие да знаете къде се намират в случай на нужда. На стената има лекарствен график, оттам ще видите какво взема Уил всеки ден. Ако му давате нещо допълнително, трябва да го отбележите тук... — Той посочи къде. — ... но по-добре се консултирайте предварително с госпожа Т., поне на този етап.

— Не знаех, че ще му давам лекарствата.

— Не е трудно. В повечето случаи той знае от какво има нужда. Но може да се нуждае от малко помощ, за да ги изпие. Обикновено използваме тази висока чаша. Може също да ги стривате в това хаванче и да ги разтваряте в напитките.

Взех едно от шишенцата. Толкова много лекарства бях виждала само в аптека.

— Така... Уил пие две лекарства за кръвното налягане. Това е за сваляне на кръвното преди лягане, а това — за повишаване, след като се събуди сутрин. Тези пие доста често, те успокояват мускулните спазми — трябва да му давате по едно сутрин и едно следобед. Тях ги преглъща лесно, защото са малки и имат покритие. Тези са за спазмите на пикочния мехур, а тези — за киселините в стомаха. Понякога ги пие след ядене, ако почувства дискомфорт. Това са антихистамини, взема ги сутрин, а тук са спрейовете за нос, но за тях имам грижата аз, преди да си тръгна, тъй че не се безпокойте. Може да пие парацетамол, ако има болки, понякога взема и хапчета за сън, но от тях става раздразнителен, затова гледаме да ги ограничаваме.

Той вдигна друго шишенце.

— Тези са антибиотиците, които пие на всеки две седмици при смяната на катетъра. Тях му ги давам аз, а ако случайно отсъствам, оставям ясни инструкции. Доста са силни. Това са кутии с гумени ръкавици, ако изобщо се наложи да го миете. Има и крем, ако се разрани, но откакто спи на надуваем дюшек, е доста добре.

Стоях и слушах. Междувременно той бръкна в джоба си и ми подаде един ключ.

— Този е резервният — обясни. — Не бива да го давате на никого. Дори на Уил. Пазете го като очите си.

— Има много за помнене — преглътнах аз.

— Всичко е записано. Днес трябва да запомните само антиспазматичните лекарства. Ето тези. Мобилният ми телефон също е записан, ако се наложи да ми се обадите. Когато не съм тук, ходя на лекции и по принцип предпочитам да не ми звънят често, но докато свикнете, може да ми се обажда по всяко време.

Взрях се в папката пред мен. Чувствах се тъй, сякаш щях да се явявам на изпит неподготвена.

— Ами ако той поиска да... иде до тоалетната? — Сетих се за подемното устройство. — Не съм сигурна, че ще мога да го... повдигна. — Опитах да скрия паниката си.

Нейтън поклати глава.

— Няма да ви се наложи. Той е с катетър. Сменям го, когато дойда на обед. Вие не сте тук за това.

— А за какво тогава?

Нейтън се взира известно време в пода, преди да ме погледне.

— Опитайте се да го разведриете. Той е... малко нестабилен. Разбираемо е — предвид обстоятелствата. Но за целта не бива да му се връзвате, трябва да сте малко непукист, както се казва. Изпълнението му тази сутрин беше неговият начин да ви изкара от равновесие.

— Затова ли плащат толкова добре?

— О, да. Няма безплатен обяд, нали? — Нейтън ме потупа по рамото. Усетих как тялото ми потрепери в отговор. — Не се бойте, не е толкова страшно. Уил Трейнър не е лигльо. — Поколеба се. — Аз го харесвам.

Каза го така, сякаш подозираше, че е единственият човек, който го харесва.

Последвах го в дневната. Количката на Уил Трейнър бе преместена до прозореца, той беше с гръб към нас и гледаше навън, заслушан в радиото.

— Аз ще тръгвам, Уил. Искаш ли нещо преди това?

— Не. Благодаря ти, Нейтън.

— Тогава те оставям в нежните ръце на госпожица Кларк. Ще се видим на обед, приятелю.

Гледах как любезният болногледач си облича якето и в мен се надигна паника.

— И да си изкарате хубаво. — Нейтън ми намигна и в следващия миг вече го нямаше.

Стоях наред стаята, с ръце в джобовете, и не знаех какво да правя. Уил Трейнър продължаваше да гледа през прозореца, сякаш мен ме нямаше.

— Искате ли да ви направя чаша чай? — попитах накрая, когато тишината стана непоносима.

— А, да. Момичето, което си изкарва хляба с приготвяне на чай. Чудех се кога ще поискате да ми демонстрирате уменията си. Не, благодаря.

— Тогава кафе?

— Сега не ми се пие нищо топло, госпожице Кларк.

— Може да ме наричате Лу.

— И какво ще промени това?

Примигнах и неволно отворих уста. Затворих я. Татко винаги казваше, че така изглеждам по-глушава, отколкото съм всъщност.

— Ами... да ви донеса нещо друго тогава?

Той се обърна и ме изгледа. Лицето му беше обрасло в няколкодневна четина, очите му бяха безизразни. Извърна се.

— Ами... аз ще... — Огледах се из стаята. — Ще видя дали има нещо за пране.

Излязох от дневната, сърцето ми биеше до пръсване. На безопасно място в кухнята извадих мобилния си телефон и изпратих съобщение до сестра си.

Ужасно е. Той ме мрази.

Отговорът дойде след секунди.

Там си едва от час, страхливке! Знаеш, че М&Т се нуждаят от пари. Вземи се в ръце и помисли колко ще получаваши на час.

Затворих рязко капачето на мобилния телефон и издох едно бузи. Прегледах коша за пране в банята, успях да събера мизерно количество и няколко минути разучавах упътването на машината. Не исках да я включа на погрешна програма или да направя нещо друго, заради което Уил или госпожа Трейнър да ме погледнат отново така, сякаш съм пълна глупачка. Включих пералнята и застанах до нея, докато се опитвах да измисля какво още бих могла да свърша. Извадих

прахосмукачката от шкафа в коридора, минах го целия, после и двете спални, като през цялото време си мислех, че ако родителите ми можеха да ме видят, със сигурност щяха да поискат да ме снимат за спомен.

Поколебах се пред спалнята на Уил Трейнър, но реших да мина с прахосмукачката и нея. На едната стена имаше вградени лавици, върху които бяха наредени двайсетина фотографии в рамки.

Докато почиствах около леглото, си позволих да ги разгледам набързо. Имаше мъж, който скача с бърнджи от една скала, разперил ръце като статуя на Исус Христос. Имаше мъж, който приличаше на Уил, в нещо, подобно на джунгла; същият мъж се виждаше и сред група подпийнали приятели. Мъжете носеха папийонки и смокинги и се бяха прегърнали през раменете.

Имаше го и на планинска ски писта, до момиче с тъмни очила и дълга руса коса. Понаведох се да го огледам по-добре в скиорските му очила. На снимката бе гладко избръснат и дори на ярката светлина лицето му имаше оня скъпарски тен, който се добива, когато ходиш на почивка три пъти годишно. Имаше широки, мускулести рамене, личаха си дори през скиорското му яке. Върнах внимателно фотографията на масата и продължих да обирам праха зад леглото. Накрая изключих прахосмукачката и се заех с кабела. Тъкмо го вадах от контакта, когато с крайчеца на окото долових някакво движение и подскочих с лек писък. На вратата стоеше Уил Трейнър и ме наблюдаваше.

— Куршевел^[1]. Преди две години и половина.

Изчервих се.

— Съжалявам. Аз просто...

— Просто разглеждахте снимките ми. Чудехте се какво ли е да си живял така, а после да се превърнеш в инвалид.

— Не. — Изчервих се още по-силно.

— Останалите снимки са в най-долното чекмедже, в случай че отново ви обземе любопитство — обясни подигравателно Уил.

После количката зави вдясно с тихо бръмчене и той изчезна.

Сутринта се проточи, сякаш възнамеряваше да продължи с години. Не помнех кога за последен път минутите и часовете се бяха влачили така — сякаш нямаха край. Измислях си всевъзможни неща за

вършени и влизах в дневната колкото е възможно по-рядко — знаех, че постъпвам като страхливка, но не ми пукаше.

В единайсет занесох на Уил Трейнър чаша вода и антиспазмолитичното му лекарство, както ме бе помолил Нейтън. Поставих хапчето на езика му и допрых до устните му чашата, както ми бе обяснено. Беше от бледа, матова пластмаса, Томас имаше същата, само дето тая нямаше нарисувани патета отстрани. Уил преглътна с известно усилие, а после ми направи знак да го оставя сам.

Обърсах праха от лавиците — макар да нямаше особена нужда — и си помислих да измия някой и друг прозорец. В пристройката беше тихо, като се изключи тихото бръмчене на телевизора в дневната, където седеше той. Не посмях да си включа някоя музикална станция в кухнята. Имах чувството, че Уил непременно ще каже нещо остро за избора ми на музика.

В дванайсет и половина Нейтън пристигна. Внесе облак студен въздух отвън и вдигна вежди.

— Наред ли е всичко? — попита.

Рядко се бях радвала толкова да видя някого.

— Да.

— Чудесно. Сега можеш да си починеш половин час. Двамата с господин Т. Имаме да свършим някои неща.

Почти хукнах към палтото си. Не бях мислила да обядвам навън, но изпитах огромно облекчение, когато излязох от къщата. Вдигнах яка, метнах дамската си чанта през рамо и поех по алеята, сякаш знаех къде отивам. Всъщност само обикалях из близките улици половин час и издишвах облачета пара в плътно увития си шал.

В този край на града нямаше кафенета след затварянето на „Кифличката“. Замъкът беше безлюден. Най-близкото заведение беше гастропъб, едно от местата, където се съмнявах, че мога да си позволя питие, камо ли бърз обед. Всички коли на паркинга бяха огромни и скъпи, със скорошни регистрационни табели.

Застанах до паркинга пред замъка, като внимавах да не се виждам от Гранта Хаус, и набрах номера на сестра си.

— Здравсти.

— Знаеш, че не мога да говоря на работата. Не си напуснала, нали?

— Не. Просто исках да чуя приятелски глас.

— Толкова ли е зле?

— Трин, той ме мрази. Гледа ме, сякаш съм някакъв боклук, който котката е довякла. Даже чай не пие.

— Не вярвам на ушите си.

— Моля?

— За бога, Лу, поговори с човека. Разбира се, че е нещастен. Прикован е в тая скапана количка. А ти се държиш глупаво. Просто поговори с него. Оpozнай го. Няма да те изяде.

— Не знам... Не знам дали ще издържа.

— Няма да кажа на мама, че се отказваш от работата след половин ден. Няма да получиш нищо, Лу. Не можеш да го направиш. Знаеш в какво положение сме.

Беше права. В този миг я мразех.

Настъпи кратко мълчание. Тонът на Трина стана необичайно сговорчив. Това не беше добре. Означаваше, че тя е наясно колко кошмарна е работата ми.

— Виж — продължи сестра ми, — само за шест месеца е. Опитай се да издържиш, да имаш нещо в сивито, после ще си намериш по-добра работа. Погледни го от положителната страна — все пак не е като нощните смени във фабриката за пилета.

— Те са направо цвете в сравнение с...

— Трябва да затварям, Лу. До скоро.

— Какво ще кажете да идем някъде следобед? Мога да ви откарам с колата, ако искате.

Нейтън си беше тръгнал преди половин час. Аз се бях мотала максимално с миенето на чашите отчая и си помислих, че ако прекарам още един час в тази потискащо тиха къща, главата ми направо ще експлодира.

Той извърна глава към мен.

— Имате ли нещо предвид?

— Не знам. Може би разходка извън града. — Понякога се опитвах да бъда като Трина. Тя е от хората, които изглеждат съвършено спокойни и компетентни и никой не смее да се държи грубо с тях. Според мен гласът ми звучеше професионално и бодро.

— Извън града — повтори той, сякаш обмисляше предложението. — И какво ще гледаме? Дървета? Небе?

— Не знам. Какво правите обикновено?

— Не правя нищо, госпожице Кларк. Вече не мога да правя нищо. Просто съществувам, това е.

— Ами... — заекнах аз, — разбрах, че имате кола, която е приспособена за инвалидна количка.

— И се боите, че може да ръждяса, ако не се използва всеки ден?

— Не, но...

— Да не намекувате, че трябва да излизам?

— Просто си помислих...

— Помислихте си, че една разходка с колата ще ми се отрази добре? Глътка свеж въздух?

— Просто се опитвам да...

— Госпожице Кларк, животът ми няма да се промени от една разходка из стортфолдските пътища. — Той ми обърна гръб.

Главата му беше хлътнала в раменете и се почудих дали се чувства добре. Но не посмях да го попитам. Седяхме и мълчахме.

— Искате ли да ви донеса компютъра?

— Защо, да не сте намерили група от инвалиди оптимисти, към която да се присъединя? Клуб на инвалидните колички?

Поех си дълбоко дъх и се постарях гласът ми да прозвучи уверено.

— Вижте... понеже ще сме заедно по цял ден, може би е добре да се опознаем и...

Нещо в изражението му ме разколеба. Гледаше право напред към стената, челюстта му нервно потрепваше.

— Просто... понеже ще сме заедно по цял ден — продължих плахо аз. — Добре е да ми кажете какво искате да правите, какво обичате, за да мога да... да правя нещата така, както ги харесвате.

Този път тишината беше болезнена. Усещах как бавно поглъща гласа ми и не знаех къде да си дяна ръцете. Трина и нейната самоувереност се бяха изпарили.

Най-сетне количката забръмча и той се обърна с лице към мен.

— Ето какво знам за вас, госпожице Кларк. Майка ми казва, че сте приказлива. — Изрече го така, сякаш беше нещо срамно. — Искате

ли да сключим сделка? И условието в нея да е да забравите за своята приказливост, когато сте с мен?

Преглътнах и усетих как лицето ми пламва.

— Чудесно — отвърнах, когато успях отново да отворя уста. — Аз ще съм в кухнята. Ако имате нужда от нещо, просто ме извикайте.

— Не можеш да се откажеш толкова скоро.

Лежах в леглото си с опрени на стената крака, както обичах да правя като тийнейджърка. Бях се качила горе след вечеря, нещо необичайно за мен. След раждането на Томас Трина се бе преместила с него в по-голямата стая, а аз спях в стаята за гости, която е толкова малка, че след половин час вече те обзема клаустрофобия.

Но не исках да седя долу с мама и дядо, защото мама не спираше да ме гледа с безпокойство и да казва неща от рода на: „Ще стане по-добре, миличка, ще видиш“ и „Всяка работа е трудна в началото“, сякаш работата ѝ през последните двайсет години не бе достатъчно скапана. Това ме караше да се чувствам виновна. А дори не бях сторила нищо.

— Не съм казала, че се отказвам.

Трина беше нахлула в стаята, без да чука, както правеше всеки ден, докато аз трябваше да чукам тихичко на нейната, да не би случайно да събудя Томас.

— Ами ако бях гола? Можеше поне да извикаш.

— И какво като си гола — чудо голямо. Мама мисли, че ще напуснеш.

Свалих крака от стената и седнах в леглото.

— Ужасно е, Трин. По-зле е, отколкото мислех. Той е много нещастен.

— Не може да се движи. Разбира се, че ще е нещастен.

— Да, но е язвителен и се държи гадно. Всеки път, щом кажа или предложи нещо, ме гледа така, сякаш съм пълна идиотка, или измърморва нещо, което ме кара да се чувствам като двегодишна.

— Може пък наистина да си казала някоя глупост. Нужно ви е време, за да свикнете един с друг.

— Не съм се държала глупаво. Много внимавах. Не съм казала почти нищо друго, освен „Искате ли да излезем на разходка с колата?“

и „Искате ли да ви приготвя чаша чай?“.

— Е, може би в началото е такъв с всички — докато разбере дали ще останеш. Бас държа, че са имали купища помощнички.

— Дори не иска да съм в една стая с него. Няма да издържа, Катрина. Наистина. Щеше да ме разбереш, ако можеше да постоиш малко при него.

Трина ме гледа безмълвно няколко секунди. Изправи се и надникна през вратата, сякаш проверяваше дали няма някой на площадката.

— Мисля да се върна в университета — каза накрая.

Минаха няколко секунди, преди да асимилирам тази промяна в тактиката.

— Божичко! — възкликнах. — Но...

— Ще взема заем, за да си платя таксата. Освен това ще получавам помощи за Томас, а и университетът ми предлага намаление, понеже... — Сви рамене, леко притеснена. — ... според тях се справям отлично. Някой е отпаднал от курса по бизнес администрация и следващия семестър мога да се върна.

— Ами Томас?

— В университетското градче има детска градина. През седмицата ще живеем в общежитието, а уикендите ще се прибираме тук.

— О!

Усещах я как ме наблюдава. Не знаех какво да правя с лицето си.

— Наистина ме сърби да използвам пак мозъка си. Ще се побъркам с тия цветя. Искам да уча. Да се усъвършенствам. И ми писна ръцете ми да са вечно ледени от водата.

Двете се загледахме в ръцете ѝ, които бяха бледи на връхчетата въпреки тропическата жега вкъщи.

— Но...

— Да. Няма да работя, Лу. Няма да мога да давам нищо на мама. Възможно е даже... възможно е да опра до тяхната помощ. — Този път изглеждаше доста смутена. Изражението ѝ, когато вдигна очи към мен, беше почти извинително.

Долу мама се смееше на нещо по телевизията. Чувахме я как обяснява на дядо. Тя често му обясняваше сюжетите, макар постоянно да ѝ повтаряхме, че е излишно да го прави. Не знаех какво да кажа.

Думите на сестра ми проникваха в съзнанието ми бавно, но неумолимо. Чувствах се, както сигурно се чувстват жертвите на мафията, докато чакат бетонът да се втвърди около глезените им.

— Трябва да го направя, Лу. Искam повече за Томас, повече и за двама ни. Единственият начин да постигна нещо е, като завърша следването си. Нямам си някого като Патрик. Не съм сигурна дали изобщо ще имам някого като Патрик: откакто родих Томас, никой не е проявявал и капчица интерес. Трябва да направя най-доброто, на което съм способна.

Когато не отвърнах, тя додаде:

— За мен и Томас.

Кимнах.

— Моля те, Лу!

Никога не бях виждала сестра ми да гледа така. Почувствах се неловко. Вдигнах глава и опитах да се усмихна. Гласът ми, когато най-сетне излезе от гърлото, сякаш не беше моят.

— Е, сигурно си права. Въпросът е веднъж да свикна с него. Няма начин да не е трудно през първите няколко дни, нали?

[1] Прочут ски курорт във Френските Алпи. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Изминаха две седмици, в които придобих известна рутина. Всяка сутрин пристигах в Гранта Хаус в осем, провиквах се, че съм дошла, а после, щом Нейтън свършеше с обличането на Уил, изслушвах внимателно каквото имаше да ми казва за лекарствата му и по-важното — за настроението му.

След като Нейтън си тръгнеше, програмирах радиото или телевизора за Уил, разпределях хапчетата му, понякога ги трошах с малкото мраморно чукало в хаванчето. Обикновено десетина минути по-късно той ми даваше да разбера, че е уморен от присъствието ми. Тогава се залавях с дребните домашни задачи в пристройката: перях кърпите за ръце, които не бяха мръсни, или използвах напосоки различните накрайници на прахосмукачката, за да обирам труднодостъпни части от пода или первазите на прозорците, като почтително надничах през вратата на всеки петнайсет минути, както ме беше инструктирала госпожа Трейнър. Уил обикновено седеше в количката си и гледаше към оголялата и тъжна градина.

По-късно го хранех, давах му вода или някоя от калоричните напитки, подобни на лепило за тапети, които трябваше да поддържат теглото му. Той можеше да движи ограничено ръцете си, но не и в горната част, затова трябваше да го храня аз. Това беше най-лошото време от деня; някак ми се струваше нередно да храня голям човек в устата и притеснението ми ме правеше тромава и несръчна. Уил толкова мразеше тези моменти, че изобщо не ме поглеждаше.

После, малко преди един, пристигаше Нейтън и аз грабвах палтото си и изчезвах да обикалям улиците, понякога изяждах сандвича си в навеса на автобусната спирка край замъка. Беше студено и вероятно изглеждах жалка, докато седях там и дъвчех, но не ми пукаше. Не можех да прекарам целия ден в тази къща.

Следобед слагах някой филм във видеото — Уил беше член на един видеоклуб и всеки ден по пощата пристигаха най-новите филми, — ала той никога не ме покани да гледам с него, затова обикновено

отивах и сядах в кухнята или в стаята за гости. Започнах да си нося книга или списание, но се чувствах виновна, че не работя, и трудно се съсредоточавах върху текста. Понякога, в края на деня, се появяваше госпожа Трейнър, но почти не разговаряше с мен, освен дежурното „Наред ли е всичко?“, на което единственият приемлив отговор, изглежда, трябваше да е „Да“.

Тя питаше Уил иска ли нещо, понякога му предлагаше занимание за следващия ден — да излезе навън или да се види с приятел, който е питал за него, — но той почти винаги отказваше, без да е откровено груб. Тя изглеждаше наранена, местеше пръсти нагоре-надолу по малката златна верижка и отново изчезваше.

Бащата на Уил — едър, приятен на вид човек — обикновено идваше, когато аз си тръгвах. Беше от типа хора, които можеш да видиш да наблюдават игра на крикет с панамена шапка, и явно отговаряше за управлението на замъка, откакто се бе пенсионира от добре платената си работа в града. Подозирах, че е нещо като добрия стопанин, който се грижи за картофената си нива, „за да не губи връзка със земята“. Всеки ден свършваше точно в пет следобед и сядаше да гледа телевизия с Уил. Понякога, докато си тръгвах, го чувах да прави по някой коментар, за каквото там говореха по новините.

През тия първи няколко седмици си бях поставила за цел да опозная Уил Трейнър. Явно по никакъв начин не искаше да прилича на мъжа, който е бил преди. Оставил бе светлокестенявата си коса да се превърне в безформена грива, лицето му беше обрасло с четина. В сивите му очи прозираше изтощение, вероятно заради постоянния дискомфорт (Нейтън казваше, че рядко се чувства добре). Имаха вгълбения израз на човек, който се е затворил в свой собствен свят. Понякога се чудех дали не е защитен механизъм, единственият начин да се справи, като се преструва, че това не се случва с него.

Щеше ми се да мога да му съчувствам. Наистина. Когато виждах как гледа през прозореца, аз си мислех, че не съм срещала по-тъжен човек. И докато дните се нижеха и осъзнавах, че състоянието му не е просто въпрос на обездвижване и загуба на физическа свобода, а постоянно преминаване през унижения и здравословни проблеми, през рискове и дискомфорт, реших, че на мястото на Уил и аз бих се чувствала дълбоко нещастна.

Но, за бога, колко жесток беше с мен! Реагираше остро на всичко, което казвах. Ако го питах дали му е достатъчно топло, той заявяваше, че е напълно способен да ме уведоми, в случай че се нуждае от още едно одеяло. Когато го питах дали прахосмукачката му пречи — не исках да прекъсвам филма му, — той отвърщаше „защо, да не си измислила начин да работи безшумно“. Когато го хранех, се оплакваше, че ястията са прекалено топли или прекалено студени, или че съм поднесла вилицата към устата му, преди да си е изял залька. Имаше способността така да извърта всичко, което казвах или правех, че в крайна сметка изглеждах пълна глупачка.

През тия първи две седмици се научих да запазвам невъзмутимо изражение, да се извърщам и да изчезвам в съседната стая, да разговарям с него колкото е възможно по-малко. Започвах да го мразя и бях сигурна, че го знае.

Не си бях представяла, че е възможно да страдам толкова по старата си работа. Липсваше ми Франк, усмивката, с която ме посрещаше сутрин. Липсваха ми посетителите, тяхната компания и леките разговори, които се надигаха и спускаха около мен като кротки вълни. Тази къща, колкото и хубава и скъпа да бе, беше мрачна и тиха като морга. Шест месеца, повтарях си едва чуто, когато ставаше непоносимо. Шест месеца.

После дойде онзи вторник — тъкмо приготвих сутрешната висококалорична напитка на Уил, — когато чух гласа на госпожа Трейнър в коридора. Само дето тоя път имаше и други гласове. Изчаках с вилицата в ръка. Успях да различа женски глас, млад, изискан, и един мъжки.

Госпожа Трейнър се появи на кухненската врата — престорих се на заета и раздрусих енергично коктейлната чаша.

— Съотношението вода и мляко е 60:40, нали? — попита тя и надникна в чашата.

— Да. Тази е ягодовата.

— Приятелите на Уил дойдоха да го видят. Сигурно ще е най-добре, ако ти...

— Имам достатъчно работа в кухнята — уверих я. Всъщност изпитах облекчение, че няма да съм в компанията му за около час. Завих капачката на коктейлната чаша. — Да приготвя ли чай или кафе за гостите?

Тя сякаш се изненада.

— Да. Много мило от твоя страна. Кафе. Мисля, че аз ще...

Изглеждаше по-напрегната от обикновено, очите ѝ се стрелкаха към коридора, откъдето чувахме приглушени гласове. Уил сигурно рядко имаше гости.

— По-добре да... ги оставя сами. — Госпожа Трейнър погледна към коридора, явно мислите ѝ бяха надалеч. — Рупърт. Това е Рупърт, приятелят му от работата — обясни, като изведнъж се обърна към мен.

Добих чувството, че е нещо спонтанно и тя просто има нужда да сподели с някого, пък било то и с мен.

— И Алиша. Те бяха... много близки... за известно време. Чай, ако обичаш. Благодаря ти, Луиза.

Поколебах се за миг, преди да отворя вратата с лакът, балансирайки с таблата в ръцете си.

— Госпожа Трейнър каза, че може би ще искате кафе — обясних, щом влязох, и оставих таблата на малката масичка. Докато намествах високата чаша на Уил в поставката на количката му и нагласях сламката така, че той само трябваше да поизвие глава, за да я достигне, погледнах крадешком към посетителите му.

Най-напред забелязах жената. Дългокрака и русокоса, със светло карамелен тен, тя беше от типа жени, които винаги са ме карали да се чудя дали всички хора принадлежат към един и същи вид. Приличаше на породист кон. Виждала бях такива жени и преди; изкачвах с лекота хълма към замъка, уловили за ръка облечени в маркови дрехи дечица, а когато идвах в кафенето, гласовете им се лееха, кристално ясни и непринудени: „Хари, миличък, искаш ли кафе? Да ти поръчам ли едно макиато?“. Тази определено беше от типа „макиато“. Всичко в нея лъхаше на пари, висока класа и живот като от страниците на лъскаво списание.

После я погледнах по-внимателно и осъзнах смаяно, че: а) тя беше жената от снимката на Уил в ски курорта; и б) изглеждаше много, ама много притеснена.

Тя целуна Уил по бузата и се отдръпна с неловка усмивка. Носеше кафяв елек от агнешка кожа, от тези, в които аз бих изглеждала

като снежния човек йети, и светлосив кашмирен шал, с който започна да си играе, сякаш не можеше да реши дали да го свали или не.

— Изглеждаш добре — каза тя. — Наистина. Оставил си косата си да порасне...

Уил не отвърна нищо. Само я гледаше, изражението му, както винаги, бе непроницаемо. За миг изпитах удовлетворение, че не бях единствената, с която се държи така.

— Нова количка, а? — Мъжът потупа облегалката на инвалидния стол с присвити устни и кимна одобрително, сякаш се възхищаваше на последен модел спортна кола. — Изглежда... доста удобна. Много... хайтек.

Не знаех какво да правя. Стоях така известно време, като пристъпвах от крак на крак, докато гласът на Уил не наруши тишината:

— Луиза, би ли сложила още няколко цепеници в огъня? Мисля, че има нужда.

За първи път използваше малкото ми име.

— Разбира се — отвърнах.

Засуетих се около камината и се разрових в кошницата за подходящите цепеници.

— Божичко, навън е голям студ — промърмори жената. — Хубаво нещо е огънят.

Отворих вратичката на камината и разръчках горящите дърва с ръжена.

— Тук е няколко градуса по-студено от Лондон.

— Определено — съгласи се мъжът.

— А аз мислех да си взема изкуствена камина. Изглеждат по-удобни от истинските. — Алиша се наведе да разгледа камината, сякаш досега не беше виждала подобно нещо.

— Да, и аз така съм чувал — потвърди мъжът.

— Трябва да го направя. Знаете как е, вземаш решение, а после...

— Гласът ѝ заглъхна. — Хубаво кафе — отбеляза след кратко мълчание.

— Та какво правиш, Уил? — попита мъжът, като се насилваше да звучи бодро.

— Почти нищо, представи си.

— Имам предвид физиотерапията и други такива. Продължаваш ли с това? Има ли... подобрене?

— Едва ли ще мога да карам ски, Рупърт. — Гласът на Уил беше изпълнен със сарказъм.

Усмихнах се едва забележимо. Това беше Уил, когото познавах. Заех се да чистя пепелта от камината. Имах чувството, че всички ме наблюдават. Тишината беше напрегната. За миг се почудих дали етикетът на пуловера ми не се е подал и потиснах желанието си да проверя.

— И тъй... — рече накрая Уил. — На какво дължа това удоволствие? Не сме се виждали от колко... осем месеца?

— О, знам. Съжалявам. Просто... Бях ужасно заета. Имам нова работа в Челси. Управителка на бутика на Саша Голдщайн. Помниш ли Саша? Налага се да работя и през уикендите. В събота е ужасно натоварено. Почти не ми остава време. — Гласът на Алиша беше станал остър. — Звънях ти няколко пъти. Майка ти каза ли ти?

— Във фирмата е голяма лудница. Ти... ти знаеш как е, Уил. Имаме нов партньор. Един образ от Ню Йорк. Бейнс. Дан Бейнс. Може би го познаваш?

— Не.

— Копелето работи по двацет и четири часа в денонощието и очаква всички да сме като него. — Съвсем ясно се усещаше облекчението му от това, че бе намерил удобна тема за разговор. — Знаеш как се отнасят янките към работата — никакви дълги обеда, никакви мръсни вицове. Казвам ти, Уил, неузнаваемо е. Фирмата вече не е същата.

— Нима?

— Господи, да! Тия глупости за престижа. Понякога не смея да стана от стола.

Последните думи сякаш изсмукаха всички въздух в стаята. Някой се изкашля.

Изправих се и избърсах ръце в джинсите.

— Аз ще... Ще отида да донеса малко дърва — промърморих по посока на Уил.

Взех кошницата и побързах да изляза.

Навън беше кучешки студ, но нарочно се забавих, убивайки времето в търсене на подходящи цепеници. Опитвах се да преценя кое е за предпочитане — да загубя някой пръст от измръзване или да се върна обратно в стаята. Студът обаче наистина бе жесток и понеже

показалецът, който ми вършеше работа, докато шия разни неща, посиня пръв, трябваше да призная поражението си. Понесох дървата колкото може по-бавно, влязох в пристройката и тръгнах бавно по коридора. Когато приближих дневната, чух женския глас, който си пробиваше път през откренатата врата.

— Всъщност, Уил, има и друга причина да дойдем — казваше Алиша. — Ние... имаме да ти съобщим нещо.

Поколебах се на вратата, стиснала кошницата с цепеници в ръце.

— Мислех си... ние си мислехме, че е редно да те уведоим... Ами, новината е, че... с Рупърт ще се женим.

Останах неподвижна, чудейки се дали да се обърна кръгом и да изчезна.

Жената продължи неохотно:

— Знам, че сигурно си изненадан. Всъщност и за мен бе изненада. Ние... всичко започна доста време след като...

Ръцете ме заболяха. Гледах кошницата и продължавах да се двоумя.

— Знаеш, че аз и ти...

Поредната напрегната пауза.

— Моля те, Уил, кажи нещо.

— Поздравления — промълви той накрая.

— Знам какво си мислиш. Не сме искали да се случи. Наистина. Дълго време бяхме само приятели. Приятели, които се тревожат за теб. Просто Рупърт ми помогна страхотно след злополуката и...

— Браво на него.

— Не се дръж така, моля те. Ужасно е. Толкова се боях да ти кажа. И двамата се бояхме.

— Очевидно — изрече равно Уил.

Чу се гласът на Рупърт:

— Виж, решихме да ти го съобщим, защото държим на теб. Не искахме да го чуеш от някого другиго. Знаеш, че животът продължава. Знаеш го, нали? Все пак изминаха две години.

Настъпи мълчание. Осъзнах, че не искам да слушам повече, и се отдалечих предпазливо от вратата, задъхвайки се от тежестта на цепениците. Но гласът на Рупърт прозвуча отново, още по-силен, и бе невъзможно да не го чуя.

— Хайде, човече! Знам, че сигурно ти е ужасно трудно... в това положение. Но ако изобщо обичаш Лиса, остави я да си уреди живота.

— Кажй нещо, Уил. Моля те!

Представих си лицето му. Виждах изражението му, което успяваше едновременно да е неразгадаемо и да излъчва едва забележимо презрение.

— Поздравления — произнесе той накрая. — Сигурен съм, че двамата ще сте много щастливи заедно.

Алиша понечи да възрази — нещо неясно, — но беше прекъсната от Рупърт:

— Хайде, Лиса. Време е да си вървим. Уил, не сме очаквали благословията ти. Направихме го заради теб. Лиса мислеше... и двамата решихме... че трябва да знаеш. Съжалявам, приятелю. Аз... много се надявам да има подобрение в състоянието ти и се надявам, че ще продължим да поддържаме връзка, когато нещата... нали знаеш... щом нещата се поуталожат.

Чух стъпки в коридора и се наведох над кошницата с цепениците, сякаш току-що бях влязла в пристройката. Стъпките приближиха и пред мен изникна Алиша. Очите ѝ бяха зачервени, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Може ли да използвам банята? — попита задавено, с дрезгав глас.

Вдигнах ръка и посочих безмълвно къде се намира.

Тя ме изгледа и аз осъзнах, че сигурно на лицето ми се бе изписало какво изпитвам. Никога не ме е бивало особено да прикривам чувствата си.

— Знам какво си мислите — каза тя след кратка пауза. — Но аз наистина опитах. Наистина. Месеци наред. Той постоянно ме отблъскваше. — Брадичката ѝ беше вирната и имаше гротескно гневен вид. — Всъщност Уил не ме иска тук. Ясно ми даде да разбера.

Сякаш очакваше да кажа нещо.

— Не е моя работа — промълвих накрая.

Двете стояхме и се гледахме.

— Знаете ли, не можете да помогнете на човек, ако той не го желае — опита се да обясни тя.

И после си тръгна.

Изчаках няколко минути, като се заслушах за шума от колата надолу по алеята, и влязох в кухнята. Включих електрическия чайник, макар да не ми се пиеше чай. Запредиствах едно списание, което вече бях прочела. Накрая се върнах в коридора, вдигнах с пъшкане тежката кошница с цепениците и я понесох към дневната. Преди да вляза, се блъснах лекичко във вратата, та Уил да разбере, че идвам.

— Чудех се дали не искате да... — подех.

Ала вътре нямаше никой.

Стаята беше празна.

И тогава чух трясъка. Изтичах в коридора и чух друг, последван от шума на счупено стъкло. Идваше от спалнята на Уил. *Моля те, господи, не позволявай да се нарани!* Изпаднах в паника — предупреждението на госпожа Трейнър ехтеше в главата ми. Оставила го бях сам повече от петнайсет минути.

Хукнах по коридора, спрях рязко на вратата и стиснах рамката ѝ с две ръце. Уил беше наред стаята, изправен в количката си, със закрепен на облегалките бастун, който стърчеше като копие на около четирийсет сантиметра от лявата му страна. Върху дългите лавици не беше останала нито една снимка; скъпите рамки лежаха натрошени по целия под, килимът бе осеян с блестящи парченца стъкло. Коленете на Уил бяха поръсени с късчета стъкло и трески от дървените рамки. Огледах опустошението и сърцето ми бавно възвърна нормалния си ритъм, щом видях, че той е невредим. Уил дишаше тежко, сякаш това, което бе свършил, му бе струвало значително усилие.

Количката му зави и захрущя върху счупените стъкла. Очите му срещнаха моите. Бяха безкрайно уморени. Предизвикваха ме да започна да го успокоявам.

Погледнах в скута му, а после към пода край него. Успях да различа снимката с Алиша, лицето ѝ бе скрито от изкривената сребърна рамка.

Преглътнах, докато я гледах, и бавно вдигнах очи към Уил. Това бяха най-дългите секунди в живота ми.

— Тия гуми пукат ли се? — попитах накрая и кимнах към количката. — Защото нямам представа къде да закрепя крика.

Очите му се разшириха. За един кратък миг си помислих, че съм се издънила. Но върху лицето му пробяга едва забележима усмивка.

— По-добре не се движете — помолих. — Ще донеса прахосмукачката.

Чух как бастунът падна на земята. Докато излизах от стаята, ми се стори, че чух Уил да се извинява.

В четвъртък вечер кръчмата „Главата на краля“ винаги беше пълна, а ъгълът с дългите пейки — още повече. Седях, притисната между Патрик и един мъж, чието име май беше Рутър, от време на време зяпах конските такъми и фотографиите от замъка, осеяли дъбовите греди над главата ми, и се опитвах да изглеждам поне малко заинтригувана от разговора, който се въртеше главно около съотношението на телесните мазнини и поемането на въглехидрати.

Не се съмнявах, че срещите на „Хейлсбъри Триатлон Терърс“ на всеки две седмици бяха истински кошмар за собственика на кръчмата. Бях единствената, която пиеше алкохол, а самотното ми пакетче чипс се мъдреше смачкано и празно върху масата. Всички останали смучеха минерална вода или проверяваха количеството подсладители върху бутилките с диетична кола. Когато все пак си поръчвах нещо, нито едно листенце в салатата не биваше да е полято с пълномаслен дресинг, нито едно парченце пилешко — да е покрито с кожичка.

— Фил се скапа на шейсетте километра. Каза, че взел да чува гласове. Накрая едва си вдигал краката. Наистина имаше вид на зомби.

— Купих си от новите японски маратонки, ония с балансърите, и свалих петнайсет минути от времето за шестнайсетте километра.

— Недей да използваш платнена торба за велосипеда. Найджъл си е взел и не е във възторг.

Не обичах особено срещите на „Триатлон Терърс“, но при моето нарастващо работно време и тренировъчния график на Патрик това бе една от малкото сигурни възможности да бъдем заедно. Седеше до мен, опрял мускулото бедро до моето, обут в къси панталони въпреки ужасния студ навън. За членовете на клуба бе въпрос на чест да носят колкото е възможно по-малко дрехи. Мускулести и жилави, мъжете се перчеха с марковите си спортни екипи, които уж притежаваха всевъзможни екстри или бяха леки като паяжина. Наричаха се Скъд и Триг и си показваха травмите или предполагаемото нарастване на мускулна маса. Момичетата не носеха грим и от обветрените им лица

личеше, че за тях е фасулска работа да бягат за здраве при минусови температури. Гледаха ме с едва забележимо неодобрение, може би дори с неразбиране — без съмнение преценяваха съотношението на мускулите и мазнините в тялото ми и намираха, че има какво да се желае.

— Беше ужасно — обяснявах на Патрик, докато се чудех дали мога да си поръчам чийзкейк, без компанията да ме отлъчи като прокажена. — Приятелката му и най-добрият му приятел.

— Не можеш да я виниш — отвърна той. — Нали не ми казваш, че ще останеш с мен, ако се парализирам от врата надолу?

— Разбира се.

— Не, няма. А и аз няма да го очаквам.

— Аз обаче ще го направя.

— Само че аз няма да те искам. Няма да искам някой да остане с мен от съжаление.

— Кой казва, че ще е от съжаление? Нали отвътре ще си същият?

— Изобщо няма да съм същият. — Той сбърчи нос. — Няма да ми се живее. Да разчиташ на другите за всичко. Някакви непознати да ти бършат задника.

Мъж с бръсната глава навря лице помежду ни.

— Пат — поиска да знае той, — опита ли новата енергийна напитка, дето е като гел? Миналата седмица една такава ми експлодира в раницата. Не бях виждал подобно нещо.

— Не съм, Трит. На мен ми дай бананова и „Лукозейд“.

— Дазър пи диетична кола на триатлона „Норсмен“. Изсмука я цялата на две хиляди метра височина. Скъсахме се от смях.

Аз се усмихнах едва-едва.

Мъжът с бръснатата глава изчезна и Патрик отново се обърна към мен. Явно продължаваше да размишлява върху съдбата на Уил.

— Господи. Като си помисля за всички неща, които няма да мога да правя... — Той поклати глава. — Няма да мога да тичам, да карам колело. — Погледна ме, сякаш изведнъж се беше сетил. — И да правя секс.

— Разбира се, че ще можеш да правиш секс. Просто жената трябва да е отгоре.

— Сигурно ще се задушим.

— Много смешно.

— Пък и ако си парализиран от шията надолу, предполагам, че...
ъъ... инструментът ти няма да функционира както трябва.

Помислих си за Алиша. „Опитах всичко — беше ми казала. —
Наистина. Месеци наред.“

— Сигурно при някои хора е така. Но все трябва да има начин...
ако човек прояви въображение.

— Да бе! — Патрик отпи от водата си. — Защо не го попиташ
утре? Нали каза, че е ужасен. Може да е бил такъв и преди
злополуката. Може би това е истинската причина да го зареже.
Мислила ли си за това?

— Не знам... — Спомних си фотографията. — Двамата
изглеждаха много щастливи заедно. — Но какво доказваше една
снимка? Вкъщи имаше фотография в рамка, на която се усмихвах
лъчезарно на Патрик, сякаш току-що ме бе измъкнал от горяща сграда,
а в действителност тъкмо го бях нарекла „пълен кретен“ и той бе
отговорил: „О, я се разкарай!“.

Патрик беше изгубил интерес.

— Ей, Джим... Джим, успя ли да погледнеш новите олекотени
велосипеди? Струват ли си?

Оставих го да смени темата и се замислих върху думите на
Алиша. Представях си живо как я е отблъснал Уил. Но все пак, ако
обичаш някого, не трябва ли да останеш с него? Да му помогнеш да
излезе от депресията? „В здраве и в болест“ и тъй нататък?

— Ще пиеш ли още нещо?

— Водка с тоник. Диетичен тоник — отвърнах, когато той вдигна
вежди.

Патрик сви рамене и се упъти към бара.

Бях започнала да се чувствам малко виновна заради начина, по
който обсъждахме работодателя ми. Особено когато осъзнах, че
сигурно бе подложен на това през цялото време. Почти невъзможно
беше да не правиш предположения за по-интимните аспекти от живота
му. Изключих. Край мен разговаряха за тренировъчен уикенд в
Испания. Слушах с половин ухо, докато Патрик се появи отново и ме
смушка.

— Какво ще кажеш?

— За кое?

— Да изкараме един уикенд в Испания. Вместо почивката в Гърция. Можеш да се излежаваш край басейна, ако не ти се участва в колоездачната обиколка. Все още можем да купим от евтините билети. Дотогава има шест седмици.

Помислих си за госпожа Трейнър.

— Не знам... Едва ли ще им хареса, ако си взема отпуск толкова скоро.

— Имаш ли нещо против да отида сам? Много ми се иска да направя малко височинни тренировки. Мисля да участвам в големия.

— Големия?

— Триатлон. „Екстрийм Вайкинг“. Сто километра с колело, петдесет километра пеш и едно хубаво дълго плуване в Северния ледовит океан.

За този триатлон се говореше със страхопочитание, а ония, които бяха участвали в него, носеха травмите си като ветерани от някаква далечна и особено жестока война. Патрик едва не си прехапа устните в очакване на отговора. Загледах се в приятеля си, сякаш бе същество от друга планета. За миг си помислих, че ми харесваше повече, когато работеше в телемаркета и не отминаваше бензиностанция, без да се зареди с десертчета „Марс“.

— Смяташ да участваш?

— Защо не? В отлична форма съм.

Помислих си за всички тия допълнителни тренировки, безкрайните разговори за тегло и разстояния, мускулна маса и издръжливост. И без това напоследък трудно можех да получа внимание от Патрик.

— Ти също можеш да участваш — предложи той, макар и двамата да знаехме, че не го вярва.

— Направи го, щом толкова искаш — отвърнах. — Имаш благословията ми.

И си поръчах чийзкейк.

И да съм мислила, че събитията от предния ден ще разтопят леда в Гранта Хаус, явно съм грешала.

Поздравих Уил с широка усмивка и бодро „добро утро“, а той дори не си направи труда да отмести поглед от прозореца.

— Утрото не е добро — промърмори Нейтън, докато си обличаше палтото.

Бе от ония мрачни утрини с ниско надвиснали облаци, в които дъждът замеря ядно прозорците и ти е трудно да си представиш, че слънцето някога ще се покаже. Дори аз се чувствах унила в подобни дни. Не беше кой знае каква изненада, че Уил е по-зле. Заех се със сутрешните си задължения, като през цялото време си повтарях, че това е без значение. Никой не е казал, че трябва да харесваш работодателя си, нали? Повечето хора не ги харесват. Помислих си за шефа на Трина — темерут с няколко развода зад гърба си, парясник, който следеше колко пъти сестра ми отива до тоалетната и правеше хапливи коментари, когато тя се оправдаваше със слабите си бъбреци. Пък и вече бях изкарала две седмици тук. Това означаваше, че ми остават само пет месеца и тринайсет дни.

Снимките бяха в долното чекмедже, където ги бях оставила предния ден, и сега, клекнала на пода, се заех да ги подреждам на килима и да преценявам коя рамка мога да поправам. Биваше ме да поправам разни неща. А и мислех, че това е доста добър начин да убия малко време.

Бях се занимавала с прегледа десетина минути, когато тихичкото бръмчене на моторната количка ме предупреди, че Уил идва.

Стоеше на вратата и ме гледаше. Имаше тъмни сенки под очите. Нейтън ми беше казал, че понякога изобщо не спи. Не ми се мислеше как бих се чувствала на негово място — да лежиш по цяла нощ прикован в легло, от което не можеш да станеш, с мрачни мисли в главата.

— Реших да видя дали няма да мога да поправам някои — обясних и вдигнах една снимка. На нея той скачаше с бърнджи. Опитвах се да изглеждам жизнерадостна. *Уил се нуждае от някого с ведър дух, някой с позитивно мислене.*

— Защо?

Примигнах.

— Ами... някои от тях може да се спасят. Донесох от къщи лепило за дърво. Но ако искате да ги сменим, ще отскоча до града в обедната почивка да купя нови. Или може да идем двамата, ако ви се излиза...

— Кой ти каза да ги поправяш?

Гледаше ме, без да мигне.

Она, помислих си.

— Аз... просто се опитвах да помогна.

— Искаш да поправиш онова, което счупих вчера.

— Аз...

— Знаеш ли какво, Луиза? Би било хубаво някой да се замисли поне веднъж какво искам аз. Това, че повредих снимките, не беше случайно. Не беше опит да променя радикално вътрешния дизайн. Счупих ги, защото повече не желая да ги виждам.

Изправих се.

— Съжалявам. Мислех, че...

— Мислеше, че знаеш какво правиш. Всички си мислят, че знаят от какво имам нужда. Хайде да върнем обратно скапаните снимки. Така горкият инвалид ще има какво да гледа. Не искам тия скапани снимки да се вторачват в мен всеки път, когато съм прикован в леглото, преди някой да благоволи да ме извади от скапаната стая. Ясно? Мислиш ли, че можеш да го проумееш?

Преглътнах.

— Нямаше да поправа тази с Алиша — не съм толкова глупава... Просто реших, че след известно време може да поискате...

— За бога... — Той извърна глава, гласът му направо режеше. — Спести ми психотерапията. Върви да си четеш скапаните жълти списания или каквото там правиш, когато не приготвяш чай.

Бузите ми пламнаха. Гледах как маневрира в тесния коридор и чух гласа си, преди да успея да се спра:

— Няма нужда да се държиш като задник.

Думите проехтяха в тишината.

Инвалидната количка спря. След дълга пауза той я обърна бавно, за да може да ме гледа, с ръка върху малката ръчка.

— Моля?

Погледнах го право в очите, сърцето ми биеше до пръсване.

— Държа се идиотски с приятелите си. Чудесно. Вероятно си го заслужават. Но аз съм тук всеки ден, ден след ден, и се старая да си върша работата. И ще съм ти благодарна, ако не превръщаш живота ми в кошмар, както правиш с останалите.

Уил се вторачи в мен. След миг мълчание заговори отново:

— Ами ако ти кажа, че не те искам тук?

— Ти не си ми работодател. Нае ме майка ти. Докато тя не каже, че не ме иска повече тук, оставам. И не защото много ме е грижа за теб или харесвам тая глупава работа, или искам да променя живота ти по един или друг начин, а защото парите ми трябва. Разбра ли? Имам нужда от тия пари.

Изражението на Уил Трейнър не се бе променило кой знае колко, но ми се стори, че съзрях изумление — сякаш не беше свикнал някой да му противоречи.

По дяволите! — помислих си, щом осъзнах какво бях направила току-що. — *Тоя път се издъних.*

Но Уил просто ме гледаше и когато не отместих очи, въздъхна леко, сякаш се канеше да каже нещо неприятно.

— Права си — изрече той и обърна количката. — Само остави снимките в долното чекмедже, ако обичаш. Всичките.

Последва тихо бръмчене и той изчезна.

ПЕТА ГЛАВА

Чувството, че са те изстреляли с катапулт в един съвсем нов живот — или си се оказал свързан с живота на друг човек толкова плътно, сякаш са притиснали лицето ти към прозорците му, — не може да не те накара да преосмислиш представите си за самия себе си. Или как изглеждаш в очите на околните.

За моите родители само след четири седмици бях станала с няколко степени по-интересна. Сега бях връзката им с един различен свят. Майка ми ме разпитваше всеки ден за Гранта Хаус и навиците на собствениците ѝ — като зоолог, който изследва някое странно ново създание и неговото местообитание. Например: „Госпожа Трейнър използва ли ленени салфетки при всяко хранене?“ или „Всеки ден ли обират с прахосмукачка като нас?“, или „Как си готвят картофите?“.

Сутрин ме изпращаше на работа с точни инструкции да проуча каква тоалетна хартия използват или от какъв памук са чаршафите им. Изпитваше огромно разочарование от факта, че през повечето време не можех да си спомня. Майка ми бе убедена, че богатите живеят като прасета, откакто на шест години ѝ бях разказала за приятелка от заможно семейство, чиято родителка не ни разрешаваше да играем в хола им, „понеже вдигаме прах“.

Когато се прибирах у дома и докладвах, че — да, на кучето определено му разрешават да яде в кухнята, или че — не, Трейнърови не мият прага на входната врата всеки ден като нея, тя свиваше устни, хвърляше поглед към баща ми и кимаше доволно, сякаш току-що бях затвърдила всичките ѝ подозрения относно мърлявите богаташи.

Зависимостта им от моя доход, а може би и това, че не харесвах особено работата си, означаваше, че сега получавах малко повече уважение. Кое то всъщност не беше кой знае какво: в случая на баща ми означаваше, че престана да ме нарича „дебелана“, а при майка ми — че когато се прибирах у дома, обикновено ме чакаше чаша чай.

За Патрик и сестра ми си бях същата — все така обект на шеги, прегръдки, целувки или цупене. Не се чувствах различна. Все още си

изглеждах същата, все още се обличах с екстравагантни вехтории от благотворителните магазини.

Нямах представа какво мислят за мен обитателите на Гранта Хаус. Уил беше неразгадаем. Подозирах, че за Нейтън просто съм последната от дългата върволица домашни асистентки. Държеше се добре с мен, но малко резервирано. Изглежда, се съмняваше, че ще се задържа дълго. Господин Трейнър ми кимаше любезно, когато се разминавахме в коридора, понякога ме питаше как е трафикът и дали вече съм свикнала с работата. Ала едва ли щеше да ме познае, ако ме срещнеше някъде навън.

За госпожа Трейнър обаче — о, господи! — за госпожа Трейнър без съмнение бях най-глупавият и безотговорен човек на света.

Започна се с рамките за снимки. Нищо в къщата не убягваше от вниманието на Камила Трейнър и трябваше да знам, че избухването на сина ѝ ще се определи като сеизмичен трясък. Разпита ме подробно колко време съм оставила Уил сам, какво е предизвикало действията му, колко бързо съм оправила бъркотията. Не ме упрекваше открито — беше твърде възпитана дори да повиши глас, — но начинът, по който примигваше леко на отговорите ми, кратките „хм-хм“, докато ѝ обяснявах, ми казваха всичко, което трябваше да знам. Не се изненадах, когато разбрах от Нейтън, че била съдия.

„Може би е добра идея следващия път да не оставяш Уил толкова дълго сам, независимо от ситуацията, хм?“ „Може би следващия път, когато обираш праха, би могла да провериш дали нещата не са твърде близо до ръба, хм?“ (Изглежда, госпожа Трейнър предпочиташе да вярва, че случилото се е било инцидент.) Караше ме да се чувствам като пълен идиот и постепенно започнах да се държа като идиот. Винаги се появяваше в момент, когато тъкмо бях изпуснала нещо на пода или се борех с ключа на печката. Или стоеше в коридора, леко раздражена, когато се прибирах вътре с дървата за камината, сякаш съм се забавила повече от необходимото.

Странно, но нейното отношение ме засягаше повече от грубостта на Уил. Няколко пъти едва не се подадох на изкушението да я попитам направо какво не е наред: *Нали казахте, че ме наемате заради характера, а не заради професионалните ми умения? Е, не съм ли ухилена до ушите всеки божий ден? С бодър дух, точно както искахте? Какъв ви е проблемът тогава?*

Ала Камила Трейнър не беше от жените, на които можеш да кажеш подобно нещо. Пък и имах чувството, че в тази къща никой не говори директно.

„Лили, момичето преди теб, имаше добрия навик да използва този тиган за два вида зеленчуци.“ Кое то означаваше: *Много разхвърляш.*

„Пие ли ти се чай, Уил?“ всъщност означаваше: *Нямам представа какво да ти кажа.*

„Имам да прегледам едни документи“ означаваше: *Държиш се грубо и ще изляза от стаята.*

Всичко се произнасяше с леко обидено изражение, а тънките пръсти се движеха нагоре-надолу по верижката с кръстчето. Беше изключително сдържана, изключително възпитана. Усмивках се любезно, преструвах се, че не съм забелязала, и си вършех работата, за която ми плащаха.

Или поне се стараех.

— Защо се опитваш да ми пробуташ тия моркови?

Погледнах към чинията. Бях се зазяпала във водещата по телевизията и се чудех как ще изглеждам, ако боядисам косата си в същия цвят като нейната.

— Какво? Не е вярно.

— Напротив. Направи ги на пюре и се опита да ги скриеш в соса. Видях те.

Изчервих се. Прав беше. Седях и го хранех, докато гледахме обедните новини. Ястието беше печено говеждо с картофено пюре. Майка му ми беше заръчала да сложа в чинията три вида зеленчук, макар че той съвсем ясно бе заявил, че днес не му се ядат зеленчуци. Май нямаше ястие, чиито хранителни стойности да не са изчислени до милиграм.

— Защо се опитваш да ми пробуташ тия моркови?

— Не е вярно.

— Значи в това няма моркови?

Втренчих се в миниатюрните оранжеви парченца.

— Ами...

Той чакаше с вдигнати вежди.

— Ъъъ... сигурно съм решила, че е добре да хапнеш малко зеленчуци.

Направила го бях отчасти заради инструкциите на госпожа Трейнър, отчасти по силата на навика. Свикнала бях да храня Томас, чиито зеленчуци трябваше да се смачкат на пюре и да се скрият под планина от картофи или да се смесят със соса за макароните. Всяка частица, която успявахме да вкараме в устата му, беше истинско постижение.

— Нека да се разберем. Въобразяваш си, че шепа моркови ще подобрят качеството ми на живот?

Казано по този начин, наистина изглеждаше глупаво. Но вече се бях научила да не изглеждам изплашена от онова, което Уил изрича или прави.

— Добре, разбрах — произнесох равно. — Няма да се повтори.

И в този момент Уил се засмя. Смахът му изригна спонтанно и напълно неочаквано.

— За бога — поклати глава той.

Аз го зяпнах.

— Какво още си се опитвала да пъхнеш в храната ми? Нареждаш ми да отворя тунела, та господин Влак да достави малко брюкселско зеле на червената гара?

Реших да вляза в тона му.

— Не — отвърнах със сериозно лице. — Работя само с госпожа Вилица. Тя не прилича на влак.

Това ми беше обяснил Томас с категоричен тон няколко месеца по-рано.

— Майка ми ли те кара да го правиш?

— Не. Виж, Уил, съжалявам. Просто... направих го, без да мисля.

— Защо ли не се учудвам.

— Добре де, добре. Ще махна тия проклети моркови, щом толкова те дразнят.

— Не ме дразнят проклетите моркови. А това, че ми ги пробутва една луда, която нарича приборите „госпожа Вилица“.

— Пошегувах се. Добре, ще извадя морковите и...

Той извърна глава.

— Не ми се яде повече. Само ми направи чай — викна подире ми, докато излизах от стаята. — И не се опитвай да пъхнеш вътре някоя тиквичка.

Нейтън влезе, когато свършвах с миенето на чиниите. Навън бе кучешки студ и напоследък къщата сякаш не изглеждаше толкова неуютна.

— Оплака се, че си опитала да го отровиш. Но го каза... без яд.

Почувствах се странно поласкана от тази информация.

— Ами... — промърморих, опитвайки се да го скрия. — Дай му време.

— Освен това е станал по-приказлив. Понякога седмици наред не обелва дума, но през последните няколко дни определено е по-разговорлив.

Спомних си как Уил ми беше казал, че ако не спра да си свирукам, ще бъде принуден да ме сгази с количката.

— С него имаме различни представи за разговорливост.

— Поприказвахме си малко за крикет. И трябва да ти призная...

— Нейтън сниши глас. — ... преди седмица госпожа Т. ме попита дали според мен се справяш добре. Отвърнах, че си гледаш работата както трябва, но знаех, че тя няма това предвид. А вчера влезе и ми каза, че ви е чула да се смеете.

Припомних си предната вечер.

— Той се смееше *на* мен — обясних. Уил се беше развеселил, понеже не знаех какво е песто. Бях му казала, че вечерята е „спагети със зелен сос“.

— Важното за нея е, че се е смял. Отдавна не го е правил.

Така беше. Изглежда, с Уил бяхме намерили начин да се търпим взаимно. Състоеше се предимно в това той да е груб с мен, а аз да му го връщам от време на време. Казваше ми например, че съм свършила нещо зле, а аз заявявах, че щом го намира за толкова важно, трябва да ме помоли учтиво. Той ме ругаеше и ме наричаше „досадница“, а аз му предлагам да опита без тази „досадница“, пък да видим как ще се справя. Беше малко пресилено, но имаше ефект. Понякога Уил дори изглеждаше доволен, че се осмелявам да съм груба с него, да му противореча или да му казвам, че се държи ужасно. Имах чувството, че след злополуката всички стъпват на пръсти край него — освен може би Нейтън, към когото Уил изпитваше обяснимо уважение и който и бездруго не обръщаше внимание на острите му забележки. Нейтън беше като бронирана кола в човешка форма.

— Просто му позволявай да се шегува с теб.

Оставих чашата си в мивката.

— Едва ли е проблем.

Другата голяма промяна, като се изключат атмосферните условия, бе, че Уил не ме молеше толкова често да го оставям сам, а един-два следобеда дори ме попита дали не искам да гледаме заедно някой филм. Нямах нищо против, ако ставаше дума за „Терминатор“, макар да бях гледала всички части, но когато ми показа френски филм със субтитри и видях обложката, заявих, че не ме блазни особено.

— Защо?

Свих рамене.

— Не харесвам филми със субтитри.

— Това е все едно да кажеш, че не харесваш филми с актьори. Не ставай смешна. Какво точно не ти харесва? Това, че трябва и да четеш, освен да гледаш?

— Просто не обичам чужди филми.

— Че кои филми не са чужди? Да не мислиш, че Холивуд е предградие на Бирмингам?

— Много смешно.

Не можеше да повярва, когато му признах, че никога не съм гледала филми със субтитри. Вечер родителите ми имаха обичая да узурпират дистанционното, а пък Патрик беше толкова склонен да гледа чуждестранен филм, колкото да се запише във вечерен курс по бродерия. В мултиплекса в близкия град показваха само екшъни и романтични комедии и беше пълно с дюдюкащи пубери, поради което повечето хора се бяха отказали да го посещават.

— Трябва да гледаш този филм, Луиза. Всъщност нареждам ти да го гледаш. — Уил премести количката по-назад и кимна към креслото. — Там. Седни там. И не мърдай, докато не свърши. Никога не била гледала чуждестранен филм! За бога... — промърмори той.

Беше стар филм за един гърбушко, който наследява къща в провинцията, и Уил каза, че е по прочута книга, но аз не я бях чувала. Първите двајсет минути не ме свърташе, дразнеха ме субтитрите и се чудех дали Уил ще се ядоса, ако му кажа, че ми се ходи до тоалетната.

После нещо се случи. Престанах да мисля, че ми е трудно едновременно да слушам и да чета, забравих за графика на Уил и дали госпожа Трейнър няма да реши, че съм мърла, и започнах да се вълнувам за горкия човек и семейството му, жертва на безскрупулни

съседни. Когато гърбушкото умря, очите ми се напълниха със сълзи и взех да подсмърчам.

— Така... — произнесе Уил и приближи количката до мен. Погледна ме лукаво. — Виждам, че изобщо не ти хареса.

Вдигнах очи и за своя изненада установих, че навън е тъмно.

— Сега ще злорадстваш, нали? — промърморих и посегнах към кутията с кърпички.

— Малко. Просто съм смаян, че човек може да е достигнал зряла възраст... на колко години си?

— Двайсет и шест.

— Двайсет и шест... и никога да не е гледал филм със субтитри. — Наблюдаваше ме как попивам очите си.

Хвърлих поглед към кърпичката и осъзнах, че съм си размазала грима.

— Не знаех, че е задължително — изсумтях аз.

— Ясно. И тъй, какво правиш, Луиза Кларк, когато не гледаш филми?

Смачках кърпичката в юмрука си.

— Искаш да знаеш какво правя, когато не съм тук?

— Ти беше тази, която настояваше да се опознаем. Хайде, разкажи ми за себе си.

Маниерът му беше такъв, че никога не бях сигурна дали не ми се подиграва. Очаквах и сега да е така.

— Защо? — попитах. — Защо поиска да знаеш така изведнъж?

— О, за бога! Едва ли заниманията ти са държавна тайна — отвърна той раздражено.

— Ами, не знам... — подех. — От време на време ходя в кръчмата. Гледам телевизия. Отивам да гледам приятеля си, когато бяга. Нищо особено.

— Гледаш приятеля си, когато бяга.

— Да.

— Но ти не бягаш.

— Не. Аз... нямам подходяща фигура — отвърнах и хвърлих поглед към гърдите си.

Това го накара да се усмихне.

— И какво още?

— Какво „както още“?

— Хобита? Пътешествия? Места, на които ти се ходи?
Започваше да звучи като психоложката в училище.
Опитах се да измисля нещо.
— Май нямам хоби. Понякога чета. Харесвам дрехи.
— Удобно — отбеляза той сухо.
— Ти ме попита. Не си падам много по хобитата. — Гласът ми беше станал странно отбранителен. — Не правя кой знае какво, ясно? Работя и се прибирам вкъщи.
— Къде живееш?
— От другата страна на замъка. Ренфру Роуд.
Името не му говореше нищо. Естествено. Нямаше движение между двете страни на замъка.
— Край главния път. Близко до „Макдоналдс“.
Той кимна, но не бях сигурна, че знае за какво говоря.
— Почивки?
— Била съм в Испания с Патрик. Приятеля ми — додадох. — Като дете съм ходила само до Дорсет. И Тенби. Леля ми живее в Тенби.
— А ти какво искаш?
— В какъв смисъл?
— От живота си?
Примигнах.
— Много задълба.
— Питам те най-общо. Не се занимавам с психоанализа. Просто питам какво искаш. Да се омъжиш? Да родиш деца? Мечтаеш ли за кариера? Да видиш свят?
Последва дълга пауза.
Знаех, че отговорът ми ще го разочарова, преди още да бях изрекла думите.
— Не знам. Никога не съм се замисляла особено над това.

В петък отидохме в болницата. Добре че ми съобщиха за прегледа на Уил едва сутринта, защото цяла нощ нямаше да мигна от притеснение как ще го закарам. Да, мога да шофирам. Но го казвам по същия начин, както казвам, че мога да говоря френски. Вярно, явих се на съответния изпит и го издържах. Ала откакто го взех, не бях

шофирала повече от веднъж годишно. Мисълта да натоваря Уил и количката му в приспособения миниван, да го откарам до близкия град и да го върна обратно, ме изпълваше с истински ужас.

Седмици наред бях копняла работният ми ден да включва някакво излизане от къщата. Сега бих направила всичко, само и само да си остана в нея. Открих болничния му картон сред папките с документи — дебели папки, разделени на „транспорт“, „застраховка“, „как да живееш с увреждане“, „медицински прегледи“. Взех я и проверих датата. Една мъничка част от мен се надяваше Уил да е сгрешил.

— Майка ти ще дойде ли?

— Не. Тя не идва на прегледите.

Не успях да скрия изненадата си. Бях си мислела, че тя следи всеки аспект от лечението му.

— Преди идваше — обясни Уил. — Сега имаме споразумение.

— Нейтън ще дойде ли?

Седях на колене пред него. От притеснение бях изсипала малко от обета върху коленете му и сега се опитвах да го почистя, в резултат на което на панталоните му се появи голямо мокро петно. Уил не беше казал нищо, освен да спра да се извинявам, но това не премахна нервността ми.

— Защо?

— Просто питам. — Не исках да разбере колко се страхувам. Бях прекарала по-голямата част от утрото — време, което обикновено посвещавах на чистене — в четене и препрочитане на наръчника за платформата, но продължавах да се боя от мига, в който щях да съм единствено отговорна за издигането на Уил на шейсет сантиметра от земята.

— Хайде, Кларк. Какъв е проблемът?

— Ами... Просто си мислех, че ще ми е по-лесно, ако първия път има някой, който знае как се прави.

— За разлика от мен — отбеляза той.

— Не исках да кажа това.

— Понеже от мен не се очаква да знам нищо за тия неща?

— Можеш ли да задействаш рампата? — попитах направо. — Можеш ли да ми кажеш какво точно да направя?

Той ме изгледа, очите му бяха безизразни. Ако търсеше да се заяде, моята реакция, изглежда, промени решението му.

— Ясно. Да, Нейтън ще дойде. Има нужда от още един чифт ръце. А и ти ще се притесняваш по-малко.

— Не се притеснявам — възразих аз.

— Очевидно. — Той хвърли поглед към скута си, който продължавах да попивам с кърпата. Бях почистила коса от пастата, но панталоните му бяха влажни. — Така ли ще изляза — подмокрен?

— Не съм свършила. — Включих сешоара в мрежата и го насочих към чатала му.

Когато горещият въздух задуха върху панталоните му, той вдигна вежди.

— Е, и аз не съм си представяла, че ще правя точно това в петък следобед.

— Наистина си нервна, а?

Усещах как ме изучава.

— О, я стига, Кларк! Аз съм този, чиито гениталии се пържат на горещия въздух.

Не отговорих. Чувах гласа му през шума на сешоара.

— Хайде, какво толкова може да се случи — да свърша в инвалидна количка?

Може да прозвучи глупаво, но думите му ме разсмяха. Това беше най-добрият начин на Уил да се опита да ме успокои.

Колата отвън изглеждаше съвсем нормално, но когато задната врата се отвори, от нея се спусна една рампа и опря в земята. Под зоркото око на Нейтън нагласих инвалидната количка (имаше специална количка за пътуване) по средата на рампата, проверих устройството и го програмирах да вкара Уил бавно в колата. Нейтън седна на съседното пасажерско място, закопча го с колана и обезопаси колелата. Освободих ръчната спирачка, като се опитвах да овладее треперенето на ръцете си, и подкарах бавно по алеята към болницата.

Извън дома си Уил изглеждаше още по-уязвим. Навън бе студено и с Нейтън го бяхме увили в шала и дебелото му палто, но той пак се умълча — седеше със стисната челюст, някак смален от голямото пространство наоколо. Всеки път, щом погледнех в огледалото за

обратно виждане (което правех често, независимо от присъствието на Нейтън, понеже изпитвах ужас, че спирачките на количката може да откажат), той гледаше през прозореца с непроницаемо изражение. Дори когато спирах ненадейно или натисках рязко спирачките няколко пъти, той само примигваше леко и чакаше да се успокоя.

Докато стигнем до болницата, по челото ми изби ситна пот. Три пъти обиколих паркинга, понеже се боях да вляза на заден ход в тесните свободни пространства, и накрая усетих, че двамата мъже започват да губят търпение. Най-сетне рампата беше спусната и Нейтън помогна на Уил да слезе с количката на асфалта.

— Справи се чудесно — рече Нейтън и ме потупа по гърба, докато излизаше от колата, но ми беше трудно да повярвам.

Има неща, които едва ли би забелязал, ако не придружаваш човек в инвалидна количка. Едното е какъв боклук са повечето тротоари — или са осеяни със зле закърпени дупки, или са просто неравни. Докато вървах бавно до Уил, който сам караше количката си, забелязвах как всяка неравна плоча го кара да подскача и му причинява болка и колко често му се налага да заобикаля внимателно някое потенциално препятствие. Нейтън се преструваше, че не забелязва, но виждах, че и той е нащрек. Уил просто изглеждаше мрачен и решителен.

Другото, което открих, е, че повечето от шофьорите са адски несъобразителни. Паркират до местата за слизване от тротоара или толкова близко един до друг, че е невъзможно инвалидна количка да мине между тях. Бях шокирана и на няколко пъти дори се изкуших да пхна бележка с грубо предупреждение под чистачките на предното стъкло, но Нейтън и Уил, изглежда, бяха свикнали. Нейтън посочи подходящо място за пресичане и като застанахме от двете страни на Уил, най-после пресякохме.

Уил не беше казал и дума, откакто бяхме напуснали къщата.

Самата болница бе лъскава сграда с много крила. Безупречната приемна приличаше повече на фойето на модерен хотел — явен знак, че тук се обслужваха богати пациенти. Стоях отстрани, докато Уил съобщаваше на рецепционистката името си, после заедно с Нейтън го последвахме по един дълъг коридор. Нейтън носеше огромна раница, съдържаща всичко, от което Уил би могъл да се нуждае по време на краткия си преглед — от високите чаши до резервни дрехи. Напълнил я беше пред мен сутринта, вземайки предвид всички възможни

инциденти. „Добре че не се налага да го правим по-често“ — каза, след като забеляза ужасеното ми изражение.

Не влязох с Уил при лекаря. Двамата с Нейтън седнахме на удобните столове пред лекарския кабинет. Липсваше характерната болнична миризма, във вазата на прозореца имаше свежи цветя. И не някакви обикновени цветя. Огромни екзотични цветове, чието име не знаех, подредени с небрежна артистичност.

— Какво правят вътре? — попитах, след като бяхме чакали половин час.

Нейтън вдигна очи от книгата си.

— Просто го преглеждат, правят го на всеки шест месеца.

— Защо, да видят дали не се подобрява?

Нейтън остави книгата си.

— Той не се подобрява. Говорим за увреждане на гръбначния мозък.

— Но нали му правиш физиотерапия и разни други неща.

— За да поддържам физическата му форма, доколкото е възможно — да не атрофират мускулите му и да не се деминерализират костите.

Когато заговори отново, гласът му беше по-мек, сякаш мислеше, че ме е разочаровал:

— Той няма да проходи отново, Луиза. Това се случва само в холивудските филми. Просто се опитваме да намалим болките му и да съхраним двигателните му възможности.

— Той съгласява ли се да му правиш физиотерапия? Защото на мен вечно ми противоречи.

Нейтън сбърчи нос.

— Съгласява се, но с нежелание. В началото, когато дойдох, беше доста обнадежден. Стараеше се и залагаше много на рехабилитацията, но когато измина година без подобрение, реши, че не бива да вярва в чудеса.

— А ти как мислиш, трябва ли да вярва?

Нейтън се загледа в пода.

— Честно? Уил е квадриплегик С 5/6. Това означава, че оттук надолу нищо не работи... — Той постави ръка в горната част на гърдите си. — Още не са измислили как да оправят прекъснат гръбначен стълб.

Аз също се вторачих в пода. Представях си лицето на Уил, докато го карах към болницата в зимния ден, и грейналото лице на мъжа в скиорския екип.

— Но медицината напредва, нали? Искам да кажа... сигурно на места като това не спират да работят по въпроса.

— Болницата е доста добра — изрече той равно.

— Докато човек е жив, и надеждата е жива... нали?

Нейтън ме изглежда и се върна към книгата си.

— Аха.

В три без петнайсет отидох за кафе по молба на Нейтън. Обясни ми, че тези прегледи са доста дълги и той ще удържа фронта, докато се върна. Помаях се в приемната, прелистих списанията в дрогерията, разгледах шоколадите.

По пътя обратно се загубих — което беше донякъде предсказуемо — и се наложи да питам няколко сестри за посоката, две от тях даже не я знаеха. Когато най-сетне се върнах с поизстиналото кафе в ръка, коридорът беше празен. Щом приближих, видях, че вратата на лекарския кабинет е открената. Поколебах се, но упрекът на госпожа Трейнър, че съм го оставила сам, прозвуча в ушите ми. Отново го бях направила.

— Значи, ще се видим след три месеца, господин Трейнър — казваше един глас. — Смених лекарствата против спазми и щом резултатите излязат, ще ви се обадим. Вероятно в понеделник.

Чух гласа на Уил:

— Мога ли да ги купя от аптеката долу?

— Да. Трябва да имат и от другите.

Женски глас.

— Да взема ли тази папка?

Разбрах, че се канят да тръгват. Почуках и някой извика да вляза. Към мен се насочиха два чифта очи.

— Съжалявам — каза лекарят и стана от стола си. — Мислех, че сте физиотерапевтът.

— Аз съм... личната асистентка на Уил — отвърнах, застанала под рамката на вратата. Уил беше наведен напред в количката и

Нейтън смъкваше ризата му надолу. — Съжалявам... помислих, че сте свършили.

— Би ли изчакала минута, Луиза? — Гласът на Уил прозвуча рязко.

Отстъпих назад, като мърморех извинения с пламнало лице.

Не гледката на голото тяло на Уил ме беше шокирала, колкото и да бе слабо и покрито с белези. Нито леко раздразненият поглед на лекаря, същият поглед, който госпожа Трейнър ми отправяше ден след ден. Поглед, който ме караше да осъзная, че съм все същата глупачка, нищо че сега изкарвах повече пари.

Не, бяха ясните червени линии върху китките на Уил, дългите назъбени белези, които не можеха да се скрият, колкото и бързо Нейтън да смъкна ръкавите на ризата му.

ШЕСТА ГЛАВА

Снегът заваля внезапно. Тръгнах от къщи под яркосиньо небе, а половин час по-късно замъкът приличаше на украса за торта върху дебел слой бяла глазура.

Вървах с усилие по алеята към къщата. Обувките ми затъваха в снега и почти не чувствах пръстите на краката си. Треперех от студ под тъничкото си палто от китайска коприна. Едри бели снежинки извираха от металносивата безкрайност и скриваха Гранта Хаус, притъпяваха звуците и създаваха усещането, че времето е забавило неестествено хода си. Колите преминаваха отвъд добре поддържания плет с новопоявила се предпазливост, минувачите се подхлъзваха и възклицаваха уплашено по тротоарите. Придърпах шала върху носа си, щеше ми се да бях облякла нещо по-подходящо от балетни пантофки и къса кадифена рокличка.

За моя изненада, вратата отвори не Нейтън, а бащата на Уил.

— Той е в леглото — обясни и надникна през верандата. — Не се чувства добре. Чудех се дали да не се обадя на доктора.

— Къде е Нейтън?

— Има свободна сутрин. Разбира се, трябваше да е точно днес. Проклетата сестра от агенцията дойде и си тръгна за отрицателно време. Ако тоя сняг продължи, не знам какво ще правим. — Сви рамене, за да покаже, че е безсилен пред обстоятелствата, и изчезна по коридора, явно облекчен, че може да прехвърли отговорността на друг. — Знаеш от какво има нужда Уил, нали? — извика през рамо.

Свалих си палтото и обувките и тъй като знаех, че госпожа Трейнър е в съда (тя отбелязваше датите в дневник в кухнята на Уил), сложих мокрите си чорапи да съхнат на радиатора. В кошницата с изпраните дрехи имаше чифт чорапи на Уил и ги обух. Изглеждаха смешно големи, но беше истинска благодат да си с топли, сухи крака. Уил не отговори, когато извиках, затова след известно време му приготвих питие, почуках тихичко и пъхнах глава през откренатата

врата. В дрезгавата светлина успях да различа само очертанията му под юргана. Спеше дълбоко.

Отстъпих крачка назад, затворих вратата и се заех със сутрешните си задължения.

Майка ми изпитваше почти физическо удоволствие, когато вкъщи всичко светеше. Вече цял месец обирах с прахосмукачката и чистех всеки ден и пак не виждах какво му е толкова хубавото. Подозирах, че в живота ми едва ли ще има момент, в който не бих предпочела някой друг да чисти вместо мен.

Ала в ден като днешния, когато Уил бе прикован към леглото, а светът навън сякаш бе замрял, виждах, че движението от единия край на пристройката до другия ми носи особено успокоение. Докато обирах праха и лъсках с полиращия препарат, носех радиото си от стая в стая и го пусках тихо, за да не безпокоя Уил. От време на време надзъртах през вратата, колкото да се уверя, че диша, и чак когато стана един часът, а той още не се бе събудил, започнах малко да се тревожа.

Излязох да напълня кошницата с цепеници и видях, че има поне една педя сняг. Приготвих прясна напитка за Уил и почуках. Втория път почуках силно.

— Да? — Гласът му беше дрезгав, сякаш го бях събудила.

— Аз съм. — Когато не отговори, казах: — Луиза. Може ли да вляза?

— Спокойно, няма опасност да ти се нахвърля.

В стаята беше сумрачно, завесите още не бяха дръпнати. Влязох и изчаках очите ми да свикнат със здрачевината. Уил лежеше на една страна, ръката му бе свита под него, сякаш да се подпре, както беше и предния път, когато погледнах. Понякога бе лесно да забравиш, че той не може да се обърне сам. Косата му стърчеше от едната страна, завит беше добре с юргана. Миризмата на топъл немит мъжкар изпълваше стаята — не неприятна, но малко стряскаща, като началото на работен ден.

— Имаш ли нужда от нещо? Искаш ли си напитката?

— Искам да си сменя позата.

Оставих чашата на един скрин и приближих до леглото.

— Какво... какво искаш да направя?

Той преглътна внимателно, сякаш го болеше.

— Повдигни ме и ме обърни, после вдигни горната част на леглото. Тук... — Кимна ми да приближа. — Пъхни ръце под моите, склучи ги на гърба ми и се опитай да ме повдигнеш. Подпри се на леглото, така няма да си напругаш гърба.

Не можех да се преструвам, че не ми е неловко. Посегнах към него, миризмата му изпълни ноздрите ми, топлата му кожа докосна моята. Не бих могла да бъда по-близо, освен ако не започнех да му гриза ухото. Тази мисъл ме смути и ми беше трудно да се овладее.

— Какво?

— Нищо. — Поех си дъх, склучих ръце и се наместих така, че да го хвана удобно. Беше по-широкоплещест, отколкото очаквах, и сякаш по-тежък. После, след като преброих до три, го повдигнах.

— Исусе! — простена той в рамото ми.

— Какво? — Насмалко да го изпусна.

— Ръцете ти са ледени.

— Е, ако си беше направил труда да станеш от леглото, щеше да знаеш, че навън вали сняг.

Казах го с шеговит тон, но изведнъж осъзнах, че кожата му под тениската е гореща — осезаема топлина и сякаш идваше някъде дълбоко отвътре. Той простена леко, докато го нагласях върху възглавницата, затова се опитах да действам по-бавно и внимателно. Посочи ми дистанционното, което щеше да изправи главата и раменете му.

— Но не прекалено — промърмори той. — Завива ми се свят.

Включих нощната лампа въпреки протеста му, за да видя лицето му.

— Уил... как си? — Трябваше да го повторя, преди да ми отговори:

— Не е най-добрият ми ден.

— Искаш ли болкоуспокоителни?

— Да... от силните.

— Може би няколко парацетамола?

Той се облегна на хладната възглавница с въздишка.

Дадох му високата чаша и го гледах как преглъща.

— Благодаря — каза и изведнъж се почувствах неловко.

Затвори очи и известно време просто стоях на вратата и го наблюдавах, гърдите му под тениската се издигаха и спускаха, устата

му беше леко отворена. Дишането му бе плитко и може би малко по-затруднено от обикновено. Но никога не го бях виждала извън количката и не знаех дали не се дължи на това, че е легнал.

— Върви — промърмори той.

Оставих го сам.

Четях си списанието и вдигах глава само колкото да видя как снегът се трупа все повече около къщата и пълзи в пухкава маса към перваза на прозореца. Мама ми изпрати съобщение на мобилния в 12:30 ч., за да ми каже, че татко не можел да изкара колата на пътя. „Не си тръгвай, без първо да ни позвъниш“ — нареди ми тя. Зачудих се какво възнамерява да прави — да изпрати татко с шейна и някой санбернар?

Изслушах новините по местното радио: задръстванията по магистралата, спирането на влаковете и временното затваряне на училищата, предизвикани от неочакваната снежна буря. Отидох пак в стаята на Уил и отново го погледнах. Цветът му не ми хареса. Беше блед, върху бузите му бяха избили червени петна.

— Уил? — прошепнах.

Той не помръдна.

— Уил?

Усетих лек пристъп на паника. Произнесох името му два пъти на висок глас. Нямаше отговор. Накрая се наведох над него. Лицето му бе застинало, гърдите му не помръдваха. Дъхът му. Трябваше да проверя дъха му. Приближих лице до неговото и когато не улових дъх, протегнах ръка и го докоснах нежно по челото.

Уил трепна и отвори рязко очи, само на сантиметри от моите.

— Извинявай. — Отскочих назад.

Той примигна и огледа стаята, сякаш е бил някъде много далеч.

— Лу е — обясних, не бях сигурна дали ме е познал.

На лицето му се изписа леко раздразнение.

— Знам.

— Искаш ли супа?

— Не. Благодаря ти. — Той затвори очи.

— Още обезболяващи?

Върху скулите му бе избила фина пот. Протегнах ръка, юрганът му беше доста топъл и влажнеше. Притесних се.

— Трябва ли да направя нещо? В случай че Нейтън не успее да дойде?

— Не... Добре съм — промърмори той и отново затвори очи.

Прегледах папката, опитвайки се да разбера дали не пропускам нещо. Отворих шкафа с лекарствата, кутиите с гумени ръкавици и марлите и осъзнах, че нямам и най-малка представа как да ги използвам. Позвъних по интеркома, за да говоря с бащата на Уил, но звънът отекна в празна къща. Чувах ехото в другото крило.

Канех се да позвъня на госпожа Трейнър, когато задната врата се отвори и се появи Нейтън, увит в няколко ката дебели дрехи, с вълнен шал и шапка — лицето му едва се виждаше. С него нахлу вълна от студен въздух и лека снежна вихрушка.

— Здравсти.

Отърси снега от ботушите си и хлопна вратата след себе си.

Сякаш къщата изведнъж се пробуди от дълбок сън.

— Слава богу, че си тук! — възкликнах. — Той не е добре. Спацията сутрин и не е пил почти нищо. Не знаех какво да правя.

Нейтън се изхлузи от палтото си.

— Трябваше да вървя пеш дотук. Автобусите не се движат.

Заех се да му правя чай, а той отиде да види Уил.

Върна се още преди водата да заври.

— Той гори — промърмори. — Откога е така?

— Цяла сутрин. И аз мислех, че е топъл, но ми каза, че искал само да спи.

— Исусе! Цяла сутрин? Не знаеш ли, че той не може да си регулира температурата? — Нейтън ме избута и зарови в шкафа с лекарствата. — Антибиотици. От силните. — Взе едно бурканче, извади таблетка и започна да я троши яростно в хаванчето.

Стоях край него.

— Дадох му парацетамол.

— Все едно си му дала ментов бонбон.

— Не знаех. Никой не ми каза.

— В проклетата папка е. Виж, Уил не се поти като нас. Всъщност изобщо не се поти от гърдите надолу. Това означава, че и при най-леката настинка температурата му се качва до небесата. Иди да

намериш вентилатор. Ще го сложим в стаята, за да го охладим. И влажна кърпа, да я увием около врата му. Не можем да го откараме в болницата, докато не спре снегът. Тая проклета сестра от агенцията! Гледат си работата през пръсти!

Не бях виждала Нейтън толкова ядосан. В един момент дори престана да ми говори.

Хукнах за вентилатора.

Изминаха близо четирийсет минути, преди температурата на Уил да спадне до приемливо ниво. Докато чакахме силното лекарство против треска да подейства, аз поставих кърпа на челото му и друга около врата му, както ме бе инструктирал Нейтън. Съблякохме го, покрихме гърдите му с фин памучен чаршаф и нагласихме вентилатора да духа отгоре. Белезите по голите му ръце се очертаваха ясно. И тримата се преструвахме, че не мога да ги видя.

Уил понесе цялото това внимание мълчаливо, отговаряше на въпросите на Нейтън с „да“ и „не“, понякога толкова неясно, че не бях сигурна дали знае какво казва. Сега, докато го гледах на светлината, осъзнах, че той наистина изглежда болен, и се почувствах ужасно, че не го бях разбрала. Не спирах да се извинявам и накрая Нейтън каза, че започвам да го дразня.

— По-добре гледай какво правя — подкани ме той. — Може да ти се наложи да го вършиш сама.

Нямах желание да протестирам. Но малко се погнусих, когато Нейтън смъкна долнището на пижамата на Уил. Откри бледа ивица гол корем, махна внимателно марлената превръзка около тръбичката, закрепена там, сръчно я почисти и смени превръзката. Показа ми как да сменям торбичката в леглото, обясни ми защо трябва да е разположена по-ниско от тялото на Уил и аз се изненадах колко делово излязох от стаята, понесла топлата течност. Радвах се, че Уил не ме гледа — не защото щеше да направи някоя остра забележка, а защото чувствах, че моето присъствие може да го смути.

— Това е всичко — успокои ме Нейтън.

Най-сетне, един час по-късно, легнал върху чист памучен чаршаф, Уил задряма — не изглеждаше точно добре, но не беше и плашещо зле.

— Нека спи. Но го събуди след два часа и му дай да изпие поне една чаша с нещо. И още от лекарството за треска в пет. Сигурно

дотогава температурата му пак ще скочи, но не му давай нищо преди пет.

Записах си набързо всичко в един бележник. Боях се да не объркам нещо.

— Тази вечер ще трябва да повториш всичко, което направихме току-що. Ще можеш ли? — Нейтън се уви като ескимос и излезе в снега. — Само чети какво пише в папката. И не изпадай в паника. Позвъни ми, ако има проблем. Ще ти обясня какво да правиш. И ако се наложи, пак ще дойда.

Щом Нейтън си тръгна, аз се върнах в стаята на Уил. Боях се да го оставя сам. В ъгъла имаше старо кожено кресло с лампа за четене — навярно от предишния живот на Уил — и се настаних в него с книга с разкази, която извадих от библиотеката.

В стаята цареше странно спокойствие. През процеп в завесите виждах външния свят, покрит с бяло, притихнал и красив. Вътре беше топло и тихо, само понякога лекото гъргорене и свистене в тръбите на парното прекъсваше мислите ми. Четях и от време на време вдигах поглед и проверявах дали Уил спи спокойно; изведнъж осъзнах, че досега в живота ми не бе имало случай, в който да седя в тишина и да не правя нищо. Човек не е свикнал на тишина, ако е израснал в къща като моята — с вечното бръмчене на прахосмукачката, гърмящия телевизор и провикванията. В редките мигове, когато телевизорът беше изключен, татко си пускаше старите плочи на Елвис и надуваше звука до дупка. В кафенето също имаше постоянна глъчка и всевъзможни други шумове.

Тук можех да си чуя мислите. Струваше ми се, че чувам дори туптенето на сърцето си. За моя изненада осъзнах, че това доста ми харесва.

В пет на мобилния ми се получи съобщение. Уил се размърда и аз скочих обезпокоено от креслото, боейки се да не го събудя.

Няма влакове. Би ли могла да останеш през нощта? Нейтън не може да дойде. Камила Трейнър

Отговорих й, преди още да съм помислила.

Няма проблем.

Позвъних на родителите си и им казах, че ще остана през нощта.

Майка ми звучеше облекчено. Щом разбра, че ще ми платят, се зарадва още повече.

— Чу ли, Бърнард? — извика, закрила отчасти телефона с ръка.
— Вече й плащат да преспива.

Чух коментара на баща ми:

— Кой като нея. Най-после си намери работа мечта.

Изпратих съобщение на Патрик, за да му кажа, че са ме помолили да остана през нощта и че ще му позвъня по-късно. Отговорът дойде след секунди.

Довечера ще бягам през пресечен заснежен терен. Чудесно упражнение за Норвегия! Целувки. Патрик

Не проумявах как може някой да се вълнува толкова от мисълта, че ще бяга по потник и гащета при минусови температури.

Уил спеше. Приготвих си нещо за ядене и размразих малко супа, ако поиска да хапне по-късно. Запалих камината печка, в случай че се почувства достатъчно добре да дойде в дневната. Прочетох още един разказ и се замислих откога не съм си купувала книга. Като дете обичах да чета, но не си спомнях оттогава да съм чела друго, освен списания. Трина беше читателката. Все ми се струваше, че ако взема някоя книга, ще навляза в нейната територия. Помислих си, че тя се връща в университета и двамата с Томас скоро ще изчезнат, и осъзнах, че не съм сигурна дали това ме прави щастлива, или ме натъжава — или беше нещо по средата.

Нейтън позвъни в седем. Изглеждаше облекчен, че ще остана през нощта.

— Не успях да открия господин Трейнър. Позвъних и на стационарния телефон, но се включи секретарят.

— Ами, него май го няма.

— Няма го?

Изведнъж ме изпълни паника при мисълта, че цяла нощ ще съм сама с Уил. Боях се да не объркам пак нещо и да застраша сериозно здравето му.

— Да се обадя ли на госпожа Трейнър? — попитах.

От другата страна на линията последва кратко мълчание.

— Не. По-добре не.

— Но...

— Виж, Лу, той често... често отива на едно друго място, когато госпожа Т. Остане в града.

Нужна ми беше минута да осъзная какво ми казва.

— О!

— Добре че ти си там. Ако си сигурна, че Уил изглежда по-добре, утре сутринта съм на линия.

Има нормални часове, но има и недействителни часове, когато времето спира своя ход, когато животът — истинският живот — сякаш е на стъпка от теб. Гледах малко телевизия, хапнах и почистих кухнята, движех се като призрак из пристройката. Накрая се върнах обратно в стаята на Уил.

Той се размърда, когато затворих вратата, и повдигна леко глава.

— Колко е часът, Кларк? — Гласът му беше леко приглушен от възглавницата.

— Осем и петнайсет.

Уил отпусна глава и замълча.

— Може ли да пийна нещо?

Сега в тона му нямаше нито острота, нито раздразнителност. Сякаш това, че е болен, най-сетне го бе направило уязвим. Дадох му сок и запалих нощната лампа. Седнах отстрани в леглото и попипах челото му, както навярно бе правила мама в детството ми. Той беше все още топъл, но от предишната температура нямаше и помен.

— Ръцете ти са хладни.

— Вече се оплака веднъж.

— Така ли? — Изглеждаше искрено изненадан.

— Искаш ли супа?

— Не.

— Така удобно ли ти е?

Никога не знаех какъв дискомфорт изпитва в обездвиженото си тяло, но подозирах, че е по-зле, отколкото показва.

— Би ли ме обърнала на другата страна? Просто ме претърколи. Няма нужда да сядам.

Покатерих се на леглото и го обърнах колкото е възможно по-внимателно. От него вече не се излъчваше топлина като от тлееща жарава, само топлият лъх на тяло, което е било известно време под дебела завивка.

— Искаш ли нещо друго?

— Не трябва ли да се прибиращ?

— Няма проблем — отвърнах. — Ще остана и през нощта.

Навън вече се бе стъмнило. Снегът продължаваше да вали. Там, където прозорецът осветяваше верандата, снежинките се къпеха в меланхолична златиста светлина. Седяхме смълчани и се взирахме в снега навън като хипнотизирани.

— Може ли да те попитам нещо? — наруших тишината накрая. Виждах ръцете му върху чаршафа. Струваше ми се много странно, че изглеждат толкова обикновени и силни — и в същото време са толкова безполезни.

— И бездруго ще го направиш.

— Какво се случи? — Не спирах да се питам как са се появили белезите на китките му. Това беше единственият въпрос, който не можех да задам директно.

Той отвори едното си око.

— Как се озовах в инвалидна количка?

Когато кимнах, отново притвори очи.

— Пътно произшествие с мотор. Не с моя. Аз бях невинен пешеходец.

— Мислех, че е от ски или от скачане с бърнджи, или нещо подобно.

— Всички мислят така. Една от божииите шегички. Пресичах шосето пред къщи. Не тук — поясни. — Лондонския ми дом.

Загледах се в книгите на лавиците му. Сред романите на „Пенгуин“ с износени от четене меки корици имаше и солидни томове: „Корпоративно право“, „Сливане и поглъщане на фирми“, справочни издания, чиито имена не ми говореха нищо.

— И нямаше никакъв начин да запазиш работата си?

— Не. Нито апартамента, почивките, живота... ти видя бившата ми приятелка... — Последва пауза, която не успя да скрие горчивината му. — Но май трябва да съм благодарен, защото известно време мислех, че няма да оживея.

— Говориш така, сякаш го мразиш. Сегашния си живот, искам да кажа.

— Да.

— Има ли някаква възможност отново да заживееш в Лондон?

— Не и в това състояние.

— Но състоянието ти може да се подобри. Доколкото разбрах от Нейтън, в лечението на този вид увреждания има голям напредък.

Уил отново притвори очи.

Изчаках, след което нагласих възглавницата под главата му и юргана около кръста му.

— Съжалявам, ако прекалявам с въпросите — промърморих и седнах изправено. — Искаш ли да излезе?

— Не. Остани още малко. Говори ми. — Той преглътна. Очите му се отвориха и погледът му срещна моя. Изглеждаше ужасно уморен. — Кажи ми нещо хубаво.

Поколебах се за миг, после се облегнах на възглавниците до него. Седяхме в слабо осветената стая и гледахме как огрените за кратко снежинки изчезват в тъмната нощ.

— Знаеш ли... и аз често исках това от татко — признах. — Но ако ти кажа как го правеше, ще решиш, че съм ненормална.

— Повече, отколкото си мисля сега?

— Когато имах кошмар или бях тъжна, или изплашена от нещо, той ми пееше песента за банджото.

— Песента за...

— Песента за банджото. Мислех, че всички я знаят.

— Повярвай ми, Кларк — промърмори той, — представа си нямам.

Поех си дълбоко въздух, притворих очи и запях:

*Искам да се върна, ооо, в моята страна, ооо,
страната, ооо, в която съм родена, ооо,
за да свиря, ооо, на старото си банджо, ооо,
на любимото си, ооо, старо банджо, ооо...*

Краят на песента беше посрещнат с мълчание.

— Ти си ненормална. Цялото ти семейство е ненормално.

— Но имаше ефект.

— Освен това си скарана с пеенето. Дано баща ти е по-добър.

— Разбирам. Онова, което всъщност искаше да ми кажеш, е: „Благодаря ви, госпожице Кларк, че се опитахте да ме развеселите“.

— Хм, като се замисля, не е по-зле от триковете на психотерапевта. Окей, Кларк — усмихна се той, — разкажи ми още нещо. Нещо, което не включва пеене.

Позамислих се.

— Окей... ами... нали оня ден се беше загледал в обувките ми?

— Трудно е да не ги гледа човек.

— Е, мама казва, че това със странните обувки го правя от тригодишна. Тогава ми купила чифт яркосини гумени ботушки — навремето били рядкост, децата носели от ония, тъмнозелените, или най-много червени, ако имат късмет. Казва, че от деня, в който ги донесла вкъщи, не съм ги свалила от краката си. Носела съм ги в леглото, в банята, в детската градина през цялото лято. Любимото ми облекло били тия лъскави яркосини ботушки и чорапогащникът „пчеличка“.

— Чорапогащникът „пчеличка“?

— На черни и жълти ивици.

— Каква прелест.

— Това не беше много учтиво.

— Но е вярно. Звучи отблъскващо.

— Може и да ти звучи отблъскващо, Уил Трейнър, но колкото и да ти е чудно, не всички момичета се обличат с единствената мисъл да се харесат на мъжете.

— Говориш глупости.

— Не са глупости.

— Всичко, което прави жената, е, за да се хареса на мъжете. Всичко, което правят всички, е свързано с мисълта за секс. Не си ли чела „Червената кралица“?

— Не знам за какво говориш. Но те уверявам, че не седя в леглото ти и не ти разказвам истории за жълто-черни чорапогащници, за да те свалям.

Осъзнах, че тревогата, която ме беше стискала за гърлото през целия ден, ме напуска постепенно след всяка забележка на Уил. Вече не бях единственият човек, натоварен с отговорността за паралитик с висока температура. Бях си аз, седнала до един саркастичен тип, и си бъбрех с него.

— Хайде, Кларк, какво стана с онези великолепни лъскави ботушки?

— Наложих се майка ми да ги изхвърли. Получих ужасен сърбеж.

— Очарователно.

— Изхвърли и чорапогащника.

— Защо?

— Така и не разбрах. Но това ми разби сърцето. Повече не намерих чорапогащник, който да ми хареса толкова. Вече не ги произвеждат. А и да ги произвеждат, не ги правят за пораснали момичета.

— Странна работа.

— Престани да ми се подиграваш. Никога ли не си харесвал подобни неща?

Едва го различавах в полутъмната стая. Можех да запаля лампата, но нещо ме спираше. И съжалих веднага щом осъзнах какво съм казала.

— Да — отвърна той тихо. — Харесвал съм.

Поговорихме си още известно време, а после Уил задряма.

Лежах до него и го гледах как диша, като от време на време се чудех какво би казал, ако се събуди и види как го разглеждам — дългата коса, уморените очи, наболата брада. Но не можех да помръдна. Часовете бяха станали сюрреалистични, остров във времето. Бях единственият човек, освен него в къщата и се боях да го оставя сам.

Малко след единайсет видях, че отново започва да се поти, дишането му стана повърхностно, затова го събудих и му дадох още от лекарството против треска. Уил не говореше, само измърмори някакви благодарности. Смених горния чаршаф и калъфката на възглавницата, а после, когато най-сетне заспа, останах да лежа на сантиметри от него. След малко заспах и аз.

Събудих се, защото някой викаше името ми. Бях в класната стая, задрямала на чина. Учителката почукваше по черната дъска и не спираше да повтаря името ми. Знаех, че трябва да се събудя, знаех, че учителката ще сметне поведението ми за непочтително, но не можех да вдигна глава от чина.

— Луиза.

— Ммм.

— Луиза.

Чинът беше ужасно мек. Отворих очи. Думите се произнасяха над главата ми със съскащ глас, но много отчетливо. *Луиза.*

Лежах в леглото. Примигнах, докато погледът ми се фокусира, вдигнах очи и видях, че над мен стои Камила Трейнър. Носеше тежко вълнено палто, дамската ѝ чанта бе праметната през рамо.

— Луиза.

Надигнах се рязко. До мен Уил спеше под завивките, с леко отворена уста, лакътят му бе свит под прав ъгъл пред него. През прозореца проникваше светлината на студената слънчева утрин.

— Ъmmm.

— Какво правиш?

Почувствах се така, сякаш ме бяха хванали да върша нещо много лошо. Потърках лице и опитах да си събера мислите. Защо бях тук? Как бих могла да ѝ обясня?

— Какво правиш в леглото на Уил?

— Уил... — промълвих. — Уил не беше добре... Просто си помислих, че трябва да го държа под око...

— Какво искаш да кажеш? Как така не е бил добре? Би ли дошла в коридора? — Тя излезе бързо от стаята, явно очаквайки да я настигна.

Последвах я, като се опитвах да оправя измачканите си дрехи. Имах ужасното чувство, че гримът ми се е размазал по цялото лице.

Тя затвори вратата на стаята след себе си.

Стоях пред нея и се мъчех да пригладя косата си, докато си събирах мислите.

— Уил имаше температура. Нейтън я свали, когато дойде, но не знаех как мога да я регулирам и исках да го държа под око... — Гласът ми беше дрезгав от съня и думите ми едва се разбираха. Не бях сигурна, че звучат достатъчно смислено.

— Защо не ми се обади? Щом е бил болен, трябваше да ми позвъниш веднага. Или на господин Трейнър.

Изведнъж дойдох на себе си. Господин Трейнър. Божичко! Погледнах часовника. Беше осем без петнайсет.

— Аз не... Нейтън каза, че...

— Виж, Луиза. Не е висша математика. Щом Уил е бил толкова зле, че да спиш в неговата стая, значи е трябвало да ми се обадиш.

— Да.

Примигнах и сведох очи.

— Не разбирам защо не си позвънила. Не опита ли да се обадиш на господин Трейнър?

Нейтън ме предупреди да не казвам нищо.

— Аз...

В този момент вратата към пристройката се отвори и на прага застана господин Трейнър, с вестник под мишница.

— Значи, успя да дойдеш! — обърна се към жена си, докато чистеше снежинките от раменете си. — Аз излязох да купя вестник и мляко. Навън е много хлъзгаво. Трябваше да ида до „Хансфорд Корнър“ по обиколния път, за да избегна заледените участъци.

Тя го погледна и за миг се почудих дали регистрираше факта, че той носи ризата и пуловера от предния ден.

— Знаеше ли, че Уил не е бил добре през нощта?

Той погледна право към мен. Сведох очи към краката си. Не се бях чувствала толкова неудобно в живота си.

— Ти опита ли да ми се обадиш, Луиза? Съжалявам — не съм чул нищо. Сигурно интеркомът се е изтощил. Вече няколко пъти го пропускам. И аз не се чувствах много добре снощи. Затова излязох — да глътна малко въздух.

Все още бях с чорапите на Уил. Вторачих се в тях, чудейки се дали госпожа Трейнър няма да ме порицае и за това.

Но тя изглеждаше разсеяна.

— Пътуването беше дълго. Мисля... По-добре ти се погрижи за нещата. Но ако отново се случи нещо подобно, веднага да ми се обадиш. Разбра ли?

Боях се да погледна към господин Трейнър.

— Да — отвърнах и изчезнах в кухнята.

СЕДМА ГЛАВА

Пролетта дойде за една нощ, сякаш зимата, подобно неканен гост, си беше облякла набързо палтото и бе изчезнала, без да се сбогува. Светът стана по-ведър, улиците се къпеха във водниста светлина, въздухът се изпълни с ухания. Долавяше се нещо цветно и жизнерадостно, птичи песни огласяха деня.

Аз обаче не забелязвах промяната. Предишната вечер бях останала у Патрик. Виждахме се за първи път от близо седмица заради натоварения му тренировъчен график, но след четирийсет минути във ваната с половин пакет соли толкова се бе изтощил, че едва намираше сили да ми говори. Започнах да го галя по гърба, в несвойствен за мен опит да го възбудя, а той измърмори, че е скапан — ръката му трепереше, докато ме пропъждаше като досадна муха. Четири часа по-късно все още бях будна и се взирах недоволно в тавана.

С Патрик се бяхме запознали, докато стажувах в „Острия бръснач“, единствения фризьорски салон унисекс в Хейлсбъри. Появи се в момент, когато Саманта, собственичката, бе заета, и поиска четвърти номер. Седна на моя стол и както се шегуваше после, това било не само най-лошото му подстригване, но и най-лошото подстригване в историята на човечеството. Три месеца по-късно, след като осъзнах, че желанието ми да експериментирам със собствената си коса не значи непременно, че съм създадена за фризьорка, аз напуснах и получих работата в кафенето на Франк.

Когато започнахме да излизаме, Патрик работеше в телемаркета и в списъка с любимите му неща влизаха бира, топъл шоколад, разговори за спорт и правенето на секс. Една добра вечер за двама ни обикновено включваше всичките четири. Той не беше хубавец, по-скоро невзрачен и по-пълничък от мен, но аз си го харесвах. Харесвах стабилността му, начина, по който се чувствах, когато се увивах около него. Баща му бе починал и ми харесваше как се държи с майка си — почтително и грижовно. Братята и сестрите му (четири на брой) бяха задружни и се отнасяха с обич един към друг. Първия път, когато

излязохме заедно, едно гласче ми прошепна: *Този мъж никога няма да те нарани*. И наистина през седемте години оттогава с нищо не ми бе дал повод за съмнение.

И изведнъж се превърна в маратонец.

Коремът му вече не поддаваше, когато се гушках в него — бе станал твърд като дъска, и Патрик придоби обичая да си повдига ризата и да го удря с разни предмети, за да покаже колко е твърд. Лицето му беше обветрено и загрубяло от постоянното стоене навън. Бедрата му бяха само мускули. Като се замислиш, това би могло да е доста seksi, ако Патрик изобщо искаше секс. Но бяхме паднали на два пъти месечно, а аз не бях от тия, дето ще си поискат.

Сякаш колкото по-мускулест ставаше и колкото по-обсебен бе от собственото си тяло, толкова по-малко го интересуваше моето. Няколко пъти го попитах дали все още го привличам, но той беше категоричен. „Великолепна си — уверяваше ме. — Просто аз съм разбит. Изобщо не искам да отслабваш. И на всички момичета в клуба циците да събереш, пак няма да излязат едни хубави гърди.“ Щеше ми се да попитам как точно бе изчислил това сложно уравнение, но всъщност беше мило, че го каза, и не се задълбочих.

Исках да проявявам интерес към заниманията му, наистина исках. Ходех на вечерните събирания на клуба по триатлон, опитвах да се сприятеля с момичетата от клуба. Но скоро осъзнах, че съм някаква аномалия — другите момичета или си нямаха приятел, или излизаха с някой също толкова внушителен физически. Двойките си помагаша на тренировките, планираха уикенди в еластични шорти и в портмонетата си носеха снимки как завършват триатлона ръка за ръка или сравняват самодоволно получените медали. Беше неописуемо.

— Не ми е ясно защо се оплакваш — отвърщаше сестра ми, когато ѝ го казвах. — Аз съм правила секс само веднъж, откакто родих Томас.

— Моля? С кого?

— О, с някакъв тип, който дойде в цветарския магазин. Просто исках да се уверя, че все още го мога.

А когато видя, че ченето ми увисна, добави:

— О, не прави такава физиономия! Не беше през работно време. А и човекът купуваше цветя за погребение. Ако бяха цветя за съпругата, не бих го докоснала с пръст. Или с гладиола.

Не че съм някаква сексманиачка — все пак бяхме заедно от доста време. Просто някаква перверзна част от мен бе започнала да поставя под въпрос собствената ми привлекателност.

Патрик нямаше нищо против, че се обличах „оригинално“, както се изразяваше. Ала се чудех дали бе напълно искрен. Работата му, целият му социален живот сега се въртеше около контрола над плътта — бореше се с нея, редуцираше я, оформяше я. Ами ако на фона на тия стегнати малки дупета в анцузи моето изведнъж започнеше да му се струва грозно? Ами ако взискателните му очи започнеха да намират извивките на тялото ми — които винаги бях определяла като приятно закръглени — за отблъскващи?

Такива мисли се въртяха в главата ми, когато госпожа Трейнър се появи и почти нареди на Уил да излезем навън.

— Извиках хора да направят пролетно чистене и си помислих, че може да се порадваш на хубавото време, докато работят в къщата.

Очите на Уил срещнаха моите, веждите му се повдигнаха едва забележимо.

— Не е точно предложение, нали, майко?

— Просто си помислих, че малко чист въздух ще ти се отрази добре — отвърна тя. — Рампата е спусната. Луиза, добре би било да приготвиш нещо за хапване навън.

Идеята не беше толкова неразумна. Градината бе красива. Сякаш с лекото повишаване на температурите всичко изведнъж бе решило да изглежда малко по-зелено. Нарцисите бяха изникнали като че от нищото и жълтите им главички подканяха цветята да се появят. Кафявите клони бяха напъпили, многогодишните растения си пробиваха предпазливо път в тъмната лепкава пръст. Отворих вратите и излязохме навън — Уил се опитваше да кара количката само по застланата с каменни плочи пътека. Направи ми знак да седна на една пейка от ковано желязо с възглавница на нея и известно време останах там, докато двамата излагахме лицата си на оскъдната слънчева светлина и слушахме жизнерадостната крамола на врабците в живия плет.

— Нещо не си във форма?

— Какво имаш предвид?

— Мълчалива си.

— Нали каза, че предпочиташ да мълча.

— Не чак толкова. Притесняваш ме.

— Добре съм — уверих го аз. И продължих: — Мисля си за приятеля ми, ако наистина те интересува.

— Аха — промърмори той. — Бегача.

Отворих очи, колкото да видя дали ме поднася.

— Какъв е проблемът? — попита той. — Хайде, кажи на чичо Уил.

— Не.

— Майка ми ще виси на главите на чистачките поне още един час. Ще ти се наложи да кажеш нещо.

Изправих гръб и обърнах лице към него. На количката му имаше специално копче, с което можеше да издигне седалката така, че да е на същата височина като събеседника си. Не го използваше често, защото му се завиваше свят, но сега го направи. На практика трябваше да вдигна очи към лицето му.

Загърнах се в палтото си и примижах срещу него.

— Добре. Кажи ми какво искаш да знаеш.

— Откога сте заедно? — попита той.

— Малко повече от шест години.

Уил изглеждаше изненадан.

— Това е много време.

— Да — съгласих се. — Така е.

Наведох се и го наметнах с едно одеяло. Слънцето беше измамно топло — обещавахе повече, отколкото можеше да даде. Помислих си за Патрик, който тази сутрин бе станал точно в 6:30 ч., за да бяга. Може би и аз трябваше да започна да бягам, та да станем като ония облечени в ликра двойки. Може би трябваше да си купя дантелено бельо и да потърся секс съвети онлайн. Знаех, че няма да направя нито едното, нито другото.

— С какво се занимава?

— Фитнес инструктор.

— Оттук и бягането.

— Оттук и бягането.

— Що за човек е? С три думи, ако те притеснява.

Замислих се.

— Оптимист. Лоялен. Маниак на тема телесни мазнини.

— Това са седем думи.

— Значи четири думи бонус. А тя каква беше?

— Коя?

— Алиша.

Погледнах го, както ме бе погледнал той — директно. Уил въздъхна дълбоко и се загледа в клоните на стария чинар. Косата му падаше в очите и едва се сдържах да не я отметна.

— Красива. Секси. Облечена с вкус. Изненадващо неуверена.

— И защо е неуверена? — Думите излязоха от устата ми, преди да се усетя.

Той, изглежда, се забавляваше.

— Момичетата като Лиса разчитат най-вече на външния си вид и мислят, че не могат да предложат друго. Всъщност не съм справедлив. Много я бива в някои неща — дрехи, вътрешно обзавеждане. Умее да създава красота.

Преборих се с желанието да кажа, че всеки би могъл да създава красота, ако портфейлът му е дълбок като диамантена мина.

— Така умее да размества мебелите, че стаята изглежда съвсем различно. Не знам как го прави. — Той кимна към къщата. — Тя обзаведе пристройката, когато се прибрах тук.

Неволно си представих съвършено обзаведената дневна. Осъзнах, че възхищението ми от нея внезапно понамаля.

— Колко време бяхте заедно?

— Осем-девет месеца.

— Не е много.

— За мен е.

— Как се запознахте?

— На официална вечеря. Ужасна официална вечеря. А вие?

— Във фризьорския салон. Работех там. Той ми беше клиент.

— Аха. Имал е нужда да изчука нещо през уикенда.

Сигурно съм го изгледала смаяно, защото той поклати глава и каза меко:

— Не ми обръщай внимание.

Чувахме приглушеното бръмчене на прахосмукачката вътре. Жените от фирмата за почистване бяха четири, всички облечени в униформи. Чудех се какво ще правят цели два часа в малката пристройка.

— Липсва ли ти?

Чувах ги как разговарят помежду си. Някой бе отворил прозореца и от време на време до нас долиташе силен смях.

Уил сякаш наблюдаваше нещо в далечината.

— Липсваше ми. В минало време. — Обърна се към мен и гласът му прозвуча делово: — Но мислих по въпроса и реших, че с Рупърт са добра двойка.

Кимнах.

— Ще направят нелепа сватба, ще народят отрочета, както се изразяваш ти, ще си купят къща в провинцията и след пет години той ще чука секретарката си — казах аз.

— Сигурно си права.

Това беше само загръване за темата.

— И тя постоянно ще му е ядосана, без да знае защо, ще го „плюе“ на ужасните официални вечери, приятелите им ще се чувстват неловко и той няма да иска да я остави, понеже ще го е страх от издръжката.

Уил се обърна и ме изгледа.

— И ще правят секс веднъж на шест седмици, той ще обожава децата си и ще си скъсва задника да им осигури добър живот. Тя ще има съвършена прическа, но ще придобие кисело изражение — свих устни, — понеже никога няма да казва какво точно мисли, и ще се побърка по пилатес или може би ще си купи куче или кон и ще хлътне по учителя си по езда. А той ще започне да бяга за здраве, щом чука четирийсетака, и може би ще си купи „Харли Дейвидсън“, който тя ще презира, и всеки ден, като ходи на работа, ще гледа всички тия младоци в офиса и ще слуша в бара коя са изчукали през уикенда или къде са отишли „да се разтоварят“ и колко е било готино — и никога няма да е съвсем сигурен как е бил изпързалиян.

Извърнах се.

Уил ме зяпаше.

— Извинявай — казах след миг. — Не знам откъде ми дойде.

— Започвам да изпитвам известно съжаление към Бегача.

— О, не е това — възразих. — От дългата работа в кафенето е. Виждаш и чуваш всичко. Модели в поведението на хората. Ще се изненадаш какво се случва.

— Затова ли не си се омъжила досега?

Примигнах.

— Вероятно.

Не исках да призная, че всъщност никога не са ми предлагали.

Може да изглежда, че не правехме кой знае какво. Но в действителност дните с Уил бяха станали мъничко по-различни — в зависимост от настроението му и което е по-важно — колко силна болка изпитва. В някои дни идвах на работа и по стиснатите му челюсти разбирах, че не му се говори с мен — или с когото и да било, — и щом го забележех, намирах си работа в пристройката, опитвах се да предугадя нуждите му и не го безпокоях с въпроси.

Много неща го караха да изпитва болка. Първо общите болки, които се дължаха на загубата на мускулна сила: мускулите му отслабваха все повече въпреки старанията на Нейтън по време на физиотерапията. Заради проблеми с храносмилането изпитваше стомашни болки, имаше болки в раменете, болки от инфекциите на пикочния мехур — явно неизбежни въпреки старанията на всички. Беше получил язва на стомаха от приемането на твърде много обезболяващи в началото на възстановяването си, когато явно ги бе гълтал като бонбони „тик-так“.

От време на време се появяваха рани от залежаване, от твърде дълго седене в едно положение. Наложих се на няколко пъти да остане в леглото, за да се излекуват, а той мразеше да е в хоризонтално положение. Лежеше и слушаше радио, а в очите му проблясваше едва сдържана ярост. Уил имаше и главоболие — според мен страничен ефект от гнева и безсилието. Притежаваше толкова много интелектуална енергия, а не можеше да я оползотвори. Това му се отразяваше.

Но най-мъчителна бе изгарящата болка в крайниците; безмилостна, пулсираща, тя не му позволяваше да се съсредоточи върху нищо друго. Обикновено пълнех леген със студена вода и ги охлаждах или ги увивах в студени хавлии, надявайки се да облекча страданието му. Върху челюстта му заиграваше мускул, а понякога той просто изчезваше, сякаш единственият начин да се справи с болката беше, като се отдалечи от собственото си тяло. Изненадващо и за самата мен, бързо свикнах с грижите около Уил. Изглеждаше несправедливо, че макар и безполезни, крайниците му причиняваха такова жестоко страдание.

Въпреки всичко изброено, Уил не се оплакваше. Затова ми бяха нужни седмици, докато изобщо забележа, че страда. Сега умеех да разчитам напрежението в очите, мълчанието му, начина, по който сякаш се оттегля в някакъв друг свят. Казваше само: „Би ли донесла студената вода, Луиза?“ или „Мисля, че е време за обезболяващи“. Понякога изпитваше толкова силни болки, че цветът се отдръпваше от лицето му и то ставаше пепеляво. Това бяха най-лошите дни.

Но имаше и дни, когато двамата не се дразняхме от присъствието си. Той не изглеждаше смъртно обиден, когато му говорех, както бе в началото. Днес май беше ден без болки. Когато госпожа Трейнър излезе да ни каже, че чистенето ще продължи още двацет минути, аз приготвих по едно питие за двама ни и поехме на бавна разходка из градината — Уил внимаваше да не излезе от пътеката, а аз гледах как сатенените ми пантофки с плоски подметки потъмняват от влажната трева.

— Интересен избор на обувки — отбеляза Уил.

Бяха смарагдовозелени. Открила ги бях в един от благотворителните магазини. Патрик казваше, че в тях изглеждам като кралицата на леприконите.^[1]

— Обличаш се различно от тукашните хора. Всеки път очаквам да видя каква щура комбинация ще измислиш.

— И как според теб се обличат тукашните хора?

Той зави леко наляво, за да избегне един клон върху пътеката.

— С полар. Или ако си от тайфата на майка ми, с нещо от „Джейгър“ и „Уисълс“. — Той ме погледна. — Откъде у теб този екзотичен вкус? Къде другаде си живяла?

— Никъде.

— Какво, живяла си само тук? А къде си работила?

— Само тук. — Извърнах се и го погледнах, скръстила отбранително ръце на гърдите. — Е, и? Кое му е толкова странното?

— Градът е малък. Не предлага много. И всичко се върти около замъка. — Спряхме на пътеката и се загледахме в него — издигаше се в далечината върху странныя куполообразен хълм, съвършен като детска рисунка. — Винаги съм мислил, че е от местата, в които хората търсят спокойствие. Когато се уморят от всичко останало. Или когато не им достига въображение да идат другаде.

— Благодаря.

— Всъщност в това няма нищо лошо. Но... за бога! Тук няма нищо динамично, нищо не се развива. Едва ли може да се каже, че е пълно с идеи, интересни хора и възможности. За всички тук ще е същинско кошунство, ако магазинът за сувенири започне да предлага изтривалки с друга рисунка, освен миниатюрната железница.

Напуши ме смях. Предната седмица в местния вестник имаше статия точно на тази тема.

— Ти си на двайсет и шест, Кларк. Би трябвало да си някъде другаде, да се наслаждаваш на живота, да те ухажват по баровете, да показваш странния си гардероб на готини мъже...

— Тук ми е добре.

— А не би трябвало.

— Ти май обичаш да учиш хората какво да правят, а?

— Само когато знам, че съм прав — поправи ме той. — Би ли ми помогнала с чая?

Извих сламката му, за да я стига по-лесно, и изчаках да отпие. От хладния въздух връхчетата на ушите му бяха порозовели.

Направи гримаса.

— Исусе, чаят ти е ужасен. А уж си си изкарвала хляба с това.

— Защото си свикнал с лесбийски чай — изгърсих. — Префърцунения. „Лапсан Соучун“.

— Лесбийски чай! — Той едва не се задави. — Е, във всеки случай е по-добър от твоя. Исусе! Гъст е като супа.

— Така значи, дори чаят ми не струва. — Седнах на пейката пред него. — Значи, ти можеш да намираш недостатъци на всичко, което казвам или правя, а аз трябва да си мълча, така ли?

— Ами, давай тогава, Луиза Кларк. Да чуем и твоето мнение.

— За теб?

Той въздъхна театрално.

— Имам ли избор?

— Би могъл да се подстрижеш. Така приличаш на клошар.

— Звучиш като майка ми.

— Наистина изглеждаш ужасно. Можеш поне да се бръснеш. Не те ли сърби лицето от тая брада?

Той ми хвърли бърз поглед.

— Сърби те, нали? Знаех си. Добре — следобед ще я обръсна цялата.

— О, не.

— Да. Попита ме за мнението ми. И аз ти го дадох. Ти няма да правиш нищо.

— Ами ако откажа?

— Може пак да я обръсна. Ако порасне още малко, ще започна да вадя храна от нея. После ще трябва да те съдя за стрес на работното място.

И тогава той се усмихна, сякаш бях казала нещо забавно. Може да звучи малко тъжно, но усмивките на Уил бяха изключително редки и това, че успях да го накарам да се усмихне, ме изпълни с гордост.

— Ей, Кларк — обади се той. — Ще ми направиш ли една услуга?

— Каква?

— Ще ме почешеш ли по ухото? Ужасно ме сърби.

— Ще ме оставиш ли да ти подстрижа косата, ако го направя?

— Не дърпай дявола за опашката.

— Шшшт! Не ме изнервяй! Не ме бива много с ножиците.

Намерих самобръсначка и пяна за бръснене в шкафа в банята, бяха пъхнати доста навътре, зад пакетите с кърпички и памук, като нещо, което не се използва често. Накарах го да дойде в банята, приготвих съд с топла вода, помолих го да извие леко назад облегалката за главата и покрих с гореща кърпа брадичката му.

— Какво правиш? На бръснарница ли си играеш? За какво ти е тая кърпа?

— Не знам — признах. — Нали така правят във филмите. Същото е като топлата вода и кърпите, когато някой ще ражда.

Не виждах устата му, но очите му се присвиха леко, сякаш тайничко се забавляваше. Искях да си останат така. Искях да се усмихва — и този отнесен, напрегнат поглед да изчезне от лицето му. Не спирах да бърбям. Разказвах му вицове. Тананиках. Правех всичко, само и само да удължа момента, преди отново да стане мрачен.

Навих си ръкавите и се заех да покривам с пяна лицето му от брадичката до ушите. Поколебах се за миг, когато вдигнах самобръсначката над лицето му.

— Не знам дали моментът е подходящ, но трябва да ти призная, че досега не съм бръснала друго, освен краката си.

Той притвори очи и се отпусна назад. Започнах да прокарвам внимателно бръснача по кожата му, тишината се нарушаваше единствено от плиска на водата, когато плакнех ножчето в мивката. Работех мълчаливо, като междувременно изучавах лицето на Уил Трейнър, бръчките, които се спускаха към ъгълчетата на устата му, бръчки, твърде дълбоки за възрастта му. Отметнах назад косата му и видях издайническите следи от шевове, вероятно от злополуката. Видях бледоморавите сенки, говорещи за безкраен низ от безсънни нощи, дълбоката бръчка между веждите му — свидетелство за мълчалива болка. От кожата му лъхаше топла сладост, мирис на пяна за бръснене и нещо, което беше характерно само за Уил, дискретно и скъпо. Лицето му взе да се появява изпод четината и разбрах защо му е било лесно да плени жена като Алиша.

Работех бавно и внимателно, окуражена от факта, че той, изглежда, се наслаждаваше на операцията. Изведнъж осъзнах, че досега го бяха докосвали единствено когато му правеха някаква медицинска или терапевтична процедура, затова лекичко отпуснах пръсти върху кожата му, та движенията ми да приличат колкото е възможно по-малко на автоматичните, отмерени жестове на Нейтън и лекаря.

В това бръснене на Уил имаше нещо странно интимно. Докато работех, осъзнах, че съм разчитала на количката като бариера; че неговата неподвижност няма да позволи промъкването на сексуален подтекст. Само че не беше така. Невъзможно бе да си толкова близко до някого, да усещаш как кожата му се опъва под връхчетата на пръстите ти, да вдишваш въздуха, който издишва, лицето ти да е едва на сантиметри от неговото — и да не се почувстваш малко неуверен. Когато стигнах до другото му ухо, вече се чувствах неловко, сякаш бях прекрачила невидима линия.

Навярно Уил разчиташе леките промени по натиска на ръцете ми върху кожата му; може би просто бе по-чувствителен към настроенията на околните. Но отвори очи и видях, че гледа в моите.

Последва кратка пауза, след което той произнесе с непроменено лице:

— Не ми казвай, че си ми обръснала веждите.

— Само едната — успокоих го. Изплаках острието с надеждата, че червенината ще е изчезнала от лицето ми, когато се обърна. — Така — промърморих накрая. — Достатъчно ли ти беше? Мисля, че Нейтън скоро ще дойде.

— А косата ми? — попита той.

— Наистина ли искаш да я подстрижа?

— Щом си започнала.

— Мислех, че ми нямаш доверие.

Той сви рамене, доколкото му бе възможно. Едва забележимо помръдване.

— Не е висока цена, ако така ще спреш да мрънкаш седмица-две.

— Божичко, майка ти ще е очарована! — възкликнах, докато бършех едно забравено петно от пяната за бръснене.

— Но ние няма да допуснем това да ни спре, нали?

Подстригах го в дневната. Запалих огъня, сложихме филм във видео — американски трилър — и аз увих хавлиена кърпа около раменете му. Бях предупредила Уил, че съм изгубила тренинг, но му казах, че едва ли ще изглежда по-зле от сега.

— Благодаря ти — бе промърморил той иронично.

Залових се за работа, като оставях косата му да се плъзга между пръстите ми и се мъчех да си припомня наученото във фризьорския салон. Уил, загледан във филма, имаше отпуснат и почти доволен вид. От време на време ми казваше нещо за филма — къде още е играл главният герой, кога го е гледал за първи път — и аз хъмках заинтригувано, за да покажа, че го слушам (както правех, когато Томас ми показваше играчките си), макар че цялото ми внимание бе насочено към косата му — боях се да не оплескам работата. Най-после свалих по-голямата част и минах пред Уил, за да видя как изглежда.

— Е? — Той натисна паузата на дивидито.

Изправих се.

— Не знам дали ми харесваш с толкова открито лице. Малко е изнервящо.

— Усещам хлад — отбеляза той, докато въртеше глава наляво-надясно, сякаш да установи как точно се чувства.

— Чакай малко — казах аз. — Ще донеса две огледала. Така ще можеш да се видиш по-добре. Само не мърдай. Има още малко за довършване. Някое и друго ухо за клъцване.

Бях в банята и ровех в чекмеджетата за малко огледало, когато чух отварянето на вратата; два броя забързани стъпки и гласа на госпожа Трейнър — възбуден, разтревожен:

— Джорджина, моля те, недей.

Вратата на дневната се отвори рязко. Взех огледалото и хукнах натам. Не исках да видят, че отново липсвам. Госпожа Трейнър бе застанала на вратата на дневната, закрила уста с ръце, явно свидетелка на невиджана конфронтация.

— Не съм срещала по-голям егоист от теб! — викаше млада жена. — Не мога да повярвам, Уил. И преди беше егоист, а сега нямаш равен.

— Джорджина! — Госпожа Трейнър ме погледна за миг, когато се появих. — Моля те, спри!

Заобиколих я и влязох в стаята. Уил, с хавлия на раменете и кичури мека кестенява коса, нападали около количката, се бе обърнал към една млада жена. Дългата ѝ тъмна коса беше прибрана небрежно на тила. Имаше тен и носеше скъпи джинси и велурени ботуши. Чертите ѝ бяха красиви и правилни, както тези на Алиша, изумително белите ѝ зъби напомняха реклама за паста за зъби. Не можех да не ги видя, защото тя продължаваше да съска с изкривено от гняв лице:

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че дори си го мислиш. Какво си въобразяваш, че...

— Моля те, Джорджина! — Госпожа Трейнър повиши рязко тон. — Сега не е моментът.

Уил се взираше право напред в някаква невидима точка, с безизразно лице.

— Хммм... Уил? Имаш ли нужда от нещо? — попитах тихо.

— Вие коя сте? — Жената се обърна рязко. И тогава видях, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Джорджина — намеси се Уил, — запознай се с Луиза Кларк, моята компаньонка и невероятно изобретателна фризьорка. Луиза, запознай се със сестра ми — Джорджина. Летяла е чак от Австралия, за да ми се накара.

— Чудесно знаеш за какво говоря — озъби се Джорджина. — Мама ми каза. Тя ми казва всичко.

Никой не помръдна.

— Да изляза ли? — попитах аз.

— Добра идея. — Госпожа Трейнър стискаше облегалката на дивана, кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

Изнизах се от стаята.

— Всъщност, Луиза, може би сега е моментът да излезеш в обедна почивка.

Значи, пак щях да седя под навеса на автобусната спирка. Взех си сандвичите от кухнята, навлякох палтото и поех по пътеката отзад.

Докато излизах, чух как гласът на Джорджина Трейнър се извиси:

— Хрумвало ли ти е изобщо, че това не засяга само и единствено теб, Уил?

Когато се върнах, точно половин час по-късно, къщата беше тиха. Нейтън плакнеше една чаша на мивката в кухнята.

Извърна се, щом ме видя.

— Как си?

— Тя отиде ли си?

— Коя?

— Сестрата.

Той хвърли поглед зад гърба си.

— А! Значи, тя е била. Да, отиде си. Бързаше към колата си, когато идвах. Семейна кавга, а?

— Не знам — отвърнах. — Тъкмо подстригвах Уил, когато се появи и му се нахвърли. Отначало реших, че е още някое гадже.

Нейтън сви рамене.

Осъзнах, че не проявява особен интерес към личния живот на Уил.

— Пак е млъкнал. Добра работа си свършила, между другото. Отдавна трябваше да смъкнем този гъсталак.

Върнах се в дневната. Уил седеше, вторачен в екрана на телевизора — кадърът беше същият, както когато бях излязла.

— Искаш ли да го включа? — попитах.

Измина минута, преди да реагира. Главата му беше хлътнала в раменете, предишното спокойно изражение бе заменено с непроницаемо. Уил отново се бе затворил, беше издигнал преградата, отвъд която не можех да проникна.

Примигна, сякаш току-що ме бе забелязал.

— Разбира се — отвърна той.

Носех кошница с пране по коридора, когато ги чух. Вратата на пристройката бе откrehната и гласовете на госпожа Трейнър и дъщеря ѝ се носеха по дългия коридор на приглушени вълни. Сестрата на Уил ридаеше тихо, гневът бе изчезнал от гласа ѝ. Хлипаше почти като дете.

— Не може да няма нещо. Някакъв научен напредък. Защо не го заведеш в Америка? Там постоянно измислят разни неща.

— Баща ти следи внимателно всички разработки. За жалост, няма нищо... конкретно.

— Сега е някак... по-различен. Сякаш е твърдо решен да не вижда нищо положително.

— Такъв е още от началото, Джордж. Просто ти не го виждаш често. Още тогава беше... взел решение.

Почувствах се малко неловко, че подслушвам личен разговор. Но някаква необяснима сила ме накара да приближа още. Без да искам, пристъпих тихо към вратата — бях по чорапи и се движех безшумно.

— Виж, с татко ти не ти казахме. Не искахме да те тревожим. Но той опита... — Тя затърси думите. — Уил опита да... опита да се самоубие.

— Какво?

— Татко ти го намери. През декември. Беше... беше ужасно.

Макар това само да потвърждаваше предположенията ми, усетих как кръвта се оттича от лицето ми. Чувах приглушен плач, успокоителен шепот. Последва дълга пауза. И тогава Джорджина, с глас, натежал от мъка, заговори отново:

— Момичето...?

— Да. Луиза е тук, за да следи да не се случи отново.

Спрях рязко. В другия край на коридора чувах как Нейтън и Уил си приказват тихо в банята, в щастливо неведение за разговора, който се водеше само на няколко метра от тях. Приближих се още малко. Вероятно го бях знаела от мига, в който забелязах белезите на китките му. В крайна сметка това обясняваше всичко: настояването на госпожа

Трейнър да не оставям Уил сам по-дълго, нежеланието му да съм край него, обстоятелството, че през повечето време имах чувството, че не върша нищо полезно. Бяха ме наели за бавачка. Аз не го знаех, но Уил го е знаел и ме е мразил за това.

Посегнах към дръжката на вратата, канейки се да я затворя незабелязано. Чудех се дали Нейтън знае. Чудех се дали сега Уил е доволен. Осъзнах, че изпитвам леко и донякъде егоистично облекчение от факта, че Уил се бе държал грубо с мен просто защото съм била наета да го надзиравам. Мислите ми се въртяха бясно в главата и почти пропуснах следващия отрязък от разговора.

— Не можеш да му позволиш да го извърши, мамо! Трябва да го спреш!

— Не ние решаваме, скъпа.

— Напротив! Напротив — щом иска да ви направи съучастници — възрази Джорджина.

Дръжката замръзна в ръката ми.

— Не мога да повярвам, че изобщо сте се съгласили. Ами религията ви? Ами всичко, което сте направили досега? Защо изобщо сте го спасили?

Гласът на госпожа Трейнър прозвуча уморено:

— Не е честно.

— Но ти каза, че ще го заведете. Защо трябва да...

— Мислиш ли, че ако му бях отказала, той нямаше да помоли другиго?

— Но „Дигнитас“? Това е нередно. Знам, че му е трудно, но то ще ви съсипе. Знам го. Помисли си как ще се почувствате след това! Помисли си за шума, който ще се вдигне! Ами работата ти! Ами твоята репутация — и тази на татко! Той го знае чудесно. Егоистично е дори да ви моли. Как може! Как може изобщо да го иска? Как може ти да му позволяваш? — Тя отново се разрида.

— Джордж...

— Не ме гледай така. Мъчно ми е за него, мамо. Наистина. Той ми е брат и го обичам. Но не мога да го приема. Не понасям дори мисълта за подобно нещо. Уил не бива да ви моли, нито вие да го обсъждате. Няма да погуби само своя живот, ако се съгласите да му помогнете.

Отдръпнах се от прозореца. Кръвта бучеше в ушите ми и едва успях да чуя отговора на госпожа Трейнър:

— Шест месеца, Джордж. Обеща да ми даде шест месеца. Това е. Не желая да го споменавам отново и в никакъв случай пред някого друго. Ние трябва... — Тя въздъхна дълбоко. — Просто трябва да се молим междувременно да се случи нещо, което да промени решението му.

[1] Създания от ирландския фолклор, изобразявани като джуджета в зелени дрехи. — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

Камила

Никога не съм си представяла, че един ден синът ми ще иска от мен да му помогна да умре.

Дори произнасянето на тези думи изглежда странно — като нещо, което може да срещнеш в жълт вестник или в някое от онези ужасни списания, които вечно стърчат от чантата на чистачката, пълни с истории за жени, чиито дъщери са избягали с неверните им съпрузи, с измишльотини за чудодейно отслабване и двуглави бебета.

Не съм от хората, на които се случват подобни неща. Или поне си мислех, че не съм. Животът ми беше доста добре уреден — нормален според съвременните стандарти. Омъжена съм от трийсет и седем години, отгледах две деца, бях в училищното настоятелство, а когато децата ми вече не се нуждаеха от мен, започнах работа в съда.

Съдия съм почти единайсет години. Всякакви човешки съдби виждам в моя съд: вонящите скитници, които вечно закъсняват да се явят в съда; дежурните рецидивисти; гневните млади мъже с груби лица и изнурените, задлъжнели майки. Трудно е да останеш спокоен и да проявяваш разбиране, когато виждаш все същите лица и грешки. Понякога долавям нетърпението в гласа си. Откровеното нежелание на хората да постъпват дори в минимална степен отговорно може да е особено обезсърчително.

А нашият малък град — въпреки красивия си замък, многото сгради, включени в списъка на забележителностите, и живописните пътища — изобщо не е защитен от това. На викторианските ни площади тийнейджъри пият вино, кокетните ни къщи със сламени покриви заглушават шума от домашното насилие над съпруги и деца. Напразните ми усилия да овладеея вълната от хаос и бавното, но неумолимо опустошение понякога ме довеждат до отчаяние. И все пак аз обичам работата си. Върша я, защото вярвам в реда, в моралния

кодекс. Вярвам в съществуването на доброто, колкото и демодирани да изглеждат този възглед.

Преживях по-трудните моменти благодарение на градината. Тя се бе превърнала в нещо като мания, докато децата растяха. Можех да кажа латинското название на почти всяко растение. Странното е, че дори не бях учила латински в училище. В моето сравнително малко девическо училище се наблягаше на готвенето и бродерията — неща, които да ни помогнат да станем добри съпруги, но тези латински имена сякаш се врязват в мозъка ти. Достатъчно беше да чуя названието само веднъж и го запомнях завинаги: *Helleborus niger*, *Eremurus stenophyllus*, *Athyrium niponicum*. Можех да ги повторя с лекота, каквато никога не съм чувствала в училище.

Казват, че започваш да цениш градинарството едва след определена възраст, и може би в това има известна истина. Вероятно е свързано с кръговрата на живота. Има някаква магия в това да наблюдаваш неудържимия оптимизъм на новия живот след пустотата на зимата, всяка година да се изпълваш с радост от начина, по който природата ти открива все нови и нови чудеса в различните кътчета от градината. Имаше моменти — моменти, в които бракът ми се бе оказвал много по-различен от очакванията ми, — когато градината беше моето убежище, източник на чиста радост.

Имаше и моменти, когато, колкото и странно да звучи, тя ми причиняваше болка. Няма нищо по-разочароващо от това да засадиш нова леха и да видиш, че не цъфти, или да видиш как всичките ти красиви алиуми са унищожени за една нощ от някакъв лигав плужек. Но дори когато се оплаквах от времето, от усилията, които трябваше да полагам, от умората в ставите след няколкото часа, прекарани в плевене, от това, че ноктите ми никога не изглеждаха съвсем чисти, аз я обожавах. Обожавах удоволствието на сетивата от работата навън, ароматите на градината, усещането за земя под пръстите ми, удовлетворението да гледам как нещата растат и разцъфтяват, запленена от краткотрайната им красота.

След злополуката с Уил една година не погледнах градината. Не само защото няхах време, макар че безкрайните часове в болницата, постоянното пътуване, срещите с лекарите — о, господи, тия срещи! — заемаха голяма част от него. Взех си шестмесечен отпуск по болест, но времето пак не достигаше.

Основната причина бе, че изведнъж престанах да виждам смисъл. Наех човек да идва и да поддържа градината и близо година едва я удостоявах с поглед.

Чак когато прибрахме Уил у дома, в приспособената за него пристройка, реших, че има смисъл да се заема отново с нея. Исках синът ми да гледа нещо красиво. Исках да му внушавам без думи, че нещата могат да се променят, да растат или да боледуват, но животът продължава. Че всички сме част от някакъв кръговрат, чието предназначение единствен Бог знае. Разбира се, не можех да му го кажа — с Уил открай време трудно намирахме общ език, — но исках да му го покажа. Мълчаливо уверение, ако щете, че съществува по-висш смисъл, по-светло бъдеще.

Стивън се наведе над камината. Разбута ловко с ръжена полуизгорелите цепеници, изпод които се разлетяха червени искри, и добави ново дърво по средата. Отстъпи назад, както правеше винаги, впери доволен поглед в лумналите пламъци и отупа ръце в кадифените си панталони. Обърна се с лице към мен, когато влязох в стаята. Подадох му чаша.

— Благодаря. Джордж ще слезе ли?

— Едва ли.

— Какво прави?

— Гледа телевизия горе. Не иска компания. Попитах я.

— Ще се оправи. Вероятно е уморена от дългия полет.

— Надявам се, Стивън. В момента не ни харесва особено.

Умълчахме се, загледиани в огъня. В стаята беше тъмно и тихо, рамките на прозорците потракваха леко под поривите на вятъра и дъжда.

— Гадна вечер.

— Да.

Кучето се промъкна в стаята, отпусна се с въздишка пред огъня и ни загледа с доволство и обожание.

— Е, какво мислиш? — попита той. — Тая работа с подстригването?

— Не знам. Иска ми се да мисля, че е добър знак.

— Тази Луиза е голям образ, нали?

Видях как съпругът ми се подсмива под мустак. *Не и тя,* улових се да мисля, но побързах да пропъдя съмненията.

— Да. Да, така изглежда.

— Мислиш ли, че е подходящият човек?

Отпих от питието си, преди да отговоря. Два пръста джин, резен лимон и много тоник.

— Кой знае? — отвърнах. — Вече ми е трудно да кажа кое е подходящо и кое — не.

— Той я харесва. Сигурен съм, че я харесва. Говорихме си, докато гледахме новините оная вечер, и той я спомена два пъти. Не го е правил досега.

— Да. Е, не ми се иска да те обнадеждавам.

— А трябва ли?

Стивън се извърна от огъня. Виждах как ме изучава и може би забелязва новите бръчки около очите ми, устните, стиснати напоследък в тънка тревожна линия. Погледна малкия златен кръст, който сега не свалях от врата си. Неприятно ми беше, че ме гледа така. Не можех да се отърва от чувството, че ме сравнява с някого.

— Просто съм реалистка.

— Звучиш... звучиш така, сякаш вече очакваш да се случи.

— Познавам сина си.

— Нашия син.

— Да. Нашия син. — *Повече е мой,* улових се да мисля. *Ти всъщност никога не си бил до него. Не и емоционално. Просто беше постоянното отсъствие, което той винаги се стараяше да впечатли.*

— Ще си промени решението — настоя Стивън. — Има още много време.

Останахме така. Отпих голяма глътка от питието си, ледът ми се стори по-студен край топлината на огъня.

— Все си мисля... — подех, загледана в камината. — Все си мисля, че пропускам нещо.

Съпругът ми продължаваше да ме наблюдава. Усещах, че не отделя поглед от мен, но не можех да вдигна очи към него. Може би търсеше близостта ми... Но май вече бяхме стигнали твърде далеч за това.

Отпи от чашата си.

— Правиш всичко по силите си, скъпа.

— Знам. Но достатъчно ли е?

Той отново се обърна към огъня и взе да побутва ненужно една цепеница с ръжена. Излязох тихо от стаята и го оставих сам.

Както се очакваше да направя.

Когато Уил ми каза за първи път какво иска, трябваше да го повтори, защото помислих, че не съм го чула добре. Успях да запазя спокойствие, след като осъзнах какво предлага, отвърнах, че е нелепо, и побързах да изляза от стаята. Има нещо жестоко в това да си тръгнеш от човек в инвалидна количка. Между пристройката и къщата има две стъпала, които Уил не би могъл да премине без помощта на Нейтън. Затворих вратата на пристройката и останах в коридора. Спокойно изречените думи на сина ми продължаваха да звучат в ушите ми.

Струва ми се, че не мръднах оттам половин час.

Той отказваше да промени решението си. Типично за Уил — винаги да има последната дума. Повтаряше молбата си всеки път, когато отивах да го видя, докато накрая трябваше да се насилвам да ходя там. *Не искам да живея така, майко. Това не е моят живот. Няма изгледи да се възстановя, следователно молбата ми да сложа край, както намеря за добре, е напълно разумна.* Слушах го и можех да си представя какъв е бил на бизнес срещите, кариерата, която го бе направила богат и арогантен. Беше човек, свикнал да се налага. Не понасяше мисълта, че по някакъв начин мога да диктувам бъдещето му, че отново бях майка.

Положи много усилия да ме убеди. И не защото религията ми го забранява — макар че перспективата Уил да живее в ада на собственото си отчаяние беше ужасна. (Предпочитах да вярвам, че Бог в милосърдието си ще разбере страданията ни и ще ни прости прегрешенията.)

Не можеш да разбереш какво е да си майка, докато сама не го преживееш. Няма как да разбереш, че пред себе си не виждаш единствено порасналия мъж — жизнерадостен, небръснат, вмирисан, инатлив потомък с глобите му за паркиране, мръсните му обувки и

перипетиите на любовния му живот. Виждаш всички хора, които някога е бил и които носи в себе си.

Гледах Уил и виждах бебето, което бях държала в прегръдките си, замаяна и с насълзени очи, неспособна да повярвам, че съм създала друго човешко същество. Виждах прохождащото дете, което посяга да ме улови за ръката, ученика, разплакан от ярост, защото е бил тормозен от друго дете. Виждах уязвимите му места, любовта си към него, живота ни заедно. Ето какво ме караше да унищожа — малкото дете, момчето, мъжа, цялата ми любов, целия ми живот.

А после, на 22 януари — ден, в който бях затрупана от изслушвания на крадци на дребно, шофьори без застраховка и гневни бивши съпрузи, — Стивън влязъл в пристройката и заварил сина ни почти в безсъзнание, с отпусната върху подлакътника глава и количка, плувнала в море от тъмна лепкава кръв. Уил намерил ръждив гвоздей, който стърчал на около сантиметър от дървенията в задния коридор, притиснал китката си към него, започнал да движи количката напред-назад и нарязал плътта си на ивици. И досега не мога да си представя каква е била тази решимост, която го е карала да продължава въпреки неистовата болка. Докторите казаха, че са му оставали по-малко от двайсет минути живот.

И не е било — както отбеляза — вик за помощ.

Когато в болницата ми съобщиха, че Уил ще живее, излязох в градината да си излея гнева. Изливах гнева си към Господ, към природата, към съдбата, която беше хвърлила семейството ни в тази бездна. Сигурно съм приличала на луда. Онази студена вечер в градината запратих чашата си с бренди на шест метра от мен, в Euonymus compacts, и изкрещях — толкова силно, че викът ми раздра въздуха, удари се в стените на замъка и отекна в далечината. Задушавах се от ярост, че всичко около мен може да се движи, да расте и да се размножава, а моят син — моето жизнено, харизматично, красиво момче — се е превърнал в това. Обездвижен, повехнал, обезкървен, страдащ. Красотата ми се струваше неприлична, отблъскваща. Кресях ли, кресях и кълнях — думи, които не знаех, че знам, — докато накрая Стивън излезе, постави ръка на рамото ми и я свали чак когато се увери, че съм се успокоила.

Съпругът ми не разбираше. Още не беше осмислил случилото се. Че Уил няма да се откаже. Че животът ни ще преминава под знака на

постоянната бдителност, в очакване на следващия път, в очакване на следващия кошмар, на следващия опит на сина ни да посегне на себе си. От сега нататък щяхме да гледаме света през неговите очи — потенциалните отрови, остриите предмети, изобретателността, с която би могъл да довърши делото, започнато от оня проклет мотоциклетист. Животът ни трябваше да се сведе единствено до избягването на повторен опит. При това Уил имаше предимство — нямаше за какво друго да мисли.

Две седмици по-късно му казах:

— Добре.

Разбира се, че го направих.

Какво друго ми оставаше?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ не спях. Лежах будна в моята малка стая, гледах към тавана и внимателно възпроизвеждах последните два месеца въз основа на чутото в пристройката. Сякаш всичко се бе изместило, нахъсало и отишло на друго място, следвайки някаква друга, непозната за мен схема.

Чувствах се измамена — слабоумната съучастничка, която не знае какво става. Сигурно се бяха смели тайно на опитите ми да храня Уил със зеленчуци или да го подстригам — дребни неща, за да го накарам да се почувства по-добре. Какъв беше смисълът в крайна сметка?

Отново и отново си припомнях разговора, който бях чула, като се опитвах да го изтълкувам по някакъв друг начин, опитвах да се убедя, че не съм ги разбрала правилно. Ала „Дигнитас“ не беше място, където отиваш да караш лятната си почивка. Не можех да повярвам, че Камила Трейнър изобщо мисли да направи това със сина си. Да, бях я смятала за студена и да, виждах, че се чувства неловко с него. Трудно ми беше да си представя, че го е гушкала, както ни беше гушкала мама — пламенно, с обич, докато ние се мъчехме да се измъкнем и я молахме да ни пусне.

Честно казано, мислех си, че всички образовани и богати майки се държат така с децата си. Все пак току-що бях прочела „Любов в студен климат“^[1] от библиотеката на Уил. Но да участва активно и доброволно в смъртта на собствения си син?

Сега, когато знаех, поведението ѝ ми изглеждаше още по-студено, а действията ѝ — ръководени от някакво зловещо намерение. Бях ѝ сърдита, бях сърдита и на Уил. Сърдита им бях, че са ме наели за параван. Сърдита им бях за всички ония моменти, в които обмислях как да го накарам да се почувства по-уютно и по-добре. Когато не бях сърдита, бях тъжна. Припомнях си как бе пресекнал гласът ѝ, докато успокояваше Джорджина, и ми беше много тъжно за нея. Знаех, че е в невъзможна ситуация.

Но най-вече се изпълвах с ужас. Мисълта за това, което знаех, не ме напускаше. Как е възможно да живееш всеки ден със съзнанието, че просто отброяваш дните до своята смърт? Как е възможно мъжът, чиято кожа бях усетила онази сутрин под пръстите си — топла и жива, — да иска да умре просто така? Как бе възможно същата тази кожа след шест месеца да гние в земята със съгласието на всички?

Не можех да кажа на никого. Това всъщност беше най-лошото. Сега бях съучастница в тайната на семейство Трейнър. Повдигаше ми се, няхах желание за нищо и позвъних на Патрик, за да му кажа, че не се чувствам добре и ще си остана вкъщи. Отвърна ми да не се притеснявам, *тренирал десетте километра*. И бездруго сигурно нямало да свърши преди девет вечерта. Предложи да се видим в събота. Стори ми се разсеян, сякаш умът му вече бе другаде, зает с поредния митичен маршрут.

Отказах да вечерям. Лежах в леглото, докато черните мисли ме обсебиха до такава степен, че вече не издържах товара им. В осем и половина слязох долу и седнах да гледам телевизия — настаних се до дядо, единствения човек в нашето семейство, който със сигурност нямаше да ми задава въпроси. Той седеше в любимото си кресло, вперил сълзящи очи в екрана. Никога не бях сигурна дали гледа, или умът му е на свършено друго място.

— Сигурна ли си, че не искаш да ти приготвя нещо, скъпа? — Мама се появи до мен с чаша чай в ръка. В нашето семейство нямаше нещо, което да не може да се оправи с чаша чай — или поне така се твърдеше.

— Не. Не съм гладна, благодаря.

Видях я как погледна татко. Знаех, че по-късно ще има коментари как семейство Трейнър ме изтощават от работа, как стресът от гледането на инвалид ми идва в повече. Знаех, че ще обвиняват себе си, задето са ме посъветвали да приема работата.

Трябваше да ги оставя да си мислят, че са прави.

Колкото и да е парадоксално, на следващия ден Уил бе в добра форма — беше необичайно разговорлив, държеше на своето и налагаше мнението си. Говореше повече от всякога. Сякаш искаше да

съм му спаринг-партньор и беше разочарован, че на мен не ми се играе.

— Хей, няма ли да довършиш скалпирането ми?

Разтребвах дневната и спрях да отупвам възглавниците на дивана.

— Моля?

— Косата ми. Отрязва само единия край. Приличам на сирак от времето на кралица Виктория. — Той завъртя глава, за да видя по-добре творението си. — Освен ако това не е поредният ти стилов експеримент.

— Искаш да продължа с подстригването?

— Мислех, че ти доставя удоволствие. А и така приличам на избягал от лудницата.

Приготвих мълчаливо една хавлиена кърпа и ножиците.

— На Нейтън определено му харесвам повече подстриган и избръснат — продължи той. — Но каза, че за да запазя сегашния си вид, ще имам нужда от бръснене всеки ден.

— О! — промърморих аз.

— Нали не възразяваш? А през уикендите ще си оставям дизайнерска брада.

Не можех да говоря с него. Трудно ми бе дори да го гледам в очите. Беше като да откриеш, че гаджето ти изневерява. Странно, но се чувствах така, сякаш Уил ме бе предал.

— Кларк?

— Да?

— Днес пак си се умълчала. Какво стана с прословутата ти словоохотливост?

— Съжалявам — отвърнах аз.

— Пак ли е Бегача? Какво е направил? Да не би да си е вдигнал чуковете?

— Не. — Взех мек кичур от косата на Уил между показалеца и средния си пръст и вдигнах ножицата, за да подрежа това, което стърчеше над тях. Тя застина в ръката ми. Как щяха да го направят? Инжекция ли щяха да му сложат? Или с някакво лекарство? Или просто те оставят в стая, пълна с бръсначи?

— Изглеждаш уморена. Не исках да ти го казвам, когато дойде, но... по дяволите, изглеждаш ужасно.

— О!

Как помагаха на човек, който не може да движи крайниците си? Улових се, че гледам китките му, винаги скрити под дълги ръкави. Седмици наред го отдавах на изострената му чувствителност към студа. Още една лъжа.

— Кларк?

— Да?

Радвах се, че бях зад него. Не исках да вижда лицето ми.

Той се поколеба. Кожата на врата беше по-бледа от тази на тялото му.

Вратът му изглеждаше мек и бял, странно уязвим.

— Виж, съжалявам за сестра ми. Тя беше... много разстроена, но това не ѝ дава право да е груба. Понякога е доста директна. Не си дава сметка колко дълбоко може да засегне някого. — Той замълча. — Сигурно затова ѝ харесва да живее в Австралия.

— Понеже там всички говорят истината?

— Моля?

— Нищо. Вдигни си главата, ако обичаш.

Подрязвах и решех, решех и подрязвах, докато всяко косъмче бе отстранено или подравнено. И този път на пода около краката му имаше съвсем малко коса.

В края на деня вече знаех какво да направя. Докато Уил гледаше телевизия с баща си, аз взех лист формат А4 от принтера и химикалка от буркана до кухненския прозорец и написах каквото исках да кажа. Сгънах листа, намерих плик и го оставих на кухненската маса, адресиран до майка му.

Когато си тръгнах вечерта, Уил и баща му разговаряха. Всъщност Уил се смееше. Спрях в коридора, с чанта през рамо, и се заслушах. На какво се смееше? Какво бе предизвикало този изблик на радост, когато след няколко седмици щеше да се лиши от живота си?

— Тръгвам си — извиках от прага.

— Хей, Кларк — започна той, но аз вече бях затворила вратата.

Прекарах краткото пътуване с автобуса в опити да измисля какво да кажа на родителите си. Те щяха да са бесни, че съм напуснала добре платена работа, която смятаха за съвършено подходяща за мен. След

първоначалния шок майка ми щеше да добие измъчен вид и да започне да ме защитава и да обяснява, че ми е дошло в повече. Баща ми вероятно щеше да попита защо не приличам повече на сестра си. Често го правеше, макар че тя беше тази, която си съсипа живота, като забременя, и сега разчиташе на останалите от семейството да я подпомагат финансово и да ѝ гледат детето. В нашата къща не можеше да кажеш подобно нещо, защото според майка ми бе все едно да намекнеш, че Томас не е божия благословия. Всички бебета бяха божия благословия, дори тия, които постоянно казваха копеле и чието присъствие означаваше, че половината от потенциалните работещи в нашето семейство не са в състояние да си намерят сваятна работа.

Не можех да им кажа истината. Знаех, че не дължа нищо на Уил и на семейството му, но не исках да привличам любопитството на съседите към него.

Всички тези мисли се въртяха в главата ми, когато слязох от автобуса и поех надолу по хълма. Но щом завих към нашата улица, чух виковете и почувствала лекото напрежение във въздуха, за миг забравих всичко.

Край къщата ни се бе събрала малка тълпа. Ускорих обезпокоено крачка, но после видях родителите си да надзъртат от верандата и осъзнах, че изобщо не е нашата къща. Просто бе поредният епизод от семейната война на съседите ни.

Че Ричард Гришам не е от най-верните съпрузи, беше публична тайна. Но ако се съди по сцената в предната градина, изглежда, жена му е била в неведение.

— За глупачка ли ме мислиш! Тя беше облякла твоята тениска! Същата, която ти подарих за рождения ден!

— Миличка... Димпна... не е каквото си мислиш.

— Отидох да ти купя проклетите наденички и какво да видя — госпожата се накиприла с твоята тениска! Нагла кучка! Ще ти дам аз едни наденички!

Забавих крачка, докато си пробивах път през малката тълпа, и накрая успях да стигна до нашата порта — Ричард тъкмо се навеждаше, за да избегне сблъсъка с едно дивиди. Последваха го чифт обувки.

— Откога са така?

Майка ми, с престилка на кръста, разпери ръце и хвърли бегъл поглед към часовника си.

— Около час. Има час, нали, Бърнард?

— Зависи дали го смяташ от момента, когато тя изхвърли дрехите му, или от момента, когато той се прибра и ги намери.

— Май когато се прибра.

Татко помисли малко.

— Значи е половин час. Но преди това тя изхвърли доста неща.

Тълпата се бе увеличила, но Димпна Гришам не даваше признаци, че ще престане. Изглежда, нарастването на публиката разпалваше допълнително гнева ѝ.

— Защо не ѝ занесеш мръснишките си книги — кресна тя и от прозореца полетя дъжд от списания.

Това предизвика одобрителни възгласи сред тълпата.

— Да видим дали ще ѝ хареса да гледа как висиш с часове в тоалетната с тия гадости. — Тя изчезна вътре и когато се появи отново, изхвърли съдържанието на кошница с пране върху онова, което бе останало от моравата. — И мръсните ти гащи. Да видим дали ще те мисли за — как беше? — *породист жребец*, като почне да ги пере всеки ден!

Ричард напразно се опитваше да прибере нещата си в момента, щом се озоваваха на тревата. Крещеше нещо към прозореца, но на фона на общия шум и подвикванията беше трудно да се разбере какво. Сякаш признавайки за кратко поражението си, той си проби път през тълпата, отключи колата, изсипа част от вещите на задната седалка и затвори вратата с трясък.

Бам! Чу се глух шум, когато стереото му падна на пътеката.

Той погледна невярващо нагоре.

— Мръсна кучка!

— Така значи! Чукаш оная кривогледа вещица от гаража, дето е пълна с болести, а аз съм била мръсна кучка!

Майка ми се обърна към баща ми:

— Искаш ли чай, Бърнард? Нещо позахладня.

Татко не откъсваше очи от съседния двор.

— Добра идея, миличка. Благодаря.

Забелязах колата чак когато майка ми влезе вкъщи. Беше толкова неочаквано, че отначало не я познах — мерцедеса на госпожа Трейнър,

тъмносин, с издължени форми. Тя спря, хвърли поглед към сцената на тротоара и се поколеба за миг, сетне излезе от колата. Загледа се в еднотипните къщи, може би проверяваше номерата. После ме видя.

Слязох бързо от верандата и поех по пътеката, преди татко да успее да ме попита къде отивам. Госпожа Трейнър стоеше край тълпата и съзерцаваше бъркотията, както навярно Мария-Антоанета е наблюдавала тълпата от разбунтували се селяни.

— Семейна свада — обясних.

Тя отмести очи, сякаш смутена, че са я хванали да гледа.

— Разбирам.

— Доста е скромна, като се има предвид на какво са способни. Посещават семеен консултант.

Еlegantният ѝ вълнен костюм, перлите и скъпата прическа бяха достатъчни да я открият на нашата улица сред анцузите и евтините материи в ярки, безвкусни цветове. Изглеждаше хладна, дори повече от онази сутрин, когато се бе прибрала и ме бе намерила да спя в леглото на Уил. Някъде дълбоко в мозъка си регистрирах факта, че Камила Трейнър няма да ми липсва.

— Питам се дали не можем да поговорим. — Трябваше да извиси глас, за да я чуя през крясъците.

Сега госпожа Гришам изхвърляше колекцията от вина на Ричард. Всяка от експлодиращите бутилки се посрещаше с възторжени писъци и поредната доза сърцераздирателни молби от страна на господин Гришам. В краката на зрителите потече червена река и се насочи към канавката.

Погледнах над множеството, след това към къщата зад мен. Не можех да си представя да поканя госпожа Трейнър в нашия хол, с пръснатите навсякъде играчки, дядо, който похъркваше пред телевизора, мама, която пръскаше с освежител за въздух, за да прикрие миризмата от чорапите на татко, и Томас, който не закъсняваше да се обърне към всеки нов гост с копеле.

— Тъж... моментът не е много подходящ.

— Може да поговорим в колата, ако искаш. Само пет минути, Луиза. Мисля, че ни го дължиш.

Няколко съседни погледнаха към нас, докато се качвах в колата. Имах късмет, че семейство Гришам бе новината на вечерта, иначе аз можех да стана тема за разговор. На нашата улица да се качиш в скъпа

кола, означаваше, че или си свалила някой футболист, или те арестуват полицаи в цивилни дрехи.

Вратите се затвориха с приглушен звук и изведнъж настъпи тишина. Колата миришеше на кожа и в нея нямаше нищо, като не броим мен и госпожа Трейнър. Никакви опаковки от десертчета, засъхнала кал, изгубени играчки или поклащащи се на огледалото ароматизатори, които прикриват тримесечната миризма на разляна кутия с мляко.

— Мислех, че с Уил се разбирате добре. — Сякаш говореше на някого пред нея.

Не отговорих.

— Парите ли са проблем?

— Не.

— Може би искаш по-дълга почивка на обед? Наясно съм, че е доста кратка. Бих могла да помоля Нейтън да...

— Не е това. Нито парите.

— Тогава...

— Всъщност не искам да...

— Виж, нали не мислиш, че можеш да ми оставиш известие, че напускаш, и аз няма да те питам каква е причината?

Въздъгнах дълбоко.

— Чух ви. Двете с дъщеря ви. Снощи. И не искам да... Не искам да съм част от това.

— А!

Замълчахме. Господин Гришам сега се опитваше да си пробие път до входната врата, а госпожа Гришам бе заета да изхвърля каквото ѝ попадне през прозореца върху главата му. Изборът на метателно оръжие — тоалетна хартия, кутии с тампони, четка за тоалетна чиния, шампоани — говореше, че сега тя е в банята.

— Не напускай, моля те — каза тихо госпожа Трейнър. — Уил се чувства добре с теб. От доста време не се е чувствал така. Аз... ще ни е много трудно да ти намерим подходящ заместник.

— Но вие... вие смятате да го заведете на онова място, където хората се самоубиват. „Дигнитас“.

— Не. Смятам да направя всичко възможно да се откаже.

— И какво ще е то? Молитви?

Тя ми хвърли поглед, който майка ми би нарекла „старомоден“.

— Сигурно вече си разбрала, че ако Уил реши да се затвори в себе си, никой не може да му попречи.

— Всичко ми е ясно — отвърнах. — С него съм, за да му попреча да го направи, преди да са изтекли шестте месеца. Така е, нали?

— Не. Не е така.

— Затова не ви интересуваше какъв опит имам.

— Мислех, че си умна и жизнерадостна, и различна. Не приличаше на сестра. Не се държеше... като останалите. Мислех... Мислех, че ще успееш да го накараш да се почувства по-добре. И ти го правиш — наистина го караш да се чувства по-добре, Луиза. Когато го видях без онази ужасна брада вчера... изглежда, си от малцината, които успяват да стигнат до него.

Сега от прозореца полетя спалното бельо. Беше изхвърлено на топка, но чаршафите се разтвориха грациозно миг преди да паднат на земята. Две деца грабнаха единия и хукнаха из малката градина, като го развяваха над главите си.

— Защо не ми казахте, че всъщност ме наемате за пазач на сина ви?

Въздишката, която се изтръгна от Камила Трейнър, беше като на човек, принуден да дава любезни пояснения на малоумник.

— Може би беше така, когато се запознахме... но знам, че Уил ще удържи на думата си. Обещал ми е шест месеца и ще ги получим. Нуждаем се от това време, Луиза. Нуждаем се от това време, за да му внушим, че съществува известна възможност. Надявам се да му внушим, че има и други начини да се радва на живота, различни от предишните.

— Но всичко е лъжа. Излъгахте мен и се лъжете един друг.

Тя сякаш не ме чу. Извърна се към мен, извади чекова книжка от дамската си чанта и се приготви с химикалка в ръка.

— Кажи ми какво искаш. Ще ти удвоя заплатата. Кажи ми колко искаш.

— Не ви искам парите.

— Кола. Безплатна храна. Бонуси...

— Не...

— Тогава... какво да направя, за да промениш решението си?

— Съжалявам. Просто не искам...

Понечих да слеза от колата. Тя светкавично протегна ръка и ме улови над лакътя. Вторачих се в ръката ѝ, сякаш бе радиоактивна.

— Подписала си договор, госпожице Кларк — каза тя. — Подписала си договор, с който се задължаваш да работиш за нас шест месеца. Според моите изчисления си работила само два. Просто те моля да си изпълниш задълженията по договора.

Гласът ѝ бе изтънял. Погледнах към ръката на госпожа Трейнър и видях, че трепери. Тя преглътна.

— Моля те!

Родителите ми гледаха от верандата. Виждах ги как стоят с чаши в ръка, единствените двама души, загърбили театъра у съседите. Извърнаха се неловко, щом разбраха, че съм ги забелязала. Автоматично регистрирах, че татко носи карираните чехли с петна от боя по тях.

Натиснах дръжката на вратата.

— Госпожо Трейнър, наистина не мога да стоя и да гледам как... идва ми в повече. Не желая да бъда част от това.

— Помисли си все пак. Утре е Разпети петък — ще кажа на Уил, че имаш семейни задължения. През уикенда също можеш да размислиш. Но отново те моля — върни се! Върни се и му помогни.

Влязох вкъщи, без да погледна назад. Седнах в хола, вторачих се в телевизора и след малко родителите ми ме последваха, като си разменяха учудени погледи.

Бяха изминали почти десет минути, когато най-сетне чух как госпожа Трейнър запали колата и потегли.

Сестра ми се изправи пред мен пет минути след като се бе прибрала вкъщи — изкачи с гръм и трясък стълбите и отвори широко вратата на стаята ми.

— Да, може да влезеш — казах иронично. Лежах на кревата с крака, опрени в стената, и се вирах в тавана. Бях обула чорапогачник и къси сини панталони с пайети, които сега се бяха събрали грозно на бедрата.

Катрина застана под рамката на вратата.

— Вярно ли е?

— Че Димпна Гришам най-последно изхвърли съпруга си — тоя флиртаджия, непрокопсаник и...

— Не се прави на остроумна. Питам те за работата ти.

Проследих линиите по тапета с големия пръст на крака си.

— Да, напуснах. Да, знам, че мама и татко не умират от щастие. Да, да, да — на всичко, в което се каниш да ме обвиниш.

Тя затвори внимателно вратата, отпусна се в единия край на леглото и изпсува.

— Изобщо не ти вярвам.

Избута рязко краката ми, аз се хлъзнах по стената и се озовах в хоризонтално положение на кревата. Седнах.

— О!

Лицето ѝ беше почервеняло.

— Не ти вярвам. Мама не е на себе си. Татко си дава вид, че не му пука, но и той е притеснен. Как ще карат без пари? Знаеш, че татко трепери да не го съкратят. За какъв дявол си зарязала такава страхотна работа?

— Не ме поучавай, Трин.

— Е, все някой трябва да го направи! Никъде няма да получаващ толкова. И какво ще пише в сивито ти?

— О, я не се преструвай, че мислиш за другите. Всичко се върти около теб и какво искаш ти.

— Моля?

— Не ти пука какво правя, стига да можеш да подновиш напъните си за блестяща кариера. Просто ти трябва, за да кърпя семейния бюджет и да плащам за детската градина. Майната им на всички останали. — Знаех, че постъпвам егоистично и злобно, но не можех да се сдържа. Все пак сестра ми беше тази, която ни докара до това положение. Таеното с години недоволство заплашваше да избие на повърхността. — Всички трябва да работим гадната си работа, само и само малката Катрина да може да осъществи проклетите си амбиции.

— Не става въпрос за мен.

— Нима?

— Не, става въпрос за теб и че не можеш да задържиш единствената добра работа, която са ти предлагали от месеци.

— Не знаеш нищо за работата ми, ясно ли ти е?

— Знам, че ти плащат доста над минималната надница. Не ми трябва да знам повече.

— Да ти е хрумвало, че не всичко в живота е пари?

— Нима? Слез долу и го кажи на мама и татко.

— Да не си посмяла да ми говориш за пари — от години не си внесла и една игла вкъщи.

— Знаеш, че не мога да си го позволя заради Томас.

Понечих да изблъскам сестра си към вратата. Не помнех кога съм я пляскала за последно, но сега ме сърбяха ръцете да ударя някого и се боях да не я шамаросам, ако остане в стаята.

— Разкарай се, Трин! Чу ли! Просто се разкарай и ме остави на мира!

Затръшнах вратата в лицето ѝ. А когато най-сетне я чух да слиза бавно по стълбите, опитах се да не мисля какво ще каже на родителите ми и как те ще приемат решението ми като поредното категорично доказателство, че не ме бива за нищо. Опитах се да не мисля за Саид в Бюрото по труда и как ще му обяснявам защо съм напуснала най-добре платената неквалифицирана работа. Опитах се да не мисля за фабриката за пилета и че някъде дълбоко в недрата ѝ вероятно все още имаше работен гащеризон и шапка с моето име на тях.

Лежах и си мислех за Уил. Мислех си за неговия гняв и неговата тъга. Мислех си за онова, което бе казала майка му: че съм от малцината, успели да стигнат до него. Спомнях си как той се мъчеше да не се смее на песента ми за банджото в нощта, когато снегът искреше под златистата светлина на прозореца. Мислех си за топлата кожа, пухкавата коса и ръцете на един мъж, който бе далеч по-умен и забавен, отколкото щях да бъда аз някога, и който въпреки това искаше да се самоунищожи. Накрая, притиснала глава към възглавницата, се разплаках, защото изведнъж животът ми бе станал по-мрачен и по-сложен, отколкото изобщо си бях представяла, и ми се прииска да се върна назад — назад към времето, когато най-голямото ми безпокойство беше дали двамата с Франк сме поръчали достатъчно кифлички със стафиди.

На вратата се почука.

Издухах си носа.

— Разкарай се, Катрина.

— Съжалявам.

Вторачих се изненадано във вратата.

Гласът ѝ беше приглушен, сякаш устните ѝ бяха близо до ключалката.

— Нося вино. Пусни ме, за бога, иначе мама ще ме чуе. Пъхнала съм двете чаши под пуловера — нали я знаеш колко се дразни, когато пием горе.

Спуснах крака от леглото и отворих вратата.

Тя забеляза мокрото ми от сълзи лице и бързо затвори след себе си.

— Добре — каза, докато отваряше бутилката с тирбушона и наливаше вино в чашата ми. — А сега ми обясни какво точно се случи.

Изглеждах напрегната сестра си.

— Никой не бива да научи това, което ще чуеш. Дори татко. И най-вече мама.

После ѝ казах.

Трябваше да кажа на някого.

Имах много причини да не харесвам сестра си. Няколко години преди това бях нахвърляла цели списъци на тази тема. Мразех я, защото имаше гъста права коса, докато моята започваше да се къдри, ако я пуснех под раменете. Мразех я, защото никога не можеш да ѝ кажеш нещо, което тя вече да не знае. Мразех я заради факта, че в училище преподавателите постоянно ми напомняха с приглушени гласове колко е умна, сякаш съвършенството ѝ не значеше, че по подразбиране живея постоянно в сянката ѝ. Мразех я, защото на двайсет и шест обитавах стая с размерите на кибритена кутийка, та да може тя с извънбрачния си син да е в по-голямата стая. Но от време на време наистина се радвах много, че ми е сестра.

Защото Катрина не изпищя ужасено. Защото не изглеждаше шокирана и не настоя да кажа на мама и татко. Нито веднъж не ми каза, че съм сбъркала, като съм си тръгнала.

Отпи голяма глътка от виното.

— Господи!

— Именно.

— И е разрешено от закона. Няма как да го спрат.

— Знам.

— По дяволите! Още ми е трудно да го приема.

Бяхме пресушили по две чаши, докато ѝ разказвах, и усещах как бузите ми пламват.

— Не искам да го оставя, наистина. Но не мога да участвам в това, Трина. Не мога.

— Хм. — Тя мислеше. Всъщност сестра ми има вид на човек, който непрекъснато мисли за нещо. Това кара хората да изчакат, преди да я заговорят. Татко казва, че когато аз се замисля, изглеждам така, сякаш искам да ида до тоалетната.

— Не знам какво да правя — промърморих.

Трина ме погледна и изведнъж лицето ѝ грейна.

— Много е просто.

— Просто?

Тя отново напълни чашите ни.

— Опа. Май сме го свършили. Да. Просто. Те имат пари, нали?

— Не им искам парите. Тя ми предложи увеличение. Не е там въпросът.

— Млъкни. Не за теб, идиотче. Те разполагат с пари. Сигурно и той е получил солидна застраховка заради злополуката. Е, кажи им, че искаш да ти дадат някакви средства, и после използвай тези пари. Използвай... колко беше?... четирите месеца, които имаш. Накарай Уил Трейнър да промени решението си.

— Моля?

— Накарай го да промени решението си. Нали каза, че през повечето време си седи вкъщи? Е, започни с нещо малко, колкото да го накараш да излезе оттам, после опитай да измислиш нещо страхотно, нещо, което може да му върне желанието за живот — приключения, пътуване в чужбина, плуване с делфини и тъй нататък, — и го направи. Аз ще ти помогна. Ще погледна в библиотеката какво предлагат в интернет. Сигурна съм, че ще открием страхотни възможности. Неща като за него, които наистина ще му харесат.

Аз я изгледах.

— Катрина...

— Да. Знам. — Тя се ухили, щом видя, че започвам да се усмихвам. — Аз съм гений.

[\[1\]](#) Популярн роман от Нанси Митфорд (1904–1973 г.). — Б.пр.

↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Те изглеждаха малко изненадани. Всъщност това е меко казано. Госпожа Трейнър изглеждаше смаяна, а после и малко объркана, а след това лицето ѝ се затвори. Дъщеря ѝ, сгушена до нея на дивана, гледаше сърдито. Надявала се бях на по-ентусиазирана реакция.

— Какво точно искаш да направиш?

— Не знам още. Но сестра ми я бива да открива разни неща. Ще се опита да разучи какви възможности има за квадриплегици. Но първо исках да разбера дали вие ще ме подкрепите.

Бяхме в техния хол. Същата стая, в която бях интервюирана, само дето този път госпожа Трейнър и дъщеря ѝ се бяха настанили на дивана, със старото им олигавено куче между тях. Господин Трейнър стоеше до камината. Бях облечена в минирокля, джинсово сако и чифт армейски ботуши. Сега си мисля, че съм могла да избира по-делово облекло за представянето на плана си.

— Да видим дали съм те разбрала правилно — наведе се напред госпожа Трейнър. — Искаш да извеждаш Уил от тази къща.

— Да.

— И ще му организираш серия от „приключения“. — Каза го, сякаш предлагам да му направя лапароскопска операция.

— Да. Както обясних, не съм сигурна какви са възможностите. Но целта е просто да го изведе навън, да не стои постоянно вкъщи. В началото може да видим какво предлагат в района, а след това се надявам да стигнем и по-далеч.

— За чужбина ли говорите?

— Чужбина?... — примигнах аз. — Всъщност си мислех, че бих могла да го заведа в кръчмата. Или на някое шоу.

— От две години Уил почти не е напускал тази къща, като изключим прегледите в болницата.

— Ами... мислех си, че ще мога да променя това.

— И разбира се, ти ще бъдеш с него на всички тези приключения — отбеляза Камила Трейнър.

— Вижте, не е кой знае какво. Просто казвам, че мога да го извеждам от къщата като за начало. Разходка из замъка или посещение в кръчмата. Ако финалът е плуване с делфини във Флорида, чудесно. Просто искам да го изведем от къщата, за да мисли за друго. — Не добавих, че само при мисълта да го закарам до болницата и да поема цялата отговорност все още ме избиваше студена пот. А вероятността да го заведе в чужбина ми изглеждаше толкова реална, колкото да участвам в маратон.

— Според мен идеята е чудесна — одобри господин Трейнър. — Ще е прекрасно, ако успееш да изведеш Уил оттук. Знаем, че за него не е добре да стои затворен между четири стени всеки божи ден.

— Опитвахме се да го изведем, Стивън — оправда се госпожа Трейнър. — Не сме искали да го оставим да гние тук. Постоянно се опитвах.

— Знам, скъпа, но не постигнахме особен успех, нали? Ако Луиза измисли нещо, което Уил би пожелал да опита, можем само да се радваме.

— Е, да, ако „би пожелал да опита“.

— Това е само идея — отбелязах аз. Изведнъж се ядосах. Разбрах какво си мисли тя. — Но ако не искате да го направя...

— ... ще напуснеш? — Тя ме погледна в очите.

Аз не ги отместих. Камила вече не ме плашеше. Защото сега знаех, че не е по-добра от мен. Беше жена, която седи безучастно и гледа как синът ѝ умира.

— Да, вероятно.

— Значи, е изнудване.

— Джорджина!

— Защо да не си го кажем направо, татко?

Изправих гръб.

— Не. Не е изнудване, а нещо, в което не искам да участвам. Не мога просто да седя и да чакам момента, когато... Уил... когато той...
— Гласът ми заглъхна.

Всички се вторачихме в чашите си с чай.

— Както вече казах — произнесе твърдо господин Трейнър, — мисля, че това е много добра идея. Ако можеш да накараш Уил да я приеме, не виждам нищо лошо в нея. Харесва ми идеята да отидете на почивка. Само... само ни уведомявай от какво се нуждаеш.

— Имам идея. — Госпожа Трейнър постави ръка на рамото на дъщеря си. — Ти също би могла да отидеш с тях на почивка, Джорджина.

— Нямам нищо против — съгласих се аз. И беше вярно. Шансовете ми да заведа Уил на почивка бяха почти толкова големи, колкото да се състезавам в телевизионна викторина.

Джорджина Трейнър се размърда смутено.

— Не мога. Знаете, че започвам нова работа след две седмици. Няма да мога да си дойда, след като започна.

— Връщаш се в Австралия?

— Не се прави на изненадана. Казах ти, че идвам само да ви видя.

— Просто си помислих, че... предвид... предвид някои събития напоследък, може би ще искаш да останеш тук малко по-дълго. — Камила Трейнър изгледа дъщеря си така, както никога не би изгледала Уил, колкото и грубо да се държеше с нея.

— Работата наистина е добра, мамо. От две години се боря да я получа. — Тя хвърли бърз поглед към баща си. — Не мога да отлагам плановете си заради душевното състояние на Уил.

Последва дълга пауза.

— Не е честно. Ако аз бях в тази количка, щеше ли да молиш Уил да отложи плановете си за известно време?

Госпожа Трейнър не погледна към дъщеря си. Аз сведох очи към моя списък и се заех да чета и препрочитам първото изречение.

— И аз имам личен живот. — Прозвуча като молба.

— Ще го обсъдим по-късно. — Ръката на господин Трейнър се озова върху рамото на дъщеря му и го стисна лекичко.

— Да, по-късно. — Госпожа Трейнър се зае да прелиства документите пред себе си. — Добре тогава. Ето какво предлагам. Искам да знам всичко, което планираш — каза и ме погледна. — Искам да контролирам разходите и ако е възможно, искам график, за да мога да идвам с вас понякога. Имам малко неизползван отпуск, който бих могла да...

— Не.

Всички се обърнахме към господин Трейнър. Той галеше кучето по главата с благо изражение, но гласът му беше твърд.

— Не. Не мисля, че е нужно да ги придружаваш, Камила. Трябва да позволим на Уил да го направи сам.

— Уил не може да го направи сам, Стивън. Има хиляди неща, които трябва да се вземат предвид, когато той отива някъде. Сложно е. Не мисля, че можем да ги оставим изцяло на...

— Не, скъпа — настоя той. — Нейтън може да помогне, а и Луиза се справя чудесно.

— Но...

— Уил има нужда да се почувства мъж. Кое то няма да е възможно, ако майка му — или сестра му — е винаги до него.

В този миг изпитах леко съжаление към госпожа Трейнър. Все още се държеше надменно, но виждах, че изглежда малко обърквана, сякаш не можеше да разбере напълно какво казва съпругът ѝ. Ръката ѝ посегна към синджирчето.

— Ще внимавам много — уверих я аз. — И ще ви уведомявам предварително за всичко, което планираме да направим.

Бе стиснала челюсти толкова силно, че точно под скулата ѝ се очертаваше малко мускулче. В този миг се почудих дали не ме мрази.

— Аз също искам Уил да живее — казах.

— Разбираме го — рече господин Трейнър. — Оценяваме желанието ти. И твоята дискретност. — Почудих се дали говори за Уил или за нещо съвсем различно. Изведнъж се изправи и аз осъзнах, че това е покана да си тръгна. Джорджина и майка ѝ все така седяха на дивана и мълчаха. Нещо ми подсказваше, че след моето излизане от стаята разговорът ще продължи още дълго.

— Добре тогава — казах аз. — Ще записвам всичко още в момента, в който ми хрумне. И ще действам бързо. Нямаме много...

Господин Трейнър ме потупа по рамото.

— Знам. Само ни уведоми какво си успяла да откриеш — прекъсна ме той.

Трина си духаше на ръцете и машинално движеше крака, сякаш маршируваше на място. Носеше тъмнозелената ми барета, която, за мое неудоволствие, изглеждаше по-добре на нея, отколкото на мен. Бръкна в джоба си, извади един лист и ми го подаде.

— Сигурно ще задраскаш номер три или поне ще го отложиш, докато се стопли времето.

Прегледах списъка.

— Баскетбол за квадриплегици? Дори не знам дали харесва баскетбол.

— Това не е важно. Ама че студ! — Тя придърпа баретата пониско над ушите си. — Важното е, че така ще види какво е възможно. Ще види, че има хора в неговото положение, които се занимават със спорт и други неща.

— Не съм сигурна. Той не може да повдигне дори чаша. Тези хора навярно са параплегици. Не виждам как ще хвърляш топка, щом не можеш да използваш ръцете си.

— Ти не разбираш. Няма нужда той да прави нещо, просто ще си разшири хоризонтите. Ще му покажем какво могат да правят другите хора с увреждания.

— Щом казваш.

Тълпата се оживи. Някой бе забелязал бегачите в далечината. Ако се изправех на пръсти, щях да ги различа — бяха на около три километра от нас, в долината, малко петно от подскачащи бели точки, които тичаха в студа по мокрия сив път. Погледнах часовника. Стояхме на билото на Уинди Хил^[1] — много уместно име — почти четирийсет минути и вече не си усещах краката.

— Проверих какво има в района. Ако не ти се отива по-далеч, след две седмици има мач в спортния център. Той може дори да залага на резултата.

— Да залага?

— Така ще усети част от играта. О, вече ги виждам! Как мислиш, след колко време ще стигнат до нас?

Стояхме край финиша. Над главите ни отмаляло плющеше плакат с надпис „Пролетен триатлон — ФИНАЛ“.

— Не знам. Двайсет минути? Повече? Имам резервно десертче „Марс“ — искаш ли да си го поделим? — Бръкнах в джоба си. Невъзможно беше да опазя листа със списъка от вятъра само с една ръка. — И какво още измисли?

— Нали каза, че искаш да разшириш обхвата? — Тя посочи ръката ми. — Твоето парче е по-голямо.

— Вземи го ти тогава. Семейството му май си мисли, че съм използвачка.

— Какво? Само защото искаш да го извеждаш? Господи! Би трябвало да са благодарни, че някой си прави труда. Кое не може да се каже за тях. — Трина взе другото парче от десертчето. — Както и да е. Виж номер пет. Би могъл да се запише в компютърен курс. Слагат на главите им някакво приспособление и могат да задвижват клавиатурата с кимане. В интернет е пълно с квадриплегици. Би могъл да се сприятели с много хора. Кое значи, че няма да е нужно винаги да излиза от къщи. Дори говорих с една двойка в чатрума. Приятни хора. Съвсем... — Направи пауза и сви рамене. — ... нормални.

Изядохме си половинките от десертчето в мълчание, докато гледахме как приближават групите изтощени бегачи. Не успях да различа Патрик. Никога не успях. Лицето му се сливаше с тълпата.

Сестра ми посочи към листа.

— Погледни и културната секция. Има концерт специално за инвалиди. Нали каза, че е по културата. Е, може просто да си седи и да остави музиката да го пренесе в друг свят. Така е измислено, че да те накара да забравиш за състоянието си. Каза ми го Дерек, оня с мустаците от работата.

Смръщих нос.

— Не знам, Трина...

— Изплаши се, защото казах „култура“. Ти само ще седиш с него. И гледай да не шумолиш с пакетчето чипс. А ако предпочиташ нещо по-така... — Тя ми се ухили. — Има и стриптийз клуб. Но за това ще трябва да го заведеш в Лондон.

— Да заведе работодателя си да гледа стриптийзьорки?

— Е, нали каза, че вършиш всичко: миене и хранене, и други такива. Не виждам защо да не седиш до него, докато се надървя.

— Трина!

— Е, сигурно му липсва. Може даже някоя от стриптийзьорките да му седне в скута.

Няколко души до нас извърнаха глави. Сестра ми се смееше. Винаги говореше така за секса. Сякаш е някакъв вид развлечение. Сякаш е без значение.

— От другата страна на листа са по-дългите пътувания. Не знам ти какво харесваш, но може да направите дегустация на вино в

долината на Лоара... което не е чак толкова далеч.

— Квадриплегиците могат ли да се напиват?

— Не знам. Попитай го.

Загледах се намръщено в списъка.

— Значи така... ще отида и ще кажа на Трейнърови, че възнамерявам да напия техния склонен към самоубийство син инвалид, да изхарча парите им за стриптийзъорки, а после да го завлека на параолимпиадата.

Трина грабна списъка от ръката ми.

— Е, не виждам ти да имаш по-оригинални идеи.

— Просто си мислех... Не знам. — Потърках носа си. — Чувствам се малко обезкуражена, честно казано. Трудно ми е дори да го накарам да излезе в градината.

— Е, това трябва да се промени. О, ето ги, идват! По-добре да се усмихнем!

Пробихме си път през тълпата отпред и започнахме да викаме. Никак не беше лесно да произведа нужното количество окуражителен шум, при положение че едва успях да си движа устните от студ.

Най-после видях Патрик, главата му се мяркаше сред море от напрегнати тела, лицето му лъщеше от пот, сухожилията на врата му бяха опънати, а изражението му беше като на човек, който е подложен на изтезание. Същото това лице щеше да засияе веднага щом прекосеше финиша — сякаш изпитваше прословутата еуфория от бягането само след достигането на някакви лични дълбини. Не ме видя.

— Давай, Патрик! — провикнах се отпаднало.

И той профуча към финалната линия.

Трина не ми говори два дни, понеже не бях показала нужния ентузиазъм по отношение на „списъка с предложения“. Родителите ми не забелязаха; бяха довольни, че съм решила да остана на работа. Управата на мебелния завод бе насрочила няколко срещи с работници за края на седмицата и татко бе убеден, че ще е сред съкратените. Всички над четирийсетте задължително „минаваха под ножа“.

— Много сме ти благодарни за помощта, скъпа — казваше мама толкова често, че ме караше да се чувствам неудобно.

Беше странна седмица. Трина започна да си приготвя багажа за университета, а аз всеки ден трябваше да се промъквам в стаята ѝ и да ровя в чантите, които вече бе напълнила, за да видя кои от нещата ми е избрала да вземе. Повечето ми дрехи бяха непокътнати, но вече бях открила един сешоар, слънчевите ми очила, имитация на „Прада“, и любимата ми тоалетна чанта с изрисувани лимони. Ако кажех нещо на сестра си, тя само щеше да вдигне рамене и да отвърне: „Ти не ги използваш“, сякаш това решаваше проблема.

Но Трина си беше такава. Мислеше се за специална. Дори след появата на Томас не загуби чувството, че е бебето в семейството — дълбоко вкорененото чувство, че целият свят се върти около нея. Като малка правеше такива сцени, когато искаше нещо мое, че мама ме молеше да ѝ го дам, само и само да има мир. Почти двајсет години по-късно нищо не се беше променило. Трябваше да гледаме Томас, та Трина да може да излиза, да го храним, та Трина да не се тревожи, да ѝ купуваме скъпи подаръци за рождените дни и Коледа, защото „тя се лишава от много неща заради Томас“. Е, можеше да мине и без проклетата ми чанта с лимоните. Залепих бележка на вратата си със следния текст: „Моите неща са си МОИ. РАЗКАРАЙ СЕ“. Трина я откъсна и се оплака на мама, че се държа като дете и не мога да се опра на малкия пръст на Томас по зрелост.

Но това ме накара да се замисля. Една вечер, след като сестра ми бе отишла на вечерния си курс, седнах в кухнята, докато мама подбираше кои дрехи на татко да изглади.

— Мамо...

— Да, скъпа.

— Какво ще кажеш да се преместя в стаята на Трина, когато тя се върне в университета?

Мама замълча, притиснала наполовина сгънатата риза до гърдите си.

— Не знам. Не съм мислила за това.

— Щом с Томас няма да са тук, не виждам защо да не живея в стая с нормални размери. Глупаво е да стои празна, ако те отидат в университета.

Мама кимна и остави внимателно ризата в кошницата с прането.

— Май си права.

— И без това стаята се полага на мен — като по-голяма и тъй нататък. Трина е там само заради Томас.

Мама се съгласи с мен.

— Така е. Ще говоря с Трина — обеща тя.

Но като се замисля, май е било по-добре да го кажа първо на сестра ми.

Три часа по-късно тя влетя в дневната с гръм и трясък.

— Нямах търпение да ни отпишеш, така ли?

Дядо трепна в стола си и опря ръка на гърдите.

Вдигнах очи от телевизора.

— За какво говориш?

— Къде ще спим с Томас през уикендите? Не може и двамата да се поберем в стаичката. Там няма място за две легла.

— Именно. А аз живея в нея вече пет години.

Мисълта, че съществува дори минимална вероятност да не съм права, направи тона ми още по-рязък.

— Не можеш да ми вземеш стаята! Не е честно!

— Ти дори няма да си в нея!

— Трябва ми, не разбираш ли! Двамата с Томас не можем да се поберем в малката. Татко, кажи й!

Брадичката на татко хлътна дълбоко в яката, ръцете му бяха скръстени на гърдите. Ненавиждаше разправиите ни и обикновено оставяше на мама да ни усмирява.

— Не викайте толкова, момичета — каза той.

Дядо поклати глава, сякаш изобщо не можеше да ни разбере. Напоследък дядо клатеше глава на ужасно много неща.

— Сега разбирам защо толкова искаше да ми помогнеш да замина.

— Моля? Значи, молбите ти да си запазя работата, за да ти помагам, сега станаха част от моя зловещ план?

— Толкова си двулична!

— Катрина, успокой се. — Мама се появи на вратата. От гугмените й ръкавици капеше сапунена пяна. — Нека поговорим спокойно. Не искам да изнервяте дядо си.

Лицето на сестра ми бе станало на петна, както когато беше малка и не получаваше каквото желае.

— Тя не ме иска тук. Точно това е. Няма търпение да се махна, защото завижда, че ще постигна нещо в живота си. Затова се чуди какво да измисли, та да не се прибирам у дома.

— Няма гаранция, че изобщо ще се прибираш през уикендите — креснах аз. От думите ѝ ме заболя. — Имам нужда от спалня, не от шкаф, а ти си в най-хубавата стая през цялото време само защото беше достатъчно глупава да надуеш корема.

— Луиза! — смъмри ме мама.

— Да бе! А ако ти не беше толкова глупава и можеше да си намериш сваятна работа, сега щеше да имаш свой дом. Достатъчно голяма си. Но май проблемът е друг, а? Най-после си разбрала, че Патрик никога няма да ти предложи, нали?

— Достатъчно! — Гласът на татко прогърмя в тишината. — Чух достатъчно! Трина, иди в кухнята. Лу, седни и млъкни. Не ми стигат другите притеснения, ами трябва да ви слушам как се дърлите.

— Ако си мислиш, че сега ще ти помагам с глупавия списък, много се лъжеш — изсъска Трина, докато мама я извеждаше от стаята.

— Притрябвала ми е помощта ти, използвачка такава! — извиках и се сниших, защото татко хвърли по мен програмата на радиото.

В събота сутринта отидох в библиотеката. Май не бях стъпвала там от училище — най-вероятно от страх, че ще си спомнят за книгата на Джуди Блум, която бях изгубила в пети клас, и някоя служителка ще протегне студената си и влажна ръка, докато минавам през портала с викториански колони, и ще поиска да платя глоба от 3853 лири.

Библиотеката не беше каквато си я спомнях. Половината от томовете бяха заменени от сидита и дивидита, големите лавици бяха пълни с аудиокниги, имаше дори стойки с поздравителни картички. И не беше тихо. От детския ъгъл на вълни се носеше пеене и ръкопляскане — заниманията на група майки с деца бяха в разгара си. Хората четяха списания и си приказваха тихичко. Мястото, където преди старците дремеха над безплатните вестници, беше изчезнало, заменено от голяма овална маса с наредени на нея компютри. Седнах предпазливо пред един от тях, надявайки се, че никой не ме гледа. За щастие тук май бяха подготвени за неподправения ужас, който изпитват хора като мен. Една библиотекарка спря до моята маса и ми

подаде ламиниран лист с инструкции. Не остана да ми виси на главата, само промърмори, че ще е на бюрото си, ако имам нужда от допълнителна помощ, и после останахме само аз, един разклатен стол с изкуствена тапицерия и празният екран.

Единственият компютър, до който се бях докосвала някога, беше този на Патрик. Всъщност той го използваше само за да сваля фитнес планове или да поръчва книги със спортни техники от „Амазон“. Може би правеше и друго, но не исках да знам какво е. Все пак се заех да следвам инструкциите на библиотекарката, като повтарях внимателно всяка стъпка в тях. И колкото и да е невероятно, се получи. И не само се получи, ами беше лесно.

Четири часа по-късно вече имах начален вариант на списък.

И никой не спомена за Джуди Блум. Е, вероятно се дължеше на факта, че бях използвала картата на сестра ми.

На път към къщи се отбих в книжарницата и си купих календар. Не беше от ония с изгледите, които отмяташ всеки месец и се показва поредната снимка на Джъстин Тимбърлейк или на планински понита. Беше стenen календар — от вида, който използват в офисите, за да отбелязват полагаемите се отпуски на персонала с неизтриваемо мастило. Купих го с деловитостта на човек, който умира да върши канцеларска работа.

Прибрах се в миниатюрната си стая у дома и го окачих от вътрешната страна на вратата. Отброих дните назад и отбелязах датата в началото на февруари, когато бях започнала у семейство Трейнър. После продължих напред и отбелязах 12 август — оставащите непълни четири месеца. Отстъпих назад и се загледах в календара, като се опитвах да съзря в малкия черен кръг нещо от важността на събитията, които възвестяваше. И докато гледах, започнах да осъзнавам с какво съм се захванала.

Трябваше да изпълня тези оставащи дни със събития, които носят щастие, радост, удовлетворение или удоволствие. Трябваше да ги изпълня с разнообразни красиви преживявания за един мъж, чиито ръце и крака вече не можеха да му служат, за да ги осъществи сам. Разполагах с непълни четири месеца от правоъгълничета върху календара, които да запълня с излизания, пътувания, гостувания, обеდი и концерти. Трябваше да открия най-практичните начини да се

осъществят и да направя достатъчно проучвания, за да съм сигурна, че няма да се проваля.

А след това трябваше да убедя Уил да приеме предложенията ми.

Загледах се в календара си, все още с химикалка в ръка. Този малък къс ламинирана хартия щеше да е огледало на огромната отговорност, която бях поела.

Разполагах само със сто и седемнайсет дни, за да убедя Уил Трейнър, че има смисъл да живее.

[1] Ветровит хълм (англ.). — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Има места, където смяната на един сезон с друг е белязана от миграцията на птиците или приливите и отливите. Тук, в нашето малко градче, това бе завръщането на туристите. В началото колебливо ручейче от пътници, слизащи от влакове и коли, с пъстри непромокаеми якета, стиснали пътеводителите си и членските карти от Националния тръст; после, със затоплянето на времето и напредването на сезона, реки от хора сред изгорели газове и ръмжене на автобуси, задръстващи главната улица — американци, японци и орди чуждестранни ученици, пръснати навсякъде в района на замъка.

Зимно време търговията замираше. По-заможните собственици на магазини се възползваха от дългите сиви месеци и изчезваха във вилите си в чужбина, а по-упоритите организираха коледни тържества и изкарваха пари от коледни концерти или панаири на занаятите. Но щом температурите се вдигнеха малко, паркингът пред замъка се задръстваше от коли, местните кръчми отбелязваха увеличение в поръчките на овчарски пай и само след няколко слънчеви недели сънливото ни градче отново се пробуждаше и се превръщаше в типична английска туристическа дестинация.

Изкачих се на хълма, като отбягвах малцината ранни туристи, стиснали неопренови чанти и измачкани от употреба туристически пътеводители, нагласили фотоапарати да уловят мигове от замъка напролет. Усмиввах се на едни, спирах да снимам други с фотоапаратите, които ми подаваха. Някои местни хора се оплакваха от туристическия сезон — уличните задръствания, претоварените обществени тоалетни, странните изисквания към храната в „Кифличката“ (Не правите суши? И питки ли не предлагате?). Но не и аз. Харесваше ми чуждестранният полъх, възможността да надзърна в живот, толкова различен от моя. Харесваше ми да слушам различните акценти и да се опитвам да разбера откъде идват собствениците им, да разглеждам облеклото на хора, които не бяха чували за каталога

„Некст“ и не си купуваха комплекти с пет чифта гащи от „Маркс и Спенсър“.

— Изглеждаш добре — отбеляза Уил, когато оставих чантата си в коридора. Каза го с леко заядлив тон.

— Защото е днес.

— И какво е днес?

— Ще излизаме. Ще водим Нейтън да гледа конните надбягвания.

Уил и Нейтън се спогледаха. Напуши ме смях. Бях толкова облекчена, когато видях времето; щом слънцето се показа, знаех, че всичко ще е наред.

— Конни надбягвания?

— Аха. На равен терен в... — Извадих бележника си от джоба. — ... Лонгфийлд. Ако тръгнем сега, можем да стигнем навреме за третата гонка. Освен това съм заложила пет лири на Мъжкия, затова по-добре да побързаме.

— Конни надбягвания.

— Да. Нейтън не е бил никога.

По този случай бях облякла синята си минирокля със златисти нишки, вързала бях на врата шалче с изрисувани по края коне и носех чифт кожени ботуши за езда.

Уил ме огледа, после даде заден с количката и се обърна така, че да вижда по-добре болногледача си.

— Значи, отдавна го искаш, а, Нейтън?

Хвърлих на Нейтън предупредителен поглед.

— Аха — отвърна той и се поусмихна. — Защо да не се позабавляваме малко?

Естествено, аз го бях осведомила. Позвъних му в петък и го попитах в кой ден може да дойде с нас. Трейнърови се съгласиха да му платят за допълнителните часове (сестрата на Уил бе отлетяла за Австралия и мисля, че те искаха с мен да има и някой „разумен“), но до неделя не бях сигурна какво точно ще правим. Това ми се струваше идеалното начало — хубав ден навън, на няма и половин час път оттук.

— Ами ако откажа да дойда?

— Тогава ми дължиш четирийсет лири — предупредих го аз.

— Четирийсет лири? И откъде го измисли?

— Печалбата ми. Пет лири... при залог едно към осем. — Свих рамене. — Мъжкия няма грешка.

Изглежда, бях го изненадала.

Нейтън се потупа по коленете.

— Звучи страхотно. А и деня си го бива — отбеляза. — Да приготвя ли нещо за обед?

— Няма нужда — спрях го аз. — Там има хубав ресторант. Щом си взема печалбата, обедът е от мен.

— Значи си ходила на състезания? — попита Уил.

И преди да успее да каже още нещо, вече го бяхме увили в палтото му и аз хукнах навън да докарам колата.

Бях планирала всичко. Щяхме да пристигнем на хиподрума в красив слънчев ден. Щеше да има лъскави тънкокраки чистокръвни коне, чиито жокеи щяха да профучават по пистата, облечени в ярка коприна. Надявах се и на духов оркестър. Трибуните щяха да са пълни със скандиращи хора, а ние щяхме да намерим подходящо местенце, откъдето да размахваме печелившите си фишове. Състезателната жилка на Уил щеше да се обади, той нямаше да може да устои и щеше да започне да изчислява вероятностите и да се опитва да спечели повече от Нейтън или от мен. Всичко бях измислила. А после, след като се нагледаме на конете, щяхме да идем в ресторанта на хиподрума, за който имаше добри отзиви, и щяхме да хапнем в изискана обстановка.

Трябваше да послушам баща си. „Да ти кажа ли какво е определението за триумфа на надеждата над опита? — би попитал той. — Организирай семеен излет.“

Започна се с паркинга. Стигнахме дотам без произшествия, тъй като вече не се боях толкова, че ще катурна Уил, ако карам с повече от 20 км в час. Проверила бях маршрута в библиотеката и не спрях да пускам шеги по целия път, да коментирам невероятно синьото небе, пробуждащата се природа, липсата на трафик. Нямаше опашки при влизането в хиподрума, който, трябва да призная, не беше голям, колкото очаквах, но паркингът бе ясно очертан.

Ала никой не ме беше предупредил, че е върху трева, и то трева, върху която е било карано в киша. Влязох на заден ход (не беше

трудно, тъй като паркингът бе наполовина празен), но когато спуснах рампата, Нейтън се разтревожи.

— Много е меко — отбеляза. — Ще потъне.

Хвърлих поглед към трибуните.

— Трябва само да го изкараме на алеята.

— Тази количка тежи цял тон — възрази той. — А алеята е на дванайсет метра оттук.

— О, я стига. Тия колички сигурно са направени да не затъват много.

Внимателно свалих количката на Уил и след това наблюдавах как колелетата потънаха десет сантиметра в калта.

Уил не каза нищо. Не изглеждаше добре и беше мълчал през по-голямата част от половинчасовото пътуване. Застанахме от двете му страни и започнахме да натискаме копчетата. Появи се вятър и бузите на Уил порозовяха.

— Добре — промърморих. — Ще го изкараме на алеята с теглене. Сигурна съм, че ще се справим.

Наклонихме Уил назад. Улових едната дръжка, Нейтън хвана другата и повлякохме количката към алеята. Едва се движехме, отчасти защото аз трябваше да спирам, понеже ръцете взеха да ме болят, а по чистичките ми ботуши бе полепнала гъста кал. Когато най-сетне стигнахме алеята, одеялото на Уил се беше смъкнало наполовина, по някакъв начин се бе заклещило в колелетата и сега единият му край беше скъсан и изкалян.

— Не се безпокой — промърмори сухо Уил. — Това е само кашмир.

Не му обърнах внимание.

— Чудесно. Успяхме. Напред към забавлението.

О, да. Забавлението. Кой би помислил, че на хиподрумите е пълно с прегради? Чак такива тълпи ли има, та се налага да ги държат под контрол? Не виждах тълпи от скандиращи фенове, заплашващи с бунт, ако конят на Чарли не победи в третата гонка, нито разбунтували се коняри, които трябваше да бъдат укротявани и връщани в конюшните. Погледнахме към преградата, после към количката на Уил, накрая погледнах Нейтън и той мен.

Нейтън отиде до билетното гише и обясни затруднението ни на жената вътре. Тя наклони глава, за да види Уил, и ни посочи далечния

край на трибуните.

— Входът за хора с увреждания е ей там — обясни.

Произнесе *хора с увреждания*, сякаш участваше в състезание по правоговор. Входът беше сто метра по-надолу. Когато най-после стигнахме там, по синьото небе бяха плъзнали тъмни облаци, от които рухна внезапен дъжд. Естествено, не бях взела чадър. Не спирах да бърбля бодро и неуморно колко странно и абсурдно е това, ала започнах да звуча нервно и неуверено дори в собствените си уши.

— Кларк — каза накрая Уил. — Успокой се, ако обичаш. Изнервяш ме.

Купихме билети, а после закарах Уил до едно място с навес, точно до главната трибуна, и изпитах огромно облекчение, че най-сетне сме на пистата. Докато Нейтън се занимаваше с питието на Уил, аз имах време да огледам останалата публика.

Всъщност в подножието на трибуните беше доста приятно, като се изключат внезапните пориви на дъжда. Над нас имаше остъклен балкон, на който мъже в костюми предлагаха чаши с шампанско на жени в официални рокли. Изглеждаше топло и уютно, подозирах, че това е ВИП трибуната — на таблото в гишетото за билети срещу нея бе отбелязана астрономическа цена. Всички носеха малки червени значки, за да се види, че са специални. Мина ми през ум, че можем да боядисаме нашите сини значки в различен цвят, но реших, че като единствените хора с инвалидна количка ще бием на очи.

По трибуните, стиснали пластмасови чаши с кафе и метални манерки, бяха насядали мъже с костюми от туид и жени в скъпи подплатени палта. Изглеждаха малко по-обикновени и значките им също бяха сини. Подозирах, че повечето бяха треньори или коняри, или свързани по някакъв начин с конете. Отпред долу, до малки бели табла, стояха мъже с бели ръкавици и жестикулираха, използвайки някаква странна система от сигнали, които не разбирах. Надраскваха нови комбинации от цифри и изтриваха старите с долната част на ръкавите.

И накрая, като в пародия на класовата система, край парадния кръг се появила група мъже в раирани поло блузи, които стискаха кутии с бира и изглежда, бяха на колективен излет. Бръснатите им глави подсказваха, че са военни. От време на време подемаха някоя песен или започваха шумни физически разправии — блъскаха се като

овни с голите си глави или се ловяха за шиите. Когато минах край тях на път към тоалетната, подхвърлиха нещо за късата ми пола (май бях единствената на трибуните с къса пола) и аз им показах среден пръст зад гърба си. След това изгубиха интерес, понеже на хиподрума с тренирана експедитивност се появиха седем-осем коня в очакване на следващото надбягване.

Стреснах се, когато тълпата край нас внезапно закрещя и конете се понесоха по пистата. Изправих се и ги гледах как бягат, внезапно очарована, неспособна да потисна възбудата, която ме завладя при вида на развяващите се опашки и неистовите усилия на ярко облечените жокеи, бореци се за по-добра позиция. Когато победителят пресече финиша, не можах да се сдържа и го аплодирах.

Гледахме още две гонки и Нейтън спечели шест лири на едно малко двойно залагане. Уил не пожела да залага. Наблюдаваше всяка гонка, но не отронваше и дума, скрил глава във високата яка на якето си. Помислих си, че е стоял затворен прекалено дълго и няма начин всичко да не му изглежда малко странно, затова реших, че не си струва да се притеснявам.

— Мисля, че това е твоята гонка — „Хемпуърт Къп“ — обяви Нейтън, взирайки се в екрана. — Ти на кого каза, че си заложила? На Мъжкия? — ухили се той. — Не знаех, че е по-забавно да залагаш на хиподрума.

— Всъщност никога не съм била на конни надбягвания — признах аз.

— Шегуваш се.

— И на кон не съм се качвала. Мама се ужасява от тях. Изобщо не сме припарвали до конюшня.

— Сестра ми има два коня. Гледа ги като бебета. Всичките й пари отиват за тях. — Той сви рамене. — И дори няма да ги изяде накрая.

До нас достигна гласът на Уил:

— Колко още гонки трябва да изгледаме, за да си сигурен, че дълго лелеяната ти мечта се е изпълнила?

— Недей да мърмориш. Казват, че човек трябва да опита от всичко — отвърнах аз.

— А конските надбягвания попадат в категорията „освен кръвосмешение“ и танца „Морис“^[1].

— Ти си този, който непрекъснато повтаря, че трябва да си разширявам кръгозора — парирах го аз. — Признай си, че ти харесва.

После гонката започна. Жокеят на Мъжкия беше в лилав копринен жакет с жълт ромб на гърба и гърдите. Държеше се близо до загражденията, конят бягаше с вдигната глава, той го пришпорваше с крака и движеше напред-назад ръце по врата му.

— Давай, приятел! — Нейтън се бе вживял, неочаквано и за самия себе си. Юмруците му бяха свити, очите — вперени в неясното петно, в което се бе превърнала групата от животни, носещи се в далечния край на пистата.

— Давай, Мъжки! — виках аз. — От теб зависи дали ще ядем пържоли на обед! — Гледах как напразно се опитва да се задържи отпред, с разширени ноздри, със свити назад уши. Собственото ми сърце се качи в гърлото. Накрая, когато приближиха финалната права, виковете ми затихнаха. — Е, добре, може само кафе — казах примирено. — Съгласна съм и на толкова.

Край мен трибуните се тресяха от виковете. На две седалки от нас едно момиче подскачаше нагоре-надолу, гласът му бе подрезгавял от скандиране. Осъзнах, че и аз подскачам. Погледнах надолу и видях, че очите на Уил са затворени, а между веждите му се е образувала дълбока бръчка. Откъснах поглед от пистата и приклеках.

— Добре ли си, Уил? — попитах и се наведох по-близо. — Имаш ли нужда от нещо? — Трябваше да крещя, за да ме чуе през врявата.

— Уиски — отвърна той. — Голямо.

Вперих очи в него, той вдигна своите. Изглеждаше ужасно отегчен.

— Хайде да обядваме — обърнах се към Нейтън.

Мъжкия, тоя четирикрак предател, премина финала едва шести. Разнесоха се поредните аплодисменти и през високоговорителите долетя гласът на говорителя: *Госпожи и господа, категорична победа на Скъпа, бъди дама, следвана от Зимно слънце; на трето място е Барни Ръбъл, две дължини зад тях.*

Запровирах количката на Уил между възбудените групички хора, като нарочно ги настъпвах по краката, в случай че не реагираха на второто ми подканяне да се отместят.

Тъкмо бяхме стигнали до асансьора, когато чух гласа на Уил:

— Ей, Кларк, сега май ти ми дължиш четирийсет лири, а?

Ресторантът беше обновен и храната в кухнята се приготвяше от готвач с шоу по телевизията, чието лице надничаше от плакати из целия хиподрум. Предварително бях проучила менюто.

— Специалитетът е патица в портокалов сос — обясних на двамата мъже. — Ретро от седемдесетте години на миналия век.

— Като облеклото ти — подкачи ме Уил.

Далеч от студа и тълпите, той изглеждаше видимо по-ободрен. Заглеждаше се наоколо, вместо да се затваря в самотния си свят. Стомахът ми вече къркореше в очакване на вкусен топъл обяд. Майката на Уил ни беше дала „дневни“ — осемдесет лири. Решила бях да си платя моята храна и да ѝ покажа касовата бележка, затова изобщо не се притеснявах, че ще си поръчам каквото ми хареса от менюто — било то патица в портокалов сос или нещо друго.

— Обичаш ли да се храниш навън, Нейтън? — попитах.

— Аз съм по биричката и бургерите — отвърна Нейтън. — Но нямам нищо против да хапна и нещо по-така.

— А ти, Уил, кога за последно си бил в ресторант?

Двамата с Нейтън се спогледаха.

— Не и откакто аз съм с него — осъзна той.

— Странно, не си падам много по храненето с лъжица пред непознати.

— Ще седнем на маса, където няма да те виждат — успокоих го аз. Очаквах това. — Но ще загубиш, ако има някоя звезда.

— Понеже през март в тоя забутан хиподрум гъмжи от звезди.

— Не се опитвай да ми развалиш настроението, Уил Трейнър — отвърнах спокойно, докато вратата на асансьора се отваряше. Последният път, когато се бях хранила навън, бе на рождения ден на четиригодишно хлапе в единствения закрит боулинг в Хейлсбъри, където нямаше нищо, което да не е омазано с тесто за палачинки. Включително децата.

Поехме по застлания с килим коридор. Ресторантът се намираше отвъд стъклената стена и се виждаше, че има много свободни маси. Стомахът ми закъркори още по-силно.

— Здравейте — казах на входа. — Маса за трима, ако обичате. — *Само не поглеждайте към Уил, обясних на жената с очи. Не го*

карайте да се чувства неловко. Много е важно тук да му хареса.

— Значките, ако обичате — подкани ме тя.

— Моля?

— ВИП значките ви.

Погледнах я недоумяващо.

— Ресторантът е само за ВИП гости.

Хвърлих бърз поглед към Уил и Нейтън. Те не можеха да ме чуят и чакаха да влязат. Нейтън помагаше на Уил да си свали якето.

— Тъъ... Не знаех, че ни трябва значки. Имаме от сините.

Тя се усмихна.

— Съжалявам. Трябва да имате ВИП значки. Пише го в рекламните ни брошури.

Поех си дълбоко дъх.

— Добре. Има ли и друг ресторант?

— За жалост, другото помещение в момента се ремонтира, но край трибуните има павилиони, откъдето може да си вземете нещо за ядене. — Видя как лицето ми помръкна и добави: — Опитайте сандвичите със свинско, доста са добри. Предлагат и ябълков сос.

— Павилион.

— Да.

Наведох се към нея.

— Моля ви — прошепнах. — Идваме отдалеч и приятелят ми не понася студа. Няма ли някакъв начин да ни дадете маса? Просто трябва да е на топло. Не искам да му развалям деня.

Тя сбърчи нос.

— Наистина съжалявам — отвърна. — Не мога да променям правилата. Но на долния етаж има стая за инвалиди. Там ще е на топло. Няма да виждате хиподрума, но е доста уютно. С парно и всичко останало. Може да хапнете там.

Изгледах я смаяно. Усетих как напрежението в глезените плъзва навсякъде из тялото ми. Имах чувството, че цялата изтръпвам.

Преместих поглед върху значката ѝ.

— Шарън — подех аз, — има много празни маси. Знаете, че за ресторанта е по-добре да има повече клиенти, вместо половината маси да са свободни. Наистина ли не можете да нарушите тия глупави правила?

Усмивката ѝ проблясваше на мекото осветление.

— Госпожо, обясних ви положението. Ако нарушим правилата за вас, ще трябва да го направим и за останалите.

— Но това е глупаво — не се предавах аз. — В този дъждовен понеделник едва ли ще напълните ресторанта. Имате свободни места, а ние искаме да обядваме. Истински скъп обяд с платнени салфетки и всичко останало. Не искаме да ядем сандвичи със свинско и да седим в някаква стаичка без изглед, колкото и да е уютна.

Клиентите на близките маси бяха започнали да се обръщат, привлечени от разправията на вратата. Виждах, че и Уил изглежда притеснен. Двамата с Нейтън бяха разбрали, че нещо не е наред.

— Съжалявам, трябвало е да си купите ВИП значки.

— Чудесно. — Бръкнах в дамската си чанта и зарових за портмонето. — Колко струват тия ВИП значки? — Показаха се хартиени кърпички, използвани автобусни билети и едно от автомобилчетата на Томас. Не ме интересуваше. Уил щеше да получи своя луксозен обяд. — Ето. Колко? Още десет? Двайсет? — Протегнах ръка, пълна с банкноти.

Тя я погледна.

— Съжалявам, госпожо, но тук не продаваме значки. Това е ресторант. Трябва да идете до гишетото за билети.

— Онова чак в другия край на хиподрума?

— Да.

Вторахих се в нея.

До мен долетя гласът на Уил:

— Луиза, да си вървим.

Усетих как очите ми се насълзяват.

— Не — заинатих се аз. — Това е абсурдно. Изминахме толкова път. Вие ме чакайте тук, аз ще отида да купя тия прословути значки. После ще обядваме като хората.

— Луиза, не съм гладен.

— Щом хапнем, ще се почувстваш по-добре. Може да продължим да гледаме конете. Всичко ще е наред.

Нейтън пристъпи напред и постави ръка на рамото ми.

— Луиза, мисля, че Уил наистина предпочита да се прибираме.

Вече бяхме привлекли вниманието на целия ресторант. Клиентите местеха поглед от мен към Уил и в очите им се четеше леко съжаление и недоволство. Представих си как се чувства той. Осъзнах,

че съм се провалила. Погледнах жената, която все пак не бе чак толкова дърво, защото изглеждаше леко притеснена, след като бе чула гласа на Уил.

— Е, благодаря ви много — обърнах се към нея. — Благодаря ви за шибаното „гостоприемство“!

— Кларк! — Гласът на Уил звучеше предупредително.

— Радвам се, че сте толкова гъвкави. Непременно ще ви препоръчам на всичките си познати.

— Луиза!

Грабнах дамската си чанта и я пъхнах под мишница.

— Забравихте си автомобилчето — извика жената подире ми, докато профучавах през вратата, която Нейтън държеше отворена за мен.

— Защо, и за него ли ви трябва значка? — изръмжах и последвах Уил в асансьора.

Слязохме в мълчание. През повечето време в асансьора се опитвах да спра гневното треперене на ръцете си.

Когато стигнахме до партера, Нейтън промърмори:

— По-добре да вземем нещо от павилионите. Вече минаха няколко часа от последното ни ядене. — Той хвърли поглед към Уил, беше ясно кого точно има предвид.

— Чудесно — отвърнах бодро. Поех си дъх. — Умирам за препечени мръвки. Напред към сандвичите със свинско.

Поръчахме си три сандвича с бекон и ябълков сос и ги изядохме на завет под раирания брезент. Настаних се върху една малка кофа за боклук, за да съм на същото ниво като Уил, и му помагах да хапва от месото, като го накъсвах с пръсти, когато се налагаше. Двете продавачки в павилиона се преструваха, че не ни гледат. Виждах как следят Уил с крайчеца на окото; от време на време, когато мислех, че не ги наблюдаваме, си шепнеха нещо. Почти ги чувах как казват: *Клетият човечец. Какъв ужасен живот!* Изгледах ги на кръв, за да спрат да го зяпат така. Не ми се мислеше как се чувства Уил от това „внимание“.

Дъждът беше спрял, но ветровитият хиподрум изведнъж ми се стори не приветлив. Навсякъде, включително и по тревните площи, имаше изхвърлени фишове от залаганията, мястото изглеждаше пусто и мрачно. Дъждът бе намалил броя на колите на паркинга, в

далечината се чуваше неясният звук от високоговорителите, обявяващи поредната гонка.

— Предлагам да се връщаме — каза Нейтън, докато си бършеше устата. — Хубаво беше, но по-добре да избегнем задръстванията.

— Разбира се — съгласих се аз. Смачках хартиената си салфетка и я метнах в кофата. Уил отказа последната трета от сандвича си.

— Не му ли хареса? — попита продавачката, докато Нейтън буташе количката му през тревата.

— Не знам. Може би щеше да му хареса повече, ако не го бяхте зяпали толкова — отвърнах аз и хвърлих остатъка в кофата.

Но връщането до минивана и свалянето на рампата се оказа трудна работа. През няколкото часа, които бяхме прекарвали на хиподрума, пристигащите и заминаващите коли бяха превърнали паркинга в море от кал. Дори с внушителната физическа сила на Нейтън и моите отчаяни напъни успяхме да пренесем количката едва на половината път до минивана. Колелетата ѝ се плъзгаха и съпротивляваха, неспособни да преодолеят оставащите сантиметри. Краката ми и тези на Нейтън се пързалиха в калта, която бе полепнала по обувките ни.

— Няма да стане — обади се Уил.

Не исках да го слушам. Не можех да понеса мисълта, че денят ни ще свърши по този начин.

— Май е по-добре да потърсим помощ — предложи Нейтън. — Не мога дори да върна количката на алеята. Заседнала е.

Чух въздишката на Уил. Едва ли можеше да изглежда по-недоволен.

— Мога да те сложа на предната седалка, Уил, ако я избутам малко назад. После с Луиза ще видим дали няма да успеем да вкараме и количката.

Уил процеди през зъби:

— Надявам се, че няма да се наложи да ме вдигат с пожарен кран.

— Съжалявам, приятелю — промърмори Нейтън. — Но с Лу няма да успеем сами. Виж, Лу, ти повече хващаш окото. Опитай се да намериш още няколко чифта ръце, а?

Уил затвори очи и стисна челюсти, а аз хукнах към трибуните.

Никога не бих повярвала, че е възможно толкова много хора да откажат да помогнат, когато става дума за инвалидна количка, затънала в калта — особено ако молбата идва от момиче с минипола, раздаващо очарователни усмивки. Обикновено не ме бива много с непознати, но отчаянието ме направи дръзка. Вървах от група на група из голямата трибуна и питах дали не могат да ми помогнат за няколко минути. Гледаха мен, гледаха дрехите ми и мислеха, че е някакъв капан.

— Става дума за инвалид в количка. Затъна в калта.

Чакаме следващата гонка — отвърщаха те. Или: *Съжаляваме. Или: Изчакайте да мине гонката в два и половина. Заложили сме на един от конете.*

Подвоумих се дали да не повикам жокеите. Но щом приближих огражденията, видях, че са по-дребни и от мен.

Когато стигнах до пистата, вече кипях от едва сдържана ярост. Сигурно съм се зъбила на хората, вместо да се усмихвам. Най-сетне — о, чудо неவிжданo! — забелязах групата млади мъже с раирани поло блузи. Стискаха кутии с бира „Пилзнер“ и „Тенънтс Екстра“. Акцентът им подсказваше, че са някъде от Североизтока, и почти бях сигурна, че не са спрели да се наливат през последните двацет и четири часа. Взеха да свиркат одобрително, като ги приближих, и едва се сдържах да не им покажа среден пръст.

— Дай една целувка, сладурче. Това е ергенският ми уикенд. Другата неделя се бракувам — обясни завалено един и стовари огромната си лапа върху рамото ми.

— Понеделник е. — Гледах да не правя физиономии, докато я избутвах.

— Не думай! Вече е понеделник? — Той залитна назад. — Все едно — дай една целувка!

— Всъщност — спрях го аз — дойдох да ви помоля за помощ.

— Нямаш никакъв проблем, бонбонче. — Думите бяха придружени от похотливо намигване.

Приятелите му се поклащаха кротко около него като водни растения.

— Не, наистина. Приятелят ми има нужда от помощ. Отсреща на паркинга е.

— Съжалявам, сладурче, но толкова съм фиркан, че и на себе си не мога да помогна.

— Ей, Марки, гонката започва. Заложил си, нали? Аз съм заложил.

Обърнаха се отново към пистата, изгубили интерес. Погледнах през рамо към паркинга и видях прегърбената фигура на Уил, Нейтън, който напразно се опитваше да помръдне количката. Представих си как се връщам и казвам на родителите на Уил, че сме оставили скъпата му количка на един паркинг. В този момент забелязах татуировката.

— Той е войник — извиках аз. — Бивш войник.

Те се извърнаха един по един.

— Беше ранен. В Ирак. Исахме само да изкара един приятен ден навън. Но никой не желае да ни помогне. — Докато говорех, усетих как очите ми се пълнят със сълзи.

— Ветеран? Стига бе! Къде е?

— На паркинга. Вече молих сума народ, но никой не иска да ни помогне.

Отне им минута-две да осъзнаят какво им казвам. След което се спогледаха смаяно.

— Хайде, момчета. Не можем да го оставим така. — Залюшкаха се подире ми в индианска нишка. Чувах ги как възклициават и мърморят: — Проклети цивилни... нямат представа какво е...

Когато стигнахме на паркинга, Нейтън бе застанал до Уил, чиято глава бе потънала дълбоко в яката на якето заради студа, въпреки че Нейтън бе завил раменете му с още едно одеяло.

— Тези любезни господа предложиха да ни помогнат — обясних аз.

Нейтън беше вперил очи в кутиите с бира. Признавам, нужно бе въображение да повярваш, че някой от тях има сили да ни помогне.

— Къде искате да го пренесем? — попита един.

Другите наобиколиха Уил и го поздравиха с кимане.

Един му предложи бира, явно неспособен да съобрази, че Уил не е в състояние да я поеме.

Нейтън посочи към минивана.

— Обратно в колата, ако е възможно. Но за тази цел трябва да го отнесем до трибуните и да караме до него на заден.

— Няма нужда да го правите — рече един и потупа Нейтън по гърба. — Ние ще го отнесем до колата ви, нали, момчета?

Всички хорово се съгласиха. Започнаха да се подреждат около количката на Уил.

Запристъпвах притеснено от крак на крак.

— Не знам... разстоянието е голямо — казах накрая. — А количката е много тежка.

Те бяха пияни-заляни. Някои едва държаха кутиите с бира между пръстите си. Един пхна своята в ръката ми.

— Не се тревожи, сладурче. Няма да оставим войник в беда, нали, момчета?

— Спокойно, приятел. Никога не сме изоставяли някого от своите.

Видях лицето на Нейтън и заклатих яростно глава, предупреждавайки го да смени учуденото си изражение. Уил едва ли щеше да каже нещо. Просто изглеждаше мрачен, а когато мъжете се скупчиха около количката му и я вдигнаха с общ възглас — едва забележимо разтревожен.

— От кой полк е, сладурче?

Опитах да се усмихна, докато ровех в главата си за имена.

— Стрелковия... — отвърнах. — Единайсети стрелкови.

— Не го знам — озадачи се мъжът.

— Това е нов полк — запелтечих. — Свръхсекретен. Разположен е в Ирак.

Маратонките им се хлъзгаха в калта и аз усетих как сърцето ми изтръпва. Количката на Уил бе повдигната десетина сантиметра над земята, все едно беше на хидравлика. Нейтън тичаше отпред да отключи колата.

— Тия момчета в Катерик ли ги обучават?

— Точно там — отвърнах и побързах да сменя темата. — И тъй... кой от вас се жени?

Бяхме си разменили телефонните номера, когато най-сетне се отървах от Марки и приятелите му. Заровиха в джобовете си и събраха близо четирийсет лири за възстановителния фонд на Уил, като спряха да настояват едва когато им обясних, че повече ще ни зарадват, ако вместо това пият за наше здраве. Трябваше да ги разцелувам всичките. Почти се бях задушила от алкохолните пари, когато свърших.

Продължих да им махам, докато изчезнаха на трибуната, а Нейтън наду клаксона да се качвам в колата.

— Добри момчета, нали? — казах бодро и запалих двигателя.

— Дългучът изпусна кутията с бира върху десния ми крак — промърмори Уил. — Мириша на бъчва.

— Не мога да повярвам — възкликна Нейтън, когато най-сетне подкарах към изхода. — Вижте. Има отделен паркинг за хора с увреждания, точно до трибуните. И е асфалтиран.

Уил почти не проговори през останалата част от деня. Взе си довиждане с Нейтън, когато го оставихме пред дома му, и не пророни дума, докато шофирах по пътя към замъка — слабо натоварен заради падналите температури — и най-сетне паркирах пред пристройката.

Свалих количката на Уил, вкарах го вътре и му приготвих топла напитка. Смених обувките и панталона му, сложих изцапания в пералнята и запалих огъня, за да се стопли. Включих телевизора, спуснах завесите и в стаята стана уютно — може би по-уютно заради времето, прекарано навън в студа. Но едва когато седнах до него в дневната и започнах да отпивам от чая си, осъзнах, че Уил не говори — не от умора, или защото искаше да гледа телевизия. Просто не му се говореше с мен.

— Какво има? — попитах, когато той не откликна на третия ми коментар по повод новините.

— Ти ми кажи, Кларк.

— Моля?

— Е, нали знаеш всичко за мен. Ти ми кажи.

Изглеждах го смаяно.

— Съжалявам — промърморих накрая. — Знам, че днес не се получи точно както го бях планирала. Но идеята беше да се разведриш. Мислех, че ще ти хареса.

Не добавих, че през цялото време на хиподрума е бил кисел, че си няма идея през какво бях минала, за да му измисля забавление, и дори не се е опитал да разбере. Не му казах, че ако ме беше оставил да купя тъпите значки, може би щяхме да обядваме в приятна обстановка и всичко останало щеше да е забравено.

— Точно за това говоря.

— За кое?

— И ти си като всички останали!

— Какво искаш да кажеш?

— Защо не си направи труда да ме попиташ, Кларк? Ако поне веднъж се беше посъветвала с мен за това тъй наречено забавление, щях да ти кажа. Мразя конете и конните надбягвания. Открай време. Но ти не си направи труда да ме попиташ. Реши, че това искам, организира го и го осъществи. Постъпи като всички останали. Реши вместо мен.

Преглътнах.

— Не съм искала да...

— Но го направи.

Той обърна количката с гръб към мен и след още няколко минути мълчание осъзнах, че това е покана да си вървя.

[1] Фолклорен танц от Северна Англия, изпълняван от костюмирани мъже. — Б.р. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мога да ви кажа точния ден, в който престанах да бъда безстрашна.

Беше преди седем години, в последните лениви, горещи дни на юли, когато тесните улици около замъка гъмжаха от туристи и въздухът бе изпълнен с ехото от криволичещите им стъпки и мелодиите на неизменните фургони за сладолед, заели позиция на билото на хълма.

Баба ми беше починала предния месец след дълго боледуване и цялото лято бе обвито в тънък слой тъга; тя обгърна всичко, което двете със сестра ми правехме, приглуши склонността ни към драматизъм и отмени обичайната ни лятна програма от кратки почивки и излети. През повечето дни мама стоеше пред мивката, гърбът ѝ бе скован от опитите да потисне сълзите си, а татко изчезваше на работа всяка сутрин с мрачно, решително изражение и се връщаше часове по-късно с лъснало от пот лице, неспособен да каже каквото и да било, преди да е обърнал една бира. Сестра ми си беше у дома след първата година в университета и умът ѝ вече бе далеч от нашето малко градче. Аз бях на дваисет и след по-малко от три месеца щях да срещна Патрик. Наслаждавахме се на едно от ония редки лета на свобода от финансови отговорности, дългове или задължения към други хора. Имах сезонна работа и цялото време на света да се гримирам, да нося високи токчета, които караха баща ми да се мръщи, и като цяло да открия себе си.

В ония дни се обличах нормално. Или по-скоро се обличах като останалите момичета в градчето — дълга коса, стигаща до раменете, джинсови панталони, тениска, достатъчно прилепнала, че да показва тънките ни кръстчета и стегнатите гърди. Гримирахме се с часове в търсене на точния нюанс сенки. Изглеждахме добре във всяко отношение, но постоянно се оплаквахме от несъществуващия целулит и невидимите дефекти на кожата ни.

Аз имах и идеи. Неща, които исках да правя. Едно от момчетата, бивш мой съученик, беше направило околосветско пътешествие и се върна някак отнесено и различно, сякаш не беше същият единайсетгодишен хлапак, който правеше огромни мехури с дъвката си в часовете по френски. Импулсивно бях резервирала евтин полет до Австралия и се опитвах да намеря някого, който да дойде с мен. Харесваше ми екзотичното излъчване на съученика ми след пътешествието му, неизвестността. Той беше дишал въздуха на далечни, непознати страни и това ми изглеждаше изкусително. Защото тук всички знаеха всичко за мен. А и със сестра като моята нямаше как да го забравя.

Беше петък. Прекарала бях деня в работа — с група момичета, които познавах от училище, упътвахме посетителите към панаира на занаятите в района на замъка. Целия ден се заливахме от смях и пресушавахме бутилки с безалкохолни напитки под палещо слънце и синьо небе, в проблясващата от бойниците светлина. Навярно в този ден не бе имало турист, който да не ми се усмихне. Как да не се усмихваш на група жизнерадостни, весели момичета? Бяха ни платили по 30 лири, а организаторите останаха толкова доволни от оборота, че ни дадоха по пет лири отгоре. Отпразнувахме го, като се напихме с някакви момчета, които бяха работили на паркинга в другия край на замъка. Изглеждаха възпитани, носеха спортни ризи и дълги коси. Единият се казваше Ед, двама бяха студенти — така и не си спомням точно къде — и също като нас работеха през летните месеци. След цяла седмица упътване на паркинга джобовете им бяха пълни с кеш и когато нашите пари свършиха, с готовност започнаха да купуват питиета на групичката замаяни местни момичета, които отмятаха кокетно коси, пискаха и се шегуваха, и ги наричаха „богаташчета“. Богаташчетата говореха на различен език; говореха за следване и лета, прекарани в Южна Америка, за планински маршрути в Тайланд и кой ще се опита да получи стипендия за чужбина. Докато слушахме и пиехме, спомням си, че сестра ми спря край двора на бирарията, където се бяхме проснали на тревата. Носеше най-демодирания суитшърт, който може да си представите, никакъв грим, а аз бях забравила, че трябваше да се срещнем. Извиках ѝ да каже на мама и татко, че ще се върна, когато навърша трийсет. По някаква причина

това ми се стори адски смешно и се закикотих истерично. Тя вдигна вежди и се отдалечи, сякаш бях най-непоносимият човек на света.

Когато „Червеният лъв“ затвори, всички отидохме в лабиринта на замъка. Успяхме да се прехвърлим през портала и след много кикотене и блъскане един в друг стигнахме до центъра, където пихме силен сайдер^[1], докато си предавахме от ръка на ръка цигара с марихуана. Помня, че гледах звездното небе и усещах как потъвам в дълбините му, а край мен земята се полюшваше лекичко и се издигаше и спускаше като палубата на огромен кораб. Някой свиреше на китара, бях изритала розовите си сатенени обувки с високи токчета във високата трева и повече не ги потърсих. Мислех си, че управлявам Вселената.

Трябва да бе минал половин час, когато осъзнах, че другите момичета са си тръгнали.

Сестра ми ме намери в центъра на лабиринта дълго след като звездите бяха скрити от нощните облаци. Както казах, много е умна. По-умна от мен във всеки случай.

От всички, които познавам, единствено тя може да излезе от лабиринта, без да се изгуби.

— Това ще те разсмее. Записах се в библиотеката.

Уил беше до колекцията си от сидита. Обърна количката към мен и изчака да поставя напитката му във високата чаша.

— Така ли? И какво четеш?

— О, нищо сериозно. Няма да ти хареса. Любовни истории. Но се забавлявам.

— Онази вечер четеше Фланъри О'Конър. — Той отпи от чашата. — Когато бях болен.

— Сборника с разкази? Не мога да повярвам, че си забелязал.

— Как да не забележа! Остави книгата на горната лавица. Не мога да я стигна.

— А...

— Недей да четеш боклуци. Вземи разказите на О'Конър вкъщи. По-добре чети тях.

Тъкмо се канех да кажа „не“, когато осъзнах, че всъщност не знам защо го правя.

— Добре. Ще ти ги върна веднага щом ги свърша.

— Ще ми пуснеш ли музика, Кларк?

— Какво искаш?

Той ми каза, кимна ориентировъчно към мястото и аз затърсих в сидитата.

— Имам приятел, който е първа цигулка в „Албърт Симфония“. Обади се да каже, че другата седмица ще свири наблизко. Тази пиеса. Слушала ли си я?

— Не познавам класическата музика. Понякога баща ми пуска „Класик ФМ“, но...

— Никога не си била на концерт?

— Не.

Той изглеждаше искрено смаян.

— Е, веднъж ходих да гледам „Уестлайф“. Но не съм сигурна дали се брои. Сестра ми го избра. О, и смятах да ида на концерта на Роби Уилямс на двацет и втория си рожден ден, но получих хранително натравяне.

Уил ми хвърли един от своите погледи — от ония, които казваха, че досега съм живяла като отшелница.

— Трябва да отидеш. Той ми предложи билети. Много е добър. Идете с майка ти.

Засмях се и поклатих глава.

— Няма да стане. Мама рядко излиза. А и аз не си падам по такива неща.

— Както не си падаше по филми със субтитри?

Погледнах го намръщено.

— Аз не съм ти никакъв експеримент, Уил. Това не е „Моята прекрасна лейди“.

— „Пигмалион“.

— Какво?

— Произведението, за което говориш. Казва се „Пигмалион“. „Моята прекрасна лейди“ е незаконороденото ѝ отроче.

Изгледах го яростно. Нямаше ефект. Пуснах сидито. Когато се обърнах към него, той още клатеше глава.

— Голям сноб си, Кларк.

— Какво? Аз?

— Не си позволяваш да опитваш разни неща, защото си казваш: „Това не е за мен“.

— Наистина не е за мен.

— Откъде знаеш? Не си правила нищо, не си била никъде. Откъде знаеш кое е за теб и кое — не?

Как някой като него би могъл да знае какво е да си като мен? Подразних се, че не иска да го проумее.

— Хайде, бъди по-смела.

— Не.

— Защо?

— Защото ще се чувствам неудобно. Ще се чувствам така, сякаш всички знаят.

— Кой всички? И какво ще знаят?

— Всички останали ще знаят, че мястото ми не е там.

— Как мислиш, че се чувствам аз?

Спогледахме се.

— Където и да отида сега, Кларк, хората ме гледат така, сякаш мястото ми не е там.

Седяхме мълчаливо, когато музиката започна. Бащата на Уил беше на телефона в коридора и до нас достигна приглушен смях. *Входът за хора с увреждания е ето там* — беше казала жената на гишето за билети в хиподрума. Сякаш Уил принадлежеше към друг биологичен вид.

Загледах се в обложката на диска.

— Ще отида на концерта само ако и ти дойдеш.

— И няма да отидеш сама?

— Изключено.

Гледах как осмисля казаното.

— Господи, не познавам по-голяма досадница от теб.

— Постоянно ми го повтаряш.

Този път не правих планове. Не очаквах нищо. Просто тайно се надявах, че въпреки провала на хиподрума, Уил все още иска да излезе от пристройката. Неговият приятел, цигуларят, ни изпрати обещаните билети и програма за концерта. Беше на четирийсет минути път. Подготвих си домашното: проверих къде е паркингът за хора с увреждания, позвъних в залата предварително, за да разбера как мога

да закарам количката на Уил до мястото му. Щяха да ни настанят отпред, а аз щях да седя на сгъваем стол до Уил.

— Това е най-хубавото място — обясни бодро жената от гишетото за билети. — Някак си е по-въздействащо, ако човек седи в партера близо до оркестъра. Самата аз често съм се изкушавала да седна там.

Дори ме попита дали искам някой да ни посрещне на паркинга и да ни отведе до местата ни. Но аз се боях, че Уил ще се притесни от прекаленото внимание, затова ѝ благодарих и отказах.

С приближаването на събитието не знам кой беше по-напрегнат — аз или Уил. Таях болезнено чувство от провала с последното ни излизане, а и госпожа Трейнър не ми помагаше особено — сто пъти влезе в пристройката да пита къде и кога ще бъде концертът и какво точно ще правим.

„Рутинните вечерни грижи за Уил отнемат време“, обясняваше тя. Искаше да има още някой, който да ни помогне. Нейтън беше зает. Господин Трейнър определено нямаше да е вкъщи вечерта.

— Това е поне час и половина — каза тя.

— И е ужасно уморително — добави Уил.

Осъзнах, че си търси оправдание да не дойде.

— Аз ще го свърша — предложих. — Ако Уил ми обясни какво да правя. Нямам нищо против да остана и да помогна.

Казах го, без да съм наясно с какво се захващам.

— Е, сега и двамата има на какво да се радваме — каза Уил начумерено, щом майка му излезе. — Ти ще се запознаеш отблизо с гърба ми, а аз ще се наслаждавам на удоволствието да ме мие човек, който припада при вида на гола плът.

— Не припадам при вида на гола плът.

— Кларк, не познавам друг, който да се чувства толкова неудобно, когато гледа голо тяло. Държиш се така, сякаш е нещо радиоактивно.

— Тогава по-добре майка ти да го свърши — не му останах длъжна.

— Да бе, понеже така идеята за излизането ще стане още по-привлекателна.

Освен това имах проблем с гардероба. Не знаех какво да облека.

Бях се облякла неподходящо за надбягванията. Изобщо не бях сигурна дали няма да го направя пак. Попитах Уил за съвет и той ме

изглежда така, сякаш бях луда.

— Ще угасят светлините — обясни той. — Никой няма да те гледа. Всички ще слушат музиката.

— Изобщо не познаваш жените — промърморих.

Накрая взех четири различни тоалета — довлякох ги до автобуса в очукания татков куфар на колелца. Само така можех да съм спокойна, че изобщо ще отида.

Нейтън пристигна за следобедната смяна в 17:30 и докато се грижеше за Уил, аз изчезнах в банята да се приготвя. Първо си сложих „артистичния“ тоалет, както го наричах — зелена рокля с висока талия и пришити огромни кехлибарени мъниста. Представях си, че хората, които ходят по концерти, са доста артистични и екстравагантни. Когато влязох в стаята, и Уил, и Нейтън ме зяпнаха.

— Не — каза равно Уил.

— Това ще отива повече на майка ми — додаде Нейтън.

— Не си ми казвал, че майка ти е Нана Мускури — пошегува се Уил.

Чувах ги как се хият, докато се връщах в банята.

Вторият тоалет беше строга черна рокля с веревна кройка, с бяла яка и маншети, която си бях ушила сама. Според мен бе едновременно изискана и по парижки елегантна.

— Изглеждаш така, сякаш ще сервираш сладолед — промърмори Уил.

— Ама каква сервитьорка само! — възкликна одобрително Нейтън. — Спокойно можеш да носиш тоя тоалет на работа, Лу. Наистина.

— Още малко — и ще я помолиш да обърше праха на перваза.

— Вярно бе, малко е прашничък.

— Утре и на двама ви ще сипя „Мистър Мускул“ в чая.

Отказах се от тоалет номер три — жълти панталони с широки крачоли: вече чувах как Уил ме сравнява с жълтурче, и вместо това си сложих четвъртия вариант — ретро рокля от тъмночервен сатен. Направена беше за едно по-пестеливо поколение и винаги тайничко се молех ципът да се затвори на талията ми, но с нея приличах на начинаеща актриса от 50-те години на миналия век и беше от типа дрехи, с които няма как да не се чувстваш добре. Наметнах сребристо болеро върху раменете си, завързах сив копринен шал около врата —

да скрия деколтето, — сложих си подходящ цвят червило и най-сетне се появих в дневната.

— Майчице! — възхити се Нейтън.

Уил ме огледа от горе до долу. Едва сега осъзнах, че е облечен в риза и сако. Гладко избръснат и с подстригана коса, той изглеждаше изненадващо красив. Не се сдържах и се усмихнах при вида му. Не толкова заради начина, по който изглеждаше, а защото си беше направил труда.

— Това става — одобри той. Гласът му беше безизразен и странно премерен. Когато посегнах да оправя деколтето, добави: — Но без болерото.

Прав беше. Знаех, че не е много подходящо. Свалих го, сгънах го внимателно и го оставих на облегалката на количката.

— И без шала.

Ръката ми се стрелна към врата.

— Шала? Защо?

— Не подхожда. И сякаш се опитваш да скриеш нещо.

— Ами аз... Не съм свикнала с толкова голямо деколте.

— Е, и? — Той вдигна рамене. — Виж, Кларк, ако ще носиш такава рокля, трябва да я носиш уверено. И да се чувстваш удобно в нея.

— Уил Трейнър, само ти можеш да кажеш на една жена как да носи проклетата си рокля!

Но свалих шала.

Нейтън отиде да приготви чантата на Уил. Аз мислех какво още да добавя, та да разбере, че не бива да се държи толкова покровителствено, когато се обърнах и видях, че той продължава да ме гледа.

— Изглеждаш страхотно, Кларк — произнесе тихо. — Наистина.

При обикновените хора — които Камила Трейнър вероятно би нарекла хора от „работническата класа“ — бях забелязала няколко основни типа реакции, що се отнася до Уил. Повечето го зяпаха. Някои се усмихваха съчувствено или ме питаха с драматичен шепот какво се е случило. Често се изкушавах да отвърна: „Претърпял злополука,

докато работил за МИБ“, само за да видя реакцията им, но никога не го направих.

Проблемът с хората от средната класа беше друг. Преструвах се, че не гледат, но го правеха. Бяха твърде възпитани, за да го зяпат открито. Вместо това правеха следното: отбелязваха присъствието на Уил с периферното си зрение, а после нарочно не поглеждаха към него. И така, докато ги отmine. От този момент погледът им се стрелкаше към него дори когато бяха заети в разговор. Но не говореха за него. Щеше да е твърде грубо.

Докато прекосявахме фойето на симфоничната зала, където групички от изискани хора стискаха чанти и програми в едната ръка и джин с тоник в другата, наблюдавах как тази реакция ни съпровожда като лека вълна до партера. Не знаех дали Уил я усеща. Понякога си мислех, че единственият начин да се справи с това е, като се преструва, че изобщо не го забелязва.

Седнахме. Бяхме единствените двама души най-отпред в централния сектор. Вдясно от нас имаше друг мъж в инвалидна количка, зает в непринуден разговор с двете жени, които седяха до него. Наблюдавах ги, надявайки се, че и Уил също ще ги забележи. Но той гледаше право напред, с хлътнала в раменете глава, сякаш се опитваше да стане невидим.

Няма да се получи, обади се едно гласче в мен.

— Искаш ли нещо? — прошепнах.

— Не. — Той поклати глава. Преглътна. — Всъщност... да. Нещо се забива във врата ми.

Наведох се към него и прокарах пръст около яката му; напипах найлонов етикет. Задърпах го, като се надявах да го откъсна, но се оказа много упорит.

— Нова риза. Наистина ли те дразни?

— Не. Казвам го само защото го намирам за забавно.

— Имаме ли ножица в чантата?

— Не знам, Кларк. Ако щеш вярвай, но рядко ми се случва да я приготвям.

Нямаше ножица. Погледнах зад мен, хората още заемаха местата си, говореха тихичко и разгръщаха програмите. Ако Уил не можеше да се отпусне и да се съсредоточи върху музиката, идването ни тук щеше да е напразно. Не можех да си позволя втори провал.

— Не мърдай — казах аз.

— Какво смяташ да...

Преди да успее да довърши, аз се наведох над него, отделих внимателно яката от едната страна на врата му, приближих уста и захапах досадния етикет със зъби. Нужни ми бяха няколко секунди да го откъсна — затворих очи и се опитах да се абстрахирам от чистото мъжко ухание, от допира на кожата му до моята, от непристойните си действия. Най-сетне усетих, че поддава. Дръпнах рязко глава и отворих победоносно очи, стиснала проблемния етикет между зъбите си.

— Откъснах го! — възкликнах доволно и го изплюх на пода.

Уил се беше вторачил в мен.

— Какво?

Завъртях се на стола си и видях как някои от хората са забили поглед в програмите си, сякаш са най-интересното нещо на света. Отново се обърнах към Уил:

— О, я стига! Едва ли виждат за първи път момиче да хапе мъжки врат.

Не намери какво да отвърне. Примигна няколко пъти, сякаш поклащаше глава. Забелязах развеселено, че вратът му бе станал ален.

Оправих си полата.

— Добре все пак — пошегувах се аз, — че етикетът не беше в панталона ти.

Преди да успее да отговори, се появиха оркестрантите в техните смокинги и дълги рокли и публиката притихна. Аз също изпитах лека възбуда. Прибрах ръце в скута и седнах изправено в стола. Започнаха да настройват инструментите си и внезапно залата се изпълни с овладян звук — най-живото и триизмерно нещо, което бях чувала. Косата ми настръхна, дъхът ми замря в гърлото.

Уил ми хвърли кос поглед, още изглеждаше развеселен от последните няколко мига. *Добре*, казваше изражението му. *Да се насладим на музиката.*

Диригентът се появи, почука два пъти по пулта и настъпи пълна тишина. Почувствах стаения дъх на публиката, очакването й. Диригентът вдигна палката и изведнъж всичко се превърна в звук. Усещах музиката като нещо материално; не само изпълваше ушите ми — протичаше през мен, край мен, караше сетивата ми да затрептят.

Кожата ми настръхна и дланите ми се изпотиха. Уил не ме беше подготвил за това. Мислила си бях, че ще се отегча. През живота си не бях чувала по-красиво нещо.

И тласкаше въображението ми към неочаквани неща; докато седях, в съзнанието ми нахлуха картини и образи, за които не се бях сещала от години; заливаха ме забравени емоции, раждаха се нови мисли и идеи, сякаш сетивата ми разкриваха неподозиран потенциал. Дойде ми малко в повече, но не исках да спира. Исках да остана вечно така. Погледнах крадешком към Уил. Беше унесен, потънал в своя собствен свят. Извърнах се, изведнъж ме достраша да го гледам. Достраша ме от това, което може би чувстваше, от дълбочината на загубата му, от степента на страховете му. Животът на Уил Трейнър бе толкова различен от моя. Коя бях аз да му казвам как да живее?

Приятелят на Уил бе оставил бележка, с която ни канеше да се отбием зад кулисите след концерта, но Уил не пожела. Подканих го веднъж, ала видях стиснатата му челюст и разбрах, че няма да се съгласи. Не го винях. Помнех как го бяха гледали бившите му колеги — със смесица от съжаление, погнуса и долавящо се дълбоко облекчение, че са пощадени от този удар на съдбата. Подозирах, че той можеше да преглътне само определен брой подобни срещи.

Изракахме залата да се изпразни. Изведох го навън, влязохме в асансьора за паркинга и го качих в колата без произшествия. Не говорех много: музиката още ехтеше в главата ми и не исках да я загубя. Продължих да мисля за нея и как приятелят на Уил изглеждаше напълно потънал в това, което свиреше. Не знаех, че музиката може да отключи разни неща у теб, че може да те пренесе някъде, където и композиторът не си е представял. Оставяше отпечатък във въздуха наоколо, сякаш продължавах да я нося със себе си. За известно време, докато седяхме сред публиката в залата, напълно бях забравила, че Уил е до мен.

Спряхме на алеята, водеща към пристройката. Замъкът се извисяваше над крепостната стена, огрян от пълната луна, загледан спокойно към града от върха на хълма.

— Значи не си от хората, които харесват класическа музика?

Надвърнах в огледалото за обратно виждане. Уил се усмихваше.

— Изобщо не ми достави удоволствие.

— Личеше си.

— И най-вече онази част в края, когато свиреше само цигулката.

— Видях, че не ти хареса. Всъщност мисля, че сълзите в очите ти се появиха от скука.

Ухилих се.

— Много беше хубаво — признах аз. — Не знам дали ще харесвам всякаква класическа музика, но тази беше невероятна. — Потърках носа си. — Благодаря. Благодаря ти за концерта.

Седяхме мълчаливо и съзерцавахме замъка. Обикновено нощем се къпеше в мека оранжева светлина, която идваше от лампите, разположени около крепостната стена. Но тази вечер, огрян от пълната луна, той сякаш плуваше в неземно синя светлина.

— Какъв вид музика са свирали там, как мислиш? — попитах. — Все нещо са слушали.

— В замъка? Средновековна музика. Лютни, струнни инструменти. Не си падам по това, но имам такива записи, ако искаш. Но трябва да ги чуеш в замъка, със слушалки на ушите, ако искаш преживяването да е пълно.

— Не. Аз не ходя в замъка.

— Винаги е така, когато живееш наблизко.

Отговорът ми беше уклончив. Останахме така още миг, заслушани в замиращите звуци от двигателя.

— Добре — казах накрая и разкопчах колана. — Време е да те вкарам вътре. Имаме работа за вършене.

— Почакай една минута, Кларк.

Извърнах се на седалката. Лицето на Уил беше в сянка и едва го различавах.

— Изчакай малко. Минутка само.

— Добре ли си? — Усетих как погледът ми опипва количката му: изплаших се, че съм го зацепила или заклецила, че съм объркала нещо.

— Всичко е наред. Просто...

Виждах светлата му яка и контрастиращото на фона ѝ тъмно сако от костюма.

— Не ми се влиза още. Искам да постоя така и да не мисля за...

— Той преглътна.

Струваше му усилие да го изрече дори в полумрака.

— Просто... искам да съм мъж, който е бил на концерт с момиче в червена рокля. Само още няколко минути.

Пуснах дръжката на вратата.

— Разбира се.

Притворих очи, облегнах глава назад и постояхме така — двама души, все още в плен на музиката, наполовина скрити в сянката на замъка върху плуващия в лунна светлина хълм.

Двете със сестра ми повече не отворихме дума за случилото се през онази нощ в лабиринта. Сигурно защото не знаехме какво да кажем. Тогавя тя ме прегърна, после ми помогна да си намеря дрехите и напразно търси обувките ми във високата трева, докато й казах, че ми е все едно. И бездруго нямаше да ги нося повече. Тръгнахме бавно към дома — бях с боси крака и тя пхна ръка под лакътя ми, — не бяхме вървели така, откакто Трина беше в първи клас и мама ми заръчваше никога да не я пускам.

Когато се прибрахме вкъщи, спряхме на верандата и тя почисти косата ми, а след това и очите с мокра кърпичка, после отключихме входната врата и влязохме, сякаш нищо не се е случило.

Татко още не си беше легнал, гледаше някакъв футболен мач.

— Късничко се прибирате, момичета — извика. — Знам, че е петък, но все пак...

— Да, татко — отговорихме в един глас.

По онова време спях в стаята, която сега е на дядо. Качих се бързо по стълбите и преди сестра ми да успее да каже и дума, затворих вратата след себе си.

През следващата седмица се остригах до голо. Върнах самолетния билет. Повече не излязох с момичетата от старото ми училище. Мама беше твърде погълната от собствената си мъка, за да забележи, а татко отдаваше всички промени в настроението в нашата къща, както и новата ми привычка да се заключвам в стаята си, на „женски проблеми“. Вече бях открила коя съм — човек, съвсем различен от лекомисленото момиче, което се бе напило в компанията на непознати. Човек, който внимаваше да не носи нищо предизвикателно. Или поне нищо, което би могло да възбуди интереса на типа мъже, посещаващи „Червения лъв“.

Животът се върна към нормалния си ритъм. Започнах работа във фризьорския салон, после в „Кифличката“ и оставих случилото се зад гърба си.

Оттогава сигурно бях минала край замъка хиляди пъти.

Но нито веднъж не влязох в лабиринта.

[1] Ябълково вино. — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Патрик стоеше в края на пистата — бягаше на място, а новата му тениска и гащета „Найки“ бяха залепнали върху потните му крайници. Бях се отбила да се видим и да му кажа, че тази вечер няма да отида на срещата на триатлонистите в кръчмата. Нейтън беше в отпуск и аз бях пожелала да го замествам вечер.

— Вече пропусна три срещи.

— Нима? — Преброих ги на пръстите си. — Прав си.

— Следващата седмица трябва да дойдеш. Ще правим планове за „Екстрийм Вайкинг“. И не си ми казала как ще празнуваш рождения си ден. — Той започна да прави упражненията си за разтягане, повдигаше високо крак и притискаше гърди към коляното си. — Какво ще кажеш да идем на кино? Не искам да ходим на ресторант, сега тренирам.

— Мама и татко планират специална вечеря.

Той улови петата си и насочи коляно към земята.

Забелязах, че кракът му е станал прекалено жилест.

— Не е същото като да празнуваме навън.

— Е, и киното не е. Мисля да се съглася, Патрик. Мама нещо не е във форма.

Трина се беше изнесла предния уикенд (без тоалетната чанта с лимоните — прибрах си я вечерта, преди да замине) и мама беше съкрушена; чувстваше се дори по-зле, отколкото първия път, когато Трина бе заминала да учи в университета. Томас ѝ липсваше като ампутиран крайник.

Играчките му, които се бяха търкаляли на пода в дневната, откакто проходи, сега бяха прибрани в кашони. В бюфета не се виждаха опаковки с шоколадов корнфлейкс или кутийки със сок. Мама вече нямаше причина да ходи до училището в 3:15 следобед, нямаше с кого да си бърбри по краткия път до къщи. Това бе единственото време, което прекарваше навън. Сега изобщо не излизаше, като се изключи седмичното пазаруване в супермаркета с татко.

Три дни се носи из къщи с отнесен поглед, после започна пролетно почистване с настървение, което изплаши дори дядо. Той протестираше с фъфлеща уста, когато тя се опитваше да обере с прахосмукачката под стола му или прокараваше четката за прах по раменете му. Трина беше казала, че няма да се връща у дома първите няколко седмици, за да даде време на Томас да свикне. Звънеше всяка вечер и мама разговаряше с тях, а после половин час плачеше в спалнята си.

— Напоследък постоянно работиш до късно. Почти не се виждаме.

— Е, а ти вечно тренираш. А и парите за допълнителното работно време са добри.

Нямаше какво да отговори на това.

Печелех повече, отколкото бях печелила през целия си живот досега. Удвоих сумата, която давах на родителите си, всеки месец заделях по нещо в спестовната си сметка и пак ми оставаха повече пари, отколкото можех да похарча. Това донякъде се дължеше на обстоятелството, че с тези допълнителни часове просто не бях извън Гранта Хаус, докато магазините работеха. Другата причина бе, че просто няхах особено желание да харча. Започнала бях да прекарвам свободните си часове в библиотеката, търсех разни неща в интернет.

Компютърът ми разкриваше цял един свят, пласт след пласт, и вече ми действаше като неустоимия зов на сирена.

Всичко бе тръгнало от благодарственото писмо. Два дни след концерта казах на Уил, че е добре да благодарим писмено на неговия приятел цигуларя.

— Купих му хубава картичка по пътя насам — обясних. — Само ми кажи какво искаш да напиша. Дори съм взела най-хубавата си химикалка.

— Не мисля, че е добра идея — каза Уил.

— Какво?

— Чу ме.

— Не е *добра идея*? Човекът ни осигури най-хубавите места. Ти самият каза, че е било фантастично. Най-малкото, което можеш да направиш, е да му благодариш.

Челюстта на Уил бе стисната непреклонно.

Оставих химикалката си.

— Или толкова си свикнал хората да ти дават разни неща, че не намираш за нужно да благодариш?

— Нямах представа какво е да разчиташ на някого другого да записва думите ти, Кларк. Изразът „от името на“ е... унизителен.

— Нима? Е, по-добре е, отколкото едно голямо нищо. — Свих вежди. — Аз обаче ще му благодаря. Няма да споменавам името ти, щом предпочиташ да се държиш като задник.

Написах картичката и я пуснах. Повече не проговорих за нея. Но същата вечер, когато думите на Уил още продължаваха да звучат в главата ми, неочаквано и за мен самата свих към библиотеката и издебвайки свободен компютър, влязох в интернет. Проверих дали има някакви устройства, с чиято помощ Уил да може да пише сам. След час бях открила три: софтуер, който разпознава гласа; друг, който се задейства чрез мигане; и както бе споменала и сестра ми — устройство, което Уил можеше да носи на главата си.

За последното той беше против, както и очаквах, но се съгласи, че софтуерът с разпознаването на гласа може да му свърши работа, и след седмица, с помощта на Нейтън, успяхме да го инсталираме. Закрепихме компютърния процесор върху количката на Уил и той вече не се нуждаеше от някого, който да пише вместо него. Отначало малко се смущаваше, но след като го посъветвах да започва всичко с: „Ще ти продиктувам едно писмо, госпожице Кларк“, се отпусна.

Дори госпожа Трейнър не намери от какво да се оплаче.

— Ако има и друго оборудване, което би могъл да използва — каза тя, все още със стиснати устни, сякаш не можеше да повярва, че наистина е нещо добро, — уведоми ни. — Погледна нервно Уил, да не би да реши да го изтръгне с челюсти.

Три дни по-късно, тъкмо когато тръгвах за работа, пощальонът ми връчи писмо. Отворих го в автобуса, мислейки, че сигурно е подранила картичка за рождения ми ден от някой далечен роднина. На нея бе напечатано:

„Скъпа Кларк,

Искам да ти кажа, че не съм чак такъв егоистичен задник. И че оценявам усилията ти.

Благодаря ти.

Уил“

Засмях се толкова силно, че шофьорът на автобуса ме попита дали не съм спечелила от лотарията.

След толкова години, прекарани в „кибритената кутийка“, когато окачвах дрехите си на стойка отвън в коридора, спалнята на Трина ми се стори просторна като палат. Първата нощ не спирах да се въртя из нея с протегнати ръце, наслаждавайки се на факта, че не докосвам и двете стени едновременно. Отидох в магазина „Направи си сам“ и купих боя и нови щори, както и нова нощна лампа и няколко лавици, които сглобих сама. Не че много ме биваше в тия неща; просто исках да видя дали ще се справя.

Заех се да освежа стаята, боядисвах по един час вечер, след като се приберях от Гранта Хаус, и в края на седмицата дори татко трябваше да признае, че съм свършила добра работа. Огледа нововъведенията, попипа щорите, които бях окачила сама, и ме потупа по рамото.

— Родена си за тая работа, Лу.

Купих нов плик за юргана, килимче и две-три декоративни възглавници — в случай че някой се отбие и поиска да се облегне на тях. Никой не го направи, разбира се. Календарът бе окачен върху новата врата. Никой не го виждаше, освен мен. И без това само аз знаех какво означава.

Малко ми беше съвестно, че щом сложихме съгваемото легло на Томас до това на Трина в „кибритената кутийка“, на практика не остана свободно място, но се успокоявах с мисълта, че те всъщност вече не живеят тук. А в стаичката щяха само да преспиват. Безсмислено беше по-голямата стая да стои празна седмици наред.

Ходех на работа всеки ден и умувах къде другаде да заведе Уил. Нямах цялостен план, просто всеки ден си поставях за цел да го извеждам навън и да се опитвам да го разведрявам. Имаше дни, в които крайниците му горяха или го поваляше някаква инфекция и лежеше отпаднал и трескав в леглото. Те бяха по-трудни от останалите. Но през добрите дни няколко пъти успях да го изведа на

слънце. Сега знаех, че едно от нещата, които Уил мрази най-много, е да го съжаляват непознати, затова го карах с колата до красиви местности наблизо, където можехме да бъдем само двамата за около час. Правех пикници и седяхме сред природата, наслаждавахме се на бриза и на това, че не сме в пристройката.

— Приятелят ми иска да се запознае с теб — обявих един следобед, докато му подавах зальци от сандвича с кашкавал и кисели краставички.

Бях го откарала на десетина километра извън града, на един хълм, откъдето се виждаше замъкът в отсрещния край на долината — деляха ни поля, в които кротко пасяха агнета.

— Защо?

— Искан да знае с кого прекарвам вечерите си.

Странно, но това му се стори доста забавно.

— Бегача.

— И родителите ми също.

— Безпокоя се, когато някое момиче каже, че иска да ме запознае с родителите си. Как е майка ти впрочем?

— Все така.

— Работата на баща ти? Някаква промяна?

— Не. Другата седмица, така са му казали. Както и да е. Попитаха ме дали не искам да те поканя на рождения си ден в петък. Няма да е нищо специално. Само семейството. Но не се притеснявай... Казах им, че няма да искам.

— Кой казва, че няма да искам?

— Ти мразиш непознати. Не обичаш да се храниш пред хора. И не обичаш да слушаш за приятеля ми. Не съм толкова тъпа, че да не го виждам.

Уил вече ми беше ясен. Най-добрият начин да го накараш да направи нещо бе да кажеш, че сигурно няма да иска. В него имаше нещо упорито и своенравно, което отказваше да се предаде.

Известно време беше зает със сандвича.

— Не. Ще дойда на рождения ти ден. Ако не друго, поне майка ти ще има за какво да мисли.

— Наистина ли? О, божичко, ще се юрне да чисти още тази вечер, като разбере.

— Сигурна ли си, че е биологичната ти майка? Не трябва ли да съществува някакво генетично сходство? Сандвич, ако обичаш, Кларк. И повече кисели краставички на следващата хапка.

Бях се пошегувала само наполовина. Мама направо пощуря при мисълта, че ще има гост квадриплегик. Хвана се за главата и веднага след това се зае да преподрежда нещата върху скрина, сякаш щеше да пристигне след минути.

— Ами ако поиска да иде до тоалетната? Долу нямаме тоалетна. Татко ти не може да го качи горе самичък. Аз бих могла да помогна... но не знам как точно да го държа. Дали Патрик ще се съгласи?

— Не е нужно да се притесняваш за тия неща. Наистина.

— Ами храната му? Трябва ли да е пасирана? Има ли нещо, което не може да яде?

— Не, просто някой трябва да му я подава в устата.

— Кой ще го прави?

— Аз. Успокой се, мамо. Той е приятен. Ще ти хареса.

И тъй, беше уредено. Нейтън щеше да вземе Уил и да го докара, а два часа по-късно щеше да го върне у дома и да се погрижи за вечерния му тоалет. Аз бях предложила услугите си, но и двамата настояха да „отпусна“ малко на рождения си ден. Явно не познаваха родителите ми.

Точно в седем и половина отворих вратата и видях Уил и Нейтън на предната веранда. Уил беше облякъл официалната си риза и сако. Не знаех дали да се радвам, че си е направил труда, или да се тревожа, че сега мама ще прекара първите два часа от вечерта, питайки се дали е облечена достатъчно официално.

— Здравейте.

Татко се показва в коридора зад мен.

— Наред ли е рампата, момчета? — Целия следобед беше ковал дървена рампа за стълбите отвън.

Нейтън повдигна внимателно количката и я вкара в тясното ни антре.

— Добра е — отвърна, щом затворих вратата след него. — Дори много добра. В болниците са къде по-зле.

— Бърнард Кларк. — Татко протегна ръка и се здрависа с Нейтън. Подаде я на Уил, но се усети и я дръпна рязко, изчервявайки

се от смущение. — Бърнард. Съжалявам, въъ... не знам как да поздравя човек, който... Не мога да ви стисна... — сконфузи се той.

— Един поклон е достатъчен.

Татко го изгледа недоумяващо, после осъзна, че Уил се шегува, и се изсмя силно, с видимо облекчение.

— Ха! — възкликна и тупна Уил по рамото. — Да. Поклон. Един хубав поклон. Ха!

Това разтопи леда. Нейтън си тръгна, след като ми махна и намигна, и аз забутах количката на Уил през кухнята. Добре че мама държеше тава, което й спести конфузната ситуация на татко с ръкуването.

— Мамо, това е Уил. Уил, Джоузефин.

— Джоузи, моля. — Тя му се усмихна широко, подплатените кухненски ръкавици стигаха до лактите й. — Радвам се най-после да се запозная с теб, Уил.

— И аз — отвърна той. — Дано не прекъсвам нещо.

Тя остави тавата и вдигна ръка към косата си, което при нея беше добър знак. Жалко, че не се сети първо да свали подплатената ръкавица.

— Извинявай — каза. — Печеното за вечерята. Нали знаеш, много е важно колко ще го държиш във фурната.

— Всъщност не знам — отвърна Уил. — Не съм готвач. Но обичам добрата храна. И с нетърпение чаках да дойда на вечеря у вас.

— Значи... — Татко отвори хладилника. — Как ще го направим, Уил? Имаш ли специална... халба за бира?

Бях казала на Уил, че ако татко е на негово място, първо ще поиска удобна чаша за бира и чак след това инвалидна количка.

— Само ми кажи какво ще пиеш — подкани го татко. Аз зарових в чантата на Уил за високата чаша.

— Бира е добре, благодаря.

Той отпи, а аз стоях в кухнята, внезапно засрамена от тясната ни овехтяла къща, с тапети от 80-те години и очукани кухненски шкафове. Домът на Уил бе елегантно обзаведен, с пръснати из него красиви вещи. Нашата къща изглеждаше така, сякаш 90 процента от съдържанието й е купено от местния магазин за една лира. Рисунките на Томас с подгънати ъгли бяха по всички стени. Но и да беше забелязал, Уил не каза нищо. Двамата с татко бързо намериха обща

тема за разговор, която се оказа моята безполезност по принцип. Нямах нищо против. Щом това ги забавляваше.

— Знаеш ли, че веднъж даде на заден и...

— Да я видиш как сваля рампата ми. Все едно от колата излита изстребител...

Татко избухна в смях.

Оставих ги да ме одумват. Мама ме последва притеснено. Остави табла със стъклени чаши на масата в дневната и погледна часовника.

— Къде е Патрик?

— Ще дойде направо от тренировката — обясних аз. — Сигурно са го задържали.

— Не можа ли да я отложи заради рождения ти ден? Пилето ще се съсипе, ако се забави много.

— Всичко ще е наред, мамо.

Изчаках я да остави таблата, обвих ръце около нея и я притиснах към себе си. Беше се сковала от тревога. Изведнъж ми дожаля за нея. Сигурно не й беше лесно да ми е майка.

— Наистина. Всичко ще е наред.

Тя се освободи от прегръдката ми, целуна ме по темето и обърса ръце в престилката си.

— Щеше ми се сестра ти да е тук. Не е редно да празнуваме без нея.

За мен обаче беше. Поне веднъж се наслаждавах на това, че съм център на вниманието. Може да звучи детински, но е истина. Харесваше ми Уил и татко да се смеят на действията ми. Харесваше ми, че всеки елемент от вечерята — от печеното пиле до шоколадовия мус — ми бе любим. Харесваше ми, че можех да бъда каквато си искам, без гласът на сестра ми да ми напомня каква съм била.

Входният звънец проехтя и мама плесна с ръце.

— Това е той. Лу, защо не започнеш да сервираш?

Патрик още руменееше от подвизите си на пистата.

— Честит рожден ден, кукло — каза той и се наведе да ме целуне. Миришеше на афършейв и дезодорант и топла, наскоро изкърпана кожа.

— По-добре да влизаме. — Кимнах към дневната. — Мама умря от притеснение да не закъснееш.

— О! — Той хвърли поглед на часовника си. — Съжалявам. Сигурно съм изгубил представа за времето.

— Но не и за твоето, нали?

— Какво?

— Нищо.

Татко беше преместил голямата маса в дневната. Освен това, по мое нареждане, бе избутал един от диваните до другата стена, та да може Уил да влезе в стаята без проблем. Той насочи количката си към мястото, което му посочих, и после я повдигна малко, за да е на същата височина като останалите. Аз седнах от лявата му страна, а Патрик се настани срещу нас. Той, дядо и Уил се поздравиха с кимване. Още докато сядах, усетих как Уил изучава Патрик и за миг се почудих дали ще се държи с него толкова мило, колкото с родителите ми.

Уил наведе глава към мен.

— На гърба на количката има нещичко за вечерята.

Облегнах се назад и бръкнах в чантата му. Извадих бутилка шампанско „Лоран-Перие“.

— Винаги трябва да пиеш шампанско на рождения си ден — каза той.

— О, шампанско! — възкликна мама, която носеше чиниите. — Колко мило! Само че нямаме подходящи чаши.

— Тези ще свършат работа — успокои я Уил.

— Аз ще го отворя. — Патрик взе бутилката, разви телта и пъхна палци под тапата. От време на време хвърляше по някой поглед към Уил, сякаш изобщо не беше човекът, когото бе очаквал да види.

— Ако го направиш така — предупреди го Уил, — ще се разлее навсякъде. — Вдигна ръката си около три сантиметра, сочейки към виното. — Установил съм, че е по-безопасно да държиш тапата и да завъртиш бутилката.

— Ето един човек, който разбира от шампанско! — впечатли се татко. — Послушай го, Патрик. Да завърти бутилката, значи? Не знаех.

— Аз знаех — изтърси Патрик. — Точно това смятах да направя.

Шампанското бе отворено и налято успешно и пихме наздравица за рождения ми ден.

Дядо извика нещо, което можеше да означава: „Поздравления, поздравления!“.

Изправих се и се поклоних. Носех жълта минирокля с остро деколте от 60-те години, която си бях купила от благотворителния магазин. Според продавачката беше маркова, макар че някой бе отрязал етикета.

— Дано тази година Лу най-сетне порасне — пожела ми татко. — Щях да кажа „Да направи нещо с живота си“, но май най-последно успя. Трябва да ти призная, Уил, че откакто работи при теб, направо е неузнаваема.

— Много сме горди — присъедини се мама. — И благодарни. Че я взехте на работа, искам да кажа.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна Уил. Хвърли ми кос поглед.

— За Лу! — вдигна тост татко. — Да продължава все така!

— И за отсъстващите членове на семейството — додаде мама.

— Дявол да го вземе! — възкликнах. — Трябва по-често да имам рожден ден! Обикновено всички само ме хокат.

Завърза се разговор, татко разказа някоя и друга история за мен и двамата с мама се смяха от сърце. Хубаво беше да ги видя развеселени. През последните няколко седмици татко изглеждаше напълно съсипан, а мама се носеше из къщата с празен поглед. Искях да съхраним тези мигове, в които те за малко забравиха тревогите си, шегуваха се и бяха милите ми родители. В един миг осъзнах, че не бих имала нищо против и Томас да е тук. И даже Трина.

Толкова бях погълната от мислите си, че ми трябваше минута да забележа изражението на Патрик. Хранех Уил и казвах нещо на дядо, стиснала зальк пушена съомга между пръстите си, който поднасях към устните на Уил. Това се бе превърнало в такъв навик за мен, че осъзнах интимността на жеста едва когато зърнах шокираното лице на Патрик.

Уил каза нещо на татко и аз впих очи в Патрик, за да го накарам да спре. От лявата му страна дядо бодеше зальци с лакома наслада и издаваше обичайните си звуци при хранене — леко сумтене и доволни възклицания.

— Съомгата е вкусна — похвали Уил мама. — Чудесен аромат.

— Е, не е нещо, което ядем всеки ден — усмихна се тя. — Но искахме днешният да е специален.

Спри да го зяпаш, казвах с очи на Патрик.

Най-сетне той улови погледа ми и отмести очи. Изглеждаше бесен.

Дадох на Уил друго парче, а после и малко хляб, щом видях, че поглежда към него. В този миг осъзнах колко бях свикнала с нуждите му: трябваше само да го погледна, за да разбере какво иска. Срещу нас Патрик се хранеше с наведена глава — режеше пушената съомга на малки късчета и ги набождаше на вилицата си. Не посегна към хляба.

— И тъй, Патрик — поде Уил, може би усещайки неудобството ми. — Луиза ми каза, че си треньор по фитнес. Какво точно означава това?

Щеше ми се да не беше попитал. Патрик се впусна в своята прочувствена реч за личната мотивация и как здравото тяло помага за здравия дух. После мина към тренировъчната си програма за „Екстрийм Вайкинг“: температурите в Северно море, нужното съотношение на телесните мазнини, най-добрите му постижения във всяка дисциплина. Обикновено в подобни моменти изключвах, но сега, с Уил до мен, само си мислех колко е неуместно. Защо не можеше просто да каже нещо по-общо и да спре дотам?

— Всъщност, когато Лу спомена, че ще идваш, помислих си, че бих могъл да погледна в моите книги и да ти препоръчам някаква физиотерапия.

Задавих се с шампанското си.

— Това е работа за специалисти, Патрик. Не знам дали ти си човекът.

— И аз съм специалист. Нали лекувам спортни травми. Изкарал съм медицински курс.

— Това не е навехнат глезен, Пат. По-сложно е.

— Преди няколко години работих с един тип, който имаше клиент параплегик. Каза ми, че се възстановил напълно. Участвал в триатлони и прочее.

— Гледай ти — учуди се мама.

— Та той ме насочи към едно ново канадско изследване, което казва, че е възможно мускулите да си припомнят как са работили преди. Ако тренираш упорито всеки ден, създаваш връзка с мозъка — и мускулите ти може пак да заработят. Бас държа, че ако ти направим един наистина добър режим, ще усетиш разлика в мускулната си памет. Пък и преди си бил спортен тип, така разбрах от Лу.

— Патрик — казах високо. — Не знаеш нищо за това.

— Просто се опитвах да...

— *Недей.* Моля те!

Всички притихнаха. Татко се прокашля и се извини. Дядо мълчеше и оглеждаше предпазливо масата.

Мама сякаш се канеше да предложи на всички още хляб, но промени решението си.

Когато Патрик заговори отново, в гласа му имаше мъченически нотки:

— Просто е изследване, което мислех, че може да се окаже полезно. Но повече няма да го споменавам.

Уил вдигна поглед и се усмихна с любезно, безизразно лице.

— Ще го имам предвид.

Станах да раздигна чиниите, искаше ми се да избягам от масата. Но мама ме смъмри и ми нареди да седна.

— Ти си рожденичка — спря ме тя. Сякаш някога оставяше друг да свърши нещо. — Бърнард, защо не идеш да видиш как е пилето?

— Надявам се, че вече е спряло да пляска с криле! — Татко се усмихна и зъбите му се оголиха в неловка гримаса.

Останалата част от вечерята мина без инциденти. Виждаше се, че родителите ми са очаровани от Уил. Патрик — недотам. Двамата с Уил почти не размениха дума. Някъде около времето, когато мама сервира печените картофи — татко правеше обичайните опити да си сипе допълнително, — аз престанах да се тревожа. Татко задаваше всякакви въпроси на Уил, за предишния му живот, дори за злополуката, и той му отговаряше без видимо притеснение. Всъщност и аз научих нещо, което не ми беше казвал. Например работата му изглеждаше доста важна, макар че той се опита да я омаловажи. Купувал и продавал компании и печелел добре. Едва след няколко опита татко успя да измъкне от него признанието, че представата му за печалба била шест-седем цифрена. Улових се как го гледам смаяно, опитвайки се да съвместя мъжа, когото познавах, с безпощадната акула от Ситито, описвана от него в момента. Татко сподели, че една компания се кани да погълне мебелния завод, и когато спомена името, Уил кимна някак извинително и призна, че ги познавал. Да, вероятно и той щял да постъпи като тях. Начинът, по който го каза, не звучеше обещаващо за работата на татко.

Мама постоянно се въртеше около Уил и се стараеше да отгатва желанията му. Докато гледах как се усмихва, осъзнах, че в един момент той просто се бе превърнал в изискан млад мъж на масата ѝ. Нищо чудно, че Патрик беснееше.

— Торта? — попита дядо, когато тя започна да вдига чиниите.

Беше изречено толкова отчетливо, толкова ненадейно, че с татко се спогледахме смаяно. На масата се възцари тишина.

— Не. — Заобиколих масата и го целунах. — Не, дядо. Съжалявам. Но е шоколадов мус. Ти го обичаш.

Той кимна одобрително. Мама сияеше. Едва ли някой от нас би могъл да получи по-вкусен подарък.

Мусът пристигна на масата и с него голям правоъгълен пакет, горе-долу с размерите на телефонен указател.

— Дойде ред на подаръците, а? — каза Патрик. — Ето. Това е моят. — Той ми се усмихна, докато го оставяше в средата на масата.

Аз му се усмихнах в отговор. Не беше моментът да протестирам. Нали бях рожденичка все пак.

— Хайде — подкани ме татко. — Отвори го.

Отворих първо техния, като внимателно развих хартията, за да не я скъсам. Беше фотоалбум и на всяка страница имаше снимка от година от моя живот. Аз като бебе; аз и Трина, сериозни, бузести момичета; аз на първия учебен ден в гимназията, цялата във фиби и с прекалено дълга пола. От по-скорошно време имаше снимка на мен и Патрик, онази, на която всъщност му казвах да се разкара. И аз, облечена в сива пола, първия ден на новата работа. Тук-там между страниците имаше снимки на семейството, правени от Томас, писма от училищните екскурзии, написани с детския ми почерк, които разказваха за дните на плажа, за недояден сладолед и крадливи чайки. Прелистих го целия и се поколебах за миг само когато видях момичето с дълга кестенява, отметната назад коса. Обърнах страницата.

— Може ли да погледна? — попита Уил.

— Това... не е най-добрата ни година — извини се мама, докато прелиствах страниците пред него. — Искам да кажа, добре сме и всичко останало... Но нали знаете... с тия проблеми. А дядо гледал нещо по телевизията — как сам да си направиш подарък, и си помислих, че има нещо, което би могло... нали знаете... ами, да остане за спомен.

— Ще остане, мамо. — Очите ми се бяха насълзили. — Страшно ми харесва. Благодаря ти.

— Дядо ти подбра някои от снимките — обясни тя.

— Хубав е — одобри Уил.

— Страшно ми харесва — повторих.

Облекчените погледи, разменени между мама и татко, бяха най-тъжното нещо, което бях виждала.

— Сега е ред на моя подарък. — Патрик побутна малката кутийка през масата. Отворих я бавно, за миг леко изплашена, че може да е годежен пръстен. Не бях готова. Още свиквах с обстоятелството, че разполагам със собствена стая. Отворих малката кутийка. В нея, върху тъмносиньо кадифе, имаше тънка златна верижка с малко медальонче звездичка. Беше сладко, нежно и напълно се разминаваше с моя стил. Не носех подобен тип бижута.

Известно време задържах очи на него, опитвайки се да измисля какво да кажа.

— Красиво е — промърморих накрая, когато той се пресегна през масата и го закопча на врата ми.

— Радвам се, че ти харесва — каза Патрик и ме целуна по устата. Кълна се, че никога дотогава не ме беше целувал така пред родителите ми.

Уил ме наблюдаваше с безизразно лице.

— Е, време е за десерта — обяви татко. — Преди да е започнал да пари. — Той се изсмя на собствената си шега. Шампанското му бе повдигнало настроението.

— И в моята чанта има нещо за теб — каза тихо Уил. — Онази на гърба на количката. В оранжева опаковка е.

Извадих подаръка от раницата на Уил.

Майка ми застина с лъжицата за сервиране в ръка.

— Донесъл си подарък за Лу, Уил? Много мило от твоя страна! Не е ли мило, Бърнард?

— Разбира се.

Върху опаковъчната хартия имаше нарисувани пъстри кимона. Без да я разглеждам повече, знаех, че ще я запазя. Може би дори щях да си уشيا нещо подобно. Свалих панделката и я оставих настрана за по-късно. Разгънах опаковката и меката хартия и що да видя — отвътре ме гледаше странно познато райе в черно и жълто.

Извадих тъканта от пакета и в ръцете ми се оказаха два чифта чорапогащници в черно и жълто. Размер за възрастни, плътни, от толкова мека вълна, че се хлъзгаха между пръстите ми.

— Не мога да повярвам! — възкликнах. Започнах да се смея от радост, неочаквано и за самата мен. — Божичко! Откъде ги намери?

— Поръчах ги. Сигурно ще ти е приятно да научиш, че направих поръчката с помощта на новия софтуер с гласова идентификация.

— Чорапогащник? — възкликнаха едновременно татко и Патрик.

— Възможно най-страхотният чифт на света!

Мама се бе вторачила в тях.

— Знаеш ли, Луиза, сигурна съм, че имаше точно такъв като малка.

С Уил се спогледахме.

Цялата сияех.

— Ще си ги сложа веднага — не се стърпях аз.

— Исусе, ще заприлича на пчеличката Мая! — Баща ми поклати глава.

— Стига, Бърнард, днес е рожденият ѝ ден. Може да носи каквото поиска.

Изтичах навън и обух единия чифт в коридора. Изпънах пръсти в шпиц, наслаждавайки се на детското им очарование. Не си спомнях някой подарък да ми е харесвал повече.

Влязох вътре. Уил ме приветства весело. Дядо затропа с ръце по масата. Мама и татко избухнаха в смях. Патрик само гледаше.

— Не мога да ти опиша колко ми харесват! Благодаря ти. Наистина. — Протегнах ръка и го докоснах по рамото.

— Вътре има и картичка — обясни той. — Отвори я по-късно.

Когато Уил си тръгна, родителите ми го изпратиха много сърдечно.

Татко, който беше пиян, не спираше да му благодари, че ме е взел на работа, и го накара да обещае, че пак ще дойде.

— Ако си изгубя работата, ще идвам да гледаме футбол заедно — предложи той.

— Добра идея — отвърна Уил, макар че никога не го бях виждала да гледа футболен мач.

Мама настояваше да вземе останалия мус, който бе прехвърлила в пластмасова кутия.

— Видях, че много ти хареса.

Цял час след като си тръгна, не спряха да говорят какъв джентълмен е. Истински джентълмен.

Патрик излезе в коридора, пхнал ръце дълбоко в джобовете, сякаш да спре порива си да се ръкува с Уил. Това бе по-благородното ми заключение.

— Радвам се, че се запознахме, Патрик — каза Уил. — И ти благодаря за... съвета.

— О, просто исках моята приятелка да си върши по-добре работата — отвърна той. — Това е всичко. — Имаше специално ударение върху *моята*.

— Е, ти си късметлия — увери го Уил, докато Нейтън буташе количката навън. — Тя прави страхотна баня в леглото. — Изрече го толкова бързо, че вратата се затвори, преди Патрик дори да осъзнае какво е казал.

— Не си споменавала, че го къпеш в леглото.

Бяхме се върнали в дома на Патрик — апартамент в новопостроен блок в края на града. Жилището се водеше „мансарда“, макар че блокът гледаше към търговските складове и беше едва триетажен.

— Означава ли, че му миеш и оная работа?

— Не му мия оная работа. — Взех лосиона, едно от малкото неща, които ми бе разрешено да държа в дома на Патрик, и се заех да свалям грима си с ловки движения.

— Той каза, че го правиш.

— Искаше да те подразни. Падаше ти се: не спря да повтаряш колко е спортувал *навремето*.

— Какво точно правиш тогава? Явно не ми казваш цялата истина.

— Да, мия го понякога, но само до гащетата.

Погледът на Патрик беше повече от красноречив. Най-сетне отмести очи от мен, свали чорапите си и ги запрати в коша за пране.

— Твоята работа не би трябвало да включва такива неща. Без грижи за тоалета. Без грижи за интимния тоалет. Това го нямаше в обявата за работа. — Изведнъж му хрумна нещо. — Можеш да ги съдиш. Май беше напускане по вина на работодателя.

— Не ставай смешен. Освен това го правя само когато Нейтън е зает, иначе трябва да викат случайни хора от някоя агенция. Пък и вече свикнах. Не е кой знае какво.

Как можех да му обясня колко познато може да ти стане едно тяло? Сега сменях тръбичките на Уил съвсем професионално и го къпех с гъба от кръста нагоре, без да прекъсвам разговора ни. Дори белезите му вече не ме притесняваха. Отначало виждах само опита му за самоубийство. Сега той беше просто Уил — влудяващият, непостоянният, умният, забавният Уил, — който се държеше покровителствено с мен и му харесваше да се прави на професор Хигинс^[1]. Тялото му просто бе част от цялото, нещо, на което обръщаме внимание от време на време, преди да продължим с разговорите. Май се бе превърнало в най-безинтересната му част.

— Просто не мога да повярвам... след всичко, което сме преживели заедно... колко време само мина, докато ме допуснеш до себе си... и изведнъж се появява някакъв непознат, с когото си чуруликате като влюбени птички...

— Може ли да не говорим за това тази вечер, Патрик? Имам рожден ден, забрави ли?

— Не аз започнах тия приказки за къпане в леглото.

— Може би се дразниш, защото изглежда добре? — поисках да знам. — Това ли е? Щеше ли да ти е по-лесно, ако приличаше на... на вегетираща дрипа?

— Значи наистина мислиш, че изглежда добре.

Свалих си роклята презглава и започнах да смъквам внимателно чорапогашника — и последните остатъци от доброто ми настроение се бяха изпарили.

— Не мога да повярвам, че го правиш. Не мога да повярвам, че ме ревнуваш от него.

— Не те ревнувам от него. — Тонът му беше пренебрежителен. — Как мога да те ревнувам от някакъв инвалид?

Тази вечер Патрик ме люби. Може би „люби“ е малко преувеличено. Правихме секс, истински маратон, в който той,

изглежда, бе решен да ми покаже колко е атлетичен, силен и енергичен. Продължи с часове. Ако можеше да ме провеси от полилея, сигурно щеше да го направи. Хубаво бе да се чувствам толкова желана, да съм център на вниманието след месеци разредени срещи. Но част от мен бе резервирана по време на цялото изпълнение. Подозирах, че не е заради мен. Доста бързо се бях досетила. Дължах това малко шоу на Уил.

— Как беше, а? — уви се той около мен и ме целуна по челото. Кожата ми лепнеше от пот.

— Страхотно — уверих го.

— Обичам те, мила.

Претърколи се доволно, вдигна ръка над главата си и след минута вече спеше.

Не успях да заспя, станах от леглото и слязох на долния етаж при моята чанта. Потърсих книгата с разкази на Фланъри О'Конър. Докато я измъквах, отвътре изпадна един плик.

Погледнах го изненадано — картичката от Уил. Не бях отворила плика на масата. В средата му напилах необичайна подутина. Измъкнах внимателно картичката и я отворих. Вътре имаше десет чисто новички банкноти от петдесет лири. Преброих ги два пъти — не можех да повярвам на очите си. Вътре пишеше:

„Бонус за рождения ден. Не вдигай врява. Полага ти се по закон. У.“

[1] Персонаж от пиесата „Пигмалион“ на Бърнард Шоу. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Май беше особен месец. Вестниците и телевизията бяха пълни със заглавия за така нареченото „право да умреш“. Жена, страдаща от дегенеративно заболяване, бе поискала от закона да защити съпруга ѝ, ако я придружи до „Дигнитас“, когато страданието ѝ стане непоносимо. Млад футболист се беше самоубил, след като бе убедил родителите си да го заведат там. Замесена беше и полицията. Щеше да има дебати в Камарата на лордовете.

Гледах новинарските репортажи, слушах правните аргументи от защитници на живота и изтъкнати поддръжници на морала и не можех да определя собствената си позиция във всичко това. Странно, но то сякаш изобщо нямаше връзка с Уил.

Междувременно увеличихме излизанията му. Постепенно растяха и разстоянията, на които бе готов да пътува. Ходихме в местния театър да гледаме изпълнение на танца „Морис“ (Уил едва се бе сдържал да не прихне при вида на звънчетата и носните кърпички на играчите, като от усилието леко бе почервенял), една вечер бяхме отишли на концерт на открито в близко имение (повече по неговата част) и веднъж в мултиплекса, където — поради пропуск от моя страна — изгледахме филм за момиче с неизлечима болест.

Знаех, че той също е видял статиите. Беше започнал да използва компютъра, откакто му взехме новия софтуер, и бе открил начин да премества курсора, като движи пръст по тъчпада. Това уморително упражнение му позволяваше да чете ежедневниците онлайн. Една сутрин, когато му носех чай, видях, че чете за младия футболист — подробна статия, описваща стъпките, през които бе минал, за да организира смъртта си. Уил побърза да излезе от сайта, когато усети, че съм зад него. От видяното в гърдите ми заседна буца и не се махна половин час.

Прегледах същата статия в библиотеката. Вече четях вестници. Разбрах кой от аргументите им е най-силен: че информацията може и да не е съвсем точна, ако се свежда само до голите факти.

Родителите на футболиста бяха разкъсани от таблоидите. *Как са могли да му помогнат да умре?*, крещяха заглавията. Не можех да се съдържа да не мисля по същия начин. Лио Макинърни беше на двайсет и четири. Живял бе с увреждането си почти три години, тоест немного повече от Уил. Не беше ли твърде млад да реши, че няма за какво да живее? После прочетох каквото бе прочел и Уил — не нечие мнение, а задълбочен материал за онова, което наистина се беше случило в живота на този млад човек. Изглежда, авторът на статията бе успял да разговаря с родителите му.

Лио, казваха те, играел футбол от тригодишен. Футболът бил неговият живот. Получил увреждането си при злополука — една на един милион, както я определяха, — когато бил блъснат от противников играч, втурнал се да му отнеме топката. Опитали всичко, за да му вдъхнат кураж, да му покажат, че животът все още има смисъл. Ала той изпаднал в депресия. Не бил изгубил само спортната си форма, но и способността да се движи, а понякога и да диша без чужда помощ. Не изпитвал удоволствие от нищо. Животът му бил изпълнен с болка, разяждан от инфекции, зависим от постоянните грижи на околните. Приятелите му липсвали, но отказвал да го посещават. Заявил на приятелката си, че не желае да я вижда. Всеки ден казвал на родителите си, че не иска да живее. Казвал им, че за него е непоносимо да гледа хора, чийто живот дори отчасти напомня живота, който бил планирал за себе си; че това е истинско мъчение.

На два пъти опитал да се самоубие с глад, докато го лекували в болницата, а като се прибрал вкъщи, умолявал родителите си да го удушат, докато спи. Когато прочетох това, седнах в библиотеката и притиснах очи с юмруци, за да се успокоя и да спра сълзите си.

Татко загуби работата си. Понесе го много храбро. Прибра се вкъщи през въпросния следобед, премени се в риза и вратовръзка и пое обратно към града със следващия автобус, за да се регистрира в Бюрото по труда.

Щял да приеме всякаква работа, така казал на мама, нищо че бил добър майстор с дългогодишен опит.

„Не можем да си позволим да подбираме“, заявил, пренебрегвайки възраженията на мама.

Но ако на мен ми беше трудно да си намеря работа, шансовете за петдесет и пет годишен мъж, който открай време е имал само един занаят, бяха още по-малки. Не можел да получи дори назначение като охранител или началник-склад, обясняваше отчаяно, когато се прибираще вкъщи от поредната серия интервюта. Предпочитали да наемат някой седемнайсетгодишен хлапак с жълто около устата, защото правителството щяло да му плаща надниците, вместо зрял мъж с безупречна трудова биография.

След две седмици откази двамата с мама признаха, че ако искат да се задържат на повърхността, трябва да подадат молба за социални помощи, и прекарваха вечерите си над неразбираеми формуляри от по петдесет страници с въпроси от рода на: *Колко хора използват пералната ви машина и кога за последен път сте излизали от страната?* Според татко през 1988 година. Оставих парите на Уил за рождения ми ден в тенекиената кутия в кухнята. Реших, че ще се почувстват малко по-добре, ако имат известна сигурност.

Когато се събудих на сутринта, видях, че са ги пъхнали в плик под вратата ми.

Туристите започнаха да пристигат и градът се напълни. Господин Трейнър се задържаше вкъщи все по-малко и по-малко: с увеличаването на посетителите в замъка работното му време се удължи. Един четвъртък следобед го видях в града, когато се прибрах у дома от химическото чистене. Това едва ли би могло да се нарече необичайно, като се изключи фактът, че бе прегърнал червенокоса жена, която очевидно не беше госпожа Трейнър. Щом ме видя, я пусна като горещ картоф.

Извърнах глава и се престорих, че разглеждам една витрина — не бях сигурна дали искам да разбере, че съм ги видяла, и си наложих да не мисля повече за това.

В петъка, когато баща ми остана без работа, Уил получи покана — сватбена покана от Алиша и Рупърт. Е, ако трябва да сме точни, поканата дойде от полковник и госпожа Тимъти Дюър, родителите на Алиша, които канеха Уил да присъства на бракосъчетанието на дъщеря им с Рупърт Фрешуел. Пристигна в тежък луксозен плик с програмата на сватбата и дебел списък с нещата, които хората можеха да им купуват от магазини, чиито имена не бях и чувала.

— Ама и Алиша си я бива — отбелязах, докато разглеждах позлатения шрифт върху обточената със златист кант картичка. — Да я изхвърля ли?

— Както искаш. — Цялото тяло на Уил изразяваше абсолютно безразличие.

Взрях се в списъка.

— Какво, по дяволите, е кускусиера?

Може би имаше нещо подозрително в бързината, с която се извърна и впери поглед в клавиатурата, или в тона му. Но по някаква причина не изхвърлих поканата. Прибрах я внимателно в папката в кухнята.

Уил ми даде още една книга с разкази, която бе поръчал от „Амазон“, както и екземпляр на Червената кралица. Сигурна бях, че изобщо няма да ми хареса.

— Дори няма история — казах, след като прегледах задната корица.

— Е, и? — отвърна Уил. — Какво ти пречи да опиташ?

Опитах, но не защото умирах да чета за генетика, а понеже знаех, че в противен случай Уил няма да ме остави на мира. Сега се държеше така. Сякаш си беше поставил за цел да ме измъчва. Много се дразнех, когато ме разпитваше колко точно съм прочела, за да се увери, че не го лъжа.

— Не си ми учител — мърморех аз.

— И слава богу! — отвръщаше той с нотка на облекчение.

Тази книга, която всъщност се оказа доста увлекателна беше за битката за оцеляване. Авторът твърдеше, че жените изобщо не избират партньорите си по любов. Обясняваше, че женската от даден вид винаги избира най-силния мъжкар, за да осигури на поколението си най-добрия шанс за оцеляване. Не можела да постъпи другояче. Било й в природата.

Не бях съгласна с това. И не ми харесваха доводите. Имаше някакъв подтекст, който ме смущаваше. Според този автор Уил беше физически слаб, увреден и следователно — „биологически негоден“. Излизаше, че животът му е безсмислен.

Не беше спрял да говори за това почти целия следобед. Накрая не издържах.

— Тоя тип Мат Ридли не е осъзнал едно — отбелязах аз.

Уил вдигна очи от екрана на компютъра си.

— И какво е то?

— Ами ако генетично най-силният мъжкар е някой глупак?

В третата събота на май Трина и Томас си дойдоха у дома. Мама изскочи и хукна по пътеката в градината, преди да са стигнали до средата на улицата. Томас бил пораснал няколко сантиметра, кълнеше се тя, докато го стискаше в обятията си. Бил променен, приличал на малко мъжленце. Трина имаше нова прическа и изглеждаше странно изискана. Носеше сако, което не бях виждала дотогава, и сандали с каишка. Зачудих се дребнаво откъде ли е намерила пари.

— Е, как е? — попитах, докато мама развеждаше Томас в градината и му показваше жабите в миниатюрното езерце. Татко гледаше футбол с дядо и възклицаваше разочаровано при всяка пропусната (според него) възможност.

— Страхотно! Много добре! Е, трудно ми е да се грижа сама за Томас, а и му трябваше време да свикне с детската градина. — Тя се наведе напред. — Само не ме издавай на мама. Казах й, че е добре.

— Но ти харесва в университета?

Трина се усмихна широко.

— Страхотно е, Лу! Не мога да ти опиша колко е хубаво, че отново използвам мозъка си. Сякаш голяма част от мен е липсвала с векове и сега отново съм си цялата. Глупаво ли се изразих?

Поклатих глава. Всъщност се радвах за нея. Искях да й кажа за библиотеката и за компютрите и какво бях направила за Уил. Но си помислих, че може би сега е нейният момент. Седяхме на сгъваемите столове под прокъсания сенник и пиехме чай. Забелязах, че всичките й пръсти имат здрав цвят.

— Липсваш й — отбелязах аз.

— Отсега нататък ще си идваме почти всеки уикенд. Просто имах нужда... Не беше само защото исках Томас да свикне, Лу. Трябваше ми време да се откъсна от всичко. Трябваше ми време да се почувствам друг човек.

И наистина изглеждаше различно. Беше странно. Само няколко седмици отсъствие — и сякаш човекът вече не ти е толкова близък.

Усещах, че сестра ми е на път да се превърне в някаква друга личност. Не знам защо, но се почувствах, сякаш се канеше да ме изостави.

— Мама ми каза, че твоят тип е идвал на вечеря.

— Не е *моят* тип. Името му е Уил.

— Съжалявам. Уил. Значи, следват списъка и нещата вървят добре?

— Горе-долу. Някои излизания са добри, други недотам. — Разказах ѝ за провала с конните надбягвания и неочаквания триумф с концерта на цигуларя. Разказах ѝ за пикниците ни и тя се смя от сърце, когато ѝ описах вечерята по случай рождения ми ден.

— Мислиш ли... — Виждах, че търси най-добрия начин да го каже. — Мислиш ли, че ще спечелиш?

Сякаш беше някакво състезание.

Отчупих едно клонче от орловите нокти и започнах да късам листенцата му.

— Не знам. Може би трябва да организирам нещо по-голямо. — Предадох ѝ какво ми беше казала госпожа Трейнър за ходенето в чужбина.

— Не мога да повярвам, че си отишла на концерта на този цигулар! Точно ти!

— Хареса ми.

Тя вдигна вежди.

— Не. Наистина. Беше доста... емоционално.

Трина ме изгледа внимателно.

— Мама казва, че бил много мил.

— Наистина е мил.

— И хубавец.

— Увреждането на гръбначния стълб не означава, че се превръщаш в Квазимодо. — *Само не казвай, че е трагична загуба, помолих се мълчаливо.*

Но сестра ми явно беше по-тактична, отколкото си мислех.

— Както и да е. Тя определено е била изненадана. Явно е очаквала да види Квазимодо.

— Там е проблемът, Трин — казах и изсипах остатъка от чая си в цветната леха. — Всички са такива.

Тази вечер мама бе много весела на вечеря. Приготвила беше лазаня — любимото ястие на Трина, а на Томас бе разрешено да си

легне по-късно. Хапвахме и разговаряхме, смеехме се и обсъждахме футболния сезон, моята работа, състудентите на Трина. Мама сигурно сто пъти попита сестра ми наистина ли се справя сама и дали не се нуждае от нещо за Томас — сякаш имаха нещо заделено, което можеха да й дадат. Добре че бях предупредила Трина колко зле са с парите. Тя отказа любезно и убедително. Едва след това се сетих, че е трябвало да попитам дали е истина.

Тази вечер се събудих посред нощ от нечий плач. Беше Томас, в бившата ми стаичка. Чувах как Трина се опитва да го успокои и да го приспи, звука от включване и изключване на осветлението, повторното оправяне на легло. Лежах в тъмното, гледах как светлината на натриевата лампа се процежда през щорите върху прясно боядисания таван и чаках шумът да спре. Но в два часа същото леко хленчене започна отново. Този път чух мама да прекосява тихо коридора и приглушен разговор след това. Накрая Томас се укроти.

В четири се събудих от скърцането на вратата — някой я беше отворил. Примигнах сънливо и светнах лампата. Томас стоеше на вратата. Пижамата му беше голяма и се влачеше по земята, одеялцето му се бе смъкнало наполовина от гърба. Не виждах лицето му, но стоеше неуверено, сякаш не знаеше какво да направи.

— Влез, Томас — прошепнах. Докато пристъпваше към мен, видях, че не се е разсънил напълно. Стъпките му бяха колебливи, пръстът му бе пъхнат в устата, ръката му стискаше скъпоценното одеялце. Вдигнах олекотения юрган и той се покатери на леглото до мен, зарови рошавата си глава в съседната възглавница и се сви в ембрионална поза. Завих го с юргана и останах да лежа и да го гледам, удивлявайки се на лекотата, с която заспа тутакси. — Лека нощ, миличко — прошепнах и го целунах по челото. Една пълна ръчичка се протегна и се вкопчи в тениската ми, сякаш да се увери, че няма да се преместя.

— Кое е най-доброто място, на което си бил?

Седяхме под навеса и чакахме внезапно рухналият дъжд да спре, за да можем да се разходим в градината зад замъка. Уил не обичаше да се разхожда из алеите отпред: твърде много хора го зяпаха. Но овощната градина бе едно от скритите съкровища на замъка,

посещавах я малцина. Пространството ѝ беше разделено от пътеки, застлани с дребен жълт чакъл, и количката на Уил се движеше по тях без проблем.

— В какъв смисъл? И защо питаш?

Сипах малко супа от един термос и я поднесох към устата му.

— Доматена.

— Окей. Исусе, гореща е! Нека да изстине малко. — Той примигна, вперил поглед в далечината. — Изкачих се на Килиманджаро, когато навърших трийсет. Беше невероятно!

— Колко е високо?

— Почти 6000 метра до връх Ухуру. Последните хиляда метра направо пълзях. Височината изсмуква силите ти.

— Беше ли студено?

— Не... — Той ми се усмихна. — Не е като Еверест. Не и в сезона, когато аз бях там. — Загледа се в далечината, унесен за кратко в спомени. — Беше красиво... Покрива на Африка, така го наричат. Когато си там горе, сякаш наистина виждаш края на света.

Уил замълча. Наблюдавах го, чудейки се къде ли е в момента. Когато водехме тези разговори, той придобиваше отнесен израз на онзи мой съученик, който се бе върнал променен от пътешествието си.

— И къде другаде ти е харесвало?

— Остров Мавриций. Гостоприемни хора, красиви плажове, страхотно гмуркане. Тъж... Националният парк Цаво в Кения, само червена земя и диви животни. Йосемити. Това е в Калифорния. Скалите там са невероятно високи.

Разказа ми за нощта, когато преспал на скалата, по която се катерел — настанил се на една тераса на няколкостотин метра височина, пхнал се в спалния си чувал и го закрепил за скалата, за да не се изтърколи от нея в съня си.

— Всъщност току-що описа най-лошия ми кошмар.

— Обичам и по-цивилизовани места. Обожавам Сидни. Северната територия. Исландия. Има едно място недалеч от летището, където можеш да се къпеш във вулканичните извори. Пейзажът е странен, почти като лунен. О, хареса ми и ездата през Централен Китай. Бях на едно място — на около два дни с кон от центъра на провинция Съчуан, където местните плюеха по мен, защото дотогава не бяха виждали бял човек.

— А къде не си бил?

Той отново отпи от супата.

— Северна Корея. — Замисли се. — О, и в Дисниленд. Стига ли ти? Дори и в Евродисни.

— Веднъж си купих билет до Австралия. Но не отидох.

Той се обърна изненадано към мен.

— Случи се нещо. Няма проблем. Може би ще ида някой ден.

— Не „може би“. Трябва да се махнеш оттук, Кларк. Обещай ми, че няма да прекараш остатъка от живота си в тази проклета дупка.

— Да ти обещаая? Защо? — Опитах се да прозвуча нехайно. — Къде смяташ да ходиш?

— Просто... не мога да понеса мисълта, че ще останеш тук завинаги. — Той преглътна. — Ти си твърде умна. Твърде интересна. — Отмести поглед. — Човек има само един живот. Длъжна си да го изживееш пълноценно.

— Окей — подхванах внимателно. — Тогава ми кажи къде да отида. Ти къде би отишъл, ако можеше?

— Точно сега?

— Точно сега. Само не ми казвай Килиманджаро. Трябва да е някъде, където и на мен ще ми хареса.

Чертите на Уил се отпуснаха, изглеждаше съвсем различен. Върху лицето му се появи усмивка, очите му се присвиха от удоволствие.

— Париж. Бих седял пред някое кафене в Маре, бих пил кафе и похапвал топли кроасани с масло и ягодово сладко.

— Маре?

— Малък квартал в центъра на Париж. Там можеш да видиш калдъръмени улички, олющени къщи, гейове, ортодоксални евреи и жени, които някога са изглеждали като Бриджит Бардо. Само там бих отишъл.

Обърнах се с лице към него и сниших глас:

— Можем да отидем. Ще пътуваме през тунела под Ламанша. Няма да е трудно. Даже не мисля, че ще се нуждаем от помощта на Нейтън. Никога не съм била в Париж. Мечтая си да отида там. Наистина. Особено с човек, който познава града. Какво ще кажеш, Уил?

Не беше трудно да си представя как седя в това кафене. Бях там, на една от масите, и се наслаждавах на новия си чифт френски обувки, купени от елегантен малък бутик, или хапвах сладкиш с пръсти, лакирани в парижко червено. Усещах вкуса на кафето, мириса и дима от цигарата „Голоаз“ на съседната маса.

— Не.

— Какво? — Нужно ми беше известно време да се откъсна от масата на тротоара.

— Не.

— Но нали току-що ми каза...

— Ти не разбираш, Кларк. Не искам да отида там в това... това нещо. — Той посочи към количката, гласът му стана вял. — Искам да съм в Париж както някога. Да седя облегант в някой стол, в любимите си дрехи, и красиви френски момичета да ми хвърлят закачливи погледи, както правят с всички мъже, седнали там. А не да отместват бързо очи, щом видят, че съм жалък инвалид.

— Все пак можем да опитаме — не се предавах аз. — Няма нужда да...

— Не! Не можем! И сега, като затворя очи, си представям съвсем ясно какво е да си на Рю де Франк Буржоа, с цигара в ръка и изстуден сок от мандарини във висока стъклена чаша на масата; долавям аромата на печени пържоли, чувам звука на мотопед в далечината. Всичко е толкова живо в главата ми.

Той преглътна.

— Още щом отидем — и аз съм в тая проклета количка, — всички спомени, всички прелестни мигове ще бъдат пометени, изтрити от усилието да преодолявам парижките бордюри, за да се настаня на масата, от шофьорите на таксите, които ще отказват да ни качат, и от проклетото зарядно устройство, което не пасва на френските контакти. Разбра ли?

Гласът му беше станал хладен. Завих капачката на термоса, като в същото време разглеждах внимателно обувките си. Не исках да види лицето ми.

— Разбрах — отвърнах.

— Окей. — Уил си пое дълбоко дъх.

Под нас спря автобус и избълва поредната тълпа туристи пред вратите на замъка. Гледахме мълчаливо как се изнизват от колата и

влизат в древната крепост в послушна опашка, очаквайки да зърнат останките от едно отминало време.

Вероятно бе осъзнал, че съм притихнала, защото ме подкачи. И лицето му омекна.

— Ей, Кларк. Дъждът май спря. Къде ще идем днес следобед? В лабиринта?

— Не. — Излезе от мен по-бързо, отколкото бих искала, и видях как ме погледна.

— Да нямаш клаустрофобия?

— Нещо такова. — Взех да събирам нещата. — По-добре да се прибираме.

През следващия уикенд слязох посред нощ да си наляя вода. Не можех да заспя, а и бях установила, че ставането е за предпочитане пред това да се въртиш в леглото и да отбиваш пороя от объркани мисли.

Не ми харесваше, че не мога да спя нощем. Неволно се запитах дали и Уил е буден от другата страна на замъка.

Въображението ми продължаваше да си пробива път в мислите му. Доста мрачно място впрочем.

Ето каква беше истината: не отбелязвах никакъв напредък с него. Времето изтичаше. Не бях успяла да го убедя да идем дори до Париж. А когато ми обясни защо, ми беше трудно да споря. Той имаше основателна причина да отказва почти всяко по-дълго пътуване, което му предлагаш. А без да му обясня защо настоявам да пътешества, нямаш кой знае какви шансове за успех.

Минавах покрай хола, когато чух звук — приглушена кашлица или може би възклицание. Спрях, върнах се обратно и заставах пред вратата. Бутнах я леко. На пода в хола възглавниците от дивана бяха подредени в подобие на легло и на тях лежаха родителите ми — под юргана за гости, а главите им бяха на нивото на газовата камина. Погледите ни се срещнаха в полумрака, докато стисках в ръка чашата с вода.

— Какво... какво правите тук?

Майка ми се повдигна на лакът.

— Шшшт. Не говори толкова високо. Ние... — Тя погледна към баща ми. — Решихме да спим тук.

— Какво?

— Решихме да спим тук. — Майка ми хвърли бърз поглед към баща ми за подкрепа.

— Отстъпихме нашето легло на Трина — обясни татко. Носеше стара синя тениска, скъсана на рамото, косата му бе щръкнала от едната страна. — С Томас не им е много удобно в малката стая. Казахме им, че може да спят в нашата.

— Но вие не може да спите на пода! Не е удобно!

— Добре сме, миличка — успокои ме татко. — Наистина.

И докато стоях и се мъчех да проумея, той добави:

— Само през уикендите. Пък и ти също не бива да спиш в малката стая. Имаш нужда от сън, ти си... — Той преглътна. — Ти си единствената в тази къща, която работи.

Баща ми не смееше да ме погледне.

— Върни се в леглото, Лу. Хайде. Добре сме. — Мама на практика ме пропъди.

Изкачих обратно стълбите. Босите ми крака стъпваха безшумно по килима, смътно долавях приглушен разговор долу.

Поколебах се пред стаята на мама и татко и сега чух онова, което не бях чула преди — тихичкото похъркване на Томас. Прекосих бавно площадката, влязох в моята стая и затворих внимателно вратата. Лежах в прекалено голямото си легло и се взирах през прозореца към светлината на уличните лампи, докато зората — най-сетне и слава богу — ми донесе няколко скъпоценни часа сън.

В календара ми бяха останали седемдесет и девет дни. Отново започнах да се безпокоя.

И не бях единствената.

Госпожа Трейнър бе изчакала Нейтън да се погрижи за обед на Уил и ме помоли да я придружа в голямата къща. Накара ме да седна в дневната и ме попита как вървят нещата според мен.

— Ами вече излизаме много повече — отвърнах аз.

Тя кимна, сякаш в знак на съгласие.

— Говори повече отпреди.

— С теб може би. — От гърлото ѝ излезе някакво кратко подобие на смях. — Спомена ли му за пътуване в чужбина?

— Не още. Ще го направя. Просто... нали знаете какъв е.

— Искам да знаеш, че действително нямам нищо против, ако решите да отидете някъде — увери ме тя. — Знам, че не посрещнахме много ентузиазизирано идеята ти, но оттогава разговаряхме доста и сега и двамата сме съгласни...

Постояхме в мълчание. Тя направи кафе и го поднесе в чаши с чинийка. Отпих глътка. С чинийка, опряна на коленете, винаги се чувствах като шейсетгодишна.

— Уил ми каза, че е бил у вас.

— Да, на рождения ми ден. Родителите ми организираха специална вечеря.

— Как беше той?

— Добре. Наистина. Беше много мил с мама. — Не издържах и се усмихнах, като си спомних. — Тя... тя е малко тъжна, понеже сестра ми и синът ѝ вече не са въщи. Липсват ѝ. Мисля, че той... просто искаше да я разведри.

Госпожа Трейнър изглеждаше изненадана.

— Постъпил е... много мило.

— И мама смята така.

Тя разбърка кафето си.

— Не си спомням кога за последен път Уил е вечерял с нас.

Поразпита ме още малко. Не задаваше директни въпроси, разбира се — не беше такава. Но не можех да ѝ дам отговорите, които искаше. В някои дни мислех, че Уил е по-весел — излизаше с мен, без да протестира, шегуваше се, караше ме да упражнявам ума си, изглеждаше малко по-ангажиран със света извън пристройката, — но дали това значеше нещо? В Уил усещах някаква необятна вътрешна вселена, свят, в който той не ми позволяваше дори да надзърна. През последните две седмици имах неприятното чувство, че тази вселена расте.

— Изглежда малко по-весел — отбеляза тя. Прозвуча така, сякаш опитваше да убеди сама себе си.

— И аз мисля така.

— Почувствах... — Погледът ѝ проблесна за миг. — ... такова удовлетворение, че мога да зърна за миг нещо от предишния Уил.

Наясно съм, че всички тези подобрения се дължат на теб.

— Не всички.

— Не мога да стигна до него. Изобщо не мога да стигна до него.

Тя остави чашката и чинийката в скута си.

— Много е самостоятелен. Откакто стана зрял мъж, не мога да се отърва от чувството, че ме обвинява в нещо. Не мога да разбера в какво. — Тя опита да се засмее, но това изобщо не беше смях, после ме погледна за миг и отмести очи.

Престорих се, че отпивам от кафето си, макар в чашата ми вече да нямаше нищо.

— Добре ли се разбираш с майка си, Луиза?

— Да — кимнах, после додадох: — Сестра ми е тази, която ме побърква.

Госпожа Трейнър се загледа през прозореца към любимата си градина, в която цветята вече цъфтяха в красива мозайка от розово, бледолилаво и синьо.

— Имаме точно два месеца и половина — каза, без да извързва глава.

Оставих чашката си на масата. Направих го внимателно, за да не изтрака.

— Правя каквото мога, госпожо Трейнър.

— Знам, Луиза. — Тя кимна.

Очевидно вече можех да си ходя.

Лио Макинърни почина на 22 май в анонимна стая в швейцарски апартамент, облечен в любимата си футболна фланелка, с родителите си край леглото. По-малкият му брат бе отказал да отиде, но публикува изявление, в което пишеше, че никой не е бил по-обичан или по-подкрепян от брат му. Лио изпил млечнобелия разтвор от смъртоносен барбитурат в 3:47 следобед и родителите му казаха, че след няколко минути потънал в нещо като дълбок сън. Обявен бил за мъртъв малко след четири часа същия следобед. Смъртта му била потвърдена от свидетел, който присъствал на всичко, и документирана с видеокамера, за да се изключат всякакви съмнения за престъпление.

„Изглеждаше в покой — цитирах майка му. — Това е единственото, което ми помага да го понеса.“

Тя и бащата на Лио бяха разпитани три пъти от полицията и имаше вероятност да ги съдят. В къщата им пристигаха писма, пълни с негодувание. Майка му изглеждаше поне дваайсет години по-стара. И все пак в изражението ѝ имаше още нещо; нещо, което — наред с мъката и гнева, с безкрайното изтощение говореше за дълбоко облекчение.

„Най-после приличаше на истинския Лио.“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хайде, Кларк, кажи ми. Какви вълнуващи неща си планирала за тази вечер?

Бяхме в градината. Нейтън беше зает с физиотерапевтичните процедури на Уил — повдигаше внимателно коленете му към гърдите, после ги спускаше. Уил лежеше на едно одеяло с лице към слънцето и разперени ръце, сякаш правеше слънчеви бани. Седях на тревата до тях и хапвах от моите сандвичи. Вече рядко излизах на обед.

— Защо ти е да знаеш?

— От любопитство. Интересува ме как си прекарваш времето, когато не си тук.

— Ами... първо ще участвам набързо в състезание по бойни изкуства за напреднали, след това един хеликоптер ще ме откара до Монте Карло на вечеря. После, на път към къщи, може да изпия един коктейл в Кан. Ако погледнеш нагоре в... да речем, два часа през нощта, ще ти помахам на връщане — шегувах се аз. Разтворих сандвича си и проверих какво има вътре. — Най-вероятно ще довърша книгата си.

Уил хвърли поглед към Нейтън.

— Десетачка — каза той и се ухили.

Нейтън бръкна в джоба си.

— Всеки път — промърмори.

Изгледах ги въпросително.

— Всеки път какво? — попитах, докато Нейтън слагаше парите в ръката на Уил.

— Каза, че ще четеш книга. А аз — че ще гледаш телевизия. Винаги печели.

Сандвичът замръзна пред устните ми.

— Винаги? Обзалагали сте се колко скучно живея?

— Не бих използвал тази дума — възрази Уил. Леко виновният израз в очите му обаче говореше друго.

Седнах изправено.

— Така значи. Двамата залагате истински пари, че в петък вечер си седя вкъщи и само чета или гледам телевизия?

— Не — поправи ме Уил. — Залагам също, че ще се видиш с Бегача на пистата.

Нейтън пусна крака на Уил. Повдигна ръката му и започна да я масажира от китката нагоре.

— Ами ако ви кажа, че съм правила нещо съвсем различно?

— Никога не го правиш — отбеляза Нейтън.

— Всъщност аз ще я взема. — Издърпах десетачката от ръката на Уил. — Защото тази вечер грешите.

— Нали каза, че ще си четеш книгата! — протестира той.

— Сега обаче имам това — казах и размахвах банкнотата от десет лири. — Ще отида на кино. Точка по въпроса. Законът за непредвидимите последствия, или както там се нарича.

Изправих се, прибрах парите и пяхнах остатъка от обета си в кафявата хартиена кесия. Усмивах се, докато се отдалечавах от тях, но по причина, която не успях веднага да си изясня, очите ми се бяха насълзили.

Същата сутрин, преди да отида в Гранта Хаус, бях прекарала един час в работа по календара. В някои дни просто седях и го гледах от леглото, с маркер в ръка, чудейки се къде бих могла да заведа Уил. Още не бях сигурна, че ще успея да го заведа някъде по-далеч, а и мисълта за преспиване на друго място ме плашеше, независимо от помощта на Нейтън.

Прелистих местния вестник, хвърлих поглед на футболните мачове и градските празненства, но след провала с конните надбягвания се боях, че количката на Уил може да заседне в тревата. Опасявах се, че тълпите ще го накарат да се чувства изложен на показ. Трябваше да изключи всички свързани с коне възможности, което в район като нашия означаваше изненадващо количество дейности на открито. Знаех, че той няма да пожелае да гледа как Патрик бяга, а крикетът и ръгбито не го вълнуваха. В някои дни аз самата се чувствах саката заради неспособността си да измислям нови идеи.

Може би Уил и Нейтън бяха прави. Може би бях скучна. Може би бях последният човек на света, способен да открива неща, които да възродят желанието за живот на Уил.

Книга или телевизия.

Казано така, това само засили неувереността в способностите ми.

След като Нейтън си тръгна, Уил ме откри в кухнята. Седях на масата, белех картофи за вечерята му и не вдигнах очи, когато спря с количката на вратата. Гледа ме толкова дълго, че усетих как ушите ми порозовяват.

— Знаеш ли — проговорих накрая, — бих могла да се държа ужасно. Бих могла да кажа, че и ти не вършиш нищо.

— Едва ли Нейтън би заложил голяма сума на вероятността да ходя на танци — оправда се Уил.

— Знам, че се шегувате — продължих, докато изхвърлях голяма обелка от картоф. — Но ме накарахте да се почувствам като истински боклук. Окей, решили сте да залагате на скучния ми живот, но защо трябваше да ми го казвате? Не можеше ли шегата да си остане между вас двамата?

Известно време Уил не отвърна нищо. Когато най-сетне вдигнах очи, той ме наблюдаваше.

— Съжалявам — каза.

— Нямах вид на човек, който съжалява.

— Е... добре... може би исках да го чуеш. Исках да се замислиш какво правиш.

— Какво, как си похабявам живота ли?...

— Всъщност — да.

— За бога, Уил! Защо не спреш да ми казваш какво да правя? Ами ако обичам да гледам телевизия? Ако не искам да правя друго, освен да чета книги? — Гласът ми беше станал остър. — Ако съм уморена, когато се прибера вкъщи? Ако не изпитвам нужда да запълвам дните си с трескава дейност?

— Но един ден ще съжаляваш — каза той тихо. — Знаеш ли какво бих направил, ако бях на твое място?

Оставих белачката.

— Подозирам, че ще ми кажеш.

— Да. И изобщо не се притеснявам, че ще го направя. Ще се запиша във вечерно училище. Ще уча за шивачка или модна дизайнерка, или каквото там наистина обичаш да правиш. — Той

посочи минироклята ми в стил Пучи, вдъхновена от шейсетте години и ушита от старите пердета на дядо.

Първия път, когато татко я видя, ахна и извика: „Хей, Лу, я се вземи в ръце!“ — и цели пет минути не спря да се киска.

— Ще си намеря някакво занимание, което не струва скъпо: фитнес, плуване, благотворителна работа, каквото и да е. Ще разширявам музикалните си познания, ще ходя на дълги разходки с нечие чуждо куче, ще...

— Добре, добре, разбрах — прекъснах го раздражено. — Но аз не съм ти, Уил.

— И слава богу!

Останахме така известно време. Уил влезе в кухнята и повдигна количката си, за да можем да се гледаме над масата.

— Добре — казах. — А ти какво правеше след работа? Нещо ценно?

— Е, не ми оставаше много време след работа, но се опитвах да правя по нещо всеки ден. Ходех в зала със стена за скално катерене, тренирах скуош, ходех на концерти и пробвах нови ресторанти...

— Лесно е да правиш тези неща, когато имаш пари — промърморих.

— И ходех да тичам. Да, наистина — увери ме той, когато вдигнах вежди. — Учех нови езици за местата, които възнамерявах да посетя някой ден. И се виждах с приятелите си... или с хора, които смятах за приятели... — Поколеба се за миг. — И планирах пътешествия. Търсех места, където не съм бил никога, неща, които ще ме предизвикат максимално. Веднъж преплувах Ламанша. Занимавах се с парапланеризъм. Изкачвах планини и се спусках по ски писти. Да — каза, когато понечих да го прекъсна, — знам, че за много от тези неща са нужни средства, но за други — не. Освен това, как мислиш, че съм изкарвал пари?

— Въртял си далавери в Ситито?

— Разбрах какво може да ме направи щастлив, разбрах с какво искам да се занимавам и учих за работа, която съчетава и двете.

— От твоята уста звучи лесно.

— Лесно е — увери ме той. — Проблемът е, че трябва да се трудиш здраво. А хората не обичат да се трудят много-много.

Бях свършила с картофите. Хвърлих обелките в кофата и сложих тигана на печката, да е готов за по-късно. Седнах на масата с лице към Уил и се подпрях на лакти, с полюшващи се във въздуха крака.

— Имал си страхотен живот, нали?

— Да, имах. — Той се приближи още и повдигна количката си, за да е на нивото на очите ми. — Затова ме вбесяваш, Кларк. Защото виждам целия този талант, цялата ти... — Сви рамене. — ...невероятна енергия и ум и...

— Само не казвай „потенциал“...

— ... потенциал. Да. Потенциал. И умът ми не побира как можеш да се задоволяваш с такъв невзрачен живот. Живот, който протича на територия, не по-голяма от десет километра в радиус, живот без каквито и да било изненади и предизвикателства, без смайващи открития, които да те държат будна нощем.

— Разбрах. Това е твоят начин да ми кажеш, че трябва да правя нещо по-значимо от бележенето на картофи за вечерята ти.

— Казвам ти, че светът е необятен. Но ще съм ти много благодарен, ако първо ми изпържиш малко картофи. — Той ми се усмихна и аз не се сдържах и му се усмихнах в отговор.

— Не мислиш ли... — започнах и спрях.

— Продължавай.

— Не мислиш ли, че сега ти е по-трудно... да се приспособиш, искам да кажа. След като си бил толкова активен преди?

— Питаш ме дали съжалявам, че съм бил такъв?

— Просто се чудех дали сега нямаше да ти е по-лесно, ако бе водил скучен живот.

— Никога не съм съжалявал за нещата, които правя. Ако си прикован в това тук — кимна към количката той, — имаш само спомените за местата, където си бил. — Усмихна ми се. Едва-едва, сякаш с усилие. — Тъй че ако ме питаш дали бих предпочел да си спомням как изглежда замъкът от супера или онази прекрасна редичка от магазини до кръговото кръстовище, отговорът ми е „не“. Имах чудесен живот, благодаря.

Спуснах крака и стъпих на пода. Не разбрах точно как, но за пореден път се почувствах притисната в ъгъла. Посегнах към сушилнята за съдове и взех дъската за рязане.

— И, Лу, съжалявам. За залагането.

— Добре де, добре. — Заех се да плакна дъската в мивката. — Но да знаеш, че няма да си получиш обратно десетачката.

Два дни по-късно Уил беше откаран в болницата с инфекция. Предпазна мярка, така го нарекоха, но се виждаше, че изпитва силни болки. Някои квадриплегици нямат никакви усещания, но макар да бе загубил усета си за температурата, под гърдите Уил усещаше и болка, и допир. Отидох да го видя два пъти, занесох му музика и някои неща за хапване и предложих да му правя компания, но се чувствах като натрапница — бързо осъзнах, че всъщност Уил не иска допълнително внимание. Каза ми да си вървя вкъщи и да отделя малко време за себе си.

Допреди година щях да пропиляя тези няколко дни. Щях да се мотая по магазините, може би щях да си уредя среща с Патрик и да обядваме заедно. Вероятно щях да погледам телевизия и да направя опит да си подредя дрехите. Вероятно щях да спя много.

Сега обаче се чувствах странно неспокойна и объркана. Нямах причина да ставам рано, денят ми беше безсмислен.

Отне ми половин сутрин да разбера, че това време може да е полезно. Отидох в библиотеката и се заех да правя проучване. Прегледах всички възможни уебсайтове за квадриплегици и избрах неща, които бихме могли да правим, когато Уил се почувства по-добре. Съставих списъци и към всяка точка добавих оборудването или нещата, на които трябва да обърна внимание.

Открих чатрумове за хора с гръбначни увреждания и установих, че има хиляди мъже и жени като Уил, които живееха невидим за другите живот в Лондон, Сидни, Ванкувър или съвсем наблизо — подпомагани от приятели или от семейството си, а понякога трагично сами.

Не бях единственият домашен асистент на човек с увреждане, който посещаваше тези сайтове. Имаше жени, които питаха как да помогнат на партньорите си да добият самочувствие да излизат сред хора; съпрузи, интересувачи се кое е най-новото медицинско оборудване. Имаше реклами за инвалидни колички, които могат да се движат по пясък или неравен терен, усъвършенствани подедни устройства или надуваеми пособия за къпане.

В дискусиите се използваха съкращения. Открих, че ГМТ означава гръбначномозъчни травми, че гръбначното увреждане, означено с C4/5, е много по-тежко от C11/12 — квадриплегиици, които можеха да използват ръцете или торса си. Имаше истории за любов и раздели, за хора, които полагаха усилия да облекчат живота на своите партньори или на децата си. Имаше дори съпруги, които се чувстваха виновни, че са молили съпрузите си да спрат да ги бият — защото никога повече нямаше да могат да го правят. Имаше съпрузи, които искаха да изоставят обездвижените си жени, но се страхуваха от реакцията на обществото. Имаше преумора и отчаяние, и много черен хумор — шеги за експлодиращи уринаторни торбички, за идиотизма на иначе добронамерени хора или за неблагоприятния след пиянски запой. Падането от количките, изглежда, беше обичайна тема. Обсъждаше се и самоубийството като изход — от тези, които искаха да го направят, и от тези, които ги убеждаваха да си дадат още време, да се научат да гледат на живота позитивно. Прочетох всичко написано и се почувствах така, сякаш бях проникнала тайно в съкровените мисли на Уил.

На обед излязох от библиотеката и се разходих малко из града, да си проясня главата. Реших да се погледея със сандвич със скариди и седнах на крепостната стена, за да гледам лебедите в езерото край замъка. Свалих си якето, понеже ми беше топло, и обърнах леко лице към слънцето. Имаше нещо странно успокоително в това да наблюдаваш как останалият свят е зает със задачите си. След като бях прекарала цяла сутрин в света на хора, приковани в колички, самият факт, че можех да ходя и да обядвам на слънце, ме изпълваше с чувство за свобода.

Когато свърших, се върнах обратно в библиотеката и отново седнах на компютъра. Поех дълбоко дъх и написах съобщение:

„Здравейте. Аз съм приятелка/домашна асистентка на 35-годишен C5/6. Преди е имал много успешен и динамичен живот и трудно се адаптира към сегашния. Всъщност знам, че не иска да живее, и се опитвам да намеря начин да променя решението му. Моля ви, бихте ли ми казали как мога да го направя? Някакви идеи за неща,

който би харесал, или как да го накарам да мисли по друг начин? С благодарност ще приема всякакви съвети.“

Нарекох се Пчеличката. Седях в стола си, известно време си гризах палеца и накрая натиснах „Изпрати“.

Когато седнах пред компютъра на другата сутрин, имах четиринайсет отговора. Влязох в чатрума и примигнах от изненада при вида на дългия списък от имена и отговорите на хора от цял свят, изпратени през деня и нощта.

В първия се казваше:

„Скъпа Пчеличке,
Добре дошла на борда. Сигурен съм, че твоят приятел ще се почувства по-добре, ако знае, че някой е загрижен за него.“

„Не съм много сигурна“, помислих си.

„Повечето от нас в даден момент решават, че им стига толкова. Може би и твоят приятел се чувства така. Не му позволявай да те отблъсне. Зареждай го с положителна енергия. И му обясни, че не той решава кога да дойдем на този свят и да го напуснем, а Господ. Той е решил да промени живота на приятеля ти, а Бог е мъдър и може би това е урок, който Той...“

Минах към следващия имейл.

„Скъпа Пчеличке,
Ще ти го кажа направо: отвратително е да си квадриплегик. А щом приятелят ти е бил и спортна натура,

значи му е още по-трудно. Ето нещата, които помогнаха на мен. Да бъда винаги в нечия компания, дори когато не искам. Добри лекарства и антидепресанти, когато е необходимо. Не пишеш къде живеете, но ако го заведеш да си поговори с други квадриплегици, това също помага. Отначало никак не ми се ходеше на тия събирания (сигурно част от мен не е искала да признае, че съм квадриплегик), но се чувстваш по-добре, като знаеш, че не си единственият.

О, и НЕ го оставяй да гледа филми като «Скафандърът и пеперудата». Ще го разстроят! Осведомявай ме как вървят нещата.

Всичко добро, Ричи“

Потърсих в интернет информация за „Скафандърът и пеперудата“: историята на човек, който се парализира след инсулт, и опитите му да общува с външния свят. Записах си заглавието в бележника, без да съм съвсем сигурна защо — да го избегне Уил или аз да не забравя да го гледам.

Следващите два отговора бяха от адвентист и от мъж, чиито съвети за ободряване на Уил определено не влизаха в работния ми договор. Изчервих се и бързо продължих надолу, да не би някой зад мен да погледне към екрана. А на следващия отговор се поколебах — не бях сигурна дали да го прочета.

„Здравей, Пчеличке,

Защо мислиш, че твоят приятел изобщо трябва да променя решението си? Ако можех да измисля начин да умра с достойнство и ако не знаех, че това ще съкруши семейството ми, отдавна да съм го направил. От осем години съм прикован в тая количка и животът ми е постоянна върволица от унижения и безсилие. Можеш ли изобщо да си представиш какво му е? Знаеш ли какво е да не можеш дори да се изходиш без чужда помощ? Да си наясно, че завинаги ще си прикован към леглото, че ще си неспособен да се храниш и обличаш, както и да общуваш

със света навън без нечия помощ? Никога вече да не правиш секс? Да очакваш от бъдещето единствено рани от залежаване, още по-влошено здраве и дори инхалатори? От писмото ти личи, че си мил човек, и съм сигурен, че имаш добри намерения. Но може следващата седмица друг да се грижи за него. Може да е някой, който го депресира или дори не го харесва особено. Това, както и всичко останало, не зависи от него. Ние, квадриплегиците, знаем, че трудно можем да избираме кой да ни храни, мие и облича, кой да определя лечението ни. Много е трудно да живееш с подобна нагласа.

Затова мисля, че задаваш неправилен въпрос. Кои сте вие, здравите, че да решавате какъв да бъде животът ни? Ако приятелят ти не харесва живота си, не трябва ли въпросът да е: Как да му помогна да сложи край на всичко това?

С най-добри пожелания,
Земното притегляне, Мисури, САЩ“

Не откъсвах поглед от съобщението, пръстите ми бяха застинали върху клавиатурата. След това продължих нататък. Следващите няколко бяха от други квадриплегици, които критикуваха Земното притегляне за мрачните му думи, възразяваха, че са намерили сили да продължат, че си струва да живеят. Имаше и кратък спор, който изобщо не изглеждаше свързан с Уил.

После обсъждането отново се върна към моята молба. Имаше предложения за антидепресанти, масаж, чудодейни възстановявания, истории за това как животът на някои от пишещите е добил нов смисъл. Имаше и няколко практични предложения: дегустация на вино, музика, изкуство, специално приспособени клавиатури.

Ако партньорът — казваше Грейс 31 от Бирмингам — *знае, че е обичан, ще събере сили да продължи. Без любов отдавна да съм се предала.*

Тази фраза продължи да ехти в главата ми дълго след като бях напуснала библиотеката.

Уил излезе от болницата в четвъртък. Взех го в приспособения миниван и го откарах вкъщи. Беше блед и отпаднал и гледаше безжизнено през прозореца по време на цялото пътуване.

— Човек не може да спи на такива места — обясни той, когато го попитах дали е добре. — Вечно някой стене на съседното легло.

Казах му, че през уикенда ще го оставя да се възстанови, но след това съм планирала няколко излизания. Казах му, че съм последвала съвета му и опитвам нови неща и че той трябва да дойде с мен. Сменила бях леко подхода, но знаех, че това е единственият начин да го накарам да ме придружи.

Всъщност бях съставила подробна програма за следващите две седмици. Всяко излизане бе внимателно отбелязано върху моя календар с черно, с червена химикалка записвах необходимите предпазни мерки, а със зелена — принадлежностите, от които щях да се нуждая. Всеки път, когато погледнех календара, изпитвах лека възбуда — не само от мисълта, че съм толкова организирана, но и защото някое от тези излизания можеше да се окаже нещото, което би променило отношението на Уил към света.

Ала както обича да казва татко, мозъкът в нашето семейство е сестра ми.

Посещението на художествената галерия не продължи и двацет минути — като това включваше обикалянето около мястото три пъти, докато намеря подходящо пространство за паркиране. Влязохме и едва бях затворила вратата след Уил, когато той заяви, че всички неща са ужасни. Попитах го защо и той отвърна, че след като не мога да го видя, той надали би могъл да ми го обясни. Киното трябваше да отпадне, след като персоналът ни каза с извинителен тон, че асансьорът им не работел. Други, като проваления опит да идем на плуване, изискваха повече време и организация — предварително позвъняване в спортния център, извънредни часове за Нейтън, — но когато отидохме, всичко, което се случи, бе, че изпихме топлия шоколад от термоса на паркинга пред спортния център, понеже Уил категорично отказа да влезе вътре.

Следващата сряда отидохме на концерта на един певец, когото Уил бе слушал преди на живо в Ню Йорк. Това беше добро излизане. Когато той слушаше музика, изражението на лицето му говореше за

пълна концентрация. През повечето време Уил не бе изцяло с хората около себе си, сякаш част от него се бореше с болката, спомените или черните мисли. Ала с музиката беше различно.

А на другия ден го заведох да дегустира вино — рекламна инициатива, организирана от една винарна в специализиран магазин. Трябваше да обеща на Нейтън, че няма да го напия. Държах всяка чаша, за да може Уил да я помирише — и той познаваше какво е, преди да го е опитал. Напушваше ме смях всеки път, когато го плюеше във високата чаша (наистина изглеждаше смешно), и той ме поглеждаше изпод вежди и казваше, че се държа като дете. Собственикът на магазина, отначало кой знае защо притеснен, че има посетител в инвалидна количка, накрая се впечатли. Следобедът бе преполовил, но той седна и започна да отваря нови бутилки, да обсъжда регионите и сортовете с Уил, а аз се разхождах нагоре-надолу, разглеждах табелите и честно казано, накрая взех да се отегчавам.

— Хайде, Кларк. Образовай се малко — подкани ме Уил и кимна да седна до него.

— Не мога. Мама ме е учила, че е невъзпитано да плюя.

Двамата мъже се спогледаха, сякаш не бях в ред. Той обаче не плюеше всеки път. Наблюдавах го. И беше подозрително разговорлив през останалата част от следобеда — бързо прихваше и дори бе по-склонен към битки от обичайното.

А след това, на път към къщи, влязохме в град, откъдето не минавахме обикновено, и попаднахме в задръстване. Докато седяхме и чакахме трафикът да се отприщи, погледнах през прозореца и видях ателие за татуировки и пиърсинг.

— Винаги съм искала да си направя татуировка — признах.

Трябваше да съобразя, че не бива да изтърсвам разни необмислени неща в присъствието на Уил. Той не обичаше говоренето на вятъра. Веднага поиска да знае защо още нямам.

— О... не знам. Сигурно защото мисля какво ще кажат всички.

— Защо? Какво ще кажат?

— Татко ги мрази.

— Я пак — на колко години си?

— И Патрик ги мрази.

— Понеже той никога не е правил нещо, което ти не харесваш?

— Може да ме хване шубето. Може да съжаля, след като ми я направят.

— Нали ги отстраняват с лазер?

Погледнах го в огледалото за обратно виждане. Очите му се смееха.

— Хайде, направи го — настоя. — Какво искаш да бъде?

Осъзнах, че се усмихвам.

— Не знам. Не змия. Или нечие име.

— И едва ли ще е сърце със знаменце, на което пише „майка“.

— Обещавах ли, че няма да се смееш?

— Знаеш, че не съм такъв. Само да не е някоя поговорка на санскрит. Това, което не ме убива, ме прави по-силен.

— Не. Ще поискам да ми татуират пчела. Малка пчеличка в жълто и черно. Обожавам ги.

Той кимна, сякаш това бе съвсем разумно желание.

— А къде я искаш? Или не бива да питам?

Свих рамене.

— Не знам. На рамото? На бедрото?

— Отбий — нареди ми той.

— Защо, да не ти е зле?

— Просто отбий. Ей там има място. От лявата ти страна.

Спрях колата до бордюра, извърнах се и го погледнах.

— Да вървим — подкани ме Уил. — Днес нямаме какво друго да правим.

— Къде да вървим?

— В студиото за татуировки.

Засмях се неуверено.

— Да бе, как не.

— Защо не?

— Ти сигурно си гълтал, вместо да плюеш.

— Не ми отговори на въпроса.

Извърнах се в седалката си. Той беше сериозен.

— Не мога просто да ида и да си направя татуировка. Така изведнъж.

— Защо не?

— Защото...

— Защото приятелят ти е против. Защото все още трябва да си добро момиче, нищо че си на двайсет и седем. Защото те е страх от манипулацията. Хайде, Кларк. Достави си това удоволствие. Какво те спира?

Вторачих се във витрината на студиото за татуировки. Върху леко зацапания прозорец имаше голямо неоново сърце и няколко рамкирани фотографии на Анджелина Джоли и Мики Рурк.

Гласът на Уил прекъсна размишленията ми:

— Добре. Ако ти си направиш, и аз ще си направя.

Извърнах се към него.

— Ще се татуираш?

— Ако това ще те убеди да излезеш от черупката си поне веднъж.

Изключих двигателя. Седяхме и слушахме последните му въздишки, глухото ръмжене на колите, наредени на опашка край нас.

— Трудно се маха.

— И какво от това?

— На Патрик никак няма да му хареса.

— Стига си го повтаряла.

— И може да пипнем хепатит от мръсни игли. И ще умрем от бавна, ужасна, мъчителна смърт. — Обърнах се към Уил. — Сигурно няма да може да ги направят сега. Веднага, искам да кажа.

— Сигурно. Но защо просто не влезем да проверим?

Два часа по-късно излязохме от студиото за татуировки — аз, олекнала с осемдесет лири и с превръзка на хълбока, където мастилото още съхнеше. Относително малките размери на рисунката — както ми обясни татуировчикът — позволявали да бъде направена и оцветена само с едно посещение, тъй че ето ме сега. Довършена. Татуирана. Или както без съмнение би казал Патрик, белязана за цял живот. Под бялата превръзка имаше тлъста малка пчела. Бях я избрала от ламинираната папка с рисунки, която татуировчикът ми подаде, когато влязохме в ателието. Почти бях изпаднала в истерия от възбуда. Постоянно надничах под превръзката и накрая Уил ми каза да престана, за да не объркам нещо.

Странно, но Уил се чувстваше много добре в ателието. Изобщо не се бяха впечатлили от появата му. Обясниха ни, че са имали няколко клиенти квадриплегици, оттук и лекотата, с която се отнесоха към него. Изненадаха се, когато Уил им каза, че усеща иглата. Шест седмици по-рано бяха довършили татуировката на параплегик, който поискарал *trompe l'oeil*^[1] по цялата дължина на крака си.

Татуировчикът с обичата на ухото бе отвел Уил в съседната стая и с помощта на моя татуировчик го беше настанил на специална маса, тъй че всичко, което виждах през отворената врата, бяха краката му от коленете надолу. Чувах как двамата мъже си приказват тихичко и се смеят през бръмченето на иглата, и усещах острата миризма на антисептик в ноздрите си.

Когато почувствах първото убождане на иглата, прехапах устни — за нищо на света не исках Уил да ме чуе как охкам. Мислех си какво прави той в съседната стая, опитвах се да подслушвам разговора и се чудех каква татуировка е поискарал. Когато най-сетне излезе — моята пчеличка вече бе готова, — отказа да ми покаже какво е. Подозирах, че сигурно е нещо, свързано с Алиша.

— Ти ми влияеш зле, Уил Трейнър — заявих, докато отварях вратата на колата и спусках рампата. Не можех да спра да се усмихвам.

— Покажи ми я.

Огледах улицата и отлепих малко от превръзката на хълбока си.

— Страхотна пчеличка, харесва ми. Наистина.

— Сега до края на живота си трябва да нося панталони с висока талия, когато съм с нашите. — Помогнах му да качи количката върху рампата и я издигнах. — Ако майка ти случайно разбере, че и ти имаш татуировка...

— Ще ѝ кажа, че ти си ме подмамила.

— Хайде, Уил Трейнър, покажи ми я!

Той ме изглежда, без да мига, леко усмихнат.

— Ще трябва да ѝ сложиш нова превръзка, като се приберем.

— Няма да ми е за първи път. Хайде, покажи ми я, иначе няма да потегля.

— Повдигни ризата ми. Отдясно. Твое дясно.

Наведох се през предните седалки, дръпнах нагоре ризата му и отлепих парчето марля. Върху бледата му кожа се открояваше черно-

бял правоъгълник, толкова малък, че трябваше да погледна два пъти, за да видя какво пише.

„Най-добър до: 19 март 2007 г.“

Отначало не разбрах. Позасмях се, но после очите ми се напълниха със сълзи.

— Да не би да е...

— Датата на злополуката. Да. — Той вдигна очи към небето. — О, за бога, Кларк, недей да цивриш. Искях да е смешно.

— Смешно е. По малко шантав начин.

— На Нейтън ще му хареса. Хайде, не ме гледай така, сякаш съм съсипал перфектното си тяло.

Смъкнах надолу ризата на Уил, извърнах се и запалих двигателя. Не знаех какво да кажа. Не знаех какво означава това. Дали той започваше да се примирява с положението си? Или тъкмо обратното — показваше презрение към обездвиженото си тяло?

— Хей, Кларк, направи ми услуга — обади се той. Тъкмо се канех да потегля. — Бръкни в раницата ми. Джоба с ципа.

Погледнах в огледалото за обратно виждане и отново включих ръчната. Наведох се през предните седалки, пъхнах ръка в раницата и зарових пръсти в джоба, където ми беше казал.

— Обезболяващите ли искаш? — Бях на сантиметри от лицето му. Сега кожата му имаше повече цвят, отколкото когато и да било след прибирането му от болницата. — Имам и в моята...

— Не. Продължавай да търсиш.

Извадих къс хартия и се облегнах на седалката. Беше сгъната банкнота от десет лири.

— Най-послед. Десетачката за спешни случаи.

— Е, и?

— Твоя е.

— За какво?

— Заради татуировката. — Той ми се усмихна широко. — Докато не седна на оня стол, изобщо не вярвах, че ще я направя.

[1] Букв. зрителна измама (фр.); арт техника, създаваща илюзия за триизмерно изображение. — Б.р. [↑](#)

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше изход от положението. Подготовката за сън беше същинска мъка. Всеки уикенд, когато Трина се прибираще вкъщи, семейство Кларк се впускаше в дълга, досадна смяна на леглата. След вечеря в петък мама и татко предлагаха спалнята си и Трина я приемаше, понеже твърдяха, че не, изобщо нямало да им е неудобно, а и колко по-добре щяло да е за Томас, ако спи в позната стая. И продължаваха с уверенията, че така всички щели да се наспят.

Но мама държеше двамата с татко да спят със собствения си юрган, със собствените си възглавници и дори с долен чаршаф, защото мама не можеше да спи, ако леглото ѝ не е точно както е свикнала. Затова след вечеря двете с Трина сваляха всичко от леглото на мама и татко и слагаха нови чаршафи и предпазна постелка, в случай че Томас направи бея. Междувременно спалното бельо на мама и татко се сгъваше и оставяше в ъгъла на дневната, а Томас обикновено скачаше в него и опъваше чаршафа върху столовете, за да си прави палатка.

Дядо предложи своята стая, но никой не я взе. Миришеше на пожълтели копия от „Конни надбягвания“ и „Олд Холбърн“^[1] и щеше да е нужен цял уикенд да се почисти. Аз, от своя страна, се чувствах леко гузна — все пак всичко беше по моя вина, — но в същото време знаех, че няма да предложи да се върна в „кутийката“. Беше се превърнало в нещо като зъл дух — този задушен килер без прозорци. При мисълта да спя там отново усещах болка в гърдите. Бях на двайсет и седем. И печелех най-много от всички. Не можех да спя в дрешник.

Един уикенд предложих да спя у Патрик и всички изглеждаха облекчени, макар че се опитаха да го скрият. Но докато ме нямаше, Томас бе оставил отпечатьци от лепкавите си пръсти върху новите ми щори и беше рисувал върху юрганската ми торба с неизтриваема химикалка, затова мама и татко решиха, че е най-добре те да спят в моята стая, а Трина и Томас да се върнат в тяхната, където драсканиците с маркер явно нямаше да правят впечатление.

Накрая, вземайки предвид цялото това сменяне на спално бельо и прането след това, мама трябваше да признае, че моето местене при Патрик в петък и събота не помага особено.

А и при него не се чувствах удобно. Той съвсем се беше вманиачил. Ядеше, пиеше, живееше и дишаше единствено с мисълта за „Екстрийм Вайкинг“. Апартаментът му, с малко мебели и изрядно поддържан преди, сега бе осеян с програми за тренировки и диетични списъци. Беше си купил ново олекотено колело, което обитаваше коридора, и не биваше да го пипам, да не би да навредя на идеално регулираните му състезателни възможности.

Освен това Патрик рядко си беше у дома, дори в петък или събота вечер. С неговите тренировки и моя работен график сякаш вече бяхме свикнали да прекарваме по-малко време заедно. Можех да отида с него на пистата и да наблюдавам как прави безкрайните си обиколки, докато измине необходимия брой километри, или да стоя в апартамента и да гледам телевизия сама, сгушена в единия ъгъл на огромния му кожен диван. В хладилника нямаше храна, освен нарязани на тънко пуешки гърди и енергийни напитки, гъсти като жабешки хайвер. Веднъж с Трина ги бяхме опитали и ги изплюхме, давейки се театрално като деца.

Истината беше, че не харесвах апартамента на Патрик. Купил го бе преди година, когато най-сетне се убеди, че майка му ще е добре и сама. Бизнесът му вървеше и ми беше казал, че е добре единият от нас да има жилище. Може би това бе намек, че е време да заживеем заедно, но разговор така и не се състоя. И двамата не бяхме от хората, които ще повдигнат тема, караща ги да се чувстват неловко. В резултат в апартамента нямаше нищо мое — въпреки годините, прекарани заедно. Така и не бях събрала сили да му го кажа, но предпочитях да живея в моята къща, независимо от шума и теснотията, отколкото в това бездушно, безлично ергенско жилище със строго определени места за паркиране и красив изглед към замъка.

Освен това ми беше самотно.

— Трябва да спазвам графика, рожбо — оправдаваше се той, когато се оплаквах. — Не направя ли трийсет и пет километра на тоя етап от играта, никога няма да спазя графика. — После ме осведомяваше колко са заякнали прасците му или ме молеше да му подам загряващия спрей.

Когато не тренираше, беше на безкрайни срещи с останалите членове от отбора, където се сравняваше спортната екипировка и се правеха последни приготовления за пътуването. Да седя с тях бе като да съм сред група корейци. Нямах представа за какво говорят, нито желаех да разбера.

А след седем седмици от мен се очакваше да ида с тях в Норвегия. Още не бях измислила как да кажа на Патрик, че не съм помолила семейство Трейнър за отпуск. Как можех да го поискам? Когато дойдох време за „Екстрийм Вайкинг“, щеше да е останала помалко от седмица от времето в договора. Предполагам, че бе детинско да отказвам да се занимавам с това, но истината е, че виждах само Уил и тиктакация часовник. Почти нищо друго не ме вълнуваше.

Най-голямата ирония бе, че дори не можех да спя добре в апартамента на Патрик. Не знам на какво се дължеше, но когато отивах на работа, имах чувството, че говоря през стъклен буркан и изглеждам така, сякаш някой ми е насинил очите. Започнах да слагам пудра върху сенките — в толкова плътен слой, сякаш боядисвах стена.

— Какво има, Кларк? — попита Уил.

Отворих очи. Той беше точно до мен, наклонил глава на една страна, и ме наблюдаваше. Изпитах чувството, че е седял така доста време. Ръката ми автоматично опипа устата, да не би да ми е потекла слюнка.

Филмът, който се предполагаше, че гледам, бе само низ от бавно сменящи се кадри.

— Нищо. Съжалявам. Просто тук е топло. — Изправих гръб.

— За втори път заспиваш през последните три дни. — Той изучаваше лицето ми. — И изглеждаш ужасно.

Тогава му казах. Казах му за сестра си и смяната на леглата и как не исках да се оплаквам, защото всеки път, щом погледнех татко, виждах как едва крие отчаянието си, че дори не може да осигури на семейството си къща, в която да спим всички.

— Още ли не е намерил нищо?

— Не. Сигурно е заради възрастта. Но да не говорим за това. Тази тема е... — Свих рамене. — Тази тема е неудобна за всички.

Изчакахме да свърши филмът и аз отидох до дивидито, извадих диска и го пяхнах обратно в опаковката. Чувствах се малко неловко, че

съм споделила проблемите си с Уил. Изглеждаха смущаващо незначителни в сравнение с неговите.

— Ще свикна — уверих го. — Всичко ще е наред. Наистина.

Уил изглеждаше замислен през останалата част от следобед. Измих чиниите, върнах се в дневната и нагласих компютъра му. Когато му донесох питие, той изви количката си към мен.

— Много е просто — каза той, сякаш не бяхме прекъсвали разговора. — Можеш да спиш тук през уикендите. Има една свободна стая — тъкмо ще влезе в употреба.

Заковах се с високата чаша в ръка.

— Не мога да го направя.

— Защо не? Няма да ти плащам за допълнителните часове тук.

Оставих чашата на поставката.

— Но какво ще си помисли майка ти?

— Нямам представа.

Сигурно съм изглеждала обезпокоена, защото добави:

— Няма проблем. Безопасен съм.

— Какво?

— Ако те е страх, че имам някакъв таен план да те прелъстя, просто можеш да дръпнеш щепсела.

— Много смешно.

— Сериозно. Помисли си. Все пак е някакъв изход от положението. А и нещата може да се променят по-бързо, отколкото предполагаш. Сестра ти може да реши, че повече не иска да се прибира всеки уикенд у дома. Или да срещне някого. Сума неща може да се променят.

„И ти може да не си тук след два месеца“, казах му мълчаливо и веднага се намразих, задето си го бях помислила.

— Кларк — продължи той, докато се канеше да излезе от стаята, — Бегача не ти ли предложи да се преместиш при него?

— О, предложи ми — отвърнах.

Той ме погледна, сякаш искаше да продължи разговора.

После, изглежда, промени решението си.

— Помисли си. — Сви рамене. — Предложението остава в сила.

Ето нещата, които Уил харесва:

1. Да гледа филми, особено чуждестранни, със субтитри. От време на време може да се съгласи да изгледа някой екшън или дори семейна драма, но тегли чертата пред романтичните комедии. Ако дръзнях да наема някоя, прекарваше всичките 120 минути в издаване на презрителни възклицания и разясняване на клишетата в сюжета; накрая вече никак не ми беше забавно.

2. Да слуша класическа музика. Знаеше страшно много за нея. Харесваше и някои модерни неща, но казваше, че в повечето случаи джазът е претенциозен. Когато видя съдържанието на моя МРЗ плейър един следобед, се разсмя толкова силно, че едва не размести тръбиците си.

3. Да седи в градината, след като времето се затопли. Понякога стоях на прозореца и го наблюдавах как е наклонил глава назад и се наслаждава на мекото слънце, греещо върху лицето му. Когато отбелязах способността му да седи неподвижно и да се наслаждава на момента — нещо, което изобщо не ми се удаваше, — той изтъкна, че нямам голям избор, при положение че не можел да движи ръцете и краката си.

4. Да ме кара да чета книги и списания, а после да разговаряме за тях. *Знанието е сила*, Кларк, обичаше да казва. Отначало го мразех заради това; чувствах се така, сякаш съм в училище и правя тест, който ще покаже до каква степен съм усвоила материала. Но след известно време осъзнах, че за Уил няма грешни отговори. Харесваше му да споря с него. Питаше ме какво мисля за нещата във вестниците, не се съгласяваше с мен за героите в книгите. Изглежда, имаше мнение почти по всички въпроси: за работата на правителството, дали една компания трябва да погълне друга, кой „плаче за затвора“. Ако сметнеше, че не съм се постарала достатъчно, че повтарям идеите на родителите си или тези на Патрик, промърморваше равно: „Не. Това не е достатъчно“. Изглеждаше много разочарован, когато признавах, че не знам нищо по даден въпрос; бях започнала да предугаждам какво ще ме пита и сега четях вестници в автобуса на път за работа, за да съм подготвена. „Правилно, Кларк“ — хвалеше ме той и се улавях как засиявам. А после се упреквах, че отново съм му позволила да се държи покровителствено с мен.

5. Да го бръсна. Сега на всеки два дни насапунисвах лицето му и го правех красив. Ако денят му не беше от лошите, обичаше да се

отпуска назад в количката и да притваря очи, и върху лицето му се изписваше нещо близко до удоволствие. Може би си въобразявах. Може би виждах каквото исках да видя. Но той не проронваше дума, докато внимателно прокаравх острието по кожата му, а когато отвореше очи, изражението му бе омекнало — като на човек, който се е събудил от особено приятен сън. Сега лицето му беше добило лек загар от времето, прекарвано навън; има кожа, която лесно потъмнява. Държа самобръсначката високо в шкафа в банята, пхната зад голяма бутилка балсам за коса.

6. Да се прави на мъжкар. Особено в присъствието на Нейтън. От време на време, преди обичайните грижи вечер, седат в другия край на градината и Нейтън отваря по кутия бира. Понякога ги чувам да говорят за ръгби или да се шегуват за някоя жена, която са видели по телевизията, и ми се струва, че това е някакъв друг Уил. Но го разбирам: има нужда от някого, с когото да е мъж и да върши мъжки неща. Това е частица „нормалност“ в странния му, осакатен живот.

7. Да коментира гардероба ми. По-точно да вдига учудено вежди, освен когато съм с чорапогащника в жълто и черно. И в двата случая, когато го бях сложила, не каза нищо, само кимна, сякаш тъкмо това е трябвало да направя.

— Онзи ден си видяла баща ми в града.

— О, да. — Простирах прането. Въжето бе опънато дискретно в така наречената „градина за домакински нужди“.

Госпожа Трейнър не позволяваше нещо толкова прозаично като прането да загрозява гледката на декоративната ѝ градина. А собствената ми майка гордо излагаше на показ белите си чаршафи. Беше като предизвикателство към съседките ѝ: *Стигнете ме, ако можете!*

— Попита ме дали си казала нещо за това.

— О! — Постарах се лицето ми да не изразява нищо. Но понеже той чакаше отговор, продължих: — Явно не съм.

— Имаше ли някой с него?

Прибрах последната щипка в платнената торба, после пуснах торбата в празния кош за пране. Обърнах се към него.

— Да.

— Жена.

— Да.

— Червенокоса?

— Да.

Уил замълча.

— Съжалявам, ако мислиш, че е трябвало да ти кажа — промълвих аз. — Просто... реших, че не е моя работа.

— А и не е лесно да се води подобен разговор.

— Да.

— Е, ако това ще те успокои, Кларк, не му е за първи път — промърмори той и подкара количката към къщата.

Диърдри Белоус произнесе името ми два пъти, преди да вдигна очи. Драсках нещо в бележника си — имена и въпросителни, плюсове и минуси, и почти бях забравила, че се намирам в автобуса. Опитвах се да измисля начин да заведа Уил на театър. Имаше само един на два часа път и давах „Оклахома!“. Трудно ми бе да си представя как Уил кима в такт с „О, каква прекрасна утрин“, но всички сериозни театри бяха в Лондон. А Лондон продължаваше да ми се струва невъзможно начинание.

Вече можех да извеждам Уил от къщата, но бяхме изчерпали почти всичко, което се предлагаше в радиус от един час, а нямаше представа как да го заведа по-далеч.

— Къде си се отнесла, Луиза?

— О, здравей, Диърдри. — Преместих се по-навътре на седалката, за да ѝ направя място.

Диърдри беше приятелка на мама още от детските години. Притежаваше магазин за дамаски и пердета и се бе развеждала три пъти. Имаше толкова гъста коса, че приличаше на перука, и пълно лице, по което бе изписана тъга, сякаш все още мечтаеше да се появи нейният рицар на бял кон.

— Обикновено не пътувам с автобуса, но колата ми е в сервиз. Как си? Майка ти ми разказа за твоята работа. Звучи много интересно.

Ето това е да си израснал в малък град. Всяка част от живота ти е на показ. Няма никакви тайни — нито че ме бяха хванали да пуша в паркинга на извънградския супермаркет на четиринайсет, нито

обстоятелството, че баща ми е сменил плочките в тоалетната на първия етаж. Жените като Диърдри се хранеха с клюки от ежедневието.

— Хубава е, да.

— И добре платена.

— Да.

— Така се зарадвах за теб след оная история с „Кифличката“. Срамота е, че затвориха кафенето. И без магазини останахме. Помня, когато имаше бакалия, фурна и касапин на главната. Само свецоливница си нямахме!

— Аха. — Видях я, че гледа списъка ми, и затворих бележника си. — Е, поне има откъде да си купуваме пердета. Как върви магазинът?

— О, добре... да... Какво е това, Луиза? Нещо свързано с работата?

— Просто преглеждам нещата, които Уил би искал да направи.

— Говориш за твоя инвалид?

— Да. Моят шеф.

— Твоят шеф. Добре го каза. — Тя ме смушка. — И как я кара твоята сестра умница в университета?

— Добре е. И Томас също.

— Един ден ще управлява страната, тъй да знаеш. Честно да ти кажа, Луиза, винаги съм се чудела защо ти не си тръгна първа. Мислехме те за много умно хлапе. И сега го мислим де.

Усмихнах се любезно. Не знаех какво друго да направя.

— Е, все някой трябва да остане, нали? За майка ти е добре, че една от вас живее с нея.

Понечих да възразя и изведнъж осъзнах — нищо, направено от мен през последните седем години, не подсказваше, че имам амбиция или желание да стигна по-далеч от нашата улица. Седях и слушах как умореният стар двигател на автобуса ръмжи и се тресе под нас, и изведнъж изпитах чувството, че времето тече, че губя цели късове от него в малките си пътувания напред-назад в едно и също ограничено пространство. Обикалях ли, обикалях замъка. Гледах как Патрик обикаля ли, обикаля пистата. Все същите дребни грижи. Все същата, до болка позната рутина.

— Е, моята спирка дойде. — Диърдри се надигна тежко от седалката и метна кожената си дамска чанта през рамо. — Много

поздрави на майка ти. Кажи ѝ, че утре ще намина.

Вдигнах поглед и примигнах.

— Направих си татуировка — изтърсих ни в клин, ни в ръкав. —
Пчеличка.

Тя се поколеба, стиснала ръба на облегалката.

— На хълбока ми е. Истинска татуировка. Трайна — додадох аз.

Диърдри хвърли поглед към вратата на автобуса. Изглеждаше малко озадачена, а после ми отправи усмивка, която трябваше да мине за насърчителна.

— Е, това е много хубаво, Луиза. Не забравяй да кажеш на майка си, че утре ще се отбия.

Всеки ден, докато той гледаше телевизия или се занимаваше с нещо друго, аз сядах пред компютъра му и се трудех, за да намеря вълшебното събитие, което **ЩЕ НАПРАВИ УИЛ ЩАСТЛИВ**. Но времето минаваше и установих, че списъкът ми с неща, които не можем да правим, или места, на които не можем да отидем, значително надвишава този с местата, достъпни за посещение. Затова се върнах в чатрумовете и помолих за съвет.

Виж ти! — възкликна Ричи. — *Добре дошла в нашия свят, Пчеличке!*

От последвалите разговори научих, че пиенето на алкохол в инвалидна количка крие своите рискове, които включват инциденти с катетъра, падане от бордюра или пияните ти приятели да те оставят на погрешен адрес. Научих, че навсякъде отношението към квадриплегиците е горе-долу едно и също, но Париж се откроява като най-негостоприемното място за хора в инвалидни колички. Това беше разочаровашо, тъй като някаква оптимистична частица от мен все още се надяваше, че бихме могли да отидем там.

Заех се да съставям нов списък — нещата, които един квадриплегик не може да прави.

1. Да се вози в метрото (повечето станции нямат асансьори), което до голяма степен изключва дейности в половината Лондон. Ако не реши да плати за такси, разбира се.

2. Да ходи на плуване без чужда помощ или ако водата не е достатъчно топла (в по-хладка вода след минути се появява

треперене). Дори съблекалните за инвалиди са безполезни, ако в басейна липсва подемна платформа. Не че Уил би позволил да го качат на такава платформа.

3. Да ходи на кино, ако няма специално обособено място отпред или при силни спазми. Прекарала бях поне двацет минути от „Прозорец към двора“^[2] на четири крака, за да събирам пуканките, които излетяха във въздуха след неочакван спазъм на коляното на Уил.

4. Да ходи на плажа, ако количката не е снабдена със специални колела. Количката на Уил нямаше такива.

5. Да лети в самолет, ако „квотата“ за хора с увреждания вече е запълнена.

6. Да пазарува в магазини, в които няма рампа. Тези около замъка се възползваха от обстоятелството, че са в списъка на историческите сгради, и твърдяха, че не могат да ги монтират. Някои дори казваха истината.

7. Да ходи на места, където е прекалено топло или прекалено студено (проблеми с температурата).

8. Да отиде някъде спонтанно (трябваше да се опаковат чанти, маршрутите да се проверяват по два пъти за необходимите приспособления).

9. Да отиде в ресторант — смущава се, че ще го хранят, или — в зависимост от положението с катетъра — ако тоалетната на ресторанта е на долния етаж.

10. Да прави дълги пътувания с влак (изтощително и много трудно е да се качи тежка моторизирана количка без допълнителна помощ).

11. Да се подстригва, след като е валяло (всички косми полепваха по колелата на количката на Уил. Кой знае защо, но от това и на двама ни се повдигаше).

12. Да ходи на гости на приятели, ако нямат рампа за инвалидни колички. Повечето къщи бяха със стълби. Повечето хора нямаха рампи. Нашата бе изключение. А и Уил беше заявил, че не иска да вижда никого.

13. Да слиза от хълма на замъка в пороен дъжд (спирачките невинаги действаха, а аз не можех да удържа тежката количка).

14. Да ходи някъде, където може да има пияни. Уил беше като магнит за пияните. Имаха обичая да се навеждат над него и да

издишват изпаренията в лицето му, докато го гледаха опулено и със съчувствие. Понякога дори се опитваха да го пропъдят.

15. Да ходи някъде, където може да има тълпи. Това означаваше, че с приближаването на лятото излизанията в района на замъка ставаха по-редки, а половината места, на които мислех, че можем да отидем — панаири, театър на открито, концерти, — бяха изключени.

Когато в отчаяно търсене на нови идеи питах квадриплегиците онлайн какво е онова, което биха искали да правят най-много на света, отговорът почти винаги беше: „Секс“. На тази тема вече бях получила доста нецензурни подробности.

Но като цяло не ми помагаха особено. Оставаха осем седмици, а идеите ми се бяха изчерпали.

Два дни след разговора ни край простора се прибрах вкъщи и заварих татко да стои в коридора. Това само по себе си бе необичайно (през последните няколко седмици той се излежаваше на дивана, уж да правел компания на дядо), но се изненадах и от факта, че носеше изгладена риза, бе избръснат и коридорът ухаеше на „Олд Спайс“. Почти съм сигурна, че имаше това шише с афършейв от 1974 г.

— Ето те и теб.

Затворих вратата след себе си.

— Тук съм.

Чувствах се уморена и притеснена. Прекарала бях цялото пътуване до вкъщи, разговаряйки по мобилния със служител в туристическа агенция за места, където бих могла да заведа Уил — и бях ударила на камък. Искях да го заведа някъде по-далеч, но в радиус от десет километра от замък, изглежда, нямаше и едно местенце, което той би могъл да посети.

— Нали не възразяваш да вечеряш сама?

— Разбира се. Може по-късно да ида при Патрик в кръчмата. Защо? — Окачих якето си на една от свободните закачалки.

Сега, когато якетата на Трина и Томас ги нямаше, стойката изглеждаше почти празна.

— Ще водя майка ти на вечеря.

Направих бърза сметка наум.

— Да не съм пропуснала рождения ѝ ден?

— Не, не. По друг повод. — Той сниши глас, сякаш беше някаква тайна. — Имам нова работа.

— Не думай! — Но сега забелязах промяната; цялото му тяло се бе оживило. Раменете му отново се бяха поизправили, усмивката не слизаше от лицето му. Изглеждаше с години по-млад. — Татко, това е фантастично!

— Знам. Майка ти е на седмото небе. Нали знаеш, че напоследък доста ѝ се събра — заминаването на Трина, и дядо, и изобщо. Затова искам тази вечер да я изведа, да я погледея малко.

— Каква е работата?

— Шеф на поддръжката. В замъка.

Примигнах.

— Но това е...

— Господин Трейнър. Точно така. Позвъни ми и каза, че търсел да наеме някого, а твоят човек, Уил, му казал, че съм свободен. Отидох днес следобед, обясних му какво мога и сега съм на изпитателен срок за един месец. Започвам в събота.

— Ще работиш за бащата на Уил?

— Е, каза, че един месец ще съм на изпитателен срок, за да се спазели изискванията и други такива, но не виждал причина да не продължа.

— Но това е... това е страхотно — казах аз. Чувствах се странно разтърсена от новината. — Изобщо не знаех, че е имало вакантно място.

— И аз. Но работата е страхотна. Той е човек, който разбира от качество, Лу. Поговорихме си за зеления дъб и ми показва какво е направил предишният майстор. Оставил си е ръцете! Направо да не повярваш! Каза, че е много впечатлен от работата ми.

Преливаше от енергия, не го бях виждала такъв от месеци.

Мама застана до него. Беше сложила червило и обувките с високи токчета за официални случаи.

— Има и ван. Баща ти ще кара собствен ван. И заплатата му е добра, Лу. Дори малко повече, отколкото в мебелната фабрика.

Гледаше го така, сякаш е някакъв супермен. Когато се обърна към мен, лицето ѝ говореше, че и аз трябва да се присъединя към радостта ѝ. Беше много изразително, това мамино лице, а сега казваше, че трябва да позволим на татко да се наслади на момента.

— Страхотна новина, татко! Наистина! — Пристъпих напред и го прегърнах.

— Е, всъщност трябва да благодарим на Уил. Какъв човек! Страшно съм му благодарен, че се е сетил за мен.

Чувах ги, докато излизаха от къщи — мама, която си намираще недостатъци пред огледалото в коридора, уверенията на татко, че изглежда чудесно, че я харесва каквато е. Чух го да опипва джобовете си за ключовете, портфейла, дребните, последва кратък смях. Вратата се хлопна, чух ръмженето на колата, която потегляше, и после остана само приглушеният звук от телевизора в дядовата стая. Седнах на стълбите. А след това извадих телефона си и набрах номера на Уил.

Мина известно време, преди да отговори. Представих си го как отива с количката до специалното устройство и натиска копчето с палеца.

— Ало?

— Ти ли го направи?

Последва кратка пауза.

— Ти ли си, Кларк?

— Ти ли уреди работата на татко?

Уил звучеше малко задъхано. За миг се почудих дали е седнал достатъчно удобно.

— Мислех, че ще се зарадваш.

— Радвам се. Просто... не знам. Чувствам се особено.

— Не бива. Баща ти се нуждаеше от работа. А на моя му трябва добър майстор.

— Нима? — Не можах да скрия иронията в гласа си.

— Моля?

— И няма нищо общо с онова, което ме попита? За него и другата жена?

Последва дълга пауза. Представях си как седи в дневната и гледа през френските прозорци.

Когато заговори отново, гласът му беше предпазлив:

— Мислиш, че бих изнудвал баща си, за да даде работа на твоя баща?

Казано по този начин, изглеждаше малко вероятно.

— Съжалявам. Не знам. Просто е странно. Съвпадението във времето. Струва ми се... прекалено добре.

— Тогава се радвай, Кларк. Баща ти ще се справи. А и това означава... — Той се поколеба.

— Означава какво?

— ... че един ден ще можеш да напуснеш родителите си и да разпериш криле, без да се безпокоиш как ще се издържат.

Сякаш ме удари с юмрук в корема. Усетих как дробовете ми останаха без въздух.

— Лу?

— Да?

— Защо мълчиш?

— Ами... — преглътнах аз. — Съжалявам. Разсеях се. Дядо ме вика. Да, прав си. Благодаря ти, че... че си го препоръчал. — Трябваше да затварям. Внезапно в гърлото ми бе заседнала огромна буца и не бях сигурна дали ще мога да кажа още нещо.

Запътих се към кръчмата. Въздухът беше наситен с пролетни аромати, а хората ми се усмихваха, когато се разминавахме на улицата. Нямах сили да им отвърна със същото. Просто знаех, че не мога да остана в тази къща, сама с мислите си. Открих триатлонистите в градината в един ъгъл с шарена сянка. Бяха събрали две маси, изпод които стърчаха мускулестите им крака. Получих няколко кимвания за поздрав (нито едно от жените), Патрик стана и ми направи място до себе си. Осъзнах, че бих предпочела компанията на Трина.

Градината на кръчмата беше пълна с характерната английска смесица от шумни студенти и продавачи по къси ръкави, отдъхващи след работа. Мястото бе любимо на туристите и освен поръчките на английски, се чуваха всякакви акценти — американски, италиански, френски. От западната страна се виждаше замъкът и както всяко лято, туристите се бяха наредили за снимка пред оградата със силуета на замъка в далечината.

— Не те очаквах. Ще пийнеш ли нещо?

— След минутка. — Просто исках да поседя, да отпусна глава върху рамото на Патрик. Исках да се почувствам както някога — спокойна, безгрижна. Исках да не мисля за смъртта.

— Днес постигнах рекордно време. Двайсет и четири километра за 79,2 минути.

— Страхотно.

— Настъпил си газта, а, Пат? — попита някой.

Патрик стисна юмруци и измуча.

— Страхотно. Наистина. — Насилих се да му покажа, че се радвам за него.

Поръчах си питие, после още едно. Слушах приказките им за километри, ожулени колене и хипотермия при плуване. Изключих и се загледах в останалите хора в кръчмата, чудейки се какъв ли е животът им. Навярно всеки от тях бе преживял значими събития в семейството: раждане на дете, загуба на близък, тъмни тайни, големи радости и трагедии. Щом те можеха да се откъснат от всичко това, щом просто можеха да се наслаждават на слънчевата вечер в градината на една кръчма, значи и аз трябваше да мога.

И тогава казах на Патрик за работата на татко. Лицето му изглеждаше така, както вероятно бе изглеждало и моето. Трябваше да го повторя, за да е сигурен, че е чул правилно.

— Колко удобно... И двамата на работа при него.

В този момент много ми се искаше да му кажа. Наистина. Искях да му обясня, че всичко е свързано с моята битка да запазя Уил жив. Искях да му кажа колко се боя, че Уил се опитва да купи свободата ми. Но знаех, че не мога да го направя. По-добре беше да изплюя камъчето, докато още можех.

— Тъъ... има и друго. Той казва, че ако искам, мога да преспивам там — в стаята за гости. Заради проблема с леглата вкъщи.

Патрик ме изглежда.

— Ще живееш в неговата къща?

— Може и да го направя. Предложението е добро, Пат. Знаеш как е напоследък вкъщи. А и теб все те няма. Обичам да идвам в твоя апартамент, но... е, ако трябва да съм честна, не го чувствам като дом.

Той продължаваше да ме гледа.

— Ами направи го тогава.

— Какво?

— Пренеси се. Направи така, че да го почувстваш като свой дом. Сложи в него и твои неща. Донеси си дрехите. Време е да заживеем заедно.

По-късно, когато мислех за това, осъзнах, че той всъщност бе изглеждал нещастен, когато го каза. Не приличаше на мъж, който най-сетне е разбрал, че не може да живее без своята приятелка до себе си и иска да съедини живота ни в благословен съюз. Приличаше на човек, който се чувства притиснат в ъгъла.

— Наистина ли искаш да се пренеса?

— Да. Разбира се. — Той потърка ухото си. — Е, не казвам да се женим или нещо такова. Но е добре да го направим, нали?

— Ах, ти, романтико мой.

— Наистина, Лу. Време ни е. Май отдавна ни беше време, но с тия мои ангажименти... Пренеси се. Ще ни бъде добре. — Той ме прегърна. — Много добре.

Триатлонистите край нас бяха подновили дипломатично разговорите си. Разнесе се доволен възглас, когато група японски туристи направиха желаната фотография. Птиците пееха, слънцето залязваше, светът се променяше. Искях да съм част от него, а не да съм затворена в онази тиха стая и да се тревожа за мъж в инвалидна количка.

— Да — съгласих се. — Ще е добре.

[1] Известна марка тютюн за цигари. — Б.пр. ↑

[2] Игрален филм, режисиран от Алфред Хичкок (1954 г.). — Б.р.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-лошото в работата на домашния асистент не е каквото вероятно си мислите. Не е повдигането и миенето, лекарствата и кърпите, и смътната, но неизменно присъстваща миризма на дезинфектант. Дори не е това, че според повечето хора го вършиш, защото толкова са ти възможностите. Най-лошото е, че когато по цял ден си заедно с някого другого, не можеш да избягаш от настроенията му. Или от своите собствени.

Уил мълча през цялата сутрин, след като бях споделила плановете си. Не беше нещо, което външен човек би могъл да усети, но шегите бяха по-малко, обичайният разговор — по-вял. Изобщо не ме попита за съдържанието на ежедневниците.

— Това ли... това ли искаш да направиш? — Присвил бе едва забележимо очи, но лицето му не издаваше нищо.

Вдигнах рамене. После кимнах решително. Усещах, че отговорът ми е някак по детски неуверен.

— Време ми е — отвърнах. — Вече съм на двайсет и седем.

Уил изучаваше лицето ми. Челюстта му бе леко напрегната.

Внезапно се почувствах непоносимо уморена. Почувствах онзи странен импулс да кажа, че съжалявам, без да съм сигурна за какво точно.

Той кимна едва-едва, поусмихна се.

— Радвам се, че нещата при теб се нареждат — каза и подкара количката към кухнята.

Усетих как започва да ме ядосва. Досега никой не ме беше съдил, както ме съдеше Уил. Сякаш решението да заживея с приятеля си ме бе направило безинтересна. Сякаш вече не бях любимият му проект. Разбира се, не можех да му кажа нищо от това, просто се държах с него толкова хладно, колкото и той с мен.

Честно казано, беше изтощително.

Следобед на задната врата се почука. Забързах по коридора, с още мокри от чиниите ръце, и когато отворих, видях пред себе си мъж

с тъмен костюм и дипломатическо куфарче.

— О, не! Ние сме будисти — казах твърдо и затворих вратата, щом мъжът понечи да възрази.

Преди две седмици двама от „Свидетели на Йехова“ бяха държали Уил на задната врата почти петнайсет минути, докато той напразно се мъчеше да обърне количката върху изместената изтривалка. Когато най-сетне затворих вратата, вдигнаха капака на отвора за пощата и през него се провикнаха, че той по-добре от всеки друг би трябвало да знае колко е важно да си подготвен за задгробния живот.

— Тъъ, тук съм по покана на господин Трейнър — обясни мъжът и аз отворих предпазливо вратата. Откакто бях на работа в Гранта Хаус, никой не беше идвал на задната врата да търси Уил.

— Пусни го — нареди Уил, беше се появил зад мен. — Аз го помолих да дойде. — Когато продължих да стоя, добави: — Всичко е наред, Кларк... той е приятел.

Мъжът прекрачи прага, протегна ръка и се здрависа с мен.

— Майкъл Лолър — представи се той.

Канеше се да каже още нещо, но Уил се пъхна с количката между нас, предотвратявайки всякакъв по-нататъшен разговор.

— Ще бъдем в дневната. Би ли ни направила кафе, а после да ни оставиш за малко?

— Тъъ... добре.

Господин Лолър ми се усмихна малко неловко и последва Уил в дневната. Когато няколко минути по-късно влязох вътре с таблата с кафето, двамата си говореха за крикет. Разговорите за спорт продължиха до момента, в който вече нямах причина да остана в стаята.

Накрая изгупах няколко невидими прашинки от полата си, изправих се и казах:

— Ами, аз ще ви оставя.

— Благодаря, Луиза.

— Сигурен ли си, че не искаш нещо друго? Бисквити?

— Благодаря ти, Луиза.

Уил никога не ме наричаше Луиза. И досега не ме беше държал настрани от нищо.

Господин Лолър остана почти час. Аз си върших моята работа, после се помотах из кухнята, чудейки се дали ще събера смелост да подслушвам. Не събрах. Седях, изядох две шоколадови бисквити, гризах си ноктите, слушах тихото бръмчене на гласовете им и за сетен път се питах защо Уил бе помолил този мъж да използва задния вход.

Човекът не приличаше на лекар или консултант. Възможно бе да е финансов съветник, но нямаше подобаващо излъчване. Със сигурност не приличаше на физиотерапевт, ерготерапевт^[1] или диетолог — или на друг от многобройните специалисти, наети от местните власти да се отбиват и да оценяват постоянно променящите се нужди на Уил. Тях можеш да ги разпознаеш от километри. Винаги изглеждаха уморени, но преливаха от фалшив оптимизъм. Носеха вълнени дрехи в убити тонове, подходящи обувки и караха прашни комбита, пълни с папки и кутии с оборудване. Господин Лолър имаше тъмносино БМВ. Големият му лъскав автомобил не приличаше на общинска кола.

Най-сетне господин Лолър се появи. Затвори дипломатическото си куфарче, сакото му бе провесено на ръката. Вече не се чувстваше неловко.

Озовах се в коридора за секунди.

— А... Бихте ли ми казали къде е тоалетната?

Посочих я мълчаливо и останах да се суея в коридора, очаквайки да се появи отново.

— Добре. Значи, това е засега.

— Благодаря ти, Майкъл. — Уил не погледна към мен. — Ще чакам да ми се обадиш.

— Ще се чуем в края на седмицата — каза господин Лолър.

— Предпочитам имейл пред писмо — поне засега.

— Да. Разбира се.

Отворих задната врата, за да го изпратя. И докато Уил изчезваше обратно в дневната, попитах нехайно:

— Сигурно ви чака дълъг път?

Дрехите му имаха красива кройка, бяха едновременно елегантни и делови и внушаваха усещане за солидни пари.

— Лондон, за жалост. Но се надявам по това време да няма големи задръствания.

Последвах го навън. Слънцето беше високо в небето и трябваше да примижа, за да виждам госта.

— И къде... тъъ... в Лондон се намирате?

— Риджънт Стрийт.

— О! Риджънт Стрийт? Страхотно.

— Да. Не е лошо място. Добре. Благодаря ви за кафето, госпожице...

— Кларк. Луиза Кларк.

Той спря и ме изгледа. Запитах се дали не бе прозрял недодяланите ми опити да разбере кой е.

— А! Госпожица Кларк — възкликна той и възвърна професионалната си усмивка. — Благодаря ви още веднъж.

Остави внимателно куфарчето на задната седалка, качи се в колата и замина.

Тази вечер се отбих в библиотеката на път към апартамента на Патрик. Можех да ползвам и неговия компютър, но все още се чувствах като гостенка и така ми беше по-лесно. Седнах на компютъра и написах в търсачката „Майкъл Лолър“ и „Риджънт Стрийт, Лондон“. Знанието е сила, Уил, произнесох мислено.

Имаше 3290 резултата. Първите три бяха: „Майкъл Лолър, адвокат, специалист по легализиране на завещания и пълномощни“, всички на въпросната улица. Няколко минути се взирах в екрана, после отново написах името му, но този път потърсих в „Изображения“ — и той се появи: на някаква кръгла маса, в тъмен костюм — Майкъл Лолър, специалистът по легализиране на завещания, същият, който бе прекарал един час с Уил.

Същата вечер се преместих при Патрик, направих го в интервала от час и половина между края на работния ми ден и неговата тренировка на пистата. Взех всичко, освен леглото и новите щори. Той пристигна с колата си и натоварихме багажа ми в чували за боклук. На два етапа пренесохме в апартамента му всичко — е, освен учебниците ми на тавана.

Мама се разплака: мислеше, че тя ме е принудила да се изнеса.

— За бога, скъпа! Време ѝ е да продължи напред. На двайсет и седем е — успокояваше я баща ми.

— За мен си е дете — отвърна тя, докато пъхаше две кутии с плодове кейк и чанта с почистващи препарати в ръцете ми.

Не знаех какво да ѝ кажа. Дори не обичам плодов кейк.

Беше изненадващо лесно да сместя багажа си в апартамента на Патрик. Той и бездруго нямаше почти нищо, а и аз нямах кой знае какво след годините, прекарани в стаичката. Единственото, за което се съдърпахме, беше моята колекция от дискове — позволи ми да я обединя с неговата едва след като залепих стикери на гръбчетата на моите и ги подредих по азбучен ред.

— Чувствай се като у дома си — не спираше да повтаря, сякаш бях някаква гостенка. Бяхме нервни и се чувствахме странно неловко, като двама души на първа среща. Докато разопаковах багажа си, Патрик ми донесе чай и каза: „Предлагам това да е твоята чаша“. Показа ми всичко в кухнята, после няколко пъти повтори: „Сложи си нещата, където искаш. Нямам нищо против“.

Беше изпразнил две чекмеджета и гардероба в стаята за гости. Другите две чекмеджета бяха пълни с дрехите му за фитнес. Не знаех, че съществуват толкова видове ликра и полар. Собствените ми колоритни дрехи оставиха почти метър празно пространство, телените закачалки потракваха скръбно в гардероба.

— Трябва да си купя още неща, за да не остава толкова място — опитах да се пошегувам.

Той се засмя нервно.

— Какво е това?

Гледаше моя календар, окачен на стената на стаята за гости, с идеите в зелено и предстоящите събития в черно. Когато нещо се беше получило (музика, дегустация на вино), слагах до него усмихнато лице. Когато се беше провалило (конни надбягвания, художествени галерии), си оставаше черно. За следващите две седмици нямаше много неща: Уил се беше отегчил от местата наблизо, а все още не можех да го склоня да се отдалечи от дома. Погледнах към Патрик. Видях, че се е вторачил в датата 12 август, до която имаше удивителни в черно.

— Тъж... просто неща, които трябва да помня за работата.

— Мислиш ли, че ще подновят договора ти?

— Не знам, Патрик.

Той взе химикалката от щипката ѝ на календара, погледна следващия месец и надраска под 28-ата седмица: „Време за търсене на нова работа“.

— Така ще си по-спокойна, ако нещо се случи — обясни той. Целуна ме и ме остави да се взирам в написаното.

Внимателно разположих кремове си в банята, прибрах самобръсначките си, овлажнителя за лице и тампоните в шкафа с огледална вратичка. На пода под прозореца в стаята за гости подредих в спретната редица книгите си, сред тях и новите заглавия, които Уил бе поръчал от „Амазон“ за мен. Патрик обеща да монтира няколко лавици, щом намери време.

После, когато излезе да тича, седнах и се загледах през промишлената зона към замъка, като се упражнявах да произнасям тихичко думата дом.

Не умея да пазя тайни, и това си е. Трина казва, че започвам да се пипам по носа още щом си помисля да излъжа. Кое е много издайническо. Родителите ми и до днес се шегуват с извинителните бележки за училище, които съчинявах навремето: „Скъпа госпожице Трубридж — пишеше в една от тях, — моля да извините Луиза Кларк, тя няма да може да присъства на днешните часове, тъй като имам женски проблеми и съм много зле“. Татко едва се бе сдържал да не прихне в момент, когато от него се очакваше да ме напердаши.

Да крия намерението на Уил от семейството ми беше едно — умеех да пазя тайни от родителите си (все пак това е едно от нещата, които научаваме, докато растем), — но да се справям сама с тревогите си бе нещо съвсем различно.

Прекарах следващите две нощи в опит да разбера какво е намислил Уил и какво бих могла да направя, за да го спра — мислите ми препускаха дори когато двамата с Патрик готвехме в кухнята и си бъбрехме. (Вече бях открила нови неща за него — например, че наистина знае стотици начини за приготвяне на пуешки гърди.) Нощем правехме любов — в момента изглеждаше почти задължително, сякаш трябваше да се възползваме докрай от свободата си. Сякаш по някакъв начин Патрик усещаше, че му дължа нещо, предвид постоянната ми физическа близост с Уил. Но веднага щом се отпуснеше и заспеше, аз отново потъвах в мислите си.

Оставах малко повече от седем седмици.

И за разлика от мен, Уил правеше планове.

През следващата седмица, дори и да бе забелязал, че съм разсеяна, той не казваше нищо. Продължихме да следваме обичайния дневен режим: правехме къси разходки сред природата, приготвях му храната, грижех се за него в къщата. Той вече не се шегуваше с Бегача.

Говорехме си за последните книги, които ми бе препоръчал: бяхме обсъдили „Английският пациент“ (много ми хареса) и един шведски трилър (не толкова). Бяхме внимателни един с друг, дори прекалено. Липсваха ми обидите и раздразнителността му — отсъствието им само увеличаваше изпълващото ме усещане за заплаха.

Нейтън наблюдаваше и двама ни, сякаш бяхме някакъв нов биологичен вид.

— Да не сте се скарали? — попита ме един ден в кухнята, докато разопаковах продуктите.

— По-добре питай него — отвърнах аз.

— Така каза и той.

Хвърли ми бърз поглед и изчезна в банята да отключи шкафа с лекарствата на Уил.

Междувременно издържах три дни след посещението на Майкъл Лолър, преди да позвъня на госпожа Трейнър. Попитах я дали можем да се видим някъде навън и се разбрахме да се срещнем в малкото кафене, което бяха отворили в района на замъка. По ирония на съдбата, беше същото онова кафене, заради което си бях изгубила работата.

Беше много по-люксово от „Кифличката“ — цялото в дъбова ламперия, с маси и столове от избелено дърво. Предлагаше домашно приготвена супа с много зеленчуци и скъпи торти. И човек не можеше да си купи нормално кафе, само лате, капучино и макиато. Нямаше строителни работници или стажант-фризьорки. Седях с чашата чай в ръка и се чудех какво прави Глухарчето и дали би се чувствала удобно да седи тук и да чете вестник цяла сутрин.

— Съжалявам, че закъснях, Луиза. — Камила Трейнър влезе делово в кафето, с чанта под мишница, облечена в сива копринена блуза и тъмносини панталони.

Едва се сдържах да не се изправа. Все още нямаше момент, в който да не се чувствам като на интервю, когато разговарях с нея.

— Задържаха ме в съда.

— Съжалявам. Че ви измъкнах от работа, искам да кажа. Просто... не бях сигурна дали това може да почака.

Тя вдигна ръка, каза нещо на сервитьорката и седна на стола срещу мен. Погледът ѝ минаваше през мен, сякаш бях прозрачна.

— Уил извика адвокат вкъщи — обясних аз. — Разбрах, че е специалист по легализиране на завещания. — Не можах да измисля по-мек начин да започна разговора.

Изглеждаше така, сякаш ѝ бях ударила плесница. Осъзнах — твърде късно, — че може би бе очаквала да ѝ съобща нещо хубаво.

— Адвокат? Сигурна ли си?

— Проверих го в интернет. Офисът му е на Риджънт Стрийт. В Лондон — добавих излишно. — Казва се Майкъл Лолър.

Тя стисна клепачи, сякаш се опитваше да осмисли думите ми.

— Уил ли ти каза?

— Не. Не мисля, че би искал да знам. Аз... узнах името му и го проверих.

Кафето ѝ пристигна. Сервитьорката го остави на масата пред нея, но госпожа Трейнър сякаш не го забеляза.

— Ще желаете ли още нещо? — попита момичето.

— Не, благодаря.

— Днес специалитетът ни е морковена торта. Приготвяме я на място. С много вкусен пълнеж от сметана...

— *Не.* — Гласът на госпожа Трейнър беше рязък. — Благодаря.

Момичето остана достатъчно дълго, за да покаже, че ни е обидено, след което се отдалечи, полюшвайки демонстративно тефтера си в ръка.

— Съжалявам — промърморих. — Казахте ми, че трябва да ви уведомявам, ако е важно. Цяла нощ мислих дали да ви го кажа.

Лицето ѝ беше бяло като платно.

Знаех как се чувства.

— А той как се държи? Ти... ти измисли ли нещо ново? Други излизания?

— Не проявява желание. — Казах ѝ за Париж и списъка, който бях направила.

Докато говорех, виждах как умът ѝ работи на бързи обороти, пресмяташе, преценяваше.

— Където и да е — произнесе накрая. — Аз ще го финансирам. Където поискаш. Ще ти платя. И на Нейтън. Само... само го накарай да се съгласи.

Кимнах.

— Ако ти хрумне нещо, каквото и да е... дори само за да спечелим време, естествено, ще ти платя за повече от шест месеца.

— Това... това не е проблем.

Изпихме си кафето в мълчание, потънали в мисли. Докато я наблюдавах скришом, забелязах, че косата ѝ — с безупречна прическа — е осеяна със сиви нишки, а очите ѝ са помръкнали като моите. Осъзнах, че не ми беше олекнало, след като бях прехвърлила собственото си безпокойство върху нея — но какъв избор имах? С всеки изминал ден залозите ставаха все по-високи. Звукът на часовника, който удари два, сякаш я извади от унеса ѝ.

— Трябва да се връщам на работа. Моля те, кажи ми, когато... когато измислиш нещо, Луиза. И действително е по-добре да водим тези разговори извън пристройката.

Изправих се.

— О — сетих се изведнъж, — ще ви дам новия си номер. Току-що се преместих. — Докато тя търсеше химикалка в чантата си, добавих: — Преместих се при Патрик... моя приятел.

Не знам защо тази новина я изненада толкова. Изглеждаше стресната, когато ми подаде химикалката си.

— Не знаех, че имаш приятел.

— Не знаех, че трябва да ви кажа.

Тя се поизправи и подпря ръка на масата.

— Онзи ден Уил спомена, че ти... Уил мислеше, че може да се преместиш в пристройката. През уикендите.

Написах домашния телефон на Патрик.

— Е, реших, че за всички ще е най-добре да се преместя при Патрик. — Подадох ѝ листчето. — Но не съм далеч. Точно до промишлената зона. Няма да се отрази на точността ми.

Останахме така. Госпожа Трейнър изглеждаше напрегната. Прокара ръка по косата си, после улови верижката на врата. Накрая — изглежда, не можа да се сдържи — попита:

— Толкова ли не можа да изчакаш? Само няколко седмици?

— Моля?

— Уил... мисля, че Уил много те харесва. — Тя прехапа устни. — Не виждам как... не виждам как това може да помогне.

— Чакайте малко. Да не би да ми казвате, че не е трябвало да се преместя при приятеля си?

— Казвам само, че моментът не е подходящ. Уил е много уязвим. Всички се стараем да поддържаме оптимизма му... а ти...

— Какво аз? — Виждах, че сервитьорката ни наблюдава, бележникът в ръката ѝ не помръдваше. — Какво аз? Осмелявам се да имам живот извън работата?

Тя сниши глас.

— Правя каквото мога, Луиза, за да го спра. Знаеш каква задача сме си поставили. Просто казвам, че ми се щеше — при положение че той много те харесва — да бе изчакала още малко, преди да размахаш твоето... твоето щастие пред него.

Не можех да повярвам на ушите си. Почувствах как лицето ми пламва и си поех дълбоко дъх, преди да заговоря отново:

— Как се осмелявате да твърдите, че бих сторила нещо, което може да нарани чувствата на Уил? Направих всичко. Всичко, за което се сетих. Измислях всякакви идеи, извеждах го навън, разговаряхме, четях му, грижех се за него. — Последните думи направо изригнаха от гърдите ми. — Чистех след него. Сменях проклетия катетър. Карах го да се смее. Направих повече, отколкото проклетото ви семейство е вършило някога.

Госпожа Трейнър застина. Изправи се, изпъна гръб и пъкна дамската си чанта под мишница.

— Мисля, че разговорът ни приключи, госпожице Кларк.

— Да. Да, госпожо Трейнър. И аз мисля, че приключи.

Тя се обърна и бързо излезе от кафенето.

Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, осъзнах, че треперя.

Разговорът с госпожа Трейнър не ми даваше мира през следващите два дни. Постоянно чувах думите ѝ за това как съм *размахвала щастието си пред него*. Не предполагах, че Уил може да се разстрои от нещо, което правя аз. Мислех, че не одобрява решението да се преместя при Патрик поради това, че не харесва Патрик, а не защото изпитва нещо към мен. И освен това не смятах, че изглеждам особено щастлива.

Вкъщи не можех да се отърся от това тревожно чувство. Беше като подводно течение, което минаваше през мен и се отразяваше на всичко, което вършех. Попитах Патрик:

— Щяхме ли да се съберем, ако сестра ми не се нуждаеше от по-голяма стая?

Той ме погледна така, сякаш съм превъртала. Наведе се, притегли ме към себе си и ме целуна по косата. После каза:

— Трябва ли да носиш тая пижама? Мразя, когато носиш пижама.

— Удобна е.

— Повече би подходдала на майка ми.

— Нямам намерение всяка нощ да нося къса нощничка и жартиери. И не отговори на въпроса ми.

— Не знам. Вероятно. Да.

— Но не бяхме говорили за това, нали?

— Лу, повечето хора заживяват заедно, защото така е по-удобно. Може да обичаш някого и в същото време да виждаш финансовите и практическите предимства.

— Аз просто... не искам да мислиш, че съм те принудила. Не искам да се чувствам като натрапница.

Той въздъхна и се изтърколи по гръб.

— Защо жените вечно усложняват нещата, докато се превърнат в проблем? Обичам те, ти ме обичаш, двамата сме заедно от седем години, а при родителите ти вече няма място. Много е просто.

Но аз нямах чувството, че е просто.

Имах чувството, че нещо в живота ми не е както трябва.

Този петък валя цял ден — топли тежки струи се изливаха от небето, сякаш бяхме на тропиците. Дъждът бълбукаше в канавките и извиваше стъблата на цъфналите храсти в умолителни поклони. Уил гледаше през прозорците като куче, на което са отказали разходка. Нейтън дойде и си отиде, вдигнал найлонова торба над главата си. Уил изгледа един документален филм за пингвините, а след това, докато включваше компютъра, аз си намерих работа, за да не се налага да си говорим. Усещах съвсем ясно настанилата се помежду ни неловкост и

това, че бях в една стая с него през цялото време, влошаваше още повече положението.

Най-сетне бях започнала да осъзнавам успокояващата сила на чистенето. Обирах пода, миех прозорци и сменях юргански торби. Постоянно вършех нещо. От очите ми не убягваше и най-миниатюрната пращинка прах, светкавично забелязвах всяко кръгло петно, оставено от чаша чай. Тъкмо се бях заловила да свалям варовиковия налеп от кранчетата в банята с хартия от кухненското руло, натопена в оцет (рецепта на майка ми), когато чух количката на Уил зад себе си.

— Какво правиш?

Навела се бях над ваната. Не се обърнах.

— Свалям варовиковия налеп от кранчетата.

Усещах как ме наблюдава.

— Я повтори — чух го след миг.

— Моля?

— Повтори какво каза.

Изправих се.

— Защо, да нямаш проблеми със слуха? Чистя кранчетата.

— Чуй се само! Няма нужда да ми чистиш кранчетата, Кларк. Майка ми няма да забележи, на мен не ми пука, а банята вони на риба. Освен това ми се излиза.

Махнах кичур коса от лицето си. Истина беше. Във въздуха определено се носеше силна миризма на треска.

— Хайде. Вече не вали. Току-що говорих с татко. Каза, че ще ни даде ключовете от замъка, след като затворят в пет часа.

Не бях очарована от идеята да водим любезен разговор, докато се разхождаме. Но мисълта да изляза от пристройката беше примамлива.

— Добре. Дай ми пет минути. Трябва да махна миризмата на оцет от ръцете си.

Разликата в начина, по който бяхме израсли аз и Уил, се проявяваше в естественото му чувство за превъзходство. Ако си израснал при богати родители в хубава къща, ако си посещавал добри училища и скъпи ресторанти, приемайки това за даденост, вероятно просто чувстваш, че си галеник на съдбата и че привилегированото ти положение е нещо естествено.

Уил сподели, че като малък прекарвал много време в опразнения от туристи замък. Баща му го оставял да скита навсякъде, само го предупреждавал да не пипа нищо. След 5:30 следобед, когато си тръгвали и последните туристи, когато градинарите започвали да подрязват и подравняват, а чистачите изпразвали кофите с боклук и събирали празните кутии от безалкохолни и хартийките от карамелени бонбони, замъкът се превръщал в личната му площадка за игра. Докато ми го казваше, си помислих, че ако някой бе предоставил замъка само на нас двете с Трина, сигурно щяхме да нададем ликуващи викове и да го обикаляме, докато ни се завие свят.

— За първи път целунах момиче пред моста над рова — каза той и посочи към него, докато вървахме по чакълената пътека.

— Обясни ли й, че това е твоето владение?

— Не. А може би трябваше. Заряза ме една седмица по-късно заради момчето, което работеше в минимаркета.

Извърнах се и го изгледах невярващо.

— Да не би да говориш за Тери Роуланд? Тъмна зализана коса, татуировки до лактите?

Той вдигна вежди.

— Да.

— Знаеш ли, той още работи там. В минимаркета. Ако от това ще се почувстваш по-добре.

— Едва ли ще се изпълни със завист, като ме види в тази количка — отбеляза саркастично Уил и аз отново млъкнах.

Чувствах се странно сред притихналия замък. Двамата с Уил бяхме единствените хора в него, като изключим мяркащия се в далечината градинар. Вместо да зяпам туристите и да се захласвам по чуждестранната реч и екзотичния им живот, улових се, че за първи път се вглеждам в замъка и попивам историята му. Каменните му стени се издигаха тук повече от 800 години. В него се бяха раждали и умирали хора с ликуващи или разбити сърца. В тишината човек сякаш долавяше гласовете им, стъпките им по пътеката.

— Хайде, признай си — наруших мълчанието. — Ходил ли си из замъка, представяйки си, че си принц или воин?

Уил ми хвърли кос поглед.

— Честно?

— Разбира се.

— Да. Веднъж дори бях взел една сабя от стената в Голямата зала. Тежеше цял тон. Помня как изтръпнах от ужас, че няма да мога да я вдигна и да я върна на стойката ѝ.

Бяхме се изкачили на хълма и оттук виждахме дългата ивица трева отвъд рова, която опасваше порутената стена и бележеше границите на замъка. Зад тях се простираше градът, неоновите табели и опашките на трафика, суетнята, бележеща пиковия час в малкия град. Но тук горе беше тихо, чуваха се само птиците и приглушеното бръмчене от количката на Уил.

Той спря и извъртя количката така, че да вижда замъка.

— Странно, че никога не сме се срещали — промърмори той. — Като деца, искам да кажа. Все пак сме живели в едно и също градче.

— А как да се срещнем? Не сме се движели в едни и същи кръгове. Пък и аз може да съм била бебето в количката, което си подминавал, докато си размахвал сабята си.

— А, забравих — в сравнение с теб аз съм изкопаемо.

— Осем години разлика със сигурност щяха да те поставят в графата „възрастен мъж“ — признах аз. — Татко никога не би ми позволил да излизам с теб.

— Дори ако притежавам собствен замък?

— Е, тогава несъмнено щеше да е по-различно.

Докато се разхождахме, край нас се носеше сладкото ухание на трева, колелата на Уил просъскваха в прозрачните локви на пътеката. Чувствах облекчение. Не разговаряхме съвсем както преди, но това вероятно трябваше да се очаква. Госпожа Трейнър бе права: за Уил винаги щеше да е трудно да наблюдава как другите устройват живота си. Отбелязах си наум да внимавам как моите действия може да му повлияят. Повече не исках да се сърдя.

— Хайде да се пробваме с лабиринта. Не съм бил там от сто години.

Това ме изтръгна от мислите ми.

— О, не. Благодаря. — Хвърлих поглед наоколо и изведнъж осъзнах къде сме.

— Защо, да не те е страх, че ще се изгубиш? Хайде, Кларк. Това ще е предизвикателство за теб. Да видиш дали ще запомниш пътя, по който минаваш. Ще ти засека времето. Като малък много се забавлявах.

Хвърлих поглед назад към къщата.

— Не, по-добре не. — От самата мисъл стомахът ми се сви на топка.

— Ясно. Отново залагаш на сигурно.

— Не е това.

— Няма проблем. Просто ще продължим със скучната си разходчица и ще се върнем в скучната си пристройчица.

Знаех, че се шегува. Но нещо в тона му ме предизвика. Помислих си за Диърдри в автобуса и коментара ѝ за това колко било хубаво, че едната от нас остава у дома. Аз щях да съм тази с баналния живот, с дребнавите амбиции.

Погледнах към лабиринта, към тъмнеещия гъст плет. Държах се глупаво. Може би се бях държала глупаво от години. Та нали всичко отдавна беше свършило. И аз продължавах напред.

— Само помни завоите, после мини по обратния път и ще излезеш. Не е толкова трудно, колкото изглежда. Наистина.

Оставих го на пътеката, преди да помисля достатъчно. Поех си дълбоко дъх, минах край знака предупреждение „Не се допускат деца без придружител“ и закрачих бързо по алеята, оградена от тъмния влажен плет, по който още проблясваха дъждовни капки.

Няма нищо страшно, няма нищо страшно, улових се да си мърморя под носа. Това са само куп подкастрирани храсти. Завих надясно, после наляво през една пролука в плета. Още един завой надясно, наляво; и докато вървях, запаметявах в главата си обратния път. *Надясно. Наляво. Пролука. Надясно. Наляво.*

Пулсът ми се ускори леко и чувах как кръвта тупти в ушите ми. Насилих се да мисля за Уил на изхода на лабиринта, който си гледа часовника. Това беше просто един глупав тест. Вече не бях наивно младо момиче. Бях на двайсет и седем. Живеех с приятеля си. Имах отговорна работа. Бях различен човек.

Завих, продължих право напред, завих отново.

И тогава изневиделица у мен се надигна паника и в устата ми загорча. Стори ми се, че виждам човек в края на алеята. Казах си, че е само плод на въображението, но докато си давах кураж, забравих запаметените посоки. *Надясно. Наляво. Пролука. Надясно. Надясно?* Дали не обърках нещо? Дъхът ми секна. Насилих се да продължа, но

осъзнах, че напълно съм изгубила ориентация. Спрях и се загледах в сенките, опитвайки се да разбера къде е запад.

И докато стоях така, изведнъж почувствах, че не мога да го направя. Не мога да остана вътре. Завъртях се рязко и поех, както си мислех, в южна посока. Щях да изляза. Бях на двайсет и седем. Всичко беше наред. Но тогава чух гласовете им, грубите подвиквания, присмехулния смях. Видях ги как се мяркат през пролуките в плета, усетих как собствените ми крака се люшкат върху високите токчета, безпощадните бодли на плета, докато се облягах на него, опитвайки се да се задържа права.

— Искам вече да изляза оттук — бях им казала със завалящ, несигурен глас. — Стига ми толкова, момчета.

И тогава те изчезнаха. В лабиринта беше тихо, чуваше се само далечен шепот — може би бяха момчетата, скрити от другата страна на плета, може би бе вятърът, който шумолеше в листата.

— Искам вече да изляза — казах с глас, който звучеше колебливо дори в собствените ми уши. Вдигнах очи към небето, губейки за миг равновесие при вида на безбрежната, осеяна със звезди чернота. Подскочих, когато някой ме прегърна през кръста — тъмнокосият. Онзи, който бе ходил в Африка.

— Не още — отвърна. — Ще развалиш играта.

И тогава разбрах — само от начина, по който бе поставил ръце на кръста ми. Осъзнах, че някакви пластове са се разместили, че задръжките са започнали да падат. И се засмях, докато избутвах ръцете му, сякаш се беше пошегувал, не исках да разбере, че съм разбрала. Чух го да вика приятелите си. Изтръгнах се от прегръдката му и хукнах напосоки, мъчех се да намеря изхода, а краката ми затъваха във влажната трева. Чувах ги навсякъде около мен, гласовете им бяха възбудени, телата им — невидими — и усетих как гърлото ми се свива от страх. Бях твърде дезориентирана, за да разбера къде съм. Високите живи стени постоянно се люлееха, накланяха се към мен. Не спирах да вървя, завивах, препъвах се, пъхах се в отвори, исках да се отдалеча от гласовете им. Но изходът не се виждаше никакъв. Накъдето и да се обърнех, попадах на поредния безкраен плет, на поредния присмехулен глас.

Минах с олюляване през един отвор, за миг изпълнена с облекчение, че съм близо до свободата. Но после видях, че отново съм

се върнала в центъра, че отново съм на мястото, откъдето бях тръгнала. Залитнах, когато видях всички да стоят там, сякаш просто ме бяха чакали.

— Ето я, върна се — ухили се един и ме улови за ръката. — Казах ви, че си го търси. Хайде, Лулу, дай ми целувка и ще ти покажа изхода. — Гласът му беше нежен и привлечен.

— Дай ни целувка и ще ти покажем изхода.

Лицата им бяха размазано петно.

— Просто... просто искам да...

— Хайде, Лу. Признай, че ме харесваш. Цяла вечер седя на коленете ми. Една целувка. Не е кой знае какво.

Чух кикот.

— И ще ми покажеш как да изляза? — Гласът ми прозвуча патетично дори в собствените ми уши.

— Само една. — Той приближи.

Усетих устата му върху моята, една ръка стисна бедрото ми. Отдели се от мен и чух как дишането му се промени.

— Сега е ред на Джейк.

Не знам какво казах тогава. Някой ме хвана за ръката. Чух смеха, почувствах ръка в косата си, друга уста върху моята, настояща, проникваща, а после...

— Уил...

Бях се разридала, свита о две.

— Уил — виках името му отново и отново с дрезгав глас, излизащ дълбоко от гърдите ми. Чух го някъде далеч, отвъд плета.

— Луиза? Луиза, къде си? Какво има?

Бях в ъгъла, сгушена колкото е възможно по-навътре в плета. Сълзи замъгляваха очите ми, ръцете ми плътно обгръщаха тялото ми. Не можех да изляза. Щях да остана затворена тук завинаги. Никой нямаше да ме намери.

— Уил...

— Къде си?

И изведнъж се появи точно пред мен.

— Съжалявам — прошепнах и погледнах нагоре с разкривено лице. — Съжалявам. Не мога... да го направя.

Уил повдигна ръце няколко сантиметра — максимума, на който беше способен.

— Исусе, какво... Ела тук, Кларк. — Той приближи и погледна отчаяно ръката си. — Проклето безполезно нещо... — Всичко е наред. Дишай дълбоко. Ела тук. Само дишай дълбоко.

Избърсах очи. При вида му паниката ми бе започнала да отминава. Изправих се неуверено и опитах да се успокоя.

— Съжалявам. Не знам... какво се случи.

— Да нямаш клаустрофобия? — Лицето му, на сантиметри от моето, беше сгърчено от тревога. — Видях, че не искаш да влезеш. Просто... просто помислих, че си...

Затворих очи.

— Просто искам да се махна оттук.

— Хвани ме за ръката. Ще те изведе.

Изведе ме оттам за минути. Докато вървахме, ми каза, че познавал лабиринта наизуст, гласът му беше спокоен, уверен. Като малък си поставил за цел да научи пътя. Преплетох пръсти в неговите и топлината на ръката му ми подежда успокоително. Почувствах се глупаво, когато видях колко близо съм била до изхода през цялото време.

Спряхме до една пейка отвън и аз измъкнах кърпичка от джоба на гърба на количката. Седяхме мълчаливо, аз — в края на пейката до него, и чакахме хълцането ми да спре.

Той седеше и ме поглеждаше крадешком.

— Е... — изрече накрая, когато вероятно съм изглеждала достатъчно добре, за да говоря, без да рухна отново. — Искаш ли да ми кажеш какво става?

Замачках кърпичката в ръцете си.

— Не мога.

Той стисна устни.

Преглътнах.

— Не е заради теб — обясних бързо. — Не съм говорила на никого за... Беше... беше глупаво. И много отдавна. Не мислех, че ще...

Усещах погледа му върху себе си. Не исках да ме гледа. Ръцете ми все още трепереха, стомахът ми беше свит на топка.

Поклатих глава, опитвайки се да му кажа, че има неща, които не мога да споделя. Искаше ми се отново да държа ръката му, но не събрах сили. Знаех, че ме гледа, почти чувах неизречените му въпроси.

Под нас две коли бяха спрели близо до портите. Две фигури излязоха — от мястото ни бе невъзможно да се различат — и се прегърнаха. Останаха така няколко минути, може би разговаряха, а след това се върнаха в колите си и потеглиха в противоположни посоки. Наблюдавах ги, но не можех да мисля. Мозъкът ми беше скован. Не бях способна да кажа нищо за каквото и да било.

— Окей — изрече Уил накрая. Извърнах се, но той не ме гледаше. — Ще ти разкажа нещо, което не съм споделял с никого. Искаш ли?

— Да. — Смачках кърпичката на топка и зачаках.

Той въздъхна дълбоко.

— Много ме е страх как ще се развият нещата, Кларк. — Остави казаното да проникне в съзнанието ми и продължи с нисък, спокоен глас: — Знам, че според повечето хора парализата е най-лошото, което може да ти се случи. Но може да стане и по-лошо. Има вероятност след време да не мога да дишам сам, да не мога да говоря. Възможно е да имам проблеми с кръвообращението, което означава, че ще ампутират крайниците ми. Може да лежа по болниците безкрайно. И сега моето не е живот. Но като си помисля колко по-зле може да стане, понякога нощем лежа в леглото и направо се задушавам. — Преглътна. — И знаеш ли какво? Никой не иска да слуша за това. Никой не иска да казваш, че се страхуваш, че те боли, че се боиш да не умреш от някоя глупава, случайна инфекция. Хората не искат да знаят как се чувства човек, който никога вече няма да може да прави секс, да яде храна, приготвена от собствените му ръце, да прегръща собственото си дете. Никой не ще да знае, че от седенето в тази количка понякога изпитвам такава клаустрофобия, та ми иде да закрепця при мисълта, че ще прекарам още един ден в нея. Майка ми едва се държи и не може да ми прости, че все още обичам баща си. Сестра ми ме мрази, защото отново съм я засенчил и защото състоянието ми означава, че не може да ме мрази като хората — нещо, което прави от времето, когато бяхме деца. Баща ми просто иска всичко да изчезне. И тримата искат да гледат оптимистично на нещата. Искат и аз да гледам оптимистично на нещата.

Той замълча.

— Ще им се да вярват, че в това има нещо оптимистично.

Примигнах в тъмното.

— И аз ли? — попитах тихо.

— Ти, Кларк — погледна ръцете си той, — си единственият човек, с когото мога да говоря, откакто съм в това проклето нещо.

И тогава аз му разказах.

Улових го за ръката, същата, която ме бе извела от лабиринта, забих поглед в краката си, поех си дъх и му разказах за цялата нощ, и как ми се бяха присмивали и подигравали колко съм пияна, и как бях припаднала, и как по-късно сестра ми беше казала, че може би така е по-добре, да не си спомням всичко, което са сторили, но че оттогава мисълта за тази трийсетминутна неизвестност не ме е напускала. Запълвах я с разни неща. Запълвах я със смеха им, с телата им, с думите им. Запълвах я със собственото си унижение. Разказах му, че виждам лицата им всеки път, когато отивам някъде извън града, и че Патрик, мама и татко, и невзрачният ми животец са ми били достатъчни — с всичките им проблеми и ограничения. Защото ме караха да се чувствам в безопасност.

Когато спрях да говоря, небето беше потъмняло и на мобилния ми телефон имаше четиринайсет съобщения с въпроси къде сме.

— Излишно е да ти казвам, че не е било по твоя вина — произнесе той тихо.

Над нас небето беше станало безкрайно и необятно.

Стиснах кърпичката в ръката си.

— Да. Е, все още се чувствам... отговорна. Пих много, за да се изфукам. Флиртувах ужасно. Бях...

— Не. Те са били отговорни.

Никой не ми беше казвал тези думи на глас. Дори в съчувствения поглед на Трина бе прозирало някакво нямо обвинение. *Е, ако се напиеш и се държиш глупаво с мъжете, не знаеш...*

Пръстите му стиснаха моите. Движението бе едва доловимо, но го усетих с цялото си същество.

— Луиза. Вината не е била твоя.

Тогава заплаках. Този път не се разридах. Сълзите се стичаха тихо и ми казваха, че си отива и нещо друго. Вината. Страхът. Както и нещата, за които още не бях намерила думи. Зарових нежно чело в рамото му, той наклони глава и я опря в моята.

— Добре. Слушаш ли ме?

Прошепнах едно „да“.

— Тогава ще ти кажа нещо хубаво — продължи той и изчака, сякаш искаше да е сигурен, че е привлякъл вниманието ми. — Някои грешки... просто имат по-големи последствия от други. Но не бива да позволяваш тази нощ да е нещото, което те определя. От теб зависи това да не се случи, Кларк.

Въздишката, която се изтръгна от мен, беше дълга и треперлива. Замълчахме, осмислях думите му. Можех да остана така цяла нощ, над околния свят, с топлата ръка на Уил в моята и чувството, че най-лошото бавно започва да се оттича от мен.

— По-добре да се връщаме — подкани ме той накрая. — Преди да са ни обявили за изчезнали.

Пуснах ръката му и се изправих малко неохотно, усещайки хладния ветрец върху кожата си. А после, почти с наслада, протегнах ръце високо над главата си. Оставих пръстите ми да се изпънат във вечерния въздух, напрежението от седмици, месеци и може би години да се разсее — и поех дъх дълбоко.

Под мен премигваха светлините на града, кръг от светлина сред черното пространство под нас. Обърнах се отново към него:

— Уил?

— Да?

Едва го виждах в тъмнината, но знаех, че ме наблюдава.

— Благодаря ти. Благодаря ти, че дойде да ме вземеш.

Той поклати глава и обърна количката към пътеката.

[1] Медицински рехабилитатор, който работи по назначение на лекар — специалист по физикална медицина, и участва в разработването на рехабилитационната програма, като я изпълнява творчески, с цел пациентът да придобие необходимите му умения, за да се справя сам в ежедневието. — Б.р. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дисниленд е добър вариант.

— Казах ви, никакви тематични паркове.

— Знам, че го казахте, но Дисниленд не е само скоростни влакчета и въртящи се чаши. Във Флорида има филмови студия и научен център. Може да се посети с образователна цел.

— Не мисля, че 35-годишен бивш шеф на компания се нуждае от образование.

— На всеки ъгъл има тоалетни за хора с увреждания. И персоналът е невероятно любезен. Няма да имате никакви проблеми.

— Сега остава да кажете, че има атракции специално за хора с увреждания.

— Има по нещо за всеки. Защо не пробвате във Флорида, госпожице Кларк? Ако Дисниленд не ви хареса, може да продължите и да посетите „Морски свят“. Времето в този щат е чудесно.

— Ясно е кой ще победи, ако Уил влезе в схватка с кит убиец.

Той сякаш не ме чуваше.

— Дисниленд оглавява списъка на компаниите, които предлагат удобства за инвалиди. Освен това работят заедно с фондацията „Пожелай си нещо“, изпълняват мечтите на умиращи хора.

— Само че той не умира. — Сложих край на разговора с туристическия агент в момента, в който Уил влезе. Върнах телефона на стойката му и бързо затворих бележника си.

— Наред ли е всичко, Кларк?

— Разбира се — усмихнах се бодро.

— Добре. Имаш ли хубава рокля?

— Моля?

— Какво ще правиш в събота?

Той очакваше отговора ми. Аз още бях на вълна „кит убиец срещу туристически агент“.

— Тъъ... нищо. Патрик ще тренира цял ден. Защо?

Уил помълча няколко секунди, преди да го каже, предвкусвайки удоволствието от изненадата ми.

— Отиваме на сватба.

Така и не разбрах защо Уил бе променил решението си. Подозирах, че заслуга за това имаше вродената му склонност да противоречи — никой не очакваше от него да отиде на сватбата, най-малко Алиша и Рупърт. Може би просто искаше да затвори тази страница окончателно. А и според мен в последните два месеца мисълта за Алиша бе престанала да го наранява.

Решихме, че ще се справим без помощта на Нейтън. Обадох се да се уверя, че шатрата е подходяща за количката на Уил — когато разбра, че приемаме поканата, Алиша звучеше доста объркано и аз изведнъж осъзнах: изпратила бе луксозната картичка само от приличие.

— Ъъъ... ами... има малко стъпало към шатрата, но хората, които ще я монтират, казаха, че биха могли да осигурят рампа... — Гласът ѝ заглъхна.

— Това е чудесно. Благодаря ви — отвърнах. — Ще се видим на сватбата.

Влязохме в интернет и избрахме сватбен подарък. Уил похарчи 120 лири за сребърна рамка за снимки и още 60 лири за ваза, която определи като „абсолютен кич“. Бях шокирана, че харчи толкова пари за човек, когото дори не харесва особено, но след седмиците работа у Трейнър вече знаех, че имат различно отношение към парите. Пишеха четирицифрени чекове, без да се замислят. Веднъж бях видяла банковото извлечение на Уил, оставено на кухненската маса да го прегледа. С парите можеха да се купят две, че и повече къщи като нашата — и това бе само текущата му сметка.

Реших да облека за случая червената си рокля — отчасти защото знаех, че Уил я харесва (и си помислих, че в ден като този ще се нуждае от всички възможни стимули), — отчасти защото нямах друга дреха, която бих се осмелила да нося на подобно тържество. Уил нямаше представа за страха, който изпитах при мисълта, че ще отида на такова светско събитие, при това в ролята на „асистент“. Всеки път, щом си представех гласовете, които щяха да ни одумват, и

оценяващите погледи, предпочитам вместо това да прекарам деня в гледане как Патрик обикаля в кръг. Може би беше снобско, че ми пукаше, но не можех да се отърся. При мисълта как всички тези гости ще ни гледат, стомахът ми се свиваше на топка.

Не казах нищо на Уил, но се боях за него. Да отиде на чиято и да е сватба при тези обстоятелства изглеждаше в най-добрия случай мазохистично, но да отиде на светско събиране, където щеше да е пълно със старите му приятели и колеги от работата, и да гледа как бившата му приятелка се омъжва за бившия му приятел, ми се струваше сигурен път към депресия. Опитах се да намекна за това в деня, преди да тръгнем, но той не ми обърна внимание.

— Щом аз не се тревожа, Кларк, и ти няма за какво да се тревожиш.

Позвъних на Трина и ѝ казах.

— Провери количката му за антракс и муниции. — Това беше всичко, което ме посъветва.

— За първи път го отвеждам на по-голямо разстояние и ще е катастрофално.

— Може просто да иска да си припомни, че има и по-лоши неща от смъртта.

— Много смешно.

Умът ѝ беше само наполовина на телефона. Готвеше се за едноседмичен курс за „бъдещи бизнес ръководители“ и трябваше мама и аз да гледаме Томас. Каза, че щяло да бъде фантастично. Щели да присъстват едни от най-известните имена в бизнеса. Нейният наставник я беше предложил и тя бе единственият човек в целия курс, който нямаше да плаща такса. Знаех, че докато говори с мен, прави и нещо на компютъра. Чувах пръстите ѝ на клавиатурата.

— Браво на теб — похвалих я.

— Ще е в някакъв колеж в Оксфорд. Представяш ли си, в Оксфорд!

— Страхотно.

Тя замълча за миг.

— Вече не мисли за самоубийство, нали?

— Уил? Не повече от обикновено.

— Е, и това е нещо. — Чух как изпиука някакъв имейл.

— По-добре да свършвам, Трина.

— Окей. Приятно изкарване. О, и не обличай червената рокля. Деколтетото ѝ е много голямо.

Утрото в деня на сватбата бе слънчево и приятно, както и предполагах. Момичета като Алиша винаги получават каквото искат. Вероятно някой се беше застъпил за нея пред боговете на времето.

— Много си хаплива, Кларк — отбеляза Уил, когато му казах.

— Е, уча се от най-добрите.

Нейтън бе дошъл рано да пригответи Уил, за да можем да потеглим от къщи в девет. Пътуването беше около два часа и бях включила почивки, планирайки внимателно маршрута ни, за да съм сигурна, че ще разполагаме с най-добрите удобства. Приготвих се в банята — опънах чорапогащника върху прясно избръснатите си крака, сложих си грим и после го изтрих, да не би изисканите гости да решат, че приличам на момиче на повикване. Не посмях да вържа шалче на врата си, но бях купила наметка, която можех да използвам като шал, ако се почувствам прекалено разголена.

— Не е зле, а? — Нейтън отстъпи назад и видях Уил, в тъмен костюм и синя като метличина риза с вратовръзка. Беше гладко избръснат и имаше лек тен. От ризата очите му изглеждаха странно живи. Сякаш внезапно в тях се бе отразило слънцето.

— Не е зле — съгласих се. Странно, не пожелах да кажа колко красив изглежда всъщност. — Тя със сигурност ще съжалява, че се омъжва за онова парче сланина.

Уил вдигна вежди към тавана.

— Нейтън, всичко ли е в чантата?

— Всичко. Готови сте за тръгване. — Той се обърна към Уил: — И не се нахвърляй да целуваш шаферките.

— Хич и не се надявай — отвърнах. — Всички ще носят твърди яки и ще миришат на коне.

Родителите на Уил излязоха да го изпратят. Подозирах, че току-що се бяха спречкали: госпожа Трейнър едва ли би могла да стои подалеч от съпруга си. Остана със скръстени ръце дори когато дадох на заден, за да може Уил да се качи в колата. Нито веднъж не ме погледна.

— Не му позволявай да пие много, Луиза — предупреди ме тя и махна въображаема прашинка от рамото на Уил.

— Защо? — попита Уил. — Няма да шофирам.

— Прав си, Уил — поощри го баща му. — Винаги съм имал нужда от чашка-две твърд алкохол, за да изкарам сватбата докрай.

— Дори собствената си — промърмори госпожа Трейнър и добави по-високо. — Много си елегантен, скъпи. — Коленичи и оправи подгъва на панталоните му. — Много, много елегантен.

— И ти, Луиза. — Очите на господин Трейнър ме огледаха одобрително, докато излизах от колата. — Хайде, завърти се, да те видим.

Уил подкара количката.

— Няма време, татко. Хайде, Кларк, да тръгваме. Ще е проява на лош вкус да се появя след булката, и то в количка.

Влязох отново в колата с чувство на облекчение. Най-сетне, след като столът на Уил бе закрепен отзад, а скъпото му сако бе окачено внимателно на мястото до шофьора, за да не се измачка, ние потеглихме.

Можех да опиша къщата на родителите на Алиша още преди да съм я видяла. Всъщност въображението ми я бе обрисувало толкова точно, че Уил ме попита защо се смея, докато спирах колата. Голям енорийски дом в джорджиански стил, чиито високи прозорци бяха отчасти скрити от водопад от светла глициния, а алеята към гаража бе застлана със съвсем дребен чакъл в карамелен цвят — идеалната къща за полковник. Представих си Алиша, с две спретнати руси плитки, яхнала първото си пони на моравата.

Двама мъже в светлоотражателни жилетки насочваха движението към пространство между къщата и църквата до нея. Свалих прозореца.

— Има ли паркинг до църквата?

— Гостите минават оттук, мадам.

— Само че ние сме с инвалидна количка, ще затъне в тревата — обясних аз. — Трябва да спрем точно до църквата. Вижте, ще закарам колата право там.

Те се спогледаха и размениха няколко реплики помежду си. Преди да успеят да кажат нещо, подкарах и паркирах в уединеното

място до църквата. *Започва се*, помислих си, улавяйки погледа на Уил в огледалото, докато изключвах мотора.

— Успокой топката, Кларк. Всичко ще е наред — увери ме той.

— Напълно спокойна съм. Защо реши, че не съм?

— Защото не съм спял. Освен това си изгриза четири нокътя, докато шофираше.

Паркирах, слязох от колата, нагласих наметката си и натиснах копчетата за сваляне на платформата.

— Окей — обърнах се към Уил, когато колелата стъпиха на земята. В полето отгът пътя от огромни немски коли излизаха хора — жени в морави рокли разговаряха тихичко със съпрузите си, докато токчетата им затъваха в тревата. Всички бяха дългокраки и изтупани в бледи приглушени тонове. Заиграх се с косата си, чудейки се дали не съм сложила прекалено много червило. Подозирах, че изглеждам като някой от онези пластмасови домати, от които изстискват кетчуп. — И тъй... как ще играем днес?

Уил продължи в същия дух:

— Честно?

— Да. Трябва да знам. Да не планираш нещо ужасно?

Очите му срещнаха моите. Сини, бездънни. В стомаха ми запърха ято пеперуди.

— Ще се държим много възпитано, Кларк.

Крилцата на пеперудите запърхаха неудържимо. Понечих да кажа нещо, но Уил ме прекъсна.

— Виж, просто ще се забавляваме, нищо повече — успокои ме той.

Ще се забавляваме. Сякаш да отидеш на сватбата на бившата приятелка не бе почти толкова приятно, колкото и ваденето на зъб. Но Уил си го беше избрал. Това бе неговият ден. Поех си дъх и направих опит да се успокоя.

Присъствието ни на церемонията мина без инциденти. Алиша изглеждаше точно толкова абсурдно красива, колкото очаквах. Гладката ѝ кожа с цвят на светъл карамел излъчваше сияние, кремавата коприна се плъзгаше по стройната ѝ фигура, сякаш не смееше да остане там без разрешение. Гледах я как се носи по пътеката в църквата и се чудех какво ли е да си висока и дългокрака и да изглеждаш като нещо, което повечето от нас виждат само на плакати

по улиците. Чудех се дали върху косата и грима ѝ беше работил екип професионалисти. Чудех се дали носи еластичен колан. Разбира се, че не. Сигурно носеше нещо съвсем тънко, от дантела в бледи тонове — бельо за жени, които няма какво да стягат, и което струва повече от седмичната ми заплата.

Докато свещеникът нареждаше монотонно, а малките шаферки в балетни пантофки се въртяха нетърпеливо на пейките си, аз огледах останалите гости. Почти нямаше жена, която да не изглежда така, сякаш е излязла от страниците на лъскаво списание. Обувките подхождаха до най-финия нюанс на цвета на тоалетите им и изглеждаха чисто нови. По-младите жени бяха на елегантни осемсантиметрови токчета, със съвършен педикюр. По-възрастните — на по-стабилни токчета — носеха костюми по поръчка с подпльнки на раменете и копринен хастар в контрастиращи цветове, както и шапки, отказващи да се подчинят на гравитацията.

Мъжете не бяха толкова интересни за гледане, но почти всички имаха излъчването, което понякога долавях у Уил — на богатство и самочувствие, на увереност, че животът ти ще се нареди както подобава. Чудех се какви компании управляват, какъв свят обитават. Чудех се дали забелязват хора като мен, които гледат децата им или им сервират в ресторанта. Или танцуват за бизнес партньорите им, спомних си моето интервю в Бюрото по труда.

На сватбите, на които бях присъствала досега, семействата на булката и младоженеца бяха разделени — от страх да не би някой да се отметне от думата си.

С Уил се бяхме настанили в задната част на църквата, количката му беше точно до мен, в десния край на редицата от седалки. Той вдигна за миг очи, когато Алиша мина по пътеката, но в останалото време гледаше право напред с неразгадаемо изражение. Четирийсет и осем хористи (преброих ги) изпяха нещо на латински. Рупърт се потеше в смокинга си и беше вдигнал вежди, което му придаваше едновременно доволен и малко глуповат вид. Никой не изръкопляска, нито извика одобрително, когато ги обявиха за съпруг и съпруга. Рупърт се чувстваше малко неловко — наведе се да целуне жена си, сякаш се опитваше да ухапе подскачаща ябълка, и не успя съвсем да уцели устата ѝ. Почудих се дали според по-висшите класи не е проява на лош вкус да се целуват истински пред олтара.

После всичко приключи. Уил вече си проправяше път към изхода на църквата. Гледах тила му, изправен и излъчващ странно достойнство, и ми се искаше да го попитам дали не сгрешихме, че дойдохме. Искаше ми се да го попитам още ли има чувства към нея. Искаше ми се да му кажа, че е твърде добър за тази глупава карамелена жена, без значение как изглежда, и че... не знаех какво още исках да му кажа.

Просто исках да се почувства по-добре.

— Как си? — попитах, щом го настигнах.

Подтекстът беше, че пред олтара би трябвало да е той.

Уил притвори очи за миг.

— Чудесно — отвърна и въздъхна леко, сякаш с облекчение. После вдигна поглед към мен. — Хайде, да идем да пийнем нещо.

Шатрата беше опъната в оградена градина, чиято порта от ковано желязо бе окичена с гирлянди от бледорозови цветя. На бара, разположен в далечния край, вече се бе събрала тълпа, затова предложих на Уил да ме изчака, докато отида да му взема питие. Проправих си път между масите с бели ленени покривки, отрупани с повече прибори и кристал, отколкото бях виждала някога. Столовете бяха с позлатени облегалки — като онези, които може да видите в предаванията за мода и стил; бели фенери висяха над аранжировките с фрезии и лилии в средата на масите. Въздухът бе изпълнен с аромата на цветя до такава степен, че почти се задушавах.

— „Пимс“? — попита барманът, щом стигнах отпред.

— Тъъ... — Огледах се и видях, че всъщност това е единствената напитка, която се предлага. — О, добре. Две, ако обичате.

Той ми се усмихна.

— Разбира се, ще има и други напитки. Но госпожица Дюър искаше всички да започнат с „Пимс“. — Погледът, който ми отправи, беше леко заговорнически. Едва забележимото повдигане на веждата ми подсказа какво мисли по въпроса.

Загледах се в розовеещата лимонада. Татко ни беше казвал, че богатите са най-стиснати, но бях смаяна, че дори на сватба не предлагат алкохол.

— Е, ще трябва да се задоволим с това — промърморих и поех чашите от него.

Заварих Уил да разговаря с някакъв мъж. Млад, с очила, привел се беше ниско, едната му ръка лежеше върху облегалката на количката. Слънцето вече бе високо на небосклона и трябваше да примижа, за да ги видя както трябва. Изведнъж прозрях смисъла на всички тия широкополи шапки.

— Страхотно е да те видя пак, Уил — казваше мъжът. — Фирмата не е същата без теб. Не биваше да го казвам... но си е така. Просто не е.

Приличаше на млад счетоводител — от типа мъже, които се чувстват удобно само в костюм.

— Много мило от твоя страна.

— Всичко стана толкова неочаквано. Сякаш падна от скала. Единия ден беше в офиса, ръководеше ни, а на другия от нас се очакваше да продължим без...

Той погледна нагоре, когато забеляза, че стоя до тях.

— О! — възкликна и видях как погледът му се залепи на бюста ми. — Здравейте.

— Запознайте се — Луиза Кларк, Фреди Дъруент.

Пъхнах чашата на Уил в поставката му и се ръкувах с по-младия мъж.

Той ме огледа още веднъж.

— О! — произнесе отново. — Вие сте...

— Приятелка на Уил — казах, след което, без да съм сигурна защо, докоснах леко Уил по рамото.

— Е, значи животът не е толкова лош — отбеляза Фреди със смях, който малко приличаше на кашлица. Изчерви се леко, докато говореше. — Извинявай, но трябва да те оставя. Нали знаеш — на такива събирания се очаква да създаваме бизнес контакти. Беше ми приятно да те видя, Уил. Наистина. И... вас, госпожице Кларк.

— Изглежда мил — заключих аз, докато се отдалечавахме. Свалих ръката си от рамото на Уил и отпих голяма глътка „Пимс“. Беше по-вкусно, отколкото изглеждаше. Само малко се притесних от плаващия резен краставица.

— Да. Добро хлапе е.

— Значи... не ти е неприятно.

— Не. — Очите на Уил за миг се спряха на моите. — Не, Кларк, изобщо не ми е неприятно.

Сякаш събрали кураж от Фреди Дъруент, през следващия час още няколко души дойдоха при Уил да го поздравят. Някои заставаха на известно разстояние от него, сякаш да решат дилемата с ръкуването, а други повдигаха леко панталоните си и почти коленичеха в краката му. Стоях до него и говорех малко. Забелязах как се стегна леко при приближаването на двама от тях.

Единият — едър, грубоват мъж с пура — като че не знаеше какво да каже, когато се озова пред Уил, и се спря на: „Биваше си я церемонията, нали? Булката изглеждаше страхотно“. Вероятно не знаеше, че Алиша е бившето гадже на Уил.

Другият, който, изглежда, бе някакъв бизнес съперник на Уил, избра по-дипломатичен тон, но в прекалено директния му поглед, в безцеремонните му въпроси имаше нещо, което напреди Уил. Бяха като две кучета, които се обикалят, готови всеки момент да оголят зъби.

— Новият шеф на старата ми компания — обясни Уил, когато мъжът най-сетне се сбогува с махване на ръката. — Искаше да се увери, че не подготвям преврат.

Напече силно и градината се превърна в ароматна пещ. Хората се криеха под рехавата сянка на дърветата. Вкарах Уил в шатрата, безпोकеейки се за температурата му. Сега в шатрата бяха включили огромни вентилатори, които лениво въртяха перки над главите ни. Недалеч, под навеса на лятната къща, свиреше струнен квартет. Беше като сцена от филм.

Алиша, понесла се из градината — феерично създание, възкликаващо и раздаващо въздушни целувки, — не дойде при нас.

Гледах как Уил пресушава две чаши „Пимс“ и тайничко се радвах.

Сервирах обяда в четири часа. Стори ми се малко странно време за обяд, но както изтъкна Уил, бяхме на сватба. Времето се бе разтеглило и изгубило смисъл, размито от безкрайните питиета и безцелните разговори. Не знам дали беше от жегата или от атмосферата, но когато седнахме на нашата маса, бях като пияна. А когато започнах да говоря завалено на възрастния мъж от лявата ми страна, осъзнах, че може и да е така.

— В тоя „Пимс“ има ли алкохол? — попитах Уил, след като бях успяла да изсипя съдържанието на солницата в скута си.

— Колкото и във виното.

Загледах се ужасено... в двойния му образ.

— Шегуваш се. В него имаше плодове! Реших, че е безалкохолно. Как ще те откарам вкъщи сега?

— Ама и ти си една асистентка — усмихна се той и вдигна вежди. — Какво ще ми дадеш да не кажа на майка ми?

Бях изумена от реакцията на Уил през целия ден. Мислех си, че ще е Киселия Уил, Саркастичния Уил. Или най-малкото Мълчаливия Уил. Но той се държеше мило с всички. Дори сервирането на супа по време на обета не го обезпокои. Просто попита любезно дали някой би искал супа в замяна на хляб и две момичета в другия край на масата — които признаха, че имат непоносимост към пшеница — тутакси му отстъпиха хлебчетата си.

Колкото повече се притеснявах как ще изтрезнея, толкова по-спокоен и безгрижен ставаше Уил. Възрастната жена от дясната му страна се оказа бивш член на парламента — беше организирила кампания за правата на хората с увреждания — и бе сред малцината, с които съм виждала Уил да разговаря без никакво притеснение. По някое време забелязах как му подава парче торта. Когато напусна за малко масата, той набързо ми обясни, че веднъж е изкачила Килиманджаро.

— Харесвам такива корави жени — призна той. — Представям си я яхнала муле с раница на гърба. Никакви глезотии.

Аз обаче нямах същия късмет с мъжа от лявата ми страна. Четирите минути, в които ме разпита набързо коя съм, къде живея, кого познавам там, се оказаха достатъчни, за да реши, че не мога да му кажа нищо, което да представлява интерес за него. Извърна се към жената отляво и ме остави да ровя безцелно в остатъците от обета си. В един момент, когато бях започнала да се чувствам съвсем неловко, почувствах как ръката на Уил се плъзна от количката до мен и дланта му докосна моята. Вдигнах очи и той ми намигна. Улових ръката му и я стиснах лекичко, благодарна, че вижда притеснението ми. След което той измести количката си около десетина сантиметра, за да ми даде възможност да се включа в разговора с Мери Ролинсън.

— Уил ми каза, че вие се грижите за него — усмихна се тя. Имаше проникателни сини очи и бръчки, които говореха за пренебрежение към козметиката.

— Опитвам се — отвърнах аз и му хвърлих бърз поглед.

— Преди работили ли сте в тази сфера?

— Не. Работех... в едно кафене. — Не знам дали щях да споделя този факт с някого другото от гостите на сватбата, но Мери Ролинсън кимна одобрително.

— Винаги съм смятала, че тази работа е доста интересна. Особено ако обичаш да си сред хора и си любопитна сврака като мен. — Усмихна ми се широко.

Уил върна ръката си на количката.

— Опитвам се да накарам Луиза да прави и друго, да разшири малко кръгзора си.

— Имате ли нещо предвид? — попита ме тя.

— Не — отвърна Уил вместо мен. — Луиза е сред най-умните хора, които познавам, но не мога да я накарам да го осъзнае.

Мери Ролинсън го изгледа с проникателните си очи.

— Не се дръжте покровителствено с нея, скъпи. Тя е напълно способна да отговаря сама.

Примигнах.

— Вие би трябвало да го знаете най-добре — додаде тя.

Уил сякаш се канеше да отвърне нещо, но се отказа.

Загледа се в масата и поклати леко глава, но се усмихваше.

— Е, Луиза, сигурно работата ви в момента доста ви натоварва психически. Едва ли този млад човек е лесен за гледане.

— Никак даже.

— Но Уил е свършено прав за възможностите. Ето визитната ми картичка. Аз съм в ръководството на една благотворителна организация, която насърчава преквалификацията. В случай че решите да правите нещо различно в бъдеще.

— Благодаря ви, но работата при Уил ми е напълно достатъчна.

Взех картичката, която тя въпреки това ми подаде, леко учудена, че тази жена се интересува от бъдещето ми. Но дори фактът, че я взех, ме накара да се почувствам неловко. Нямаше начин да се откажа от работата си — дори ако реша, че искам да уча. Не бях убедена, че съм от хората, подходящи за преквалификация. Освен това за мен най-

важно беше да запазя Уил жив. Толкова бях погълната от мислите си, че изпуснах част от разговора на двамата до мен.

— ... много е добре, че си се взел в ръце, както се казва. Сигурно е драматично да пренастройваш живота си според новите обстоятелства.

Вторачих се в остатъците от панираната си съомга. Никога не бях чувала някой да говори така на Уил.

Той гледаше намръщено към масата, после отново се извърна към нея.

— Не съм сигурен, че съм се взел в ръце — произнесе тихо.

Мери го изгледа за миг и премести очи към мен.

Попитах се дали лицето ми ме е издало.

— Нужно е време, Уил. — Тя постави за миг дланта си върху ръката му. — А това е нещо, което вашето поколение трудно приема. Всички очакват нещата да се случват веднага и както ги искате. Очакват да живеете живота, който сте си избрали. Особено успял млад мъж като теб. Но е нужно време.

— Госпожо Ролинсън... Мери... не очаквам да се възстановя.

— Не говоря за физическо възстановяване — уточни тя. — Говоря за приемането на новия живот.

После, докато чаках да чуя какво ще отговори Уил, прозвуча силно почукване на лъжица върху стъклена чаша и помещението притихна за речите.

Почти не чувах какво говорят. Просто един надут мъж в смокинг се сменяше с друг, приказваха за хора и места, които не познавах, предизвикваха лек смях. Седях и хапвах от бонбоните с натурален шоколад, сервирани в сребърни кошнички на масата, и изпих една след друга три чаши кафе. В резултат не само се чувствах пияна, но вече бях нервна и леко напрегната. Уил, от друга страна, бе самото спокойствие. Седеше и гледаше как гостите приветстват бившето му гадже, слушаше как Рупърт мънка колко прекрасна е жена му. Никой не спомена за него. Не знам дали защото искаха да пощадят чувствата му, или защото присъствието му малко ги смущаваше. От време на време Мери Ролинсън се навеждаше и измърморваше нещо в ухото му, а той кимаше леко в знак на съгласие.

Когато речите най-сетне свършиха, хората от персонала се заеха да разчистват средата на пространството за танци. Уил се наведе към

мен.

— Мери ми каза, че наблизно имало хубав хотел. Позвъни им и виж дали не можем да отседнем там.

— Какво?

Мери ми подаде име и телефонен номер, надраскани на една салфетка.

— Всичко е наред, Кларк — увери ме Уил тихо, за да не чуе тя. — Аз ще платя. Хайде, така ще спреш да се тревожиш, че си пияна. Вземи кредитната ми карта от раницата. Сигурно ще искат да запишат номера ѝ.

Взех я, бръкнах за мобилния телефон и се отдалечих на достатъчно разстояние в градината. От хотела ми казаха, че имат две свободни стаи — една единична и една двойна на приземния етаж. Да, имало достъп за хора с увреждания.

— Чудесно — отвърнах, но щом чух цената, едва сподавих вик на изненада. Дадох им номера на кредитната карта на Уил, усещайки леко замайване, докато произнасях числата.

— Е? — попита той, когато се върнах при него.

— Направих го, но... — Казах му колко ще струват двете стаи.

— Няма проблем — успокои ме Уил. — Сега позвъни на този твой приятел и му кажи, че ще останеш през нощта, а после си налей още едно питие. Всъщност нека бъдат шест. Ще ми достави голямо удоволствие да гледам как източваш сметката на бащата на Алиша.

И аз го направих.

Тази вечер се случи нещо. Светлините бяха приглушени, малката ни маса не се набиваше на очи, силният аромат на цветя бе смекчен от вечерния бриз, а музиката, виното и танците накараха гостите да се отпуснат и на най-малко вероятното от всички места започнахме да се забавляваме от сърце. Досега не бях виждала Уил толкова спокоен. Притиснат между мен и Мери, той разговаряше и се усмихваше, и в довольния му вид имаше нещо, което не позволяваше на хората да го гледат накриво или да му се усмихват съчувствено. Накара ме да си оставя наметката и да седна изправено. Свалих сакото му и му разхлабих вратовръзката, като и двамата се опитвахме да не се кикотим при вида на танцуващите. Не мога да ви опиша колко по-добре се

почувствах, когато видях как танцуват богатите. Мъжете изглеждаха така, сякаш бяха ударени от ток, а жените сочеха с кутрета звездите и бяха ужасно сковани дори когато се въртяха.

Мери Ролинсън на няколко пъти промърмори: „О, боже“. Погледна към мен. С всяко изпито питие езикът ѝ ставаше по-цветист.

— Не искаш ли и ти да завъртиш дупе, Луиза?

— Господи, не!

— И правилно. Толкова лоши танцьори не съм виждала дори в Клуба на младите фермери.

В девет получих есемес от Нейтън.

Наред ли е всичко?

Да. Ако щеш вярвай, но Уил се забавлява страхотно.

Така беше. Гледах го как се смее с глас на нещо, което Мери бе казала, и се почувствах странно напрегната. Това ми показваше, че има надежда. Той би могъл да хареса живота си, ако е заобиколен от подходящите хора, ако му се позволи да бъде себе си, а не Човекът в Инвалидна Количка, списък от симптоми и обект на съжаление.

А после, в десет вечерта, започнаха бавните танци. Гледахме как Рупърт върти Алиша на дансинга, аплодиран любезно от околните. Косата ѝ бе започнала да увисва и беше увила ръце около врата му, сякаш се нуждаеше от опора. Ръцете на Рупърт бяха сключени около нея, по-точно върху дупето ѝ. Въпреки цялото ѝ богатство и красота, малко ми дожаля за нея. Помислих си, че вероятно няма да осъзнае какво е изгубила, докато не стане твърде късно.

По средата на танца към тях се присъедини друга двойка и вече не се виждаха толкова добре, а и аз се бях заслушала в обясненията на Мери за надбавките за домашни асистенти, но в един момент вдигнах глава и я видях да стои точно пред нас — супермодела Алиша, в бялата си копринена рокля. Сърцето ми се качи в гърлото.

Тя кимна към Мери и леко се приведе, та Уил да я чуе през звука на музиката. Лицето ѝ беше малко напрегнато, сякаш специално се бе настройвала да дойде при нас.

— Благодаря ти, че дойде, Уил. Наистина. — Тя ми хвърли кос поглед, но не каза нищо.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна любезно Уил. — Изглеждаш чудесно, Алиша. Сватбата е страхотна.

По лицето ѝ пробяга лека изненада. А после едва забележима тъга.

— Наистина ли? Наистина ли мислиш така? Аз пък си мислех...
имам предвид, че искам да ти кажа толкова много...

— Наистина ли. — Думите не прозвучаха като въпрос. — Няма
нужда. Познаваш Луиза, нали?

— Да.

Последва кратко мълчание.

Виждах как Рупърт се помайва отзад и ни наблюдава
предпазливо. Тя му хвърли бърз поглед, вдигна леко ръка и му помахаша.

— Все пак ти благодаря, Уил. Страхотно е, че дойде. И ти
благодаря за...

— Огледалото.

— Разбира се. Влюбих се в него. — Тя се изправи и се запъти
към съпруга си, който обърна глава, след като я улови за ръката.

Гледахме ги, докато прекосяваха дансинга.

— Не си ѝ купил огледало.

— Знам.

Те все още разговаряха, очите на Рупърт се стрелкаха към нас.
Сякаш не можеше да повярва, че Уил просто е бил любезен. Да си
призная, и аз не можех.

— Това... притесни ли те? — попитах го.

Той отмести поглед от тях.

— Не — отвърна и ми се усмихна. Усмивката му бе по-изкривена
от питиетата, очите му бяха едновременно тъжни и замислени.

А после, когато дансингът се изпразни за следващия танц, аз
изведнъж изтърсих:

— Какво ще кажеш, Уил? Искаш ли да танцуваме?

— Моля?

— Хайде, нека дадем на тия копелета повод за приказки.

— Страхотна идея! — възкликна Мери и вдигна чаша. — Дайте
им да разберат!

— Хайде, докато музиката е бавна. Защото се съмнявам, че ще
можеш да подскачаш с това нещо.

Не му оставих избор. Седнах внимателно в скута му, увих ръце
около врата му, за да не падна. Той ме погледна в очите за миг, сякаш
се чудеше дали да ми откаже. После, невероятно, но Уил ме откара с

количката до дансинга и започна да се върти в малки кръгчета под проблясващите светлини на огледалните топки.

Почувствах се едновременно много притеснена и леко истерична. Седях под ъгъл, което означаваше, че роклята ми се е вдигнала до средата на бедрата.

— Остави я — промърмори Уил в ухото ми.

— Но това е...

— Хайде, Кларк. Не ме разочаровай.

Затворих очи и увих ръце около врата му, притиснах буза към неговата и вдишах цитрусовия аромат на афършейва му. Чувах как си тананика в такт с музиката.

— Успяхме ли да ги скандализираме? — попита. Отворих едното си око и погледнах в дрезгавата светлина.

Няколко души се усмихваха окуражително, но повечето сякаш не знаеха как да реагират. Мери вдигна чашата си към мен в знак на поздрав. А после видях, че Алиша е вперила очи в нас, с леко помръкнало лице. Щом видях, че съм я забелязала, извърна глава и промърмори нещо на Рупърт. Той поклати глава на свой ред, сякаш правехме нещо срамно.

Почувствах как върху лицето ми се плъзва палава усмивка.

— О, да! — възкликнах.

— Хм. Я ела по-близо. Ухаеш фантастично.

— И ти. Макар че, ако продължаваш да въртиш количката само наляво, може да повърна.

Уил смени посоката. Ръцете ми бяха обвили врата му, отдръпнах се малко, за да го погледна, вече не се притеснявах. Очите му се плъзнаха по бюста ми. Честно казано, както бях седнала, не би могъл да гледа другаде. Вдигна очи от деколтето ми и сви вежди.

— Знаеш ли, никога не би приближила гърдите си толкова, ако не бях в инвалидна количка — промърмори той.

Изгледах го, без да мигна.

— И ти никога не би погледнал гърдите ми, ако не беше в инвалидна количка.

— Какво? Разбира се, че щях.

— Нямаше. Щеше да си твърде зает да гледаш стройните блондинки с дълги коси и крака до сливиците, от тези, дето подушват

тлъстата сметка от километри. Пък и аз нямаше да съм тук. Щях да сервирам напитките отсреща. Една от невидимите.

Той примигна.

— Е? Права съм, нали?

Уил погледна към бара, после към мен.

— Да. Но в своя защита ще кажа, че преди бях задник.

Избухнах в смях, който накара още повече хора да се загледат в нас.

Опитах да се овладеея.

— Извинявай — избъбрих аз. — Лека истерия.

— Знаеш ли какво?

Бих могла да гледам лицето му цяла нощ. Начинът, по който очите му се присвиваха в тъгълчетата. Ямката в основата на шията.

— Какво?

— Понякога, Кларк, ти си единственото, което ме кара да ставам сутрин.

— Тогава да идем някъде. — Думите излязоха от мен, преди да осъзная какво казвам.

— Какво?

— Да идем някъде. Да изкараме една седмица само в забавления. Ти и аз. Далеч от тия...

Той изчака.

— Задници?

— ... задници. Кажете „да“, Уил. Моля те.

Очите му се бяха впили в моите.

Не знам какво му говорех. Не знам откъде дойде всичко. Просто знаех, че ако не го накарам да се съгласи тази вечер, със звездите и фрезите, и смеха, и Мери, изобщо нямаше да имам друг шанс.

— Моля те!

Мигът, преди да ми отговори, сякаш продължи вечно.

— Добре — произнесе накрая.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нейтън

Мислеха, че не си личи. Върнаха се от сватбата чак към обед на другия ден. Госпожа Трейнър бе почти обезумяла от притеснение и гняв. Едва говореше.

— Можехте да се обадите! — скара им се тя.

Не беше отишла на работа, за да се увери, че ще се приберат благополучно. Чувах я как крачи напред-назад по настлания с плочки коридор от осем часа сутринта, когато влязох в пристройката.

— Поне двайсет пъти звънях и ви писах есемеси. Чак когато успях да се обадя у Дюър и оттам ми казаха, че „мъжът в инвалидната количка“ е отседнал в хотел, си отдъхнах, че не сте катастрофирали някъде.

— „Мъжът в инвалидната количка“. Много мило — промърмори Уил.

Но си личеше, че му е все едно. Беше много отпуснат и спокоен, шегуваше се с махмурлука си, макар да имах чувството, че изпитва известна болка. Спря да се усмихва само когато майка му се опита да упрекне Луиза. Прекъсна я и заяви, че ако има да казва нещо, трябва да го каже на него, защото решението да преспят било негово, Луиза просто го послушала.

— А и мъж на трийсет и пет не е длъжен да отговаря пред никого, ако реши да остане на хотел. Дори пред родителите си.

Тя изгледа и двамата, измърмори нещо за „доброто възпитание“ и излезе от стаята.

Луиза изглеждаше малко разстроена, но той отиде при нея и ѝ прошепна нещо — и тогава го видях. Тя поруменя и се засмя. С онзи смях, когато знаеш, че не бива да се смееш. С онзи смях, който говори за някаква конспирация. А после Уил ѝ каза, че може да си върви. „Прибери се у дома, преоблечи се и гледай да подремнеш.“

— Вземи колата — извика подире й. — Така ще се прибереш по-лесно.

Гледах как очите на Уил я следват по целия път до задната врата.

Готов бях да се обзаложа на седем към четири само заради този поглед.

Той се оклюма леко, след като тя си тръгна. Сякаш се бе държал, докато майка му и Луиза напуснат пристройката. Сега го наблюдавах внимателно и щом усмивката слезе от лицето му, осъзнах, че не ми харесва как изглежда. По лицето му бяха избили леки петна, на два пъти бе направил гримаса от болка, когато мислеше, че никой не го гледа, и дори отдалеч се виждаше, че кожата му е настръхнала. В главата ми започна да ехти предупредително звънец с далечен, но остър звук.

— Добре ли си, Уил?

— Да. Не се тревожи.

— Искаш ли да ми кажеш къде те боли?

Той доби примирен вид, знаеше, че не може да скрие нищо от мен. Бяхме заедно от дълго време.

— Окей. Леко главоболие. И... тъъ... трябва да ми се смени катетърът.

Бях го прехвърлил от количката в леглото и започнах да приготвям оборудването.

— Кога го смени Лу тази сутрин?

— Не го смени. — Той имаше малко виновен вид. — Нито снощи.

— Какво?

Премерих пулса му и взех апарата за кръвно налягане. Естествено, кръвното му се беше вдигнало до тавана. Когато поставих ръка на челото му, тя се покри с тънък слой пот. Отидох до шкафа с лекарствата и чуках няколко съдоразширяващи хапчета. Дадох му ги във вода, за да съм сигурен, че ще изпие и последната прашинка. После го подпрях, прехвърлих краката му отстрани на леглото и бързо смених катетъра, като през цялото време го наблюдавах.

— АХ?

— Да. Не си постъпил много разумно, Уил.

Може да се каже, че автономната хиперрефлексия беше най-лошият ни кошмар. Това бе свръхреакцията на тялото на Уил срещу

болка или дискомфорт — в случая несменения катетър — напразните, неправилно насочени опити на увредената му нервна система да овладее положението. АХ можеше да се появи изневиделица и да го разтърси из основи. Изглеждаше блед, дишането му бе затруднено.

— Как е кожата ти?

— Малко настръхвам.

— Зрението?

— Наред е.

— Господи, човече! Мислиш ли, че ни трябва помощ?

— Дай ми десет минути, Нейтън. Сигурен съм, че си направил всичко необходимо. Дай ми десет минути.

Той притвори очи. Отново проверих кръвното, като се чудех дали да не извикам линейка. АХ ме плашеше до смърт, защото никога не знаех как ще се развие. Веднъж вече бе изпадал в автономна хиперрефлексия — в началото, когато започнах да работя при него — и се наложи да остане в болницата два дни.

— Наистина, Нейтън. Ще ти кажа, ако реша, че е сериозно.

Въздъхна и аз му помогнах да се облегне назад и да се подпре на таблата на леглото.

Призна ми, че Луиза била много пияна и не искал да рискува да му смени катетъра.

— Бог знае къде щеше да пъхне проклетата тръба. — Каза го с лек смях. На Луиза й отнело половин час да го извади от количката и да го сложи в леглото, така ми обясни. И двамата на два пъти се озовавали на пода. — Добре че бяхме толкова пияни, та не почувствахме нищо. — Все пак тя съобщила да се обади на рецепцията и помолила да изпратят човек да го вдигне. — Добро момче. Смътно си спомням как настоявах Луиза да му даде петдесет лири бакшиш. Разбрах със сигурност, че е пияна, защото се съгласи.

Когато най-накрая си тръгнала от стаята му, той се боял, че няма да успее да намери своята. Представил си как се свива в малко червено кълбо на стълбите.

Точно в този момент обаче мнението ми за Луиза Кларк не беше много добро.

— Уил, приятелю, следващия път гледай да се тревожиш повече за себе си, окей?

— Всичко е наред, Нейтън. Наистина. Вече се чувствам по-добре.

Почувствах очите му върху себе си, докато мерех пулса му.

— Вината не беше нейна.

Кръвното му се беше нормализирало. Лицето му започна да възвръща нормалния си цвят. От гърдите ми се откъсна неволна въздишка.

Побъбрихме си малко, докато чакахме всичко да се нормализира, и обсъдихме събитията от предния ден. Той изобщо не изглеждаше разстроен заради бившето си гадже. Не каза много, но за състоянието, в което беше, изглеждаше добре.

Пуснах китката му.

— Хубава татуировка, между другото.

Той ме изгледа иронично.

— Само гледай следващата да не е „краен срок“.

Въпреки потенето, болките и възпалението, за първи път Уил изглеждаше така, сякаш го занимаваше и нещо друго. Помислих си, че ако госпожа Трейнър го знаеше, нямаше да реагира така остро.

Не й казахме нищо за случилото се на обед — Уил ме накара да обеща, че няма да го споменавам, — но когато Лу се върна по-късно същия следобед, беше доста мълчалива. Изглеждаше бледа, косата ѝ бе измита и вързана отзад, сякаш се опитваше да изглежда разумна. Донякъде се досещах как се чувства; когато се наливаш цяла вечер, случва се на сутринта да се чувстваш доста добре, но това е, понеже още си малко пиян. Този звяр, махмурлукът, просто си играе с теб и изчаква удобния момент да те захапе. Предположих, че я беше „захапал“ около обед.

След известно време обаче стана ясно, че я безпокои не само махмурлукът.

Уил не спираше да я пита защо е толкова мълчалива и накрая тя си призна:

— Е, открих, че не е много разумно да те няма цяла нощ, ако току-що си се нанесла при приятеля си.

Усмихваше се, докато го казваше, но усмивката ѝ беше пресилена и двамата с Уил разбрахме, че вероятно е имало сериозен

разговор.

Всъщност не можех да виня човека. И на мен нямаше да ми е приятно, ако гаджето ми изкара цяла нощ с някой тип — пък бил той и с увреждане. При това не беше видял как я гледа Уил.

Този следобед не правихме нищо особено. Луиза изпразни раницата на Уил и отвътре се показаха хотелски шампоани, балсами, миниатюрен комплект за шиене и шапка за баня — всичко, което бе успяла да докопа. („Не се смей — промърмори. — При тия цени Уил плати за цяла козметична фабрика.“) Изгледахме един японски анимационен филм, който според Уил бил идеален за махмурлии — аз исках да съм наблизко, отчасти за да следя кръвното му и отчасти за да видя реакцията му, когато обявих, че ще гледам филма с тях.

— Наистина ли? — възкликна той. — Харесваш Миядзаки?

Веднага усети, че не прозвуча добре, и се поправи: щяло страшно да ми хареса, страхотен филм и тъй нататък. Но видях каквото исках. От друга страна, се радвах за него. Толкова дълго се беше занимавал само със собственото си състояние, горкият човек.

И тъй, изгледахме филма. Спуснахме щорите, свалихме телефона от поставката и изгледахме този странен анимационен филм за едно момиче, което се озовава в паралелна вселена с всякакви странни същества, за половината от които човек не може да каже добри ли са или лоши. Лу седеше точно до Уил, подаваше му питието и в един момент му избърса окото, когато нещо влезе в него. Всъщност бяха много сладки, макар че някаква част от мен се чудеше докъде, за бога, ще доведе това.

А после, когато Луиза вдигна щорите и направи чай за всички, двамата се спогледаха като хора, които се чудят дали да ме посветят в тайната си, и накрая ми казаха, че ще заминат някъде. Десет дни. Още не било сигурно къде, но вероятно щяло да е някъде далеч и на хубаво място. Бих ли приел да отида с тях и да помагам?

Иска ли питане!

Момичето заслужаваше да му сваля шапка. Ако преди четири месеца някой ми беше казал, че ще заведем Уил на почивка далеч оттук — всъщност, че изобщо ще успеем да го изведем от тази къща, — щях да реша, че нещо му хлопа. Аз обаче ще си поговоря с нея за медицинските нужди на Уил, преди да тръгнем. Не можем да си позволим нова издънка, ако сме някъде на майната си.

Дори казаха на госпожа Т., когато се отби; Луиза тъкмо си тръгваше. Уил ѝ го съобщи нехайно, сякаш ставаше дума за обикновена разходка до замъка.

Казвам ви, много бях доволен! Този скапан покер сайт ми беше „гълтнал“ всичките пари и изобщо не планирах почивка. Даже простих на Луиза, задето бе послушала Уил и не му беше сменила катетъра. А ѝ бях бесен, повярвайте! Тъй че всичко изглеждаше страхотно и аз си подсвирквах, докато се напъхвах в якето, предвкусвайки бели пясъци и синьо море. Даже си помислих, че може да успея да се отбия и у дома, в Окланд.

И тогава ги видях — госпожа Трейнър стоеше на задната врата, а Лу се канеше да си върви. Не знам какво си бяха казали, ала и двете изглеждаха мрачни.

Дочух само последното изречение, но то ми беше достатъчно.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Луиза.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво?

Бяхме на хълмовете край града, когато му казах. Патрик беше по средата на 25-километровия пробег и искаше да го следвам с велосипед, за да засичам времето му. И тъй като в колоезденето ме бива колкото и в ядрената физика, това ми струваше страшно много пот и залитане, съпроводени от недоволни възгласи от страна на Патрик. Всъщност той поиска да пробяга трийсет и пет километра, но му заявих, че задникът ми няма да издържи, а и някой трябваше да направи седмичното пазаруване, след като се приберем у дома. Пастата за зъби бе свършила, както и кафето. Разбира се, кафе пиех само аз. Патрик беше на билков чай.

Когато изкачихме хълма Шийпкоут, вече пухтях и краката ми тежаха като олово, но въпреки това реших да изплюя камъчето. Помислих си, че до къщи има още петнайсет километра — достатъчно време да си оправи настроението.

— Няма да дойда на „Екстрийм Вайкинг“.

Патрик не спря, но доста намали ход. Извърна се да ме погледне, като краката му продължаваха да се движат под него, и изглеждаше толкова шокиран, че самата аз едва не се блъснах в едно дърво.

— Какво? Защо?

— На работа съм...

Той отново затича и набра скорост. Вече слизахме от билото на хълма и аз трябваше да стегна пръсти около спирачките, за да не го подмина.

— И кога го разбра? — Върху челото му бяха избили фини капчици пот, сухожилията на прасците му изпъкваха. Не можех да ги гледам дълго, защото започвах да криволича.

— През уикенда. Просто исках да съм сигурна.

— Знаеш, че сме направили резервация за самолета и всичко останало.

— Ще ти върна 39-те лири за билета, ако това те притеснява.

— Не става дума за парите. Мислех, че ще дойдеш да ме подкрепяш. Каза, че ще дойдеш.

Патрик наистина го биваше да се цупи. Когато се запознахме, често го вземах на подбив. Наричах го господин Сърдитко. Това ме развеселяваше, а той толкова се ядосваше, че спираше да се цупи, само и само да ме накара да млъкна.

— Стига, Патрик. Какво правя сега според теб? Знаеш, че мразя да карам колело. Но те подкрепям.

Изминахме още километър и половина, преди отново да заговори. Може би си въобразявах, но тупкането на краката му върху пътя сега сякаш звучеше по-мрачно и решително. Намирахме се високо над градчето, аз пухтах по стръмните места и напразно се опитвах да укротя сърцето си всеки път, когато ме подминеше някоя кола. Карах стария велосипед на мама (Патрик не ми даваше да припаря до неговия състезателен звяр) и понеже нямаше скорости, често изоставах.

Той хвърли поглед през рамо и забави леко крачка, за да се изравним.

— И защо не наемат човек от някоя агенция? — попита той.

— Човек от някоя агенция?

— Да ходи у семейство Трейнър. При положение че ще си там шест месеца, навярно имаш право на отпуск.

— Не е толкова просто.

— Не виждам защо да не го направят. Всъщност ти започна работа при тях, без да знаеш нищо.

Задържах дъха си. Не беше лесно, при положение че карането бе учестило дишането ми.

— Защото той има нужда да отиде някъде на почивка.

— Какво?

— Той трябва да отиде на почивка. Затова се нуждаят от нас двамата с Нейтън.

— Нейтън? Кой е Нейтън?

— Болногледачът му. Познаваш го — онзи тип, който доведе Уил у нас.

Виждах как Патрик обмисля думите ми. Обърса потта от очите си.

— И преди да попиташ — добавих аз, — не, нямам връзка с Нейтън.

Той забави ход, впил поглед в настилката, и накрая почти мина в бяг намясто.

— Какво става, Лу? Защото ми се струва, че границата между работата и онова, което е... — сви рамене той — нормално... е доста размита.

— Това не е нормална работа. Знаеш го.

— Но напоследък Уил Трейнър винаги е на първо място.

— О, а това не е, така ли? — Свалих ръка от дръжката на колелото и посочих към бягащите му на място крака.

— Различно е. Щом ти свирне, и тичаш презглава.

— Както тичам и с теб, щом ми свирнеш. — Опитах да се усмихна.

— Много смешно. — Той извърна глава.

— Само шест месеца, Пат. Шест месеца. Ти беше този, който мислеше, че работата е добра, забрави ли? Не бива да ми се нахвърляш, понеже я приемам на сериозно.

— Според мен... според мен не е свързано с работата... Просто мисля... мисля, че има нещо, което не ми казваш.

Поколебах се малко по-дълго, отколкото трябва.

— Не е вярно.

— Но няма да дойдеш на „Вайкинг“.

— Казах ти, аз...

Той поклати леко глава, сякаш не можеше да ме чуе добре. После затича по пътя и се отдалечи от мен. По напрегнатия му гръб усещах колко е ядосан.

— О, я стига, Патрик. Не може ли просто да спрем и да го обсъдим?

Тонът му беше заядлив:

— Не. Ще объркам тренировката си.

— Тогава да спрем часовника. Само за пет минути.

— Не. Не бива да променям нищо.

Започна да бяга по-бързо, сякаш бе набрал инерция.

— Патрик? — извиках и изведнъж усетих, че нямам сили да го следвам. Краката ми се хлъзгаха по педалите, започнах да ругая и ритнах педала в опит да потегля отново. — Патрик? Патрик!

Вперих поглед в тила му и думите излязоха от устата ми, преди да се усетя:

— Окей. Уил иска да умре. Иска да се самоубие. И това пътуване е последният ми шанс да го накарам да промени решението си.

Крачката на Патрик стана по-къса, после по-бавна. Спря на пътя пред мен, с изправен гръб, все още, без да ме поглежда. Извърна се бавно. Най-после бе спрял да тича.

— Я повтори.

— Иска да отиде в „Дигнитас“. През август. Опитвам се да променя решението му. Това е последният ми шанс.

Той ме гледаше така, сякаш се чудеше дали да ми повярва.

— Знам, че звучи смахнато. Но трябва да променя решението му. Затова... затова не мога да дойда на „Вайкинг“.

— Защо не ми каза досега?

— Трябваше да обеща на семейството му, че няма да кажа на никого. Ще е ужасно за тях, ако се разчуе. Ужасно. Виж, дори той не знае, че аз знам. Не ни е лесно. Съжалявам. — Протегнах ръка към него. — Щях да ти кажа, ако можех.

Патрик не отговори. Изглеждаше смазан, сякаш бях сторила нещо ужасно. Лицето му бе леко намръщено, преглътна с мъка.

— Пат...

— Не. Просто... сега трябва да тичам, Лу. Сам. — Той прокара ръка през косата си. — Окей?

Аз преглътнах.

— Окей.

За момент Патрик изглеждаше така, сякаш бе забравил за какво сме тук. После хукна отново и го гледах как изчезва по пътя пред мен. Главата му беше вдигната високо, краката гълтаха пътя под него.

Бях отправила запитването в деня, в който се върнахме от сватбата.

„Може ли някой да ми препоръча добро място за забавление на квадриплегици? Търся нещо, което би могъл да прави и здрав човек, нещо, което да накара

депресирания ми приятел да забрави за известно време, че животът му е ограничен в някои отношения. Не знам точно какво търся, но приемам всякакви предложения. Спешно е. Пчеличката“

Когато влязох в сайта, зяпнах невярващо в екрана. Имаше осемдесет и девет отговора. Движех се нагоре-надолу по екрана и отначало не бях сигурна дали всички се отнасят до моето питане. После хвърлих поглед към останалите компютри в библиотеката — отчаяно ми се искаше някой от ползвателите им да вдигне очи към мен, за да му кажа. Осемдесет и девет отговора! На един-единствен въпрос!

Имаше разкази за бърнджи скокове, за плуване и за плаване с кану, дори за яздене с помощта на специално приспособление. (Когато изгледах прикаченото видео, съжалих, че Уил не понася коне. Беше невероятно.)

Имаше плуване с делфини и подводно гмуркане с придружители. Имаше плаващи колички, с които можеш да ходиш на риба, и специални велосипеди за квадриплегици, с които да се движиш по неравна местност. Някои от хората бяха изпратили снимки или видео, които документираха участието им в тези занимания. Част от тях, сред които бе и Ричи, помнеха предишните ми писма и искаха да знаят как е той.

„Новините май са добри. По-добре ли се чувства?“

Написах бърз отговор:

„Може би. Но много се надявам на тази почивка.“

Ричи отвърна:

„Ако имате достатъчно пари, възможностите са безброй!“

Една от жените в сайта написа:

„Моля те, изпрати няколко снимки как скача с бърнджи. Обичам да гледам лицата им, когато са с главата надолу!“

Обичах ги — тези квадриплегици и техните домашни асистенти — заради куража, отзивчивостта и въображението им. Тази вечер прекарах два часа да записвам предложенията им, да проследявам линковете към сходни сайтове, дори говорих с неколцина в чатрумовете. Когато си тръгнах, вече имах дестинация: щяхме да отидем в Калифорния, в ранчото „Четири завоя“ — според рекламата то предлагаше специализирана помощ „по начин, който те кара да забравиш, че изобщо се нуждаеш от такава“. Самото ранчо — ниска дървена постройка, разположена сред гората близо до Националния парк Йосемити — бе създадено от бивш каскадьор с гръбначно увреждане, а онлайн книгата за посетители беше пълна с благодарни клиенти — всички се кълнях, че мястото е променило начина, по който възприемат както уврежданията си, така и самите себе си. Поне шестима от участниците в чатрума бяха ходили там и всички казваха, че това е преобразило живота им.

Ранчото беше пригодно за инвалидни колички и притежаваше всички удобства на луксозен хотел. Имаше външни бани с дискретни повдигащи устройства и специалисти масажисти. Имаше квалифициран медицински персонал и киносалон с места за инвалидни колички до нормалните седалки. Имаше също топла вана на открито, където можеш да седиш и да се любиш на звездите. Щяхме да прекараме една седмица там, а после няколко дни на крайбрежието, в хотелски комплекс, където Уил щеше да плува и да се наслаждава на красотата на скалистите брегове. Но най-хубавото бе, че измислих какво да е върховното преживяване по време на почивката, нещо, което Уил нямаше да забрави никога — скок с парашут с помощта на инструктори, обучени да скачат заедно с квадриплегици. Имаха специална екипировка, с която щяха да привържат Уил към себе си

(най-важното бе да се обезопасят краката, за да не полетят коленете му нагоре и да го ударят в лицето).

Щях да му покажа брошурата за ранчото, но нямаше да му издам това. Просто щях да го заведа на мястото и щях да гледам как го прави. През тези няколко скъпоценни минути Уил щеше да е безтегловен и свободен. Щеше да избяга от ужасната количка. Щеше да избяга от гравитацията.

Разпечатах цялата информация и оставих листа със скока най-отгоре. Винаги, когато го погледнех, чувствах как се изпълвам с възбуда — както от мисълта за първото ми пътешествие, така и от мисълта, че може би разковничето е в него.

Може би това бе нещото, което щеше да промени решението на Уил.

На следващата сутрин показах на Нейтън какво съм открила. Двамата се бяхме навели над кафетата си в кухнята, сякаш вършехме нещо тайно, но в рамките на задълженията ни. Той прегледа листовите, които бях разпечатала.

— Говорих с други квадриплегици за скачането с парашут. Няма медицинска причина да не може да го направи. Също и бърдането. Имат специална екипировка, която не притиска наранения гръбнак.

Вгледах се в лицето на Нейтън с безпокойство. Знаех, че ми няма доверие, що се отнася до медицинските грижи за Уил. Беше много важно да получа неговото одобрение за плана.

— В ранчото има всичко, от което се нуждаем. Казват, че ако се обадим предварително и носим рецепта, дори могат да доставят нужните лекарства, така че няма опасност да свършат.

Нейтън смръщи вежди.

— Изглежда добре — призна накрая. — Свършила си страхотна работа.

— Мислиш ли, че ще му хареса?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Но... — Подаде ми листовите. — ... дотук успяваш да ни изненадаш, Лу. — В леката му усмивка имаше нещо многозначително. — Не виждам защо да не го направиш отново.

Показах ги и на госпожа Трейнър, преди да си тръгна вечерта.

Току-що беше спряла колата на алеята. Поколебах се, преди да я приближа, макар да се намирахме встрани от прозореца на Уил.

— Знам, че е скъпо — признах. — Но... мисля, че изглежда невероятно. Наистина смятам, че Уил може да си изкара страхотно. Ако... ако разбирате какво имам предвид.

Тя прехвърли мълчаливо листовете, след това погледна сумата, която бях изчислила.

— Мога да платя моята сметка. За храната и спането. Не желая някой да мисли, че...

— Всичко е наред — прекъсна ме тя. — Ако си сигурна, че ще можеш да го заведеш там, просто направи резервацията.

Разбрах какво ми казваше. Нямаше време за губене.

— Мислиш ли, че ще успееш да го убедиш? — попита тя.

— Ами... ако аз... ако представя нещата така, сякаш... — преглътнах аз, — сякаш е добре и за мен. Той мисли, че не правя нищо с живота си. Постоянно ми повтаря, че трябва да пътувам. Че трябва... да върша разни неща.

Тя ме погледна много внимателно. После кимна.

— Да. Уил е такъв. — Върна ми листовете.

— Аз съм... — Поех си дъх, а после изненадващо установих, че не мога да говоря. Преглътнах с мъка. — Както казахте преди, аз...

На нея, изглежда, не ѝ се слушаше. Наведе глава и тънките ѝ пръсти посегнаха към верижката около врата ѝ.

— Да. Е, по-добре да влизам къщи. Ще се видим утре. Уведоми ме дали се е съгласил.

Тази вечер не се прибрах при Патрик. Имах такова намерение, но нещо ме отклони от промишлената зона и вместо това пресяхох улицата и се качих в автобуса, който водеше към къщи. Извървях 180-те стъпки до нашата къща и влязох. Беше топла вечер и всички прозорци бяха отворени. Мама готвеше и си тананикаше в кухнята. Татко беше на дивана с чаша чай, дядо дремеше в стола си, отпуснал глава на една страна. Томас рисувахе старателно по обувките си с черен флумастер. Поздравих и минах край тях, чудейки се на бързината, с която бях започнала да се чувствам така, сякаш мястото ми не е тук.

Трина учеше в стаята ми. Почуках на вратата, влязох и я видях на бюрото, приведена над купчина учебници, с кацнали върху носа очила — новост за мен. Беше странно да я видя сред нещата, които бях избрала за себе си, с рисунките на Томас, вече покрили стените, толкова старателно боядисани от мен; следата от химикалката му още стоеше в ъгъла на щорите. Трябваше да положи усилие, за да потисна инстинктивното си възмущение.

Тя погледна през рамо към мен.

— Мама ли ме вика? — попита. Вдигна очи към часовника. — Мислех, че приготвя вечерята на Томас.

— Приготвя я. Панирана риба.

Трина ме изглежда, после свали очилата.

— Добре ли си? Изглеждаш ужасно.

— И ти.

— Знам. Започнах една тъпа диета за прочистване на организма.

И получих обрив.

— Ти нямаш нужда от диета.

— Да... Е, харесах си един тип от „Счетоводство — второ ниво“. Реших, че мога да опитам. Друго си е да имаш огромни пъпки по цялото лице, нали?

Седнах на леглото. Върху моята юрганска торба. Знаех, че Патрик няма да я хареса заради щурия ѝ геометричен десен. Изненадах се, че Катрина я ползва.

Тя затвори учебника и се облегна назад.

— Е, какво става?

Започнах да хапя устни и тя повтори въпроса си.

— Трина, мислиш ли, че мога да уча?

— Да учиш? Какво?

— Не знам. Нещо, свързано с модата. Дизайн. Или просто шев и кройки.

— Ами... има много такива курсове. И в нашия университет има един. Мога да проверя, ако искаш.

— Но приемат ли хора като мен?

Тя подхвърли химикалката си във въздуха и я улови.

— О, да, падат си по по-възрастни студенти. Особено такива с доказана работна етика. Може да поискат да изкараш подготвителен курс, но не виждам защо не. Защо? Какво става?

— Не знам. Просто е нещо, което Уил каза преди известно време. Какво... какво трябва да направя с живота си.

— И?

— И оттогава си мисля... може би е време да направя като теб. Сега татко отново има работа и си мислех... защо и аз да не покажа, че съм способна на нещо.

— Ще трябва да си платиш.

— Знам. Спестявах.

— Вероятно ще е малко повече, отколкото си успяла да спестиш.

— Мога да кандидатствам за стипендия. Или заем. А и имам достатъчно да изкарам известно време. Запознах се с една жена, член на парламента, каза ми, че имала връзки в някаква агенция, която може да помогне. Даде ми визитката си.

— Чакай малко! — Катрина се извъртя в стола си. — Нещо не разбирам. Мислех, че искаш да останеш с Уил. Нали смисълът на всичко беше да го опазиш жив и да продължиш да работиш за него.

— Така е, но... — Вперих очи в тавана.

— Но какво?

— Сложно е.

Тя стана от стола си и отиде да затвори вратата. Сниши глас, за да не я чуе някой отвън.

— Мислиш, че ще изгубиш битката? Мислиш, че той ще...

— Не — отвърнах бързо. — Е, поне се надявам. Имам планове. Големи планове. Ще ти покажа след малко.

— Но...

Изпънах нагоре ръце и преплетох пръсти.

— Но аз харесвам Уил. Много.

Тя ме изглежда. Лицето ѝ беше замислено.

— По дяволите.

— Недей да...

— Е, това вече... — промърмори тя.

— Знам. — Свалих си ръцете.

— Искаш работа. За да може...

— Така ми казаха другите квадриплегици. Тези, с които си говоря в чатрумовете. Не можеш да си и двете. Не можеш да си домашна асистентка и... — Вдигнах ръце и закрих лицето си.

Усещах погледа ѝ върху себе си.

— Той знае ли?

— Не. Не съм сигурна, че и аз знам. Просто... — Хвърлих се върху леглото по корем. Миришеше на Томас. С лек допълнителен мирис на кетчуп. — Не знам какво да мисля. Знам само, че през повечето време предпочитам да съм с него, вместо с когото и да било друго.

— Включително Патрик.

И изведнъж я осъзнах с пълна сила. Истината, която не смеех да си призна.

Почувствах как бузите ми пламват.

— Да — казах на юргана. — Понякога.

— По дяволите! — възкликна тя след минута. — Пък си мислех, че аз съм тази, която обича да си усложнява живота.

Легна до мен и се загледахме в тавана. Чувахме как долу дядо си тананика едва чуто на фона на шума от Томас, който си играеше с някаква кола с дистанционно и я блъскаше в перваза на пода. Поради някаква необяснима причина очите ми се насълзиха. След минута почувствах как ръката на сестра ми се увива около мен.

— Ти си луда жена, знаеш ли — рече и двете избухнахме в смях.

— Не се тревожи — казах и си избърсах лицето. — Няма да направя нищо глупаво.

— Добре. Защото колкото повече мисля за това, толкова повече ми се струва, че е заради напрежението. Не е истинско, идва от драмата.

— Какво?

— Ами все пак става въпрос дали ще живее, или ще умре, а ти споделяш живота му всеки ден, споделяш странната му тайна. Няма начин това да не доведе до някаква измамна близост. Или придобиваш комплекс, ала Флорънс Найтингейл^[1].

— Повярвай ми, изобщо не е това.

Продължавахме да лежим и да гледаме в тавана.

— Но е малко откачено — да се влюбиш в човек, който не може... не може да ти отвърне. Може просто да е паническа реакция на това, че с Патрик най-сетне заживяхте заедно.

— Знам. Права си.

— А и двамата сте гаджета от сума време. Няма начин да не се увлечеш по някой друг.

— Особено когато Патрик е вманиачен на тема маратон.

— А и Уил може да престане да ти харесва. Нали помниш, веднъж ми каза, че е задник.

— Още си го мисля понякога.

Сестра ми взе книжна кърпичка и попи сълзите ми. После ме потупа с палец по бузата.

— Идеята за университета обаче е добра. Защото... нека да не си затваряме очите — независимо дали Уил ще вдигне бялото знаме или не, пак ще имаш нужда от добра работа. Едва ли искаш вечно да си домашна асистентка.

— Уил няма да вдигне бялото знаме, както се изразяваш. Всичко ще е... наред.

— Разбира се.

Мама викаше Томас. Чувахме я как си тананика в кухнята: *Томас. Томтомтомтом Томас...*

Трина въздъхна и потърка очи.

— Ще се прибираш ли при Патрик тази нощ?

— Да.

— Искаш ли да пийнем набързо в „Далматинеца“ и да ми разкажеш за твоите планове за пътуването? Ще помоля мама да гледа Томас. Хайде, можеш да почерпиш, щом имаш достатъчно да си платиш университета.

Беше десет без четвърт, когато се прибрах у Патрик.

Изненадващо, но плановите ми за почивката получиха пълното одобрение на Катрина. Тя дори не каза обичайното си: „Да, но би било по-добре, ако...“ По някое време дори се запитах дали не се старае да е мила с мен, след като очевидно съм превъртяла. Но тя продължаваше да казва неща от сорта: „Не мога да повярвам, че си открила всичко това! Направи му повечко снимки, докато скача с бърнджито“. И „Представяш ли си лицето му, когато му кажеш за скока с парашут? Ще е страхотно!“.

Ако някой ни беше наблюдавал в кръчмата, вероятно щеше да си помисли, че сме две приятелки, които доста се харесват.

Все още размислях върху това, докато влизах на пръсти в апартамента. Отвън беше тъмен и се чудех дали Патрик не си бе

легнал рано, като част от интензивните му тренировки. Оставих чантата си на пода в коридора и отворих вратата на дневната, леко ядосана, че не се беше сетил да остави светната лампа.

И тогава го видях. Седеше на масата, подредена за двама, в средата ѝ проблясваше свещ. Щом затворих вратата след себе си, той се изправи. Свещта беше изгоряла наполовина.

— Съжалявам — каза той.

Погледнах го изненадано.

— Държах се като идиот. Ти си права. Работата ти е само за шест месеца, а аз се държах като дете. Би трябвало да се гордея, че вършиш нещо толкова важно и го приемаш толкова сериозно. Просто бях малко... объркан. Така че съжалявам. Наистина.

Протегна ръка. Аз я поех.

— Хубаво е, че се опитваш да му помогнеш. Това заслужава възхищение.

— Благодаря ти. — Стиснах ръката му.

Когато заговори отново, беше след кратка пауза, за да си поеме дъх — сякаш успешно бе изнесъл предварително подготвена реч.

— Приготвих вечеря. Боя се, че пак е салата. — Протегна се край мен, бръкна в хладилника и извади две чинии. — Обещавам да те заведа на ресторант, щом „Екстрийм Вайкинг“ приключи. Или като мина на въглехидратна диета. Просто аз... — Той изду бузи. — Май напоследък не ми остава време да мисля за друго. Сигурно това е част от проблема. И ти си права. Няма причина да идваш с мен. Това е моето хоби. Твое право е да избереш работата си.

— Патрик... — подех аз.

— Не искам да споря с теб, Лу. Прощавах ли ми?

Очите му бяха напрегнати и миришеше на одеколон.

Осъзнах тези два факта с тежест в сърцето.

— Хайде, седни — подкани ме той. — Да хапнем, а после... не знам. Да се забавляваме. Да говорим за нещо друго. Не за бягане. — Изсмя се малко пресилено.

Седнах и се загледах в масата.

После се усмихнах.

— Много си мил — промълвих.

Патрик наистина знаеше 101 начина за приготвяне на пуешки гърди.

Хапнахме от зелената салата, от салатата с паста, от тази с морски дарове, както и от салатата с екзотични плодове, която той бе приготвил за десерт, и аз пих вино, докато той се придържаше към минерална вода. Отне ни известно време, но накрая все пак се поотпуснахме. Пред себе си имах един Патрик, какъвто не бях виждала напоследък. Беше забавен, грижовен. Ужасно внимаваше да не каже нещо за бягане или маратон и се засмиваше, щом забележеше, че разговорът върви натам. Усетих как стъпалата му докоснаха моите под масата, краката ни се преплетоха и тежестта в гърдите ми започна бавно да изчезва.

Сестра ми беше права. Животът ми бе станал странен и ме отдалечаваше от всички, които познавах: състоянието на Уил и тайните му ме бяха погълнали. Трябваше да се уверя, че не съм си създала измамна представа за нещата.

Започнах да се чувствам виновна заради разговора със сестра ми. Патрик не ми позволи да му помогна да раздигне масата. В единайсет и петнайсет стана, премести чиниите и купите в кухненския бокс и се зае да зарежда миялната машина. Седях и слушах как ми говори през отворената врата. Започнах да разтривам врата си, за да освободя малко напрежението, което сякаш трайно се бе настанило там. Притворих очи и опитах да се отпусна, затова минаха няколко минути, преди да осъзная, че разговорът е спрял.

Отворих очи. Патрик стоеше на вратата и държеше папката ми за пътуването. Размаха няколко листа.

— Какво е това?

— Ами... за пътуването. Нали ти казах.

Гледах как прелиства онова, което бях показала на сестра си, и се опитва да осмисли програмата, снимките, калифорнийския бряг.

— Мислех, че... — Когато заговори, гласът му звучеше странно задавено. — Мислех, че говориш за Лурд.

— Какво?

— Или... Не знам... Стоук Мандевил^[2]... там някъде. Мислех — когато ми каза, че не можеш да дойдеш, понеже трябвало да му помогнеш, — че е истинска работа. Физиотерапия или лечение с вяра, или нещо подобно. Това прилича на... — Той поклати невярващо глава. — Прилича на ваканцията на живота ти.

— Ами... донякъде е. Но не на моя. На неговия.

Патрик направи гримаса.

— О, да... — произнесе, поклащайки глава. — Понеже ти изобщо няма да се наслаждаваш на всичко това. Горещи вани под звездите, плуване с делфини... И „петзвезден лукс“, „двайсет и четири часово обслужване по стаите“. — Той ме погледна. — Това не е работно пътуване. Това е шибан меден месец.

— Не е честно!

— Но е това, нали? Наистина ли очакваш просто да си седя кротко тук, докато ти се развличаш с друг мъж на такава ваканция?

— Няма да сме само двамата.

— О! О, да, Нейтън. Е, това оправя нещата.

— Стига, Патрик... сложно е.

— Ами обясни ми тогава. — Той размаха листовете към мен. — Обясни ми, Лу. Ама така, че да мога да го разбера.

— За мен е важно Уил да иска да живее, да вижда хубавите неща в бъдещето си.

— И тези хубави неща включват теб?

— Не е честно. Виж, карала ли съм те да изоставиш работата, която обичаш?

— Моята работа не включва горещи вани с чужди жени.

— Не бих имала нищо против. Ти също можеш да вземаш горещи вани с чужди жени! Колкото си щеш! — Опитах да се усмихна с надеждата, че и той ще го направи.

Но думите ми увиснаха във въздуха.

— Как ще се почувстваш, Лу? Как ще се почувстваш, ако ти кажа, че ще ходя на фитнес семинар с... не знам... Лийн от групата, понеже тя има нужда от ободряване?

— Ободряване? — Помислих си за Лийн, с нейната непокорна руса коса и свършени крака, и се зачудих бегло защо се беше сетил най-напред за нейното име.

— Как би се почувствала, ако ти кажа, че с нея ще ходим по ресторанти, ще си вземаме заедно гореща вана или ще заминем някъде? На девет хиляди километра оттук, просто защото тя е малко потисната? Наистина ли няма да ти пука?

— Той не е „малко потиснат“, Пат. Искан да се самоубие. Искан да отиде в „Дигнитас“ и да сложи край на шибания си живот. — Чувах как кръвта бучи в ушите ми. — И не извъртай така нещата. Ти беше

този, който нарече Уил „инвалид“. Ти беше този, който реши, че няма начин той да те конкурира. „Идеалният шеф“, така каза. Някой, за когото не си струвало да се тревожиш.

Той остави папката на плота.

— Е, Лу... Сега се тревожа.

Зарових лице в ръцете си и останах така около минута. Чух как в коридора отвън се отвори пожарният изход и гласовете на хора, погълнати от врата, която се отключи и затвори подире им.

Патрик движеше бавно ръка напред-назад по ръба на кухненския плот. Върху челюстта му играеше мускулче.

— Знаеш ли как се чувствам, Лу? Чувствам се така, сякаш бягам по трасето, но постоянно изоставам от другите. Чувствам се така, сякаш... — Той си пое дълбоко дъх, като че ли опитваше да се успокои. — ... сякаш зад тъгла ме чака нещо лошо и всички знаят какво е, но не и аз.

Вдигна очи към мен.

— Не мисля, че се държа неразумно. Но не искам да отиваш. Не ми пука дали ще дойдеш на „Вайкинг“, но не искам да заминаваш на... на тази ваканция. С него.

— Но аз...

— Двамата сме заедно от седем години. А ти познаваш този мъж... имаш тази работа от пет месеца. Пет месеца. Заминеш ли сега с него, все едно ми казваш нещо за връзката ни. Какво е отношението ти към нея.

— Не е честно! Защо трябва да казва нещо за връзката ни? — запротестирах аз.

— Казва, ако след всичко, което чу сега, решиш да отидеш.

В малкия апартамент стана много тихо. Патрик ме гледаше с изражение, което не бях виждала досега.

Когато си възвърнах гласа, едва успях да прошепна:

— Но той се нуждае от мен.

Още щом произнесох думите, щом ги чух как се гърчат и увисват в пространството, си дадох сметка какво бих изпитала аз, ако излязат от устата на Патрик.

Той преглътна и поклати глава, сякаш му беше трудно да приеме обяснението ми. Облегна ръка на плота и ме погледна.

— Каквото и да кажа, няма да промениш решението си, нали?

Това ме изненадваше у Патрик. Винаги се оказваше по-умен, отколкото предполагах.

— Патрик, аз...

Той притвори очи за миг, след това се обърна и излезе от дневната, оставяйки последната от празните чинии върху шкафа.

[1] Английска медицинска сестра (1820–1910 г.), поставила началото на професионалните сестрински грижи. — Б.пр. ↑

[2] Селище в Бъкингамшър, Англия, където за пръв път се провеждат игри за хора с увреждания, вдъхновили организирането на параолимпийските игри. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стивън

Момичето се нанесе у нас през уикенда. Синът ни не каза нищо нито на Камила, нито на мен, но когато влязох в пристройката в събота сутринта, както бях по халат, за да видя дали Уил се нуждае от помощ, понеже Нейтън бе закъснял, я видях — вървеше по коридора с купичка овесени ядки в едната ръка и вестника в другата. Изчерви се, щом ме видя. Не знам защо, бях по халат, нищо нередно.

Помня как след това си помислих, че имаше време, когато бе съвсем нормално сутрин от спалнята на Уил да се измъкват хубави мацки.

— Нося пощата на Уил — казах аз и я размахах.

— Не е станал още. Искате ли да го извикам?

Вдигна ръка към гърдите, сякаш искаше да се скрие зад вестника. Носеше тениска с Мини Маус и бродиран панталон, от онези, с които сме свикнали да виждаме китайките в Хонконг.

— Не, не. Нека спи. Остави го да си почива.

Когато казах на Камила, мислех, че ще остане довольна. Нали уж бе скандализирана, когато момичето се премести при приятеля си. Но тя само изглеждаше леко изненадана, а после доби онова напрегнато изражение, сякаш вече си представя всякакви нежелани последици. Не го каза, но бях почти сигурен, че не одобрява особено Луиза Кларк. Всъщност не знам дали Камила изобщо одобрява, когото и да било напоследък. Изглежда, настройката ѝ по подразбиране беше „Не одобрявам“.

Така и не стигнахме до корените на онова, което бе накарало Луиза да се премести — Уил просто каза „семейни проблеми“, — но иначе момичето бе като пчеличка. Когато не се грижеше за Уил, постоянно вършеше нещо: чистеше, переше, търчеше до разни туристически агенции и в библиотеката. Бих я забелязал навсякъде в града, защото се открояваше. Никой друг не носеше толкова ярки

дрехи — сякаш идваше от тропиците — къси рокли, обшити с мъниста, и странно изглеждащи обувки.

Трябваше да кажа на Камила, че Луиза вдъхва живот на къщата. Но вече не мога да правя такива заключения пред нея.

Уил явно ѝ бе предложил да използва компютъра му, но тя отказа, предпочитала да ползва тези в библиотеката. Не знам дали защото се боеше да не решим, че се възползва, или защото не искаше той да гледа какво върши.

Каквато и да бе причината, Уил изглеждаше малко по-добре, когато тя бе наоколо. Няколко пъти чух разговорите им — достигаха до мен през отворения ми прозорец, и съм сигурен, че чух Уил да се смее. Говорих с Бърнард Кларк, просто да разбера дали е доволен от работата, и той ми обясни, че в момента положението било малко сложно, понеже дъщеря му се разделила с дългогодишния си приятел и сега у тях вкъщи много неща били променени. Спомена още, че тя кандидатствала за някакъв подготвителен курс, искала да продължи образованието си. Реших да не казвам на Камила за последното. Не исках да си мисли какво би могло да означава. От Уил знаех, че Луиза си падала по модата и разни такива. Със сигурност беше приятна за окото и имаше чудесна фигура — но честно казано, не ми се вярваше някой да иска да купи нещата, които носи.

В понеделник вечерта тя попита дали с Камила и Нейтън можем да отидем в пристройката. Покрила беше масата с брошури, подробни разписания, документи за застраховка и други неща, които бе разпечатала от интернет. Имаше копия за всеки от нас в спретнати пластмасови папки. Всичко беше изпипано.

Искала, така каза тя, да ни запознае с плановете си за ваканцията. (Предупредила бе Камила, че може да изглежда така, сякаш се възползва от ситуацията, и въпреки това видях как очите на жена ми се присвиха леко, докато излагаше подробностите.)

Беше невероятна ваканция, включваща всевъзможни необичайни дейности, неща, които не можех да си представя, че Уил би правил дори преди злополуката. Но всеки път, щом тя споменеше нещо — рафтинг в бързеи или скок с бърнджи, или каквото там се сетите, — показваше на Уил документ, на който се виждаше как други млади мъже с увреждания са участвали, и заявяваше: „Ако ще опитвам

всички тези неща, както непрекъснато ми повтаряш, тогава ще се наложи да ги правиш с мен“.

Трябва да призная, тайно се впечатлих от нея. Доста изобретателно се оказа това момиче.

Уил я слушаше и го виждах как чете документите, които поставяше пред него.

— Къде намери цялата тази информация? — попита накрая.

Тя вдигна вежди.

— Знанието е сила, Уил.

И моят син се усмихна, сякаш беше казала нещо изключително умно.

— И тъй... — продължи Луиза, когато всички въпроси бяха зададени. — Тръгваме след осем дни. Доволна ли сте, госпожо Трейнър? — В тона й имаше едва доловимо предизвикателство, сякаш очакваше Камила да каже, че не е.

— Ако това е, което искате всички, не възразявам — съгласи се Камила.

— Нейтън? Идваш, нали?

— Разбира се.

— Уил...?

Всички погледнахме към него. Имаше време, немного отдавна, когато всяко от тези занимания би било немислимо. Имаше време, когато Уил щеше да откаже просто за да разстрои майка си. Винаги се бе държал така, този наш син — готов да постъпи неправилно, но да не остави впечатлението, че видите ли, се съобразява с някого. Не знам откъде идваше това му желание да противоречи. Но може би тъкмо то го бе направило такъв блестящ финансист.

Вдигна очи към мен, но погледът му бе неразгадаем. Усетих как челюстта ми се стяга. После погледна момичето и се усмихна.

— Защо не — съгласи се той. — С нетърпение очаквам да видя как Кларк ще се понесе по бързеите.

Момичето видимо си отдъхна — изглежда, бе очаквало в еднаква степен и „да“, и „не“.

Странно наистина — признавам, че когато тя влезе в живота ни, бях малко подозрителен. Уил, въпреки парата, която вдигаше, беше уязвим. Донякъде се боях, че може да го манипулират. Все пак той бе

богат млад мъж и това, че тази ужасна Алиша потърси утеха при приятеля му, го беше накарало да се почувства напълно безполезен.

Но видях начина, по който го гледаше Луиза — върху лицето ѝ се бе изписала странна смесица от гордост и благодарност, — и внезапно изпитах огромна радост, че тя е тук. Моят син, макар да не го бяхме изричали никога, беше напълно беззащитен. А това момиче, изглежда, го караше да забрави за това.

В продължение на няколко дни в къщата се усещаше едва доловимо, но определено празнично настроение. Камила излъчваше мълчалива надежда, макар да не искаше да го признае пред мен. Знаех подтекста: какво толкова има да празнуваме, когато всичко е изречено и приключило? Чух я да говори по телефона с Джорджина късно през нощта и да оправдава съгласието си. Истинска дъщеря на майка си, Джорджина веднага започна да търси възможните изгоди за Луиза и да се съмнява в намеренията ѝ спрямо Уил.

„Тя предложи да си плати, Джорджина — обясни Камила. И: — Не, скъпа. Не мисля, че имаме избор. Остава ни много малко време, а Уил се съгласи, затова просто се надявам на най-доброто. Мисля, че и ти трябва да сториш същото.“

Знаех какво ѝ струва да защитава Луиза и дори да е мила с нея. Но тя търпеше това момиче, защото знаеше — както и аз, — че то е единственият ни шанс да помогнем на сина ни да е поне мъничко щастлив.

Макар никой от нас да не го изричаше, Луиза Кларк бе единственият ни шанс да го запазим жив.

Снощи бях да пийна нещо с Дела. Камила беше на гости у сестра си, затова на връщане се разходихме край реката.

— Уил ще ходи на почивка — споделих с нея.

— Чудесно! — отвърна тя.

Горката Дела. Виждах как се бори с инстинктивното си желание да ме попита за бъдещето ни, да обсъдим как би могло да му се отрази това неочаквано развитие на нещата — но знаех, че няма да го стори. Не и докато всичко не получише някакво решение.

Разхождахме се, наблюдавахме лебедите, усмихвахме се на туристите, на пляска от греблата на лодките им под мекото вечерно

слънце, и тя бърбеше колко хубаво може да се окаже това за Уил и вероятно показвало, че наистина започва да се приспособява към положението си. Беше мило от нейна страна да го каже — знаех, че бе възможно, и то с право, да се е надявала за край на всичко това. Все пак тъкмо злополуката на Уил беше осуетила плановете ни да заживеем заедно. Сигурно тайничко се бе надявала, че един ден отговорностите ми по отношение на Уил ще отпаднат и аз ще съм свободен.

Вървах до нея, усещах ръката ѝ в извивката на лакътя си, слушах звънливия ѝ глас. Не можех да ѝ кажа истината — истината, която знаехме шепом хора. Че ако момичето се провали с нейното ранчо и бърнджи скокове, и горещи вани, и други такива — колкото и парадоксално да е, — ще ме освободи. Защото единственият начин да напусна семейството си бе, ако в края на краищата Уил реши, че още иска да отиде в онова дяволско място в Швейцария.

Знаех го аз, знаеше го и Камила. Макар никой от нас да не смееше да си го признае. Само след смъртта на сина ми аз щях да съм свободен да живея изборения от мен живот.

— Недей — прошепна тя, улавяйки изражението ми.

Милата Дела. Винаги разбираше какво мисля, дори когато самият аз не знаех.

— Това е добра новина, Стивън. Наистина. Човек никога не знае — може да се окаже началото на съвсем различен и независим живот за Уил.

Прегърнах я през рамо. Някой по-смел би ѝ казал какво си мисля наистина. Някой по-смел отдавна би я оставил да си върви — и нея, а може би и жена ми.

— Права си — усмихнах се принудено. — Да се надяваме, че той ще се върне, пълен с истории за бърнджи скокове и разните други ужаси, на които младите обичат да се подлагат днес.

Тя ме смушка с лакът.

— Може да те накара да организираш нещо и в замък.

— Рафтинг в рова? — засмях се аз. — Ще си го запиша като възможна атракция през следващия сезон.

Като си представяхме тази необичайна картина и от време на време прихвахме, продължихме да се разхождаме чак до навеса с лодките.

А после Уил се разболя от пневмония.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Втурнах се в Спешното. Многото крила на болницата и вродената ми липса на ориентация ме накараха да се лутам безкрайно, докато намеря отделението за спешна помощ. Трябваше да попитам три пъти, преди някой да ме упъти в правилната посока. Най-сетне нахлух през вратата на Отделение С12, като дишах тежко и едва си поемах дъх. В коридора видях Нейтън — седеше и четеше вестник. Щом приближих, вдигна очи от вестника.

— Как е той?

— На кислород. Стабилен.

— Не разбирам. В петък вечерта беше добре. В събота сутринта имаше малко кашлица, но... но това? Какво се случи?

Сърцето ми биеше лудо. Отпуснах се на един стол да си поема дъх. Бях тичала почти през цялото време, след като получих есемеса на Нейтън преди час. Той изправи гръб и сгъна вестника.

— Не му е за първи път, Лу. В дробовете му влизат бактерии, кашличният рефлекс не работи както трябва и състоянието му се влошава доста бързо. Опитах да приложа някои техники за прочистване в събота следобед, но много го болеше. Изведнъж го втресе, после получи силни болки в гърдите. Вечерта се наложи да извикаме линейка.

— По дяволите! — изругах аз, превита о две. — По дяволите, по дяволите, по дяволите! Може ли да вляза?

— Много е отпаднал. Не съм сигурен, че е контактен. А и госпожа Т. Е с него.

Оставих чантата си при Нейтън, почистих ръцете си с антибактериален лосион, бутнах вратата и влязох.

Уил беше в средата на болничното легло — тялото му бе завито със синьо одеяло, свързано към система и заобиколено от различни пиукащи машини. Лицето му бе отчасти скрито от кислородна маска, очите му бяха затворени. Кожата му изглеждаше сива, със синкавобели петна, при вида, на които сърцето ми се сви. Госпожа Трейнър седеше

до него, поставила ръка върху завития му лакът. Гледаше неவிждащо в отсрещната стена.

— Госпожо Трейнър — казах тихо.

Тя ме погледна стреснато.

— О, Луиза.

— Как... как е той? — Искях да отида и да хвана другата ръка на Уил, но се притеснявах да седна до него. Останах да стърча до вратата. Върху лицето на майка му се четеше такова отчаяние, че се почувствах като натрапница.

— Малко по-добре. Предписаха му някакви много силни антибиотици.

— Мога ли... да помогна с нещо?

— Не мисля, не. Просто... просто трябва да чакаме. Лекуващият лекар ще мине отново след час. Надявам се, че ще може да ни даде повече информация.

Времето сякаш бе спряло. Останах вътре още малко. Пиукането на машините изгаряше мозъка ми с натрапчивия си ритъм.

— Искате ли да ви отменя за малко? Да си починете?

— Не. Мисля да остана.

Частица от мен се надяваше Уил да чуе гласа ми. Частица от мен се надяваше очите му да се отворят над тази прозрачна пластмасова маска и той да промърмори: „Кларк, ела и седни, за бога. Внасяш безпорядък в стаята“.

Но той просто лежеше и не помръдваше.

Избърсах лицето си с ръка.

— Искате ли... искате ли да ви донеса нещо за пиене?

Госпожа Трейнър вдигна очи.

— Колко е часът?

— Десет без четвърт.

— Наистина ли? — Тя поклати глава, сякаш ѝ беше трудно да повярва. — Благодаря ти, Луиза. Би било добре. Май съм тук от доста време.

В петък не бях на работа — отчасти защото семейство Трейнър настоя да си взема свободен ден, но най-вече защото нямаше друг начин да се сдобия с паспорт, освен като отида до Лондон с влака. Отбих се у тях вечерта, на връщане, за да покажа на Уил завоюването си и да се уверя, че неговият собствен паспорт още е валиден. Стори

ми се малко притихнал, но в това нямаше нищо необичайно. В някои дни изпитваше по-голям дискомфорт. Откровено казано, умът ми до такава степен бе зает с плановите за пътуването, че не бях в състояние да мисля за нищо друго.

В събота сутринта си събрах нещата от апартамента на Патрик с помощта на татко, а следобед отидох на пазар с мама, за да си купя бански и други неща за ваканцията, и останах да спя у нашите през уикенда. Бяхме натъпкани като сардели: Трина и Томас също си бяха вкъщи. В понеделник сутринта станах в седем, готова да бъда у Трейнър в осем. Когато пристигнах, видях, че навсякъде е затворено, предната и задната врата бяха заключени. Нямаше бележка. Заставах на предната веранда и позвъних на Нейтън три пъти без отговор. Телефонът на госпожа Трейнър беше включен на гласова поща. Най-накрая, след като бях седяла на стъпалата четирийсет и пет минути, получих съобщението на Нейтън.

„Ние сме в окръжната болница. Уил има пневмония.
Отделение С12.“

Нейтън си тръгна и аз останах да седя пред стаята на Уил още един час. Прелиствах списанията, които някой явно беше оставил на масата през 1982 година, после извадих една книга с меки корици от чантата си и се опитах да чета, ала ми беше невъзможно да се съсредоточа.

Лекуващият лекар дойде на визитация, но се притеснявах да го последвам вътре, понеже майката на Уил беше там. Когато излезе петнайсет минути по-късно, госпожа Трейнър се появи след него. Не бях сигурна дали ме заговори просто защото трябваше да говори с някого, а аз бях единственият човек на разположение, но ми каза — с глас, одрезгавял от облекчение, — че според лекуващия лекар инфекцията е овладяна. Била особено агресивна бактериална атака. Уил имал късмет, че го били докарали в болницата навреме. Нейното „в противен случай“ увисна в тишината помежду ни.

— И какво ще правим сега? — попитах.

Тя сви рамене.

— Ще чакаме.

— Искате ли да ви донеса нещо за хапване? Или да поседя при Уил, докато вие си вземете?

В редки мигове между мен и госпожа Трейнър се появяваше нещо като разбирателство. Лицето ѝ се смекчи за секунда — без дежурното строго изражение — и изведнъж видях колко отчаяна и уморена изглежда. Стори ми се остаряла с десет години за времето, откакто работех при тях.

— Благодаря ти, Луиза — каза тя. — Много бих искала да отскоча до къщи и да се преоблека, ако не възразяваш да постоиш при Уил. Точно сега не ми се ще да остава сам.

Щом тя си отиде, аз влязох, затворих вратата и седнах до него. Той изглеждаше странно отнесен, сякаш Уил, когото познавах, бе заминал за малко и от него бе останала само черупката. За миг се почудих дали така изглеждат умрелите. После си казах, че не бива да мисля за смъртта.

Седях и гледах как часовникът тиктака, от време на време чувах мърмореци гласове отвън и тихото проскърцване на обувки върху линолеума. На два пъти влезе една сестра и провери показанията на апаратурата, натисна няколко копчета, премери му температурата, но Уил все така не помръдваше.

— Той е... добре, нали? — попитах.

— Спи — отвърна тя успокоително. — Вероятно точно от това се нуждае сега. Не се тревожете.

Лесно бе да се каже. Но аз имах много време да мисля в тази болнична стая. Мислех за Уил и плашещата скорост, с която се бе разболял сериозно. Мислех за Патрик и за това, че дори когато събирах нещата си от апартамента му, свалях и навивах на руло моя стенен календар, сгъвах и опаковах дрехите, които толкова старателно бях подредила в неговия скрин, тъгата ми изобщо не бе потискаща, както би трябвало да очаквам. Не се чувствах разстроена или съкрушена, или някое от нещата, които би трябвало да изпитваш, когато се разделяш с дългогодишната си любов. Чувствах се доста спокойна и малко тъжна, и може би малко виновна — както заради моя принос в раздялата, така и поради факта, че не страдах особено. Изпратила му бях два есемеса, за да му кажа, че наистина съжалявам и се надявам той да се представи отлично на „Екстрийм Вайкинг“. Но Патрик не ми отговори.

След час се наведох над Уил и повдигнах одеялото. Ръката му изглеждаше бледокафява на фона на белия чаршаф. Върху дланта му с хирургична лепенка бе закрепен абокат. Когато я обърнах, белезите върху китките му бяха все така сиво-сини. Почудих се дали някога ще избледнеят, или постоянно ще му напомнят какво се е опитал да направи.

Обвих нежно пръстите му с моите. Бяха топли, пръсти на напълно жив човек. Почувствах се толкова странно облекчена от досега с тях, че продължих да ги държа, да ги разглеждам — втвърдената на места кожа, която говореше за живот, прекарван не само зад бюро, розовеещите нокти, които винаги щеше да подрязва някой друг.

Ръцете на Уил бяха хубави — привлекателни и добре оформени, с дълги пръсти и четвъртити нокти. Трудно ми беше да повярвам, че са безсилни, че никога няма да вдигнат нещо от масата, да погальт ръка или да се свият в юмрук.

Прокарах пръст по кокалчетата му. Една мъничка част от мен се почуди дали трябва да се притесня, ако в този миг Уил отвори очи, но не изпитах смущение. Чувствах със сърцето си, че за него е добре да държа ръката му в своята. Като се надявах, че по някакъв начин, въпреки бариерата на съня, той също го знае, притворих очи и зачаках.

Малко след четири Уил най-сетне се събуди. Бях навън в коридора, излетната върху столовете, четях изоставен вестник и скочих, когато госпожа Трейнър излезе да ми каже. Изглеждаше поуспокоена, когато обясни, че той говорел и искал да ме види. Каза, че щяла да слезе долу да позвъни на господин Трейнър.

И тогава, сякаш не можеше да се сдържи, добави:

— Само не го уморявай.

— Разбира се — отвърнах аз.

Усмивката ми беше очарователна.

— Здравсти — казах и подадох глава през вратата.

Той бавно извърна лице към мен.

— Здравсти.

Гласът му беше дрезгав, сякаш бе прекарал последните трийсет и шест часа не в спане, а във викане. Седнах до него и го загледах.

Примигна с очи, сочейки надолу.

— Искаш да повдигна маската?

Той кимна. Хванах я и внимателно я плъзнах по главата му. На мястото, където бе опирала в кожата му, имаше тънка ивица влага. Взех кърпичка и избърсах нежно лицето му.

— Как се чувстваш?

— Бил съм и по-добре.

В гърлото ми бе заседнала голяма буца и се опитах да я преглътна.

— Не знам. Ти си готов на всичко, за да привлечеш вниманието, Уил Трейнър. Бас държа, че всичко е било просто...

Той притвори очи, прекъсвайки ме насред изречението. Когато ги отвори отново, в тях проблясваше извинение.

— Съжалявам, Кларк. Не ми е до остроумни разговори днес.

Останахме така. Аз започнах да му говоря. Гласът ми ромонеше в малката бледозелена стая, разказвах как съм си събрала нещата от дома на Патрик и колко по-лесно съм си взела сидитата от неговата колекция, защото бе настоял да ги надпиша.

— Ти добре ли си? — попита Уил, щом свърших. Очите му изразяваха съчувствие, сякаш очакваше да ме боли повече.

— Да. Разбира се. — Свих рамене. — Всъщност не е толкова зле. И без това имам да мисля за други неща.

Той мълчеше.

— Въпросът е — рече накрая, — че едва ли скоро ще мога да скачам с бърнджи.

Знаех го. Бях подготвена за това от мига, в който получих есемеса на Нейтън. Но когато чух думите да излизат от устата на Уил, беше като удар.

— Няма проблем — опитах да запазя гласа си равен. — Всичко е наред. Ще отидем някой друг път.

— Съжалявам. Знаем колко го искаше.

Погалих го по челото и отмахнах косата му.

— Шшшт. Наистина. Не е важно. Само трябва да се възстановиш.

Той притвори очи с леко трепване. Знаех какво говорят — тия линии около очите му, това отчаяно изражение. Говореха, че може би

няма да има друг път. Уил мислеше, че никога повече няма да се възстанови.

На връщане от болницата се отбих в Гранта Хаус. Отвори ми бащата на Уил. Изглеждаше почти толкова уморен, колкото и госпожа Трейнър. Носеше измачкано непромокаемо яке, сякаш тъкмо излизаше. Казах му, че госпожа Трейнър отново е при Уил и че според лекарите антибиотиците вършат добра работа, но тя ще прекара нощта в болницата и ме е помолила да го уведомя. Не знам защо не можеше да му го каже сама. Вероятно просто ѝ се беше струпало много на главата.

— Как е той?

— Малко по-добре от тази сутрин — обясних. — Пи малко течности, докато бях там. О, и каза нещо грубо за една от сестрите.

— Пак си е показал рогата.

— Да, пак си показа рогата.

За миг видях как устата на господин Трейнър се сви и очите му проблеснаха. Отмести ги към прозореца, после ги обърна към мен. Може би предпочиташе да не го гледам.

— Третата атака. За две години.

Отне ми минута да схвана.

— На пневмония?

Той кимна.

— Проклетата болест! Той е много храбър, знаеш ли? Зад цялото това перчене. — Господин Трейнър преглътна и кимна, сякаш на себе си. — Хубаво е, че ти го виждаш, Луиза.

Не знаех какво да правя. Протегнах ръка и докоснах лакътя му.

— Наистина го виждам.

Той ми кимна едва и взе панамената си шапка от закачалката в коридора. Като измърмори нещо, което би могло да бъде „благодаря ти“ или „довиждане“, господин Трейнър мина край мен и излезе от предната врата.

Пристройката изглеждаше странно тиха без Уил. Осъзнах колко съм свикнала с приглушения шум на моторизираната му количка, движеща се напред-назад, с едва доловимите му разговори с Нейтън в съседната стая, с ниското бръмчене на радиото. Сега пристройката беше празна, въздухът — като изсмукал.

Опаковах една чанта с всичко, от което Уил би могъл да се нуждае на следващия ден, включително чисти дрехи, четката му за зъби, четката за коса и лекарствата, плюс слушалки, в случай че е достатъчно добре да слуша музика. Докато прибирах нещата, се борех с нарастващото чувство на паника. Едно гласче постоянно се надигаше у мен и ми говореше: *Ето как ще се чувстваш, ако умре*. За да го заглуша, включих радиото в опит да оживя пристройката. Поразтребих, застлах леглото на Уил с чисти чаршафи и набрах малко цветя от градината, които сложих в дневната. После, когато всичко беше свършено, погледнах и видях на масата папката за ваканцията.

Следващия ден щях да прекарам в преглеждане на всички документи и отменяне на всяко пътуване, всяка екскурзия, която бях резервирала. Никой не можеше да каже кога Уил ще е достатъчно добре, за да направим някоя от тях. Лекуващият лекар бе подчертал, че трябва да почива, да завърши курса с антибиотици, да стои на топло и да е сух. Рафтингът в пенливи бързеи и подводното гмуркане не бяха част от плана за възстановяването му.

Загледах се в папките си, в резултата от всички мои усилия, труд и въображение. Загледах се в паспорта, за който бях чакала на опашка, и си припомних как у мен се бе надигнала възбуда още докато седях във влака на път към града — и за първи път, откакто се бях заела със своя план, се почувствах истински обезверена. Оставах само малко повече от три седмици, а аз се бях провалила. Договорът ми беше към края си и не бях направила нищо, за да променя решението на Уил. Боях се дори да попитам госпожа Трейнър накъде, за бога, ще вървим от тук нататък. Внезапно се почувствах съкрушена. Отпуснах глава в ръцете си и останах така в смълчаната малка къща.

— Здравсти.

Вдигнах рязко глава. Беше Нейтън, изпълваше малката кухня с едрото си тяло. Преметнал беше раницата си през рамо.

— Дойдох само да оставя някои лекарства. Трябва да са тук, когато се върне. Ти... добре ли си?

Избърсах смутено очи.

— Разбира се. Съжалявам. Просто... просто съм малко разочарована, че трябва да отменя всичко.

Нейтън смъкна раницата от рамото си и седна срещу мен.

— Гадно е, знам. — Вдигна папката и я запрелиства. — Искаш ли да ти помогна утре? Няма да им трябвам в болницата, тъй че мога да се отбия за един час сутринта. Да ти помогна с обажданията.

— Много мило от твоя страна. Но няма нужда. По-лесно ще е, ако свърша всичко сама.

Нейтън приготви чай, седнахме един срещу друг и го изпихме. Мисля, че за първи път двамата с него наистина разговаряхме — имам предвид, без Уил да е с нас. Той ми разказа за бивш свой пациент, квадриплегик с дихателен апарат, който се разболявал поне веднъж месечно през цялото време, докато работел при него. Разказа ми за предишните пневмонии на Уил, първата, от които едва не го убила и му били нужни седмици да се възстанови.

— В очите му се появява особен поглед... — промърмори той. — Когато е много болен. Плашещо е. Сякаш просто... се оттегля. Сякаш вече го няма.

— Знам. Мразя тоя поглед.

— Той... — поде Нейтън. После очите му се отместиха рязко и той затвори уста.

Седяхме и държахме чашите си в ръка. С крайчеца на окото изучавах Нейтън, гледах откритото му приятелско лице, което за кратко се бе затворило. И осъзнах, че се каня да задам въпроса, чийто отговор вече знаех.

— Знаеш, нали?

— Какво да знам?

— За онова... което иска да направи?

В стаята се възцари тишина — внезапна и напрегната.

Нейтън ме погледна внимателно, сякаш преценяваше как да отговори.

— Знам — успокоих го. — Не съм искала, но знам. Затова беше... затова беше тази ваканция. Затова бяха излизанията. Опитвах се да променя решението му.

Нейтън остави чашата си на масата.

— Знаеш ли, често се чудех — призна. — Ти сякаш... имаше мисия.

— Имах. И още имам.

Той поклати глава. Не бях сигурна дали се опитва да ме насърчи да не се предавам, или да ми каже, че нищо не можем да променим.

— Какво ще правим, Нейтън?

Минаха няколко секунди, преди да заговори отново.

— Знаеш ли какво, Лу? Наистина харесвам Уил. Няма да крия, чувствам го много близък. От две години съм с него. Виждал съм го в много лоши моменти, виждал съм го и в добрите му дни, и мога само да ти кажа, че не бих искал да съм на неговото място за всички пари на света.

Той отпи голяма глътка чай.

— Имало е дни, когато оставах през нощта, и той се събуждаше и започваше да крещи, защото в сънищата си все още ходи и кара ски, и прави всичко останало, и в тези няколко минути, когато е много уязвим и споменът му е още съвсем пресен, чисто физически не може да понесе мисълта, че няма да го върши отново. Не може да го понесе. Седял съм до него и не съм знаел какво да му кажа, за да се почувства по-добре. Съдбата му е раздала най-ужасните карти, които можеш да си представиш. И ще ти призная нещо. Снощи го гледах и си мислех за живота му и какво ще стане с него... и макар с цялото си сърце да желая на тоя готин пич щастие... не мога да го съдя за онова, което иска да направи. Той има право на избор. Трябва да има.

Усетих, че ми е трудно да си поема дъх.

— Но... това беше преди. Всички признахте, че е било, преди да дойда. Сега е различен. С мен е различен, нали?

— Разбира се, но...

— Но щом ние не вярваме, че може да се почувства по-добре, дори да стане по-добре, как той да повярва, че е възможно да му се случат и хубави неща?

Нейтън остави чашата си на масата. Погледна ме право в очите.

— Лу, той няма да стане по-добре.

— Откъде знаеш?

— Знам. Ако не направят някой наистина голям пробив в изследването на стволовите клетки, Уил го чакат още десет години в тази количка. Минимум. Той е наясно, нищо че семейството му не желае да го признае. И това е другият проблем. Госпожа Т. иска да го запази жив на всяка цена. Господин Т. мисли, че трябва да го оставим да реши сам.

— Разбира се, че решението трябва да е негово, Нейтън. Но първо трябва да прецени какви възможности има.

— Той е умен човек. Отлично знае какви възможности има.

Гласът ми се извиси в малката стая:

— Грещиш! Казваш ми, че не е помръднал, откакто дойдох. Казваш ми, че не изглежда поне малко по-добре благодарение на мен.

— Не мога да видя какво става в главата му, Лу.

— Знаеш, че промених начина му на мислене.

— Не, знам, че той би направил почти всичко, за да си щастлива.

Изгледах го недоумяващо.

— Мислиш, че се преструва само за да съм щастлива? — Почувствах как се изпълвам с гняв към Нейтън, към цялата им скептична групичка. — Щом не вярваш, че всичко това може да свърши работа, защо изобщо се съгласи да дойдеш? Защо ти е да идваш на тази почивка, а? Защото звучи добре, нали?

— Не. Искам той да живее.

— Но...

— Но искам да живее, ако той го иска. Щом не желае, тогава, като го принуждаваме да продължава, ти, аз — без значение колко го обичаме — просто ще се превърнем в още двама проклети досадници, които му отнемат правото на избор.

Думите на Нейтън отекнаха в тишината. Избърсах една самотна сълза от бузата си и се опитах да възвърна нормалния ритъм на сърцето си. Нейтън, явно притеснен от сълзите ми, се почеса неловко по врата, а после, след минутка, мълчаливо ми подаде къс от кухненската ролка.

— Просто не мога да позволя да се случи, Нейтън.

Той не каза нищо.

— Не мога.

Загледах се в паспорта си, седнала на кухненската маса. Снимката беше ужасна. Все едно беше на съвсем друг човек. Някой, чийто живот, чийто начин на съществуване, нямаше нищо общо с моя. Гледах паспорта и си мислех.

— Нейтън?

— Какво?

— Ако успея да уредя друга почивка, нещо, на което лекарите са съгласни, нали ще дойдеш? Нали пак ще ми помогнеш?

— Разбира се. — Той стана, изплакна чашата си и метна раницата си през рамо. Преди да излезе, се извърна и ме погледна. —

Но трябва да бъде честен, Лу. Съмнявам се, че дори ти ще успееш.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Точно десет дни по-късно бащата на Уил ни изсипа от колата на летище Гатуик — Нейтън се бореше да качи багажа в една количка, аз постоянно проверявах как се чувства Уил, докато накрая дори той се подразни.

— Приятно пътуване — пожела ни господин Трейнър и постави ръка върху рамото на Уил. — И умната! — Дори ми намигна, когато го каза.

Госпожа Трейнър не беше успяла да излезе от работа, за да ни изпрати и тя. Подозирах, че причината вероятно бе нежеланието ѝ да прекара два часа в една кола със съпруга си.

Уил кимна, но не каза нищо. В колата беше обезпокоително мълчалив, гледаше през прозореца с непроницаемия си поглед, не обръщаше внимание, докато двамата с Нейтън обсъждахме трафика и какво вече знаем, че сме забравили.

Дори когато поехме към терминала, не бях сигурна, че постъпваме правилно. Госпожа Трейнър изобщо не искаше синът ѝ да заминава. Ала от деня, в който Уил се съгласи на променения ми план, знаех, че се бои да му го каже. Сякаш изобщо се боеше да говори с нас през тази последна седмица. Седеше мълчаливо с Уил и разговаряше само с медицинския персонал. Или си намирал работа в любимата си градина и подрязваше разни неща с плашеща бързина.

— От авиокомпанията казаха, че ще ни посрещнат. Трябва да дойдат да ни посрещнат — обясних, докато си проправяхме път към гишетото за чекиране и прелиствах документите ни.

— По-спокойно. Едва ли ще изпратят някой да чака на вратата — предупреди ме Нейтън.

— Но количката трябва да пътува като „чупливо медицинско оборудване“. Три пъти говорих с жената по телефона. И трябва да сме сигурни, че в самолета няма да се заядат за медицинската екипировка на Уил.

Онлайн общността на квадриплегиците ме беше въоръжила с всякаква информация, предупреждения, законни права и списъци със задачи. След което се бях обадила три пъти в авиокомпанията, за да се уверя, че ще ни дадат места в специалното отделение и Уил ще бъде качен пръв, както и че няма да го местят от инвалидната му количка, преди да сме стигнали до изхода. Нейтън щеше да свали лоста за автоматичното ѝ управление, да превключи на ръчно и после внимателно да я опакова и обезопаси педалите. Трябваше лично да присъства на товаренето ѝ, за да не я повредят. Количката щеше да е с розов етикет — предупреждение за товарачите, че е изключително деликатна. Дали ни бяха три съседни места, за да може Нейтън да се грижи за нуждите на Уил, без той да е изложен на любопитни погледи. От авиокомпанията ме бяха уверили, че облегалките за ръце се вдигат — иначе можехме да нараним бедрата на Уил, докато го прехвърляме от количката в мястото му в самолета. Щяхме да го държим между нас през цялото време. И щяхме да слезем от самолета първи — със специално разрешение.

Всичко това беше в „самолетния“ ми списък. Тоест, на листа преди „хотелския“ ми списък, но след този за „деня преди тръгването“ и програмата на пътуването. Въпреки всички тези сламки, не бях спокойна.

Всеки път, когато погледнех към Уил, се питах дали постъпвам правилно. Личният му лекар беше разрешил да пътува едва предната вечер. Той вече хапваше по малко и денем спеше през повечето време. Не изглеждаше точно изтощен от болестта, а по-скоро от живота, уморен от намесата ни, постоянните ни опити да го въвлечем в разговор, безмилостната ни решимост да го накараме да се почувства по-добре. Търпеше ме, но имах чувството, че често иска да бъде оставен сам. Не знаеше, че това бе единственото, което не можех да направя.

— Ето я жената от авиокомпанията — казах, когато униформено момиче с широка усмивка и значка се насочи делово към нас.

— Много ще ни помогне с прехвърлянето, няма що — промърмори Нейтън. — Като я гледам, и едно яйце не може да вдигне.

— Ще се справим — успокоих го аз. — Ще видиш, че ще се справим.

Тази фраза се бе превърнала в моя лайтмотив, откакто бях измислила как да действам. След разговора ми с Нейтън в пристройката се бях изпълнила с решимост да им покажа, че грешат. Само защото нямаше да осъществим ваканцията, която бях планирала, не значеше, че Уил не може да отиде другаде.

Влязох в сайтовете на квадриплегите, бомбардирах ги с въпроси. Къде има подходящо място за възстановяването на Уил? Знае ли някой къде можем да отидем? Температурата беше най-голямата ми грижа: английският климат бе твърде променлив (няма нищо потискащо от дъждовен английски морски курорт). По-голямата част от Европа бе твърде гореща в края на юли и това изключваше Италия, Гърция, Южна Франция и други подобни дестинации. Аз обаче имах видение. Видях Уил да почива край море. Проблемът беше, че ми оставаха няколко дни да планирам почивката и да тръгнем, което намаляваше вероятността пътуването да се осъществи.

Имаше съчувствия от квадриплегите и много, много истории за пневмонии. Изглежда, болестта присъстваше в живота им постоянно. Имаше и няколко предложения за места, където да отидем, но никое не ми грабна вниманието. Или по-точно, никое не би грабнало вниманието на Уил. Не исках балнеокурорти или места, където ще вижда хора в своето положение. Не знаех какво точно искам, но се ровех нагоре-надолу в списъка им с предложения и знаех, че нищо не е подходящо.

Накрая ми помогна Ричи, постоянното присъствие в чатрума. Следобеда, когато Уил бе изписан от болницата, той предложи:

„Дай си имейл адреса. Братовчед ми работи в туристическа агенция. Запознал съм го със случая.“

Позвъних на номера, който ми изпрати, и говорих с мъж на средна възраст с характерен йоркширски акцент. Когато ми каза какво има предвид, изведнъж от дълбините на паметта ми изскочи спомен. И след два часа вече го бяхме уредили. Толкова му бях благодарна, че ми идеше да се разкрещя от радост.

— Няма нужда да ми благодариш, миличка — засмя се той. — Само гледай твоят човек да си изкара добре.

Като се има предвид всичко това, на тръгване бях изтощена почти колкото и Уил. Прекарала бях дни наред в изпитване на нещата, свързани с пътуването на един квадриплегик, и чак до сутринта на тръгването не бях убедена, че той ще е достатъчно добре да пътува. Сега, седнала с чантите, не откъсвах поглед от него, изпит и блед сред гъмжилото от хора на летището, и отново се запитах дали не съм сбъркала. Изведнъж ме обзе паника. Ами ако отново се разболее? Ами ако изобщо не му хареса, както не му бяха харесали надбягванията на хиподрума? Ами ако съм разтълкувала погрешно цялата ситуация и това, от което се нуждае Уил, не е епично пътуване, а десетина дни у дома в собственото му легло?

Но нямахме на разположение десет дни. Толкова по въпроса. Това беше единственият ми шанс.

— Обявиха нашия полет — уведоми ме Нейтън на връщане от безмитния магазин. Погледна ме, вдигна вежди и аз си поех дъх.

— Окей — отвърнах. — Да вървим.

Оказа се, че полетът, въпреки дванайсетте дълги часа във въздуха, не е чак толкова изпитание. Нейтън се справяше много ловко с обичайните грижи за Уил под прикритието на одеялото. Персоналът в самолета беше отзивчив и дискретен и внимаваше с количката. Уил бе качен първи — точно както бяха обещали, и успяхме да го прехвърлим безпроблемно на седалката.

След час във въздуха осъзнах, че колкото и да е странно, високо над облаците — с наклонената назад седалка, настанен удобно, — Уил беше като всички останали в самолета. Принуден да седи пред малък екран, без никаква възможност да се движи или занимава с друго, тук, на 10000 метра височина, почти по нищо не се различаваше от останалите пътници. Хапна и изгледа един филм, но през повечето време спеше.

Нейтън и аз се усмихвахме предпазливо един на друг и се стараехме да се държим така, сякаш всичко е наред, всичко е добре. Гледах през прозореца, мислите ми се носеха в безпорядък като облаците под нас, още не бях способна да осмисля факта, че за мен това не е само логистично предизвикателство, а и приключение — че аз, Луиза Кларк, всъщност летя към другия край на света. Не можех да

го видя. Тогава не виждах нищо друго, освен Уил. Чувствах се както сестра ми, когато бе родила Томас.

„Все едно гледам през фуния — беше обяснила, с очи върху новороденото мъниче. — Светът се е свил до нас двамата.“

Беше ми изпратила есемес, докато бях на летището.

„Можеш да се справиш. Страшно се гордея с теб.“

Изкарах го на екранчето и го погледнах отново, внезапно развълнувана, може би заради думите, които бе избрала. Или може би защото бях уморена и уплашена и все още ми беше трудно да повярвам, че съм успяла да стигна толкова далеч. Накрая, за да спра да мисля, се обърнах към малкия екран и се загледах неவிждащо в някакъв американски комедиен сериал, докато небето в илюминатора потъмня.

Когато се събудих, видях, че стюардесата стои над нас със закуска, че Уил говори с Нейтън за някакъв филм, който току-що бяха изгледали заедно, и че — невероятно и напук на всички препятствия — оставаше само час до приземяването ни на остров Мавриций.

Повярвах, че всичко това се случва, едва когато кацнахме на международното летище „Сър Сивусагур Рамгулам“. Излязохме уморени от залата за пристигащи, все още сковани от прекараното време в самолета, и едва не се разплаках от облекчение при вида на специално приспособеното такси на туроператора. Тази първа сутрин, докато шофьорът ни караше към курорта, не видях много от острова. Наистина цветовете изглеждаха по-ярки, отколкото в Англия, небето бе по-живо, лазурно, преливащо в безкрайност. Видях, че островът е обрасъл в сочна растителност, осеян с обширни плантации от захарна тръстика, морето проблясваше като ивица живак отвъд вулканичните хълмове. Въздухът беше някак задимен и с лютива нотка, слънцето — толкова високо в небето, че трябваше да присвивам очи заради бялата светлина. Имах чувството, че съм се събудила на страниците на лъскаво списание.

Докато сетивата ми се бореха с новите усещания, не спирах да поглеждам към Уил, към бледото му, уморено лице и странно хлътналата в раменете глава. После завихме по алея с палми от двете

страни, спряхме пред ниска дървена постройка и шофьорът вече беше навън и разтоварваше багажа ни.

Отклонихме поканата за студен чай, за разходка из хотела. Намерихме стаята на Уил, стоварихме чантите му, настанихме го в леглото и още преди да спуснем завесите, той отново заспа. Бяхме тук. Справила се бях. Стоях пред стаята му и най-сетне въздъхнах облекчено, докато Нейтън гледаше през прозореца към белия прибой в кораловия риф отсреща. Не знам защо, може би от пътуването, или защото това бе най-красивото място, което бях виждала, но изведнъж ми се доплака.

— Всичко е наред — усмихна ми се Нейтън, щом видя изражението ми. И тогава, съвсем неочаквано, пристъпи към мен и ме обви в голяма мечешка прегръдка. — Отпусни се, Лу. Всичко ще е наред. Наистина. Ти успя.

Минаха почти три дни, преди да се осмеля да му повярвам. Уил спа близо четирийсет и осем часа — а после, като по чудо, започна да се подобрява. Кожата му възвърна цвета си и вече нямаше тъмни сенки под очите. Спазмите му намаляха и отново започна да се храни — минаваше бавно с количката край безкрайния екстравагантен бюфет и ми казваше какво иска в чинията си. Знаех, че е дошъл на себе си, когато започна да ме кара да опитвам разни неща, които не бях яла: пикантно къри по креолски и морски дарове, чието име не знаех. Бързо се почувства у дома на това място, за разлика от мен. И нищо чудно. Та нали преди инцидента той бе обитавал цялото земно кълбо — не малката пристройка в сянката на замъка.

От хотела, точно както ни бе обещано, получихме специална количка с широки колела и през повечето утрини Нейтън прехвърляше Уил в нея и тримата заедно отивахме на брега — аз носех плажен чадър, за да го пазя от слънцето, ако стане прекалено силно. Но това никога не стана; южната част на острова бе известна с морския си бриз и температурите извън сезона рядко надхвърляха двайсет и няколко градуса. Спиряхме на един малък плаж край висока скала, която скриваше гледката към главната сграда на хотела. Разтварях сгъваемия си стол, настанявах се до Уил под едно палмово дърво и гледахме как Нейтън се опитва да кара сърф или водни ски — от време на време го

окуражавахме с викове, понякога ругаехме — от наблюдателния ни пост на пясъка.

Отначало от хотела искаха да правят какво ли не за Уил, предлагаха да бутат количката му, постоянно му носеха изстудени напитки. Обяснихме им, че нямаме нужда от тях, и те дискретно се отдръпнаха. Но беше хубаво в моментите, когато не бях с Уил, да виждам как носачите или персоналът на рецепцията спират да си побъбрят с него или да му препоръчат място, което според тях трябва да посетим. Имаше един върлинест млад мъж — Надил, който сякаш си бе поставил за цел да действа като неофициален помощник на Уил, когато Нейтън го няма. Един ден излязох и видях как с негов приятел внимателно свалят Уил от количката му върху специален шезлонг с дунапренова подложка, който Надил бе разположил до „нашето“ дърво.

— Така е по-добре — усмихна се и ми направи знак с вдигнати палци, докато газех през пясъка към тях. — Извикайте ме, когато господин Уил поиска да се върне в количката си.

Канех се да възразя и да им обясня, че не бива да го местят. Но Уил бе притворил очи и лежеше с такова доволно изражение, че си затворих устата и кимнах.

Колкото до мен, щом безпокойството ми за здравето на Уил попремина, започнах бавно да осъзнавам, че всъщност съм в рая. Никога не си бях представяла, че ще бъда на място като това. Всяка сутрин се събуждах от шума на морето, което се плискаше кротко в брега, непознати птици се обаждаха от дърветата. Взирах се в моя таван, гледах как слънчевата светлина си играе с листата, от съседната стая дочувах приглушен разговор, който ми подсказваше, че Уил и Нейтън отдавна са станали. Слагах бански костюм и саронг и се наслаждавах на ласките на топлото слънце върху раменете и гърба си. Кожата ми се осея с лунички, ноктите ми избеляха и започнах да изпитвам истинско щастие от простото удоволствие да съществувам: ходех по плажа, опитвах непознати храни, плувах в топлата прозрачна вода с черни риби, които надничаха срамежливо изпод вулканичните скали, гледах как слънцето потъва — огненочервено — на хоризонта. Последните няколко месеца постепенно започваха да избледняват. За мой срам, изобщо не се сещах за Патрик.

Дните ни протичаха по един и същ модел. Тримата закусвахме заедно на масите с приятна сянка край басейна. Уил обикновено хапваше плодова салата, която му давах с ръка, а понякога — когато имаше по-голям апетит — искаше и бананова палачинка. После слизахме на плажа и аз четях, Уил слушаше музика, а Нейтън упражняваше уменията си във водните спортове. Уил постоянно ме караше и аз да опитам нещо, но отначало отказвах. Просто исках да съм с него. Когато настоя, прекарах една сутрин в каране на сърф и каяк, но ми беше по-хубаво просто да съм край него.

Понякога, ако Надил бе наоколо и курортът беше тих, двамата с Нейтън потапаха Уил в топлата вода на малкия басейн и Нейтън придържаше главата му над водата. Той не каза много, когато го направиха, просто се наслаждаваше, сякаш тялото му си припомняше отдавна забравени усещания. Гърдите му, от дълго време бледи, станаха златисти. Белезите му посребряха и започнаха да избледняват. Чувстваше се удобно без риза.

На обед отивахме с количката до един от трите ресторанта в курорта. Целият район на комплекса бе застлан с плочки, имаше съвсем малко стъпала и неравности и Уил можеше да се придвижва в количката си напълно самостоятелно. Фактът, че имаше възможност да си вземе питие, без някой от нас да го придружава, беше важен не толкова, защото означаваше почивка за мен и Нейтън, а защото за кратко го освобождаваше от ежедневно напомняне, че е зависим от други хора. Не че някой от нас беше много зает. Където и да се намираше човек — на плажа, край басейна и дори в спа центъра, — някой от усмихнатия персонал винаги се появяваше с питие, което се надяваше да харесаш, украсено обикновено с уханен розов цвят. Дори на плажа минаваше малко бъги и приветлив сервитьор предлагаше вода, плодов сок или нещо по-силно.

В следобедите, когато температурите бяха най-високи, Уил се прибираще в стаята си и спеше два часа. Аз плувах в басейна или четях книга, а вечер всички отново се събирахме на вечеря в крайбрежния ресторант. Бързо развих вкус към коктейлите. Надил бе установил, че ако даде на Уил сламка с правилния размер и закрепил висока стъклена чаша в поставката му, нямаше нужда Нейтън или аз да се грижим за него. По здрач тримата си говорехме за детството, за

първите гаджета и първата работа, за семействата си, за други ваканции, и виждах как Уил постепенно идва на себе си.

Само че този Уил бе различен. Това място сякаш му беше дало покоя, който му бе липсвал през цялото време, откакто го познавах.

— Добре се чувства, нали? — попита ме Нейтън, когато ме срещна край бюфета.

— Да, така мисля.

— А знаеш ли какво мисля аз? — Нейтън се наведе към мен, не искаше Уил да види, че говорим за него. — Мисля, че ранчото и останалите приключения щяха да са страхотни. Но като го гледам сега, май това място се оказа по-добро.

Не му признах какво бях решила първия ден, когато пристигнахме, със свит от притеснение стомах, вече изчисляваща колко дни остават до завръщането у дома. През всеки от тези десет дни трябваше да забравя защо всъщност сме тук: шестмесечния договор, моя внимателно планиран календар, всичко, което се беше случило. Просто трябваше да живея за мига и да насърчавам Уил да прави същото. Трябваше да съм щастлива — с надеждата, че Уил също ще е щастлив.

Взех си още един резен пъпеш и се усмихнах.

— Каква е програмата за по-късно? Нещо против малко караоке? Или ушите ви още глъхнат от снощи?

На четвъртата вечер Нейтън обяви с леко притеснение, че се е запознал с една жена. Карън била колежка новозеландка, отседнала в съседния хотел, и той се бе съгласил да отиде с нея до града.

— Просто да съм спокоен, че всичко ще е наред. Нали знаете... не съм сигурен дали е безопасно за сама жена.

— Правилно — одобри Уил и кимна разбиращо. — Постъпваш като истински кавалер, Нейт.

— И аз мисля, че е много мило от твоя страна. Много възпитано.

— Винаги съм се възхищавал на Нейтън за всеотдайността му. Особено що се отнася до нежния пол.

— О, я се разкарайте и двамата — ухили се Нейтън и изчезна.

Карън бързо стана част от ежедневието ни. Нейтън изчезваше с нея през повечето вечери и макар да се връщаше за късните си задължения, гледахме да му даваме колкото може повече време да се забавлява.

Освен това тайничко се радвах. Харесвах Нейтън и му бях благодарна, че дойде, но предпочитах да сме си само двамата с Уил. Харесваше ми езикът на знаците, който използвахме, когато наоколо нямаше никой друг, естествената интимност, която се бе зародила помежду ни. Харесваше ми начинът, по който той извърщаше лице и ме поглеждаше развеселено, сякаш бях надминала очакванията му.

Предпоследната вечер казах на Нейтън, че нямам нищо против, ако иска да доведе Карън в комплекса. Той прекарваше вечерите в нейния хотел и знаех, че му е трудно да ходи двайсет минути в едната посока, за да приготвя Уил за нощта.

— Нямам нищо против. Ако това ще... нали знаеш... ще ти осигури малко лично пространство.

Той се зарадва, вече предвкушвайки предстоящата нощ, и след ентусиазираното: „Благодаря ти, Лу“, напълно ме забрави.

— Много мило от твоя страна — отбеляза Уил, когато му казах.

— Искаш да кажеш, от твоя — поправих го аз. — За целта му предложих твоята стая.

Тази нощ го преместихме в моята стая — Нейтън му помогна да се настани в леглото и му даде лекарствата, докато Карън чакаше на бара. В банята се преоблякох в тениската си, отворих вратата и пристъпих към дивана с възглавница под мишница. Усетих очите на Уил върху себе си и се почувствах странно неловко за човек, който бе прекарал по-голямата част от изминалата седмица, разхождайки се пред него по бикини. Наместих възглавницата си върху облегалката на дивана.

— Кларк?

— Какво?

— Няма нужда да спиш там. Това легло може да побере цял футболен отбор.

Всъщност дори не се замислих дали да го направя. Вече се чувствах различно. Може би дните, които всички бяхме прекарвали полуголи на плажа, ни бяха освободили от задръжките. Може би бе мисълта за Нейтън и Карън от другата страна на стената, вплетени един в друг, сякаш в пашкул. Може би просто исках да съм близо до него. Тръгнах към леглото, но потръпнах от звука на внезапна гръмотевица. Лампите замигаха, някой отвън извика. От съседната стая чухме как Нейтън и Карън избухнаха в смях.

Отидох до прозореца и спуснах завесите, усещайки внезапния бриз, рязкото спадане на температурата. В морето навън се бе разразила буря. Драматични проблясъци от раздвоени светкавици за кратко осветяваха небето, а после, сякаш изневиделица, върху покрива на малкото ни бунгало се стовари потоп, толкова яростен, че в началото заглуши всички останали звуци.

— По-добре да затворя капациите.

— Не, недей.

Обърнах се.

— Отвори широко вратите. — Уил кимна към терасата. — Искам да го видя.

Поколебах се, после бавно отворих стъклените врати. Дъждът се сипеше в хотелския комплекс, шуртеше от покрива, превръщаше се в реки, които се стичаха край терасата и поемаха към морето. Почувствах влагата върху лицето си, електричеството във въздуха. Космите върху ръцете ми настръхнаха.

— Усещаш ли го? — попита Уил зад мен.

— Сякаш е краят на света.

Стоях там и оставях енергията да преминава през мен, белите светкавици се отпечатваха върху клепачите ми. Дъхът ми секна.

Обърнах се, пристъпих към леглото и седнах в края му. Докато Уил наблюдаваше бурята, аз се наведох и нежно повдигнах загорелия му врат. Сега знаех точно колко да го преместя, как мога да накарам тежестта му, тялото му да ме слуша. Пресегнах се, пъхнах дебела бяла възглавница под раменете му и го пуснах обратно в меката ѝ прегръдка. Уил ухаеше на слънце, сякаш то бе проникнало дълбоко в кожата му. Неволно вдъхнах аромата му.

После, все още малко влажна, се настаних до него — толкова близо, че краката ми докосваха неговите — и заедно се загледахме в синьо-бялата пяна, стоварващите се върху вълните светкавици, сребристите отвесни струи на дъжда, вълнуващата се тюркоазена повърхност едва на трийсетина метра от бунгалото.

Сякаш светът край нас се сви до звука от бурята, бледоморавото море и полюшващите се прозирни завеси. Долавях мириса на лотос в нощния бриз, чувах далечни звуци от подрънкващо стъкло и припряно събиране на столове, музиката за някакво празненство в комплекса, чувствах освободената природна стихия. Пресегнах се и взех ръката на

Уил в своята. Помислих си, че никога няма да усетя толкова силна връзка с околния свят, с друго човешко същество, както в този миг.

— Не е зле, а, Кларк? — наруши мълчанието Уил. Насред бурята лицето му бе отпуснато и спокойно. Извърна се за миг, усмихна ми се и нещо се появи в очите му — нещо тържествуващо.

— Не — отвърнах. — Изобщо не е зле.

Лежах кротко, заслушана в дишането му — сега все по-бавно и по-дълбоко, — в звука на дъжда, усещах топлите му пръсти, вплетени в моите. Не исках да се прибирам у дома. Тук двамата с Уил бяхме в безопасност, заключени в нашия малък рай. Всеки път, щом помислех за връщането в Англия, в тялото ми се впивах огромни нокти и не исках да ме пуснат.

Всичко ще е наред. Опитвах да си повтарям думите на Нейтън. *Всичко ще е наред.*

Накрая се обърнах на една страна, с гръб към морето, и се загледах в Уил. Той извърна глава, погледна ме в полумрака и почувствах, че ми казва същото: *Всичко ще е наред.* За първи път в живота си се опитвах да не мисля за бъдещето. Опитвах се просто да се наслаждавам на мига, да позволя на усещанията от вечерта да направят своето пътуване през мен. Не мога да кажа колко дълго останахме така, впили поглед един в друг, но постепенно клепачите на Уил натежаха и го чух да промърморва извинително, че може би... Дишането му стана по-дълбоко, той се плъзна в съня, а аз продължих да съзерцавам лицето му, гледах миглите му, събрани на снопчета в въгълчетата на очите, новите лунички по носа му.

Казах си, че трябва да съм права. Трябва да съм права.

След един среднощ бурята най-сетне утихна. Отдръпна се навътре в морето, гневните ѝ изблици ставаха все по-слаби и накрая съвсем изчезнаха. Замина да пренесе метеорологичната си тирания в някое друго неизвестно място. Въздухът постепенно се успокои, завесите се отпуснаха, последните струи вода се оттекоха с бълбукане. Някъде в малките часове внимателно измъкнах ръката си от тази на Уил, станах и затворих френските прозорци и стаята потъна в тишина. Уил спеше — здрав, спокоен сън, какъвто рядко имаше у дома.

Аз не спях. Лежах и го гледах и упорито се мъчех да не мисля за нищо.

В последния ден се случиха две неща. Едното бе, че по настояване на Уил се съгласих да опитам подводно гмуркане. Той не ме оставяше на мира от дни, казваше, че не може да дойда дотук и да не се спусна под вода. Бях безнадежден случай в уиндсърфа, едва успях да си вдигна платното от вълните, а при повечето ми опити да карам водни ски забивах лице във водите на залива. Но той настояваше, и ден преди това дойде на обед и обяви, че ми е резервирал половиндневен курс за начинаещи гмуркачи.

Началото не беше многообещаващо. Уил и Нейтън седяха отстрани на басейна, докато моят инструктор ме убеждаваше, че ще продължа да дишам и под водата, но съзнанието, че те ме наблюдават, ме правеше безнадеждна. Не съм глупава — разбирах, че кислородните бутилки на гърба ми ще поддържат работата на дробовете ми, че няма да се удавя, — но всеки път, щом главата ми се окажеше под водата, изпадах в паника и изскачах на повърхността. Сякаш тялото ми отказваше да повярва, че ще продължи да диша под хилядите литри пречистена и хлорирана вода.

— Не мога да го направя — заявих, щом изскочих с плюене навън за седми път.

Джеймс, моят инструктор, погледна зад мен към Уил и Нейтън.

— Не мога — настоях раздражено. — Просто не е за мен.

Джеймс обърна гръб на двамата мъже, потупа ме по рамото и посочи към морето.

— На някои хора там им е по-лесно — обясни той.

— В морето?

— Някои хора се справят по-добре в дълбокото. Хайде, ела. Ще излезем с лодката.

Три четвърти час по-късно гледах под водата в яркоцветния пейзаж, който досега бе скрит от погледа ми, забравила страха, че кислородът може да свърши, че въпреки всички предпазни мерки ще потъна на дъното и ще умра от удавяне — дори, че изобщо съм се бояла. Вниманието ми бе обсебено от тайните на един нов свят. В тишината, нарушавана единствено от неестествено силните звуци от собственото ми дишане, наблюдавах пасажи от миниатюрни проблясващи рибки и по-големи черно-бели, които ме гледаха изучаващо с безизразни лица, нежно поклащащи се анемонии,

прочистващи леките течения от миниатюрната невидима плячка. Зърнах далечни пейзажи, два пъти по-яркоцветни и разнообразни, отколкото горе на сушата. Видях пещери и процепи, където се спотайваха непознати създания, смътни форми, които проблясваха на слънчевите лъчи. Не исках да излизам на повърхността. Можех да остана тук завинаги, в този безмълвен свят. Чак когато Джеймс започна да ми сочи с ръка циферблата на кислородната си бутилка, осъзнах, че нямам избор.

Направо бях онемяла, когато най-после излязох на брега и се упътих сияеща към Уил и Нейтън. Съзнанието ми още гъмжеше от видяното, крайниците ми сякаш още ме придвижваха под водата.

— Е, как е? — попита Нейтън.

— Защо не ми каза? — обърнах се развълнувано към Уил и хвърлих плавниците си на пясъка пред него. — Защо не ме накара да го направя по-рано? Всичко това! Било е там през цялото време! Точно под носа ми!

Уил ме изглежда, без да мигне. Не каза нищо, само разтегли устни в широка усмивка.

— Не знам, Кларк. Някои хора просто не искат да чуят.

Последната вечер нарочно се напих. Не беше само защото си тръгнахме на следващия ден. За първи път наистина бях повярвала, че Уил е добре и че мога да се отпусна. Бях облечена в бяла памучна рокля (сега имах тен и можех да си позволя да нося бяло, без да приличам на труп, увит в саван) и чифт сребристи сандали с каишки, а когато Надил ми подаде алено цвете и ме подкани да си го сложа в косата, не му се присмях, както бих направила седмица по-рано.

— О, здравей, Кармен! — усмихна се Уил, когато отидох при тях на бара. — Изглеждаш очарователно.

Тъкмо щях да му отвърна нещо саркастично, когато осъзнах, че ме гледа с неподправено удоволствие.

— Благодаря ти — отвърнах. — И ти не изглеждаш зле.

В главния хотелски комплекс имаше дискотека, затова малко преди десет вечерта, когато Нейтън ни остави заради Карън, двамата поехме по плажа с музиката в ушите, аз — блажено отпусната след три коктейла.

Господи, колко беше красиво! Нощта бе топла, понесла в лекия си ветрец уханието на далечно барбекю, на плажно масло, соления, тръпчив мирис на море. С Уил спряхме близо до любимото ни дърво. Някой беше палил огън на плажа, може би да изпече нещо, и от него бе останала проблясваща жаравата.

— Не искам да се прибирам у дома — признах в тъмнината.

— Трудно се напуска подобно място.

— Мислех, че такива места съществуват само във филмите. — Извърнах се и го погледнах. — Започвам да си мисля, че си ми казвал истината и за всички останали неща.

Той се усмихваше. Лицето му изглеждаше спокойно и щастливо. Погледна ме с леко присвити очи. Аз също го погледнах, за първи път без усещането за страх, което ме ядеше отвътре.

— Радваш се, че дойде, нали? — попитах предпазливо.

Той кимна:

— О, да.

— Ха! — ударих въздуха с юмрук аз.

И после, когато някой увеличи музиката на бара, изритах обувките си и затанцувах. Изглеждаше глупаво — от оня вид поведение, което на другия ден определяш като неуместно. Но тук, в мастилената тъмнина, полупияна от недоспиване, с жаравата и безкрайното море, и необятното небе, и звуците на музиката в ушите ни, и усмихнатия Уил, и моето сърце, преливащо от нещо, което не можех напълно да определя, просто ми се танцуваше. Танцувах и се смеех, без да се срамувам, без да ме е грижа, че някой ще ни види. Усещах очите на Уил върху себе си и знаех, че той знае: това беше единственият възможен отговор на последните десет дни. По дяволите последните шест месеца!

Песента свърши и аз се отпуснах задъхана в краката му.

— Ти... — поде той.

— Какво? — Усмивката ми беше палава. Чувствах се въздушна, наелектризирана. Не бях сигурна дали мога да отговарям за постъпките си.

Той поклати глава.

Изправих се на босите си нозе бавно, пристъпих към количката му и се плъзнах в скута му, така че лицето ми се озова на сантиметри

от неговото. След предишната вечер някак си не ми изглеждаше чак толкова голям скок.

— Ти... — Сините му очи, проблясващи на светлината от огъня, се впиха в моите. Ухаеше на слънце и на дима от огъня, и на нещо остро и цитрусово.

Почувствах как дълбоко в мен нещо поддава.

— Ти... ти си невероятна, Кларк.

Направих единственото, за което се сетих. Наведох се и го целунах по устните. Той се поколеба, само за миг, и също ме целуна. В следващия момент забравих всичко: хилядите причини, заради които не биваше, страховете ми, причината да сме тук. Целунах го, вдишвайки аромата на кожата му, усещайки меката му коса под пръстите си, а когато той отговори на целувката ми, всичко изчезна и бяхме само Уил и аз, на остров в края на света, под хиляди проблясващи звезди.

Изведнъж той се отдръпна.

— Аз... съжалявам. Не биваше...

Очите ми се отвориха. Вдигнах ръка към лицето му и прокарах пръсти по красивите черти. Почувствах грапавите частици сол под пръстите си.

— Уил... — подех. — Ти можеш. Ти...

— Не. — Усетих метална нотка в гласа му. — Не мога.

— Не разбирам.

— Не искам да продължава така.

— ... мисля, че трябва да продължиш.

— Не искам, защото не мога... — Преглътна. — Не мога да съм мъжът, който искам да бъда с теб. И това просто ще е... — Погледна ме. — ... още едно напомняне какво не съм.

Не свалях очи от лицето му. Наклоних леко глава, за да докосна неговата, дъхът ни се смеси и аз казах тихо, за да ме чуе само той:

— Не ме интересува какво... какво мислиш, че можеш или не можеш да правиш. Нещата не са черно-бели. Честно... Разговарях с други хора в същото положение и... и има неща, които са възможни. Начини и двамата да бъдем щастливи... — Бях започнала леко да пелтеча. Чувствах се странно дори от факта, че водим подобен разговор. Погледнах го в очите. — Уил Трейнър — казах нежно. — Ето какво. Мисля, че ние можем да правим...

— Не, Кларк... — започна той.

— Мисля, че можем да правим всякакви неща. Знам, че това не е стандартна любовна история. Знам, че има всевъзможни причини да не го казвам. Но аз те обичам. Наистина. Знаех го, когато напуснах Патрик. И си мисля, че и ти би могъл да ме обикнеш малко.

Той не каза нищо. Очите му търсеха моите, бяха натежали от огромна тъга. Отметнах косата от слепоочията му, сякаш така бих могла по някакъв начин да премахна тъгата му; той наклони глава и я опря в дланта ми.

Преглътна.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Знам — прошепнах. — Всичко знам.

Уил задържа думите в устата си. Въздухът около нас сякаш не помръдваше.

— Знам за Швейцария. Знам... защото бях наета с шестмесечен договор.

Той отдръпна глава от ръката ми. Погледна ме, после се взря в небето. Раменете му се отпуснаха.

— Знам всичко, Уил. Знам го от месеци. И моля те, изслушай ме... — Взех дясната му ръка в своята и я допрых до гърдите си. — Знам, че можем да го направим. Знам, че не е каквото ти би избрал, но аз мога да те направя щастлив. И всичко, което мога да кажа, е, че ти ме превръщаш... превръщаш ме в съвсем различен човек. Правиш ме щастлива дори когато си ужасен. Предпочитам да съм с теб — макар ти да мислиш, че от теб е останало съвсем малко, — отколкото с всеки друг на света.

Почувствах как пръстите му се свиха съвсем лекичко около моите и това ми вдъхна кураж.

— Ако мислиш, че е неудобно да работя за теб, ще напусна и ще работя другаде. Искях да ти кажа... подадох документи за университета. Направих купища проучвания в интернет, разговарях с други квадриплегици и домашните им асистенти, и сега знам как можем да се справим. Тъй че мога да върша това и просто да съм с теб. Разбираш ли? Помислила съм за всичко, проучила съм всичко. Такава съм сега. Ти си виновен. Ти ме промени. — Засмях се леко. — Превърна ме в моята сестра. Но с по-добър усет за облеклото.

Той беше притворил очи. Хванах и двете му ръце, вдигнах ги към устните си и ги целунах. Почувствах кожата му до моята и се изпълних с абсолютна увереност, че не съм в състояние да го оставя да си отиде.

— Какво ще кажеш? — прошепнах.

Бих могла да гледам очите му вечно.

Той го изрече толкова тихо, че за миг не бях сигурна дали съм чула правилно.

— Какво?

— Не, Кларк.

— Не?

— Съжалявам. Не е достатъчно.

Свалих ръцете му.

— Не разбирам.

Той изчака, преди да заговори, сякаш се опитваше — нещо необичайно за него — да намери точните думи.

— Не ми е достатъчно. Това... моят свят... дори с теб в него. А повярвай, Кларк, целият ми живот стана по-добър, откакто ти дойде. Но не ми е достатъчно. Не искам такъв живот.

Сега беше мой ред да се отдръпна.

— Права си, би могъл да е добър живот. А с теб до мен — може би много добър. Но това не е моят живот. Аз не съм като онези хора, с които разговаряш. Изобщо не искам такъв живот. Дори частица от него. — Гласът му беше глух, задавен. Изражението му ме изплаши.

Преглътнах и поклатих глава.

— Ти... веднъж ми каза, че нощта в лабиринта не бива да ме определя. Каза, че сама мога да избира какво да ме определя. Е, и ти не бива да оставяш това... тази количка да те определя.

— Но тя ме определя, Кларк. Ти не ме познаваш, не и истински. Не си ме виждала преди злополуката. Обичах живота си, Кларк. Наистина го обичах. Обичах работата си, пътуванията си, човека, който бях. Обичах да спортувам. Обичах да карам мотора си, да скачам от високи сгради. Обичах да надвивам в бизнес сделките. Обичах да правя секс. Много секс. Имах страхотен живот. — Гласът му звучеше развълнувано. — Не съм създаден да съществувам в това нещо, но така отреди съдбата. То е единственото, което ме определя.

— Но защо не искаш поне да опиташ? — прошепнах аз. Гласът ми сякаш не искаше да излезе от гърдите. — Защо не искаш аз да

опитам?

— Не е там въпросът. Наблюдавах те и виждах как през тези шест месеца се превръщаш в съвсем нов човек, който тепърва ще осъзнава възможностите си. Нямах представа колко щастлив ме прави това. Но не искам да се обвържеш с мен, с моите прегледи в болницата, с ограниченията в живота ми. Не искам да пропуснеш всички неща, които би могъл да ти даде някой друг. И да, егоистично е, но не искам един ден да ме погледнеш и да изпиташ и най-малкото съмнение или съжаление, че...

— *Никога* няма да си го помисля!

— Не знаеш това, Кларк. Нямах представа как ще се развият нещата. Нямах представа как ще се чувстваш дори след шест месеца. И не искам да те гледам всеки ден, да те гледам гола, да те наблюдавам как се движиш из пристройката в твоите откачени дрехи и да не мога... да не мога да бъда с теб. О, Кларк, не можеш да си представиш как искам да бъда с теб точно сега. И аз... аз не мога да живея с тези мисли. Не мога. Аз не съм такъв. Не мога да бъда човек, който просто... *приема* съдбата си.

Уил хвърли поглед към количката си, гласът му пресекна.

— Никога няма да приема това.

Бях започнала да плача.

— Моля те, Уил. Моля те, не го казвай. Нека опитам. Да опитаме и двамата.

— Шшшт. Просто ме чуй. Искам да ме чуеш. Това... тази вечер... е най-прекрасното, което би могла да направиш за мен. Думите, които ми каза, това, че ме доведе тук... като си помисля само какъв кретен бях в началото и как успя да ме преобразиш... изумително е. Но... — Усетих как пръстите му стиснаха лекичко моите. — Трябва да сложа край. Повече никаква количка. Повече никакви пневмонии. Повече никакви пламтящи крайници. Никакви болки и отпадналост и никакво будене сутрин с желанието най-сетне да се свърши. Когато се върнем, въпреки всичко ще отида в Швейцария. И ако ме обичаш, Кларк, както казваш, нищо няма да ме направи по-щастлив от това да дойдеш с мен.

Отметнах рязко глава.

— Какво?

— Състоянието ми няма да се подобри. Ще се влошава все повече и повече. Лекарите ми дадоха да го разбере. Усещам как вървя надолу. Не искам повече да ме боли и да съм прикован към това нещо, и да завися от някого, и да се боя. Затова те моля — ако изпитваш нещата, които казваш, — направи го. Бъди с мен. Дай ми края, на който се надявам.

Погледнах го ужасено, кръвта забуча в ушите ми. Не можех да го понеса.

— Как е възможно да ме молиш за това?

— Знам, то е...

— Казвам ти, че те обичам и искам да имам бъдеще с теб, а ти ме молиш да дойда и да гледам как се самоубиваш?

— Съжалявам. Не исках да прозвучи грубо. Но не разполагам с много време.

— Какво?... Да не би вече да си уредил всичко? Да не би да имаш определена дата?

Виждах как хората от хотела се поспират, може би чуваха извисените ни гласове, но не ми пукаше.

— Да — потвърди Уил след кратко мълчание. — Да, имам. Направих консултациите. От клиниката са съгласни, че съм подходящ случай. И родителите ми се съгласиха за тринайсети август. Трябва да отлетим на дванайсети.

Главата ми се замая. Оставаше по-малко от седмица.

— Не мога да повярвам.

— Луиза...

— Мислех... мислех, че съм променила решението ти.

Той наклони леко глава и се взря в мен. Гласът му беше ласкав, очите му бяха нежни.

— Луиза, нищо не може да промени решението ми. Обещах на родителите си шест месеца и ги получиха. Ти направи това време безценно. Благодарение на теб не беше тест за издръжливост, а...

— Недей!

— Какво?

— Не казвай нищо повече! — Задавих се. — Такъв егоист си, Уил! Толкова си глупав. Дори да е имало нищожна вероятност да дойда с теб в Швейцария... дори да си мислел, че бих могла, след всичко, което направих за теб, само това ли успя да ми кажеш? Аз ти

предложих сърцето си, а всичко, което можа да ми кажеш, е: „Не, не си ми достатъчна. А сега искам да дойдеш и да гледаш най-лошото, което изобщо можеш да си представиш“. Това, от което се боях, откакто разбрах за първи път. Имаш ли представа какво искаш от мен?

Сега бях бясна. Стоях пред него, крещях като луда.

— Майната ти, Уил Трейнър! Майната ти! Ще ми се никога да не бях приемала тази глупава работа! Ще ми се никога да не те бях срещала! — Избухнах в сълзи, побягнах по плажа и се прибрах в хотелската си стая, колкото може по-далеч от него.

Гласът му, който викаше името ми, звуча в ушите ми дълго след като бях затворила вратата.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няма нищо по-недопустимо за околните от гледката на мъж в инвалидна количка, умоляващ за нещо жена, която би трябвало да се грижи за него. Изобщо не е редно да се сърдиш на човека, за когото отговаряш.

Особено когато той очевидно не може да се движи и те умолява:

— Кларк. Моля те. Върни се. *Моля те!*

Но не можех. Не можех да го погледна. Нейтън бе опаковал багажа на Уил и тримата се бяхме събрали във фоайето на следващата сутрин — Нейтън все още махмурлия — и от мига, в който отново трябваше да сме заедно, отказах да имам нещо общо с него. Бях гневна и нещастна. В главата ми звучеше настоятелен глас, който ми нареждаше да съм колкото може по-далеч от Уил. Да си вървя у дома. Никога повече да не го видя.

— Добре ли си? — попита Нейтън, появявайки се зад мен.

Когато пристигнахме на летището, аз се бях отдалечила от тях и се бях упътила към гишето за чекиране сама.

— Не — отвърнах. — И не ми се говори за това.

— Махмурлук?

— Не.

Последва кратко мълчание.

— Това означава ли каквото си мисля? — Той внезапно изтрезня.

Не можех да говоря. Кимнах и видях как за миг челюстта на Нейтън се стегна. Той обаче бе по-силен от мен. Все пак беше професионалист. След минути отново бе с Уил, показваше му нещо, което бе видял в списание, чудеше се на глас за перспективите на познат и на двамата футболен отбор. Изобщо да не предположи човек, че току-що му бях споделила съдбоносна новина.

Успях да си измислям работа през цялото време, докато чакахме на летището. Намирах си хиляди дребни задачи за изпълнение — занимавах се с етикетите на багажа, купувах кафе, преглеждах вестници, отидох до тоалетната — само и само да не го гледам. Не ми

се говореше с него. Ала от време на време Нейтън изчезваше и оставахме сами, седнали един до друг, малкото разстояние помежду ни бе наелектризирано от неизречени обвинения.

— Кларк... — понечваше да ме заговори той.

— Недей! — прекъсвах го рязко. — Не ми се говори с теб!

Изненадах се от себе си колко студена мога да бъда. И със сигурност изненадах стюардесите в самолета. Видях как тихичко обсъждат начина, по който се извързвам от Уил, поставям слушалките или се вирам хладно през прозореца.

Той не се разгневи нито веднъж. Това може би беше най-лошото. Не се разгневи и не стана саркастичен, просто се затвори и едва казваше по някоя дума. Наложих се горкият Нейтън да поддържа разговора, да пита искаме ли чай или кафе, допълнителни пакетчета фъстъци и дали имаме нещо против да ни прескочи, за да иде до тоалетната.

Вероятно сега изглежда детинско, но не беше само въпрос на гордост. Не можех да го понеса. Не можех да понеса мисълта, че ще го изгубя, че е толкова непреклонен и не иска да види доброто, че не иска да промени решението си. Не можех да повярвам, че ще се съобрази с тази дата, сякаш е изсечена върху камък. В главата ми се въртяха милион безмълвни аргументи. *Защо това не ти е достатъчно? Защо аз не съм ти достатъчна? Как може да не ми се довериш? Ами ако бяхме разполагали с повече време — дали сега нямаше да е по-различно?* От време на време се улавях как гледам бронзовите му ръце, добре оформените му пръсти, само на сантиметри от моите, и си спомнях как пръстите ни се бяха преплитали — топлината му, илюзията, дори в неподвижността, за някаква сила — и в гърлото ми засядаше буца. Имах чувството, че не мога да дишам, и трябваше да потърся убежище в тоалетната, където се навеждах над мивката и ридаех беззвучно под светлината на луминесцентната лампа. На няколко пъти, докато мислех за намерението на Уил, едва се сдържах да не закрещя; чувствах как ме обзема някаква лудост и ми се щеше да седна на пътеката в самолета и да завия като ранен звяр.

Затова, макар да изглеждаше, че се държа детински — макар според персонала в самолета да бях най-безсърдечната от всички жени, — знаех, че единственият начин да се справя с тези часове принудителна близост е, като се преструвам, че той не е до мен. Ако

мислех, че Нейтън е способен да се справи сам, щях да си сменя полета, честно. Може би щях да изчезна, докато се уверя, че между нас има цял континент, а не някакви невъзможни за понасяне сантиметри.

Двамата мъже спяха и това беше някакъв вид облекчение — кратък отдых от напрежението. Взирах се в телевизионния екран и с всеки километър, който ни приближаваше до дома, усещах как сърцето ми натежава и безпокойството ми расте. Тогава ми хрумна, че моят провал щеше да нарани и други; родителите на Уил щяха да са съкрушени. И вероятно щяха да обвинят мен. Сестрата на Уил сигурно щеше да ме съди. Бях се провалила и пред Уил. Не бях успяла да го убедя. Предложила му бях всичко, каквото можех, включително себе си, но нищо от това не бе достатъчно убедителна причина да продължи да живее.

Може би, улових се да мисля, той заслужаваше някой по-добър от мен. Някой по-умен. Някой като Трина щеше да измисли нещо по-добро. И навярно би открил рядко медицинско изследване или нещо, което да помогне на Уил. Навярно би променил решението му. От мисълта, че трябва да живея с това до края на живота си, ми се зави свят.

— Искаш ли да пийнеш нещо, Кларк? — Понякога гласът на Уил прекъсваше мислите ми.

— Не. Благодаря.

— Да не съм заел много от облегалката ти с лакътя си?

— Не. Всичко е наред.

Едва в тези последни няколко часа, в тъмнината, си позволих да го погледна. Очите ми се плъзнаха бавно встрани от светещия телевизионен екран и аз го загледах скришом на бледата светлина от малката кабина. И докато поглъщах лицето му, толкова помургавяло и красиво, толкова спокойно в съня, по бузата ми се изтърколи самотна сълза. Вероятно усетил по някакъв начин погледа ми, Уил се размърда, но не се събуди. И незабелязано от персонала в самолета, незабелязано от Нейтън, придърпах одеялото на врата му, подпъхнах го внимателно, за да съм сигурна, че в хладния въздух от климатика Уил няма да почувства студ.

Те чакаха на изхода на „Пристигащи“. Някак си знаех, че ще са там. От мисълта за това взе да ми се гади още докато карахме Уил през паспортната проверка, извършена по бързата процедура от добронамерен служител, макар че се молах да се забавим, да сме принудени да чакаме на опашка с часове, а още по-добре с дни. Но не, прекосихме застланото с линолеум пространство, аз бутах количката с багажа, Нейтън буташе Уил, стъклените врати се отвориха и ги видях, стояха край преградата един до друг в някакъв рядък изблик на разбирателство. Видях как грейна лицето на госпожа Трейнър, щом забеляза Уил, и си помислих горчиво: *Разбира се, той изглежда добре.* И за мой срам, си сложих слънчевите очила — не да скрия изтощението си, а да не би тя да разбере веднага от изражението ми какво щеше да ми се наложи да ѝ кажа.

— Не мога да те позная! — възкликна тя. — Изглеждаш чудесно, Уил! Наистина чудесно!

Бащата на Уил се беше навел, потупваше количката на сина си, коляното му, лицето му се бе разтеглило в усмивка.

— Не можехме да повярваме, когато Нейтън ни каза, че всеки ден си ходил на плажа. И си плувал! Я кажи, как беше водата — приятна и топла, нали? Тук не спря да вали. Типично за август!

Разбира се. Нормално беше Нейтън да им е изпращал съобщения или да им се е обаждал. Сякаш те биха ни оставили толкова време без някаква форма на контакт.

— Мястото наистина си го биваше — потвърди Нейтън. Той също се бе умълчал, но сега опитваше да се усмихне, да изглежда както обикновено.

Чувствах се скована, ръката ми стискаше паспорта, сякаш се канех да ида някъде другаде. Трябваше да си напомня да дишам.

— Ние пък решихме, че може да искаш специален обяд — каза бащата на Уил. — В хотел „Интерконтинентал“ има доста приличен ресторант. Шампанското е от нас. Какво ще кажеш? С майка ти си мислехме, че може да ти хареса.

— Разбира се — отвърна Уил. Усмихваше се на майка си и тя го изпиваше с поглед, сякаш искаше да затвори този миг в бутилка. *Как можеш?* — идеше ми да изкрещя. — *Как можеш да я гледаш така, когато вече знаеш какво ще ѝ причиниш?*

— Да вървим тогава. Колата ми е на паркинга. Сигурен съм, че всички сте уморени от полета. Нейтън, искаш ли да ти помогна с багажа?

Гласът ми се намеси в разговора.

— Всъщност — казах — аз вече съм свалила багажа си от количката. Така че ще ви оставя. Но ви благодаря.

Бях се съсредоточила върху пътната си чанта, нарочно не ги поглеждах, но дори през глъчката на летището усетих краткото мълчание, което думите ми предизвикаха.

Господин Трейнър го наруши пръв:

— Хайде, Луиза. Нека го отпразнуваме. Искаме да ни разкажете за приключенията си. Искам да знам всичко за Мавриций. И ти обещавам — няма да искам да ни разкажете всичко. — Той се усмихна многозначително.

— Да. — Гласът на госпожа Трейнър прозвуча малко остро. — Ела, Луиза.

— Не. — Преглътнах и направих усилие да се усмихна. Слънчевите ми очила бяха като щит. — Благодаря. Наистина е по-добре да се прибирам.

— Къде? — попита Уил.

Осъзнах какво казва. Всъщност нямаше къде да отида.

— У дома, при родителите ми. Всичко ще е наред.

— Ела с нас — настоя той. Гласът му беше нежен. — Не си отивай, Кларк. Моля те.

В този миг ми се доплака. Но знаех с абсолютна сигурност, че не бих могла да понеса близостта му.

— Не. Благодаря ти. Желая ви приятен обяд. — Метнах пътната си чанта през рамо и преди някой да успее да каже още нещо, се отдалечих и тълпата в терминала ме погълна.

Почти бях стигнала до автобусната спирка, когато я чух. Токчетата на Камила Трейнър. Потропваха остро по тротоара, докато бързаше към мен.

— Луиза, спри! Моля те!

Обърнах се и видях как си проправя път през група тийнейджъри с раници на гърба, подобно на Мойсей, който разделил водите на

Червено море. Светлините на летището огряваха косата ѝ и ѝ придаваха меден оттенък. Носеше сив кашмирен шал, праметнат артистично върху едното ѝ рамо. Помня как си помислих разсеяно колко хубава трябва да е била само допреди няколко години.

— Моля те! Спри, моля те!

Спрях и хвърлих бърз поглед на пътя зад мен — искаше ми се автобусът да пристигне сега, да ме грабне и да ме откара далеч оттук. Искаше ми се да се случи нещо. Леко земетресение например.

— Луиза?

— Той остана доволен. — Гласът ми прозвуча неестествено рязко. „Също като нейния“, помислих си.

— Изглежда много добре. Наистина. — Тя се взря в мен, както бе застанала на тротоара. Изведнъж застина, въпреки морето от хора, минаващи покрай нея.

Стояхме и мълчахме.

После аз казах:

— Госпожо Трейнър, бих искала да си подам молбата за напускане. Не мога... Не мога да остана до края. Удръжте ми от заплатата. Всъщност не искам заплата за този месец. Не искам нищо. Аз просто...

Тогава тя пребледня. Видях как цветът се оттече от лицето ѝ, как се олюля леко на светлината на утрото. Видях, че господин Трейнър идва зад нея — крачеше бързо, притиснал панамената си шапка към главата, и мърмореше извинения, докато си пробиваше път през тълпата. Очите му бяха вперени в мен и съпругата му, застанали сковано на няколко крачки една от друга.

— Ти... ти каза, че е различен. Каза, че това може да промени решението му. — Тя звучеше отчаяно, сякаш ме умоляваше да кажа нещо друго, да ѝ дам положителен резултат.

Не можех да говоря. Гледах я немигащо и успях само да поклатя едва-едва глава.

— Съжалявам — прошепнах толкова тихо, че госпожа Трейнър не би могла да ме чуе.

Мъжът ѝ почти ни беше доближил, когато тя залитна. Краката ѝ просто поддадоха и лявата ръка на господин Трейнър се протегна светкавично и я улови — устата ѝ зееше отворена, тялото ѝ се свлече върху неговото.

Шапката му падна на тротоара. Той погледна към мен с объркано лице, още не проумяваше какво се бе случило току-що.

Не можех да ги гледам повече. Обърнах се вдървено и тръгнах, краката ми се движеха машинално, единият пред другия, и ме отдалечавах от летището, без да знам къде всъщност отивам.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Катрина

Луиза не излезе от стаята си цели трийсет и шест часа след като се прибра от почивката. Пристигна от летището късно вечерта в неделя, бледа като призрак под загара си, и не можахме да разберем какво ѝ има, понеже заяви категорично, че ще се видим в понеделник сутринта. Просто трябва да поспя, обясни тя, затвори се в стаята си и веднага си легна. Стори ни се малко странно, но пък Лу винаги си е била особена, още от малка.

Мама ѝ беше занесла чай сутринта, но Лу продължаваше да не помръдва. На вечеря мама се разтревожи и я разтърси, за да провери дали е жива. (Такава си е мама, леко мелодраматична. Всъщност, ако трябва да съм напълно откровена, приготвила беше пай с риба и сигурно просто е искала Лу да го опита.) Ала Лу не яде, не пожела да говори и не слезе долу. *Искам да полежа още малко, мамо* — промърморила тя и заровила глава във възглавницата. Най-сетне мама я остави на мира.

— Не е на себе си — сподели тя обезпокоено. — Дали не е някаква закъсняла реакция, че скъса с Патрик?

— Лу пет пари не дава за него — успокои я татко. — Казах ѝ, че е позвънил да се похвали за 157-ото си място на „Екстрийм Вайкинг“, но тя изобщо не прояви интерес. — Посрѣбна от чая си. — Да си призная, и аз не се развълнувах кой знае колко от постижението му.

— Да не би да е болна? Много е бледа под загара. И това безкрайно спане. Не ѝ е присъщо. Може да се е заразила от някоя ужасна тропическа болест.

— Просто е уморена от полета — обясних аз. Казах го авторитетно, понеже знаех, че според мама и татко съм експерт по всички въпроси, с които всъщност никой не беше наясно.

— Уморена от полета! Е, ако така се отразява, по-добре да си пътувам с колата. Ти какво мислиш, Джоузи, скъпа?

— Не знам... кой да предположи, че една почивка ще я разболее толкова. — Мама поклати глава.

След вечеря се качих горе. Не почуках. (Все пак беше моята стая, като се замислиш.) Въздухът беше душен и застоял и аз вдигнах щорите и отворих прозореца. Лу се размърда уморено под одеялото, заслонила очи с ръка, край нея се носеха прашинки.

— Ще ми кажеш ли какво се случи? — Оставих чаша с чай на нощното шкафче.

Тя примигна.

— Мама мисли, че си се заразила с ебола. Предупреждава всички съседни, които са се записали на екскурзията на бинго клуба до Порт Авентура^[1].

Тя не каза нищо.

— Лу?

— Напуснах — промълви тя.

— Защо?

— Ти как мислиш? — Надигна се в леглото, посегна отпаднало към чашата и отпи голяма глътка.

За човек, който току-що бе прекарал почти две седмици в Мавриций, изглеждаше направо ужасно. Очите ѝ бяха подути и зачервени, кожата ѝ под загара беше на петна. Косата ѝ стърчеше от едната страна. Изглеждаше така, сякаш не е спала от години. Но най-вече изглеждаше тъжна. Никога не бях виждала сестра си толкова тъжна.

— Мислиш ли, че наистина ще го направи?

Тя кимна. После преглътна с мъка.

— По дяволите! О, Лу. Много съжалявам.

Направих ѝ знак да се отмести и се настаних на леглото до нея. Тя пийна още от чая си и облегна глава на рамото ми. Носеше моята тениска. Не казах нищо. Толкова се бях притеснила за нея.

— Какво да правя, Трин?

Гласът ѝ беше изплашен, също като на Томас, когато го боли нещо или се опитва да е храбър. Чувахме как отвън кучето на съседите търчи нагоре-надолу край градинската ограда и преследва котките на квартала, като от време на време изригваше в яростен лай.

— Едва ли можеш да направиш нещо. Господи! И като си помисля колко се стара заради него. Всички тия усилия...

— Казах му, че го обичам — призна тя, гласът ѝ се превърна в шепот. — А той отвърна, че не било достатъчно. — Очите ѝ бяха широко отворени и тъжни. — Как ще живея сега?

В нашето семейство аз съм тази, която знае всичко. Аз чета повече от всички. Аз следвам в университета. Предполагаше се, че имам отговори на всички въпроси.

Но сега погледнах по-голямата си сестра и поклатих глава.

— Нямам представа — признах аз.

На следващия ден Лу най-сетне слезе долу, изкъпана и облечена в чисти дрехи. Казах на мама и татко да не я закачат. Намекнах, че е проблем с приятеля, и татко вдигна вежди и направи гримаса, сякаш това обясняваше всичко и един господ знае защо е трябвало толкова да се притесняваме. Мама изтича да съобщи на съседите, че пътуването със самолет не е чак толкова рисковано.

Лу изяде една препечена филийка (не пожела да обядва), сложи си широкопола шапка и отидохме до замъка с Томас да храним патиците. Май не ѝ се излизаше много, но мама настоя, каза, че и тримата се нуждаем от чист въздух. Това на нейния език означаваше, че няма търпение да иде в спалнята, да я проветри и да смени спалното бельо. Томас тичаше пред нас, стиснал в ръка найлонова торба, пълна с хлебни корички, а ние обсъждахме нехайно разхождащите се наоколо туристи, пазахме се от издутите им раници, разделяхме се около позиращи двойки и отново се събирахме от другата им страна. Замъкът се печеше на лятната жегата, земята беше напукана и тревата стърчеше на изтънели снопчета — като последните косми върху олисяла глава.

Цветята в саксиите изглеждаха унили, сякаш вече се приготвяха за идването на есента.

С Лу не говорехме много. Какво можехме да си кажем?

Докато минавахме край паркинга на замъка, забелязах, че тя погледна изпод шапката си към къщата на Трейнър. Фасадата ѝ се възправяше, елегантна и солидна, високите ѝ празни прозорци скриваха съдбоносната драма, която вероятно се разиграваше там, може би дори в този момент.

— Защо не идеш да поговориш с него? — предложих аз. — Ще те чакам тук.

Тя сведе очи към земята и скръсти ръце пред гърдите си. Продължихме да вървим.

— Няма смисъл — промълви. Знаех останалата част, частта, която не изрече на глас. *Той сигурно дори не е там.*

Направихме бавна обиколка на замъка, докато гледахме как Томас се катери по склона на хълма и храни патиците, които в края на сезона бяха толкова преситени, че не благоволяваха да се приближат за някакво си парче хляб. Наблюдавах сестра си, докато се разхождахме, гледах загорелия ѝ гръб, който се показваше под потника, приведените ѝ рамене, и осъзнах, че макар тя още да не го знае, за нея всичко вече щеше да е различно. Лу нямаше да остане тук — каквото и да се случеше с Уил Трейнър. Имаше ново излъчване, излъчването на човек, познал нови неща, места и хора. Най-сетне пред сестра ми се бяха открили нови хоризонти.

— О — възкликнах аз, — имаш писмо. От университета. Пристигна, докато те нямаше. Съжалявам, отворих го. Помислих, че е за мен.

— Отворила си го?

Надявала се бях да е за допълнителната стипендия.

— Насрочили са ти интервю.

Тя примигна, сякаш получи новини от далечното минало.

— Да. И голямата новина е, че е утре — обясних аз. — Затова си помислих, че довечера може да прегледаме предполагаемите въпроси.

Тя поклати глава.

— Не мога да отида на интервю утре.

— И с какво толкова си заета?

— Не мога, Трин — каза тя тъжно. — Как бих могла да мисля за друго в такъв момент?

— Чуй ме, Лу. Интервютата не ги раздават като хляб на патиците. Това е голям шанс. Знаят, че си по-възрастен кандидат, подала си молба в необичайно време на годината и все пак са ти назначили интервю. Не можеш да ги разиграваш.

— Не ме интересува. Не мога да мисля за това.

— Но ти...

— Остави ме на мира, Трин! Ясно? *Не мога да го направя.*

— Я стига! — извиках аз. Застанах пред нея, за да спре да върви. Томас говореше на един гълъб, на няколко крачки пред нас. — Точно сега е моментът да помислиш за това. Точно сега, независимо дали ти харесва или не, най-сетне трябва да решиш какво ще правиш с живота си от тук нататък.

Бяхме блокирали пътеката. Сега туристите бяха тези, които трябваше да се разделят и да ни заобикалят — правеха го с наведени глави или като наблюдаваха с леко любопитство спорещите сестри.

— Не мога.

— Е, толкова по-зле! Защото, в случай че си забравила, вече нямаш работа. И никакъв Патрик, който да събира счупените парчета. Пропуснеш ли това интервю, след два дни отново ще поемеш към Бюрото по труда да решаваш дали предпочиташ да обработваш пилета, или да танцуваш на пилон, или да бършеш нечий задник, за да си изкарваш хляба. И колкото и да си затваряш очите — защото вече приближаваш трийсет, — това е животът, който се очертава пред теб. И всичко, научено през последните шест месеца, ще се окаже загуба на време. Всичко.

Тя ме изгледа с онзи израз на безмълвна ярост, който се появява в очите ѝ винаги, когато знае, че съм права, и не може да ме опровергае. Томас се появи зад нас и ме задърпа за ръката.

— Мамо... ти каза задник.

Сестра ми продължаваше да ме гледа гневно. Но виждах, че мисли.

Обърнах се към сина си:

— Не, миличък, казах залък. Прибираме се вкъщи да хапнем — нали, Лу? — и да видим колко големи залъци можеш да излапаш. А после, докато баба те къпе, аз ще помогна на леля Лу с домашното ѝ.

На другия ден отидох в библиотеката — мама гледаше Томас, затова успях да изпратя и Лу на автобуса, знаех, че ще я видя чак на вечеря. Не таях големи надежди за интервюто, но от мига, в който я оставих, спрях да мисля за това.

Може да звучи малко егоистично, но не обичам да изоставям с курсовите си работи и изпитах известно облекчение при мисълта, че ще си почина за известно време от страданието на Лу. Малко е

изтощително да си край някого, който е толкова потиснат. Да, съчувстваш му, но ти се иска да му кажеш да се вземе в ръце. Напъхах семейството си, сестра си, епичната каша, в която се бе забъркала, в една папка в главата си, после затворих чекмеджето и насочих вниманието си към случаите на освобождаване от ДДС. Бях втора по успех в курса по „Счетоводство — първо ниво“ и за нищо на света нямаше да отстъпя от това място.

Прибрах се у дома в шест без четвърт и оставих папките си на стола в коридора; всички вече се бяха наредили около кухненската маса в очакване мама да сервира. Томас скочи към мен, обви крака около кръста ми и аз го целунах, вдишвайки прекрасния му тръпчив мирис на малко момче.

— Сядай, сядай — подкани ме мама. — И татко ти се прибра току-що.

— Как се справяш с дебелите учебници? — попита татко, докато провесваше самото си на облегалката на стола. Винаги казваше, „дебелите учебници“. Сякаш имаха собствен живот и някой трябваше да ги вкара в правия път.

— Добре, благодаря. Минах три четвърти от материала за „Счетоводство — второ ниво“. А утре ще зубря корпоративно право. — Откъснах Томас от себе си и го сложих на съседния стол, без да свалям ръка от меката му коса.

— Чу ли я, Джоузи? Корпоративно право.

Татко си открадна картоф от купата и го натъпка в устата си, преди мама да успее да го види. Каза го така, сякаш се наслаждаваше на начина, по който звучи. И вероятно бе така. Побъбрихме малко за програмата на курса. После поговорихме за работата на татко — най-вече как туристите чупели всичко. Направо не било за вярване каква поддръжка е необходима. Дори дървените стълбчета на входа на паркинга се нуждаели от сменяне на всеки няколко седмици, защото идиотите не можели да минат с кола през четириметровия проход. Аз лично бих включила разноските в цената на билета, но мен никой не ме пита.

Мама свърши със сервирането и най-после седна. Томас се хранеше с пръсти, когато мислеше, че никой не го гледа, и веднъж каза „задник“ с лукава усмивка, а дядо ядеше, втренчил поглед в стената отсреща, мислейки за свои си работи. Аз хвърлих поглед към Лу. Тя се

взираше в чинията си и побутваше печеното пиле, сякаш се опитваше да го скрие. *Охо!*, помислих си.

— Не си ли гладна, скъпа? — попита мама, проследявайки погледа ми.

— Не особено — отвърна тя.

— Топло е за печено пиле — съгласи се мама. — Но реших, че имаш нужда от по-силна храна.

— Е... ще ни кажеш ли как мина интервюто? — Вилицата на татко спря на половината път до устата му.

— А, това ли. — Тя изглеждаше разсеяна, сякаш я питаше за нещо, което бе правила преди пет години.

— Да, това.

Лу бодна късче пилешко.

— Добре мина.

Татко ми хвърли бърз поглед.

Аз свих лекичко рамене.

— Само добре? Обикновено казват веднага.

— Одобриха ме.

— Какво?

Тя продължаваше да се взира в чинията си. Аз спрях да дъвча.

— Казаха, че съм точно типът кандидат, който търсели. Трябвало да завърша някакъв подготвителен курс и после мога да се запиша в университета.

Татко се облегна назад в стола си.

— Но това е фантастична новина!

Мама се пресегна и я потупа по рамото.

— Браво, миличка! Това е страхотно!

— Не толкова. Не мога да си позволя четири години учене.

— Не го мисли, скъпа. Наистина. Виж колко добре се справя Трина. Ей — побутна я с лакът, — ще намерим начин. Винаги намираме начин, нали така? — Татко направо сияеше. — Всичко се нарежда чудесно, момичета. Това семейство го чакат добри времена.

И тогава, изневиделица, тя избухна в сълзи. Истински сълзи. Заплака, както плаче Томас, със сълзи и сополи, без да я е грижа кой ще я чуе; риданията ѝ разсякоха тишината в малката стая като с нож.

Томас я погледна изненадано, с отворена уста, и се наложи да го придърпам в скута си и да го разсея. И докато играех с картофените

парченца, приказвах на грахчетата и си преправях гласа, тя им каза.

Каза им всичко: за Уил и шестмесечния договор и какво се беше случило на остров Мавриций. Докато говореше, мама затули уста с ръка. Дядо бе добил сериозен вид. Пилето изстина, сосът в сосиерата под форма на лодка се покри с коричка.

Татко клатеше невярващо глава. После, докато сестра ми описваше подробно полета от Индийския океан и гласът ѝ премина в шепот, докато предаваше последните си думи към госпожа Трейнър, той избута стола си и се изправи. Заобиколи бавно масата и я прегърна, както правеше, когато бяхме малки. Стоеше и я държеше в обятията си, притискайки я силно към себе си.

— Исусе Христе, горкият човек! Горкичката ти! О, Исусе!

Не знам дали някога бях виждала татко толкова шокиран.

— Ама че бъркотия!

— Минала си през всичко това? Без да кажеш на никого? И ни изпрати само картичка с подводното гмуркане? — Мама не можеше да повярва. — Мислехме, че това е ваканцията на живота ти!

— Трина знаеше — обясни тя и ме погледна. — Трина беше страхотна.

— Не съм направила нищо — казах аз и гушнах Томас. Той вече бе изгубил интерес към разговора, след като мама бе сложила пред него кутия с шоколадови бонбони. — Само те изслушвах. Ти свърши всичко. Всички идеи бяха твои.

— Страхотни идеи, няма що. — Тя се облегна на татко, звучеше съкрушено.

Татко повдигна брадичката ѝ, за да го погледне.

— Направила си всичко възможно.

— И се провалих.

— Кой казва, че си се провалила? — Татко отмахна косата ѝ от лицето. Изражението му беше нежно. — Едно знам за Уил Трейнър, за мъжете като него. Едва ли на света има нещо, което би могло да промени решението на такъв човек, вземе ли го веднъж. Той си е такъв. Не можеш да накараш хората да се променят.

— Но неговите родители! Как могат да го оставят да се самоубие?! — възкликна мама. — Що за хора са?

— Съвсем нормални, мамо. Просто госпожа Трейнър не знае какво друго да направи.

— Е, за начало може да не го води в тая проклета клиника. — Мама се ядоса. На бузите ѝ бяха избили червени петна. — Аз бих се борила със зъби и нокти за вас двете и Томас.

— Дори ако вече е опитал да се самоубие? — попитах аз. — По наистина ужасен начин?

— Той е болен, Катрина. Депресиран е. На уязвими хора като него не бива да се позволява да... — Тя се задави от ярост и попи очите си със салфетка. — Тази жена е безсърдечна. Безсърдечна! И като си помисля, че са въвлекли в това и Луиза. Та тя е съдийка, за бога! Човек си мисли, че една съдийка знае кое е правилно и кое — не. Кой друг, ако не тя. Ще взема да ида у тях и да доведа Уил тук.

— Сложно е, мамо.

— Не! Не е! Той е уязвим и тя не трябва дори да си го помисля. Шокирана съм. *Горкият човек!*... — Тя стана от масата, взе останалото пиле и се запъти към кухнята.

Луиза я гледаше как се отдалечава, леко смаяна. Мама никога не се ядосваше. Май последният път, когато я чух да повишава глас, беше през 1993 година.

Татко поклати глава, явно умът му беше другаде.

— Просто си мислех... сега ми е ясно защо не виждам господин Трейнър. Чудех се къде е. Реших, че всички са отишли някъде на семейна почивка.

— Те... заминали ли са?

— Последните два дни не е идвал на работа.

Луиза се отпусна отмяляло на стола си.

— По дяволите! — възкликнах аз и запуших ушите на Томас с ръка.

— Утре е.

Лу ме погледна и аз вдигнах очи към календара на стената.

— Тринайсети август. Утре.

Лу не направи нищо в този последен ден. Беше станала преди мен и гледаше втренчено през кухненския прозорец. Валеше, после се проясни, след това заваля отново. Тя легна на дивана при дядо, изпи чая, който ѝ направи мама, и на всеки половин час виждах как погледът ѝ се плъзга мълчаливо към часовника на камината. Ужасно

беше да я гледам. Заведох Томас на плуване и се опитах да я накарам да дойде с нас. Казах ѝ, че мама ще го гледа, ако реши да дойде с мен на пазар по-късно. Казах ѝ, че ще я заведа в кръчмата — да си побъбрим на спокойствие, — но Лу отклони и двете предложения.

— Ами ако съм направила грешка, Трин? — попита ме толкова тихо, че само аз я чух.

Хвърлих поглед към дядо, но той не виждаше друго, освен конните надбягвания. Май татко още залагаше скришом вместо него, макар да не си признаваше пред мама.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако е трябвало да отида с него?

— Но... нали каза, че не можеш?

Навън небето бе посивяло. Тя се взираше през безупречно чистите прозорци към мрачния ден навън.

— Помня какво казах. Но не мога да понеса неизвестността. Искам да знам какво се случва. — Лицето ѝ леко се изкриви. — Искам да знам как се чувства. Съжалявам, че дори не се сбогувах с него.

— Би ли могла да отидеш сега? Да опиташ да си запазиш място в самолета?

— Много е късно — промълви тя. И затвори очи. — Няма да стигна навреме. Има само два часа до... докато приключат. Проверих. В интернет.

Аз чаках.

— Те... правят го само до пет и половина. — Тя поклати объркано глава. — Заради швейцарските служители, които трябвало да присъстват. Не обичали да... да документират... нещата след работно време.

Не знаех какво да ѝ кажа. Не можех да си представя да чакам като нея и да не знам какво се случва в някакво отдалечено място. Никога не бях обичала мъж, както тя обичаше Уил. Разбира се, харесвах мъжете, харесваше ми да спя с тях, но се чудех дали не ми липсва чувствителност. Не можех да си представя да плача за мъж, с когото съм била. Единствената донякъде сходна ситуация беше да си представя как Томас чака да умре в някаква непозната страна и само при мисълта за това в мен нещо се преобърна — толкова беше ужасно. Затова пъхнах и тази ситуация в шкафа с папки в главата ми, в чекмеджето с надпис *немислимо*.

Седнах до сестра си на дивана и се загледахме мълчаливо в конните надбягвания с напрегнатото внимание на хора, заложили всичките си пари на един кон.

И тогава на вратата се позвъни.

Луиза скочи от дивана и за секунди се озова в коридора. Отвори вратата толкова рязко, че дори моето сърце спря.

Но на стълбите не беше Уил. Беше млада жена — със силен, умело положен грим и елегантна прическа. Сви чадъра си и се усмихна, докато посягаше към голямата чанта, метната през рамото ѝ. Почудих се за миг дали не е сестрата на Уил.

— Луиза Кларк?

— Да?

— Аз съм от „Глоуб“. Може ли да поговорим за малко?

— „Глоуб“?

Усетих объркването в гласа на Луиза.

— От вестника? — пристъпих зад сестра си. Тогава видях бележника в ръката на жената.

— Може ли да вляза? Просто искам да си поговорим малко за Уил Трейнър. Вие работите за Уил Трейнър, нали?

— Без коментар — намесих се аз. И преди жената да успее да каже още нещо, хлопнах вратата под носа ѝ.

Сестра ми остана смаяна в коридора. Трепна, когато звънецът проехтя отново.

— Не отваряй! — изсъсках.

— Но как са...?

Започнах да я бутам нагоре по стълбите. Господи, едва вървеше. Сякаш още не се беше разсънила.

— Дядо, не отваряй вратата — извиках аз. — На кого си казала? Някой трябва да им се е обадил. Кой знае? — попитах, когато стигнахме площадката.

— Госпожице Кларк! — Гласът на жената долетя през отвора за пощата. — Моля ви, отделете ми само десет минути... разбираме, че това е деликатен въпрос. Бихме искали да изложите вашата гледна точка в тази история.

— Това означава ли, че е мъртъв?

Очите на Лу бяха пълни със сълзи.

— Не, просто означава, че някой задник се е опитал да изкара пари. — Замислих се за миг.

— Кой е, момичета? — чухме гласа на мама отдолу.

— Никой, мамо. Само не отваряй вратата.

Надърнах през парапета. Мама държеше кухненска кърпа в ръце и се взираше в неясната фигура, виждаща се през стъклениите панели на входната врата.

— Да не отварям вратата?

Улових сестра си за лакътя.

— Лу... не си казала нищо на Патрик, нали?

Нямаше нужда да ми отговаря. Смаяното ѝ изражение казваше всичко.

— Добре. Не изпадай в паника. Само не отваряй вратата. Не вдигай телефона. Не им казвай нищо, ясно?

На мама никак не ѝ беше забавно. Особено когато и телефонът започна да звъни. След петото позвъняване прехвърлихме всички обаждания към телефонния секретар, но пак трябваше да ги слушаме, гласовете им изпълваха малкото ни коридорче. Бяха около четири-пет, все едни и същи. Всички предлагаха на Лу да изложи своята гледна точка за „историята“, както я наричаха. Сякаш Уил Трейнър сега беше някаква стока, за която всички се биеха. Телефонът звънеше, на входната врата се звънеше. Седяхме със спуснати пердета и чувахме как журналистите бърбят помежду си и разговарят по мобилните си телефони точно пред нашата порта.

Сякаш бяхме под обсада. Мама кършеше ръце и се провикваше през отвора за пощата да се разкарат от градината, щом някой от тях се осмелеше да влезе вътре. Томас надничаше от прозореца на банята и искаше да знае защо има хора в двора ни. Четирима от съседите ни позвъниха, искаха да им кажем какво става. Татко паркира на съседната улица и се прибра у дома през задната градина. Започнахме да мислим за замъци и вряло олио.

После, след кратък размисъл, позвъних на Патрик и го попитах колко е взел за ценните си сведения. Едва забележимото забавяне, преди да отрече, ми каза всичко, което исках да знам.

— Чуй ме, боклук такъв — изсъсках аз. — Така ще ти сригам маратонските пиццали, че 157-ото място ще ти се види страхотен резултат!

Лу просто седеше в кухнята и плачеше. Не истински плач, само безмълвни сълзи, които се стичаха по лицето ѝ и които тя бършеше с длан. Не знаех какво да ѝ кажа.

Което беше добре. Достатъчно имах да казвам на всички останали.

Всички репортери, освен един, се ометоха до седем и половина. Не знаех дали се бяха отказали, или им бе писнало Томас да изхвърля през отвора за пощата парчета лего всеки път, щом пъхнеха бележка. Казах на Луиза да изкъпе Томас вместо мен, защото така щях да прослушам всички съобщения на телефонния секретар и да изтрия тези от журналистите, без тя да ги чува. Двайсет и шест. Двайсет и шестима нахалници. И всички звучаха толкова мило, толкова съчувствено. Някои дори ѝ предлагаха пари.

Натиснах за всички командата „изтрий“. Дори за онези, които предлагаха пари, макар че, признавам си, мъничко бях изкушена да разбера колко дават. През цялото време чувах как Лу говори на Томас в банята, както и неговото хленчене и цамбуркане, докато бомбардираше с батмобила си огромните сапунени мехури. Това е нещото, което не знаеш за децата, докато не се сдобиеш с такива: задължителната баня, легото и рибните пръчици не ти позволяват да мислиш дълго за неприятни неща. Накрая стигнах до последното съобщение.

„Луиза? Камила Трейнър е. Би ли се обадила? Колкото може по-скоро?“

Взрях се изненадано в телефонния секретар. Върнах съобщението и го прослушах отново. После изтичах горе и толкова бързо измъкнах Томас от банята, че изобщо не разбра какво става. Остана да стърчи с плътно увита около телцето хавлия, като здраво стегнат вързоп, а Лу, препъваща се и объркана, вече беше стигнала до средата на стълбите, следвана по петите от мен.

— Ами ако тя ме мрази?

— Не звучеше така.

— Ами ако от пресата са обсадили и тях? Ако си мислят, че аз съм виновна? — Очите ѝ бяха широко отворени и ужасени. — Ако звъни да ми каже, че той вече го е направил?

— О, за бога, Лу! Поне веднъж в живота си се вземи в ръце! Няма да разбереш, докато не се обадиш. Обади й се. Просто го направи.

Изтичах обратно в банята да се погрижа за Томас. Навлякох му пижамката и му казах, че дядо ще му даде бисквита, ако веднага отиде в кухнята. После надникнах от вратата на банята, да видя дали сестра ми е на телефона в коридора.

Тя се беше обърнала с гръб към мен, с едната ръка приглаждаше косата на тила си.

— Да — чух я да казва. — Разбирам. — А после: — Добре. — И след пауза: — Да.

Близко минута съзерцаваше краката си, след като остави слушалката.

— Е? — попитах.

Тя ме погледна, сякаш току-що ме е видяла, и поклати глава.

— Няма нищо общо с вестниците — обясни ми, гласът й все още бе скован от шока. — Тя ме помоли — умоляваше ме — да отида в Швейцария. Запазила е място за полета тази вечер.

[1] Увеселителен парк в Испания. — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Предполагам, при други обстоятелства би изглеждало странно, че аз, Луиза Кларк — момиче, което за двайсет години рядко се е отдалечавало на повече от няколко километра от родния си град, — сега летях към трета страна за по-малко от седмица. Аз обаче опаковах куфара си с експедитивността на стюардеса, като отхвърлих почти всичко и взех само най-необходимото. Трина тичаше насам-натам и ми носеше разни неща, от които според нея можех да се нуждая, после двете слязохме по стълбите. Мама и татко вече бяха в коридора, застанали заплашително един до друг, както правеха, когато нощем закъснявахме и опитвахме да се промъкнем незабелязано.

— Какво става? — Мама не отделяше поглед от куфара ми.

Трина беше спряла пред мен.

— Лу заминава за Швейцария — обясни тя. — И трябва да тръгне веднага. Днес е останал само един полет.

Тъкмо се канехме да продължим, когато мама пристъпи напред.

— Не. — Устата ѝ бе стисната в решителна линия, ръцете ѝ бяха скръстени непохватно пред гърдите. — Наистина. Не позволявам да се замесваш. Ако е това, което си мисля, не те пускам.

— Но... — възрази Трина и погледна назад към мен.

— Не! — повтори мама и в гласа ѝ прозвуча необичайна, стоманена нотка. — Никакво „но“. Мислех си за това, за всичко, което ни разказа. То е грешно. Неморално. И ако те видят да помагаш на някакъв човек да се самоубие, после може да имаш много проблеми.

— Майка ти е права — подкрепи я татко.

— Виждали сме го по новините. Това може да се отрази на целия ти живот, Лу. Това интервю за университета, всичко. Сдобиеш ли се с криминално досие, никога няма да получиш диплома от университета или добра работа, или...

— Но той е помолил тя да отиде. Не може просто да го остави — прекъсна я Трина.

— Напротив. Може. Дала е шест месеца от живота си на това семейство. И като гледам какво става сега, само си е загубила времето. Ами ние? Да ни тропат на вратата и всички съседи да мислят, че сме злоупотребили със социални помощи или нещо от този род. Не, Лу най-сетне получи шанс да постигне нещо в живота си, а те искат от нея да отиде на онова ужасно място в Швейцария и да се забърка бог знае в какво. Е, аз казвам „не“. Не, Луиза.

— Но сестра ми трябва да отиде — настоя Трина.

— Не, не трябва! Тя направи достатъчно. Самата тя каза снощи, че е опитала всичко. — Мама поклати глава. — Каквато и каша да са решили да забъркат Трейнърови, като сторят това... това... каквото смятат да сторят на собствения си син, не искам Луиза да се забърква. Не искам да съсипе целия си живот!

— Мисля, че сама мога да реша — казах аз.

— Съмнявам се, че можеш. Той е твой приятел, Луиза! Той е млад човек и целият му живот е пред него. Не можеш да бъдеш част от това. Аз... шокирана съм, че изобщо си го мислиш. — В гласа на мама имаше нова, твърда нотка. — Не съм те възпитавала да помагаш на някого да сложи край на живота си! Ти би ли направила същото с дядо си? Мислиш ли, че и ние трябва да го натирим в „Дигнитас“?

— При него е различно.

— Не, не е. Не е същият като преди. Но животът му е безценен. Също както и този на Уил.

— Решението не е мое, мамо. На Уил е. Смисълът на всичко това е да подкрепя Уил.

— Да подкрепиш Уил? Не съм чувала по-голяма глупост. Ти си дете, Луиза. Още нищо не си видяла, нищо не си направила. И нямаш представа какво ще ти струва това. Как, за бога, ще спиш нощем, като знаеш, че си му помогнала? Ще помогнеш на един човек да умре! Наистина ли не разбираш какво е това? Ще помогнеш на Уил, този прекрасен, умен млад човек, да умре.

— Ще спя нощем, защото вярвам, че Уил знае кое е добро за него. Защото най-лошото е, че е изгубил възможността да взема и най-малкото решение, да направи и най-малкото нещо за себе си... — Погледнах родителите си, опитвайки се да ги накарам да разберат. — Не съм дете. Обичам го. Обичам го и не биваше да го оставям сам... и не мога да понеса да не съм там и да не знам какво... какво... —

Преглътнах. — Така че — да, ще отида. Няма нужда да се грижиш за мен и да се опитваш да ме разбереш. Сама ще се справя. Но ще отида в Швейцария — независимо какво ще кажете и двамата.

В малкото коридорче стана тихо. Мама ме гледаше така, сякаш не ме познаваше. Пристъпих към нея, исках да я накарам да разбере. Но тя отстъпи назад.

— Мамо? Длъжница съм на Уил. Длъжна съм да отида. Кой, мислиш, ме накара да кандидатствам в университета? Кой, мислиш, ме поощри да направя нещо от себе си, да пътувам, да имам амбиции? Кой промени начина, по който възприемам всичко? Дори самата себе си? Уил го направи. През последните шест месеца живях повече, направих повече, отколкото през всичките двайсет и седем години от живота си. Затова, ако той иска да отида в Швейцария, ще отида. Каквото и да се случи.

Настъпи кратко мълчание.

— Тя е като леля Лили — произнесе тихо татко.

Всички стояхме и се гледахме напрегнато. Татко и Трина си разменяха погледи, сякаш всеки от тях очакваше другият да каже нещо.

Но тишината наруши мама:

— Ако отидеш, Луиза, повече не се връщай тук!

Думите се изтърколиха от устата ѝ като камъчета. Погледнах я смаяно. Очите ѝ бяха студени. Напрегнах се в очакване на реакцията ми. Сякаш между нас се беше изправила стена, за чието съществуване не знаех.

— Мамо?

— Чу какво казах. Това е равносилно на убийство.

— Джоузи...

— Така е, Бърнард! Не мога да бъда част от това.

Помня как си помислих като през мъгла, че никога не съм виждала Катрина толкова разколебана. Видях как ръката на татко посегна към лакътя на мама, но не можех да кажа дали за да я упрекне, или да я успокои. За миг главата ми се изпразни. После минах край родителите си, почти без да съзнавам какво правя, и се упътих към входната врата. След секунда сестра ми ме последва.

Татко стисна плътно устни, сякаш се опитваше да вземе решение. После се обърна към мама и постави ръка на рамото ѝ. Очите

й се възряха в лицето му и сякаш вече знаеше какво се кани да й каже.

Той подхвърли ключовете си на Трина. Тя ги улови с една ръка.

— Излезте от задната врата, минете през градината на госпожа Дохърти и вземете вана. В него няма да ви видят. Ако тръгнете веднага и трафикът не е много натоварен, ще успеете да стигнете навреме.

— Имаш ли някаква идея как ще свърши всичко това? — попита Катрина.

— Никаква.

Не можех да я гледам продължително — ровех в дамската си чанта и се опитвах да разбера какво съм забравила. Продължавах да чувам гласа на госпожа Трейнър по телефона. *Луиза? Моля те, ела. Знам, че невинаги сме се разбирали, но те моля... Много е важно да дойдеш.*

— По дяволите! Никога не съм виждала мама такава — продължи Трина.

Паспорт, портмоне, ключове за вратата. Ключове за вратата? За какво? Вече нямах дом.

Катрина ми хвърли кос поглед.

— Искам да кажа, сега е бясна, понеже е в шок. Знаеш, че накрая ще спре да ти се сърди, нали? Когато се прибрах вкъщи и й признах, че съм надула корема, си мислех, че повече няма да ми проговори. Но й трябвах само... колко... два дни — и й мина.

Чувах я как бърби до мен, но не обръщах внимание на думите й. Трудно ми беше да се съсредоточа върху каквото и да било. Сякаш нервните ми окончания бяха оживели; почти ги чувах как трептят в очакване. Щях да видя Уил! Поне това имах. Почти усещах как километрите помежду ни се свиват, сякаш бяхме в двата края на някаква невидима еластична нишка.

— Трина?

— Да?

Преглътнах.

— Не трябва да изпусна този полет.

Сестра ми не е от хората, които се предават лесно. Подреждахме се в колона, заобикаляхме, ускорявахме във вътрешната лента, нарушавахме ограничението за скоростта, слушахме какво казват по

радиото за трафика и най-сетне пристигнахме на летището. Тя спря рязко и аз бях изхвъркнала от колата, когато чух:

— Ей! Лу!

— Съжалявам. — Върнах се тичешком няколко крачки назад.

Сестра ми ме прегърна много силно.

— Постъпваш правилно — увери ме тя. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. — А сега се разкарай. Ако изпуснеш самолета след шестте наказателни точки в талона ми, няма да ти проговоря.

Не погледнах назад. Тичах по целия път до гишето на Швейцарските авиолинии и трябваше да произнеса името си три пъти, докато прозвучи достатъчно ясно, за да си получа билета.

Пристигнах в Цюрих малко преди полунощ. Госпожа Трейнър ми беше запазила стая в хотел на летището, както бе обещала, и обясни, че ще ми изпрати кола в девет на другата сутрин. Мислех си, че няма да мога да спя, но заспах — странна, тежка и разпокъсана дрямка часове наред — и се събудих в седем сутринта, без да знам къде съм.

Огледах непознатата стая с тежки тъмnochервени завеси, чието предназначение бе да спират светлината, големия телевизор с плосък екран, пътната си чанта, която дори не си бях направила труда да отворя. Проверих часовника, показваше малко след седем швейцарско време. И докато осъзнавах къде съм, усетих как стомахът ми се свива от страх.

Станах с мъка от леглото — тъкмо навреме, за да повърна в малката баня. Свлякох се на теракотения под с полепнала по челото коса и буза, притисната към хладния порцелан. Чувах гласа на майка си, нейните протести, и усетих как ме залива ужасен страх. Нямах да мога да го направя. Не исках пак да се проваля. Не исках да гледам как Уил умира. Простенах силно и се надигнах, за да повърна отново.

Не можех да ям. Успях да преглътна чаша черно кафе, взех си душ и се облякох. Стана осем часът. Взрях се в бледозелената рокля, която бях метнала на стола предната вечер, и се почудих дали е подходяща за там, където отивах. Щеше ли някой да носи черно? Не трябваше ли да нося нещо по-весело и живо — като червената рокля, която знаех, че Уил харесва? Защо ѝ трябваше на госпожа Трейнър да

ме вика тук? Проверих мобилния си телефон, чудейки се дали мога да се обадя на Катрина. Сега там щеше да е седем и половина сутринта. Но тя сигурно обличаше Томас, а мисълта да говоря с мама ме плашеше. Сложих си грим, седнах край прозореца и минутите започнаха бавно да отминават.

Сигурно никога в живота си не съм се чувствала по-самотна.

Не можех да остана повече в малката стая. Намяха нещата в пътната чанта и излязох. Щях да си купя вестник и да чакам във фойето. Едва ли щеше да е по-зле, отколкото да седя в тишината на стаята или да слушам новините по сателитния канал, обгърната от задушаващата тъмнина на завесите. Минавах край рецепцията, когато видях компютърния терминал, дискретно поставен в един ъгъл. Пишеше: *За ползване от гостите. Моля, попитайте на рецепцията.*

— Може ли да го ползвам? — обърнах се към рецепционистката.

Тя кимна и аз си купих жетон за един час. Знаех съвсем точно с кого искам да говоря. Усещах инстинктивно, че той е от малцината, с които можех да се свържа по това време. Влязох в чатрума и написах на мястото за съобщения:

„Ричи? Там ли си?“

„Добро утро, Пчеличке. Днес си подранила?“

Поколебах се само за миг и написах:

„Днес ще е най-странният ден в живота ми. В Швейцария съм.“

Той знаеше какво означава това. Всички знаеха какво означава. Клиниката беше тема на множество разгорещени спорове. Написах:

„Страх ме е.“

„Защо си там тогава?“

„Защото не мога да не съм тук. Той ме помоли. В един хотел съм. Чакам. Ще отида да го видя.“

Поколебах се, после написах:

„Нямам представа как ще завърши този ден.“

„О, Пчеличке!“

„Какво да му кажа? Как да променя решението му?“

Ричи не отговори веднага. Думите му се появиха на екрана по-бавно от обикновено, сякаш много внимаваше.

„Щом е в Швейцария, Пчеличке, едва ли ще промени решението си.“

Усетих огромна буца в гърлото и преглътнах. Ричи продължаваше да пише:

„Моят избор не е такъв. Както и на повечето от нас в този чатрум. Обичам живота си, макар да не е какъвто желая. Но разбирам защо на приятеля ти му е дошло до гуша. Уморително е да водиш такъв живот, уморително по начин, който здравите хора не могат да разберат. Ако е решил твърдо, ако наистина не вижда начин нещата да

станат по-добри, просто трябва да си с него. Няма нужда да мислиш, че е прав. Но трябва да си там.“

Осъзнах, че съм спряла да дишам.

„Късмет, Пчеличке. И се обади. Сигурно няма да ти е лесно след това. Но каквото и да се случи, бих се радвал да имам приятел като теб.“

Пръстите ми застинаха на клавиатурата. Написах:

„Ще ти се обадя.“

После рецепционистката ми каза, че моята кола е пристигнала.

Не знам какво очаквах — може би някаква бяла сграда край езеро или до заснежени планини. Може би някаква солидна мраморна фасада с позлатена табела на стената. Но не очаквах да пътувам през индустриален район и да ме оставят пред съвсем обикновена наглед къща, заобиколена от фабрики и — кой знае защо — футболно игрище. Прекосих двора, минах край езерце със златни рибки и позвъних на входната врата. Жената, която я отвори, веднага разбра кого търся.

— Той е тук. Да ви заведе ли?

В първия миг не помръднах. Взирах се в затворената врата, странно напомняща вратата на пристройката на Уил, пред която бях стояла преди толкова месеци. После си поех дъх. И кимнах.

Видях леглото, преди да видя него; изпълваше стаята с махагоновата си рамка, странните цветни мотиви на юргана и възглавниците изглеждаха нелепо на подобно място. Господин Трейнър седеше от едната му страна, госпожа Трейнър — от другата.

Тя стана, щом ме видя, беше призрачно бледа.

— Луиза.

Джорджина седеше на дървен стол в ъгъла, превита о две, ръцете ѝ бяха притиснати една в друга като за молитва. Вдигна глава, когато влязох, очите ѝ бяха мътни и зачервени от мъка и за миг се изпълних със съчувствие към нея.

Самата стая беше светла и просторна — като в луксозна вила. Имаше застлан с плочки под и скъпи килимчета, и диван в единия край, откъдето се виждаше малка градина. Не знаех какво да кажа. Беше толкова абсурдна, обикновена гледка — тримата седнали вътре, сякаш бяха семейство, опитващо се да реши какви забележителности да посети днес.

Обърнах се към леглото.

— И тъй — казах аз, с чанта през рамо. — Предполагам, че обслужването по стаите не е кой знае какво?

Очите на Уил се впиха в моите и въпреки всичко, въпреки всичките ми страхове и обстоятелството, че бях повръщала два пъти, че се чувствах така, сякаш не бях спала от години, внезапно се зарадвах, че съм тук. Не, не се зарадвах, изпитах облекчение. Сякаш бях изрязала някаква болезнена част от мен, която не ми даваше миг покой, и се бях отървала от нея.

И тогава той се усмихна. Беше прекрасна усмивка — нежна, изпълнена с признание.

Странно, но и аз му се усмихнах в отговор.

— Хубава стая — казах аз и веднага осъзнах идиотизма на забележката. Видях как Джорджина Трейнър притвори очи и се изчервих.

Уил се обърна към майка си:

— Искам да говоря с Лу. Нали може?

Тя опита да се усмихне. Съзрях милион неща в начина, по който ме погледна — облекчение, благодарност, леко разочарование, че е изключена от тези няколко минути, може би дори бегла надежда, че появата ми означава нещо, че съдбата все още би могла да обърне посоката.

— Разбира се.

Мина край мен и докато стоях встрани от вратата, за да я пусна да мине, протегна ръка и ме докосна по лакътя, съвсем лекичко. Очите ни се срещнаха и нейните омекнаха — за миг изглеждаше съвършено различен човек.

— Хайде, Джорджина — каза тя, когато видя, че дъщеря ѝ не помръдва.

Джорджина се изправи бавно и излезе мълчаливо, целият ѝ гръб излъчваше неохота.

И тогава останахме само двамата.

Уил беше подпрян в леглото и можеше да вижда градината през прозореца от лявата си страна. Водната инсталация в малката градина пръскаше жизнерадостно тънки струйки вода. На стената имаше репродукция на картина с гергинии в неподходяща рамка. Помня как си помислих, че човек едва ли би искал да гледа подобна абсурдна картина в последните си мигове.

— И тъй...

— Нали няма да...

— Няма да се опитвам да променя решението ти.

— Щом си тук, значи приемаш, че имам право на избор. Това е първото нещо, което мога да контролирам след злополуката.

— Знам.

Това беше. Той го знаеше и аз го знаех. Не можех да направя нищо повече.

Знаете ли колко е трудно да не казваш нищо? Когато всяка твоя клетка копнее да стори обратното? Бях се упражнявала да не казвам нищо по целия път от летището, но това все още ме убиваше. Кимнах. Когато най-сетне заговорих, гласът ми беше глух, съкрушен. От мен излезе единственото безопасно нещо, което можех да изрека:

— Липсваше ми.

И тогава той сякаш се отпусна.

— Ела тук. — Аз се поколебах. — Моля те. Хайде. Тук, на леглото. До мен.

Тогава осъзнах, че в изражението му се чете истинско облекчение. Че се радва да ме види по начин, който не е в състояние да изрази. И си казах, че това трябва да ми е достатъчно.

Легнах до него и го прегърнах. Отпуснах глава на гърдите му и оставих тялото ми да поглъща лекото им издигане и спускане. Усетих едва доловимия натиск на пръстите му върху гърба си, топлия му дъх в косата си. Притворих очи и вдишах аромата му — все същото ухание на кедър, въпреки голата свежест на стаята и малко дразнещия полъх на дезинфектант отдолу. Помъчих се да не мисля за нищо. Опитах се

единствено да бъда, опитах се да погълна чрез осмоза мъжа, когото обичах, опитах се да запечатам онова, което щеше да ми остане от него, в себе си. Не говорех. А после чух гласа му. Бях толкова близо до него, че звукът сякаш затрептя нежно през мен.

— Ей, Кларк — прошепна той. — Кажи ми нещо хубаво.

Загледах се през прозореца към светлосиньото швейцарско небе и му разказах историята за двама души. Двама души, които не бивало да се срещнат и които не се харесвали особено в началото, но после открили, че са единствените в света, които биха могли да се разбират един другия. Разказах му за приключенията, които преживели, за местата, на които били. Разказах му за нещата, които сама бях видяла, без да съм се надявала, че ще ги видя някога. Разказах му за електриковосини небеса и пъстроцветни морета, за вечери, изпълнени със смях и непринудени шегички. Обрисувах му свят, далеч от този промишлен район в Швейцария, където той още беше по някакъв начин човекът, който иска да бъде. Описах света, който той бе създал за мен, изпълнен с чудеса и възможности. Признах му, че дори не подозира каква огромна рана е излекувал и че само за това част от мен винаги ще му е задължена. И докато говорех, знаех, че изричам най-важните думи, които щях да кажа някога, и че е важно да подбера най-правилните думи — да не са опит да променя решението му, а да изразяват уважението ми към онова, на което ме бе научил.

Разказах му нещо прекрасно.

Времето забави ход и спря. Бяхме само двамата, аз мълвях в празната, огряна от слънце стая. Уил едва проговаряше. Не ми възразяваше, не правеше хапливи коментари, не се подиграваше. От време на време кимаше, притиснал глава към моята, и прошепваше нещо или издаваше лек звук, който би могъл да е удовлетворение от хубав спомен.

— Това бяха — признах аз — най-хубавите шест месеца в целия ми живот.

Последва дълго мълчание.

— Колкото и да е странно, Кларк, и в моя.

И тогава, просто изведнъж, сърцето ми не издържа. Лицето ми се сгърчи, самообладанието ми се изпари. Прегърнах го силно, без да мисля за това, че ще почувства как тялото ми се разтърсва от ридания, защото мъката ме погълна. Заля ме и разкъса сърцето ми, стомаха ми,

главата ми, повлече ме със себе си. Не можех да я понеса. Наистина не можех.

— Недей, Кларк — промълви той. Усетих устните му в косата си. — О, моля те! Недей. Погледни ме.

Стиснах здраво клепачи и поклатих глава.

— Погледни ме. Моля те!

Не го направих.

— Сърдита си ми. Моля те! Не искам да те наранявам или да те карам да...

— Не... — Отново поклатих глава. — Не е това. Не мога... — Бузата ми беше притисната към гърдите му. — Не искам последното нещо, което ще видиш, да е нещастното ми, зачервено от плач лице.

— Ти все още не разбираш, нали, Кларк? — Чувах усмивката в гласа му. — Това не е твой избор.

Отне ми известно време да се успокоя. Издухах си носа, въздъхнах дълбоко. Най-сетне се повдигнах на лакът и го погледнах. Очите му, толкова дълго напрегнати и нещастни, изглеждаха странно ясни и спокойни.

— Толкова си красива.

— Много смешно.

— Ела тук — подкани ме той. — Искам те още по-близо до себе си.

Отново легнах, с лице към него. Видях часовника над вратата и изведнъж осъзнах, че времето изтича. Взех ръката му и я увих плътно около себе си, обвих го нежно с ръцете и с краката си и телата ни се преплетоха. Повдигнах пръстите му — прекрасните му пръсти — и ги зацелувах, усещайки как той леко стиска моите. Сега тялото му ми беше толкова познато. Оpozнала го бях така, както никога не бях познавала тялото на Патрик — силните и уязвимите му страни, белезите и уханието. Доближих лицето си толкова близо до неговото, че чертите му станаха неясни и започнах да се губя в тях. Погалих косата му, кожата му, челото му с връхчетата на пръстите си, по бузите ми се застичаха сълзи, носът ми беше опрян в неговия и през цялото време той ме наблюдаваше безмълвно, изучаваше ме напрегнато, сякаш искаше да вземе със себе си всяка моя молекула. Вече се отдалечаваше, оттегляше се някъде, където не можех да го достигна.

Целунах го, опитвайки се да го върна обратно. Целунах го и оставих устните си върху неговите, дъхът ни се сля и сълзите от моите очи се превърнаха в сол върху неговата кожа, и си казах, че някъде в пространството миниатюрни частици от него ще станат миниатюрни частици от мен, поети, погълнати, живи, вечни. Искях да притисна всяко късче от мен в него. Искях да му влея волята си. Искях да споделя с него всяка глътка живот и да го принудя да живее.

Осъзнах, че се боя да живея без него.

Кой ти е дал право да разбиваш живота ми, искаше ми се да го попитам, а на мен не ми е позволено да имам думата за твоя?

Но бях обещала.

Затова го държах в прегръдките си — Уил Трейнър, бившия финансов магьосник в Ситито, бившия бънджи скачач, спортист, пътешественик, любовник. Притисках го до гърдите си и не казах нищо, само безмълвно му повтарях, че го обичам. О, как само го обичах!

Не мога да кажа колко дълго останахме така. Дочувах смътно тих разговор отвън, шум от обувки, църковна камбана, която биеше в някакво отдалечено място. Накрая усетих как той въздъхна дълбоко, почти потрепери, и отметна глава — само на няколко сантиметра, за да можем да се виждаме ясно.

Примижах и го погледнах.

Той ми отправи лека усмивка, почти извинение.

— Кларк — каза тихо, — би ли извикала родителите ми?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

БРИТАНСКА КРАЛСКА ПРОКУРОРСКА СЛУЖБА

На вниманието на:

Директора на Прокурорската служба

Относно: Уилям Джон Трейнър

4 септември 2009 г.

Следователите са разговаряли с всички, свързани с горния случай — за целта прилагам папка със съответните документи.

Обект на разследване е господин Уилям Трейнър, 35-годишен бивш партньор във фирмата „Мадингли Луинс“, със седалище в лондонското Сити. Господин Трейнър е получил гръбначно увреждане в пътна злополука през 2007 година и е бил диагностициран като квадриплегик С 5/6 (с ограничено движение само на едната ръка), който се нуждае от грижи 24 часа в денонощието. Приложено е медицинското му досие.

Документите показват, че господин Трейнър се е постарал да уреди правните си дела известно време преди пътуването си до Швейцария. Изпратено ни беше подписано и заверено завещание от неговия адвокат, господин Майкъл Лолър, както и копия от всички необходими документи, свързани с неговите предварителни консултации с клиниката.

Семейството на господин Трейнър, както и всичките му приятели, са изразили несъгласието си с декларираното от него желание да сложи преждевременно край на живота си, но предвид медицинското му досие и предишните опити да отнеме живота си (подробно описани в приложената болнична документация), неговия интелект и сила на характера, те явно са били неспособни да го разубедят, дори през удължения шестмесечен период, договорен с него специално за тази цел.

Един от наследниците според завещанието на господин Трейнър е неговата домашна асистентка, госпожица Луиза Кларк. Предвид ограниченото време на нейното общуване с господин Трейнър,

нормално е да бъдат зададени въпроси за степента на неговата щедрост към нея, но всички заинтересовани страни отказват да оспорват изразеното от господин Трейнър желание, което е правно документирано. Луиза Кларк е била разпитана подробно няколко пъти и според полицията е положила всички усилия да отклони господин Трейнър от намерението му (моля, вижте нейния „Календар на пътешествията“, включен като доказателствен материал).

Трябва също да се отбележи, че майката, госпожа Камила Трейнър, дългогодишен уважаван съдия, е подала оставката си с оглед на обществената реакция, предизвикана от случая. Става ясно, че тя и господин Трейнър са се разделили скоро след смъртта на сина им.

Тъй като извършването на асистирано самоубийство в чужди клиники е нещо, което Кралската прокуратура не поощрява, и съдейки от събраните доказателства, явно е, че действията на семейството на господин Трейнър и на неговите служители попадат в рамките на възможно преследване от закона.

1. Господин Трейнър е изразил „доброволно, ясно, осъзнато и информирано“ желание да вземе подобно решение.

2. Няма доказателства за психическо заболяване или за принуда от друго лице.

3. Господин Трейнър е посочил недвусмислено, че желае да извърши самоубийство.

4. Уврежданията на господин Трейнър са били тежки и нелечими.

5. Действията на лицата, придружаващи господин Трейнър, имат незначителен принос или влияние за решението му.

6. Действията на лицата, придружаващи господин Трейнър, може да се квалифицират като неохотна помощ предвид категоричното желание от страна на жертвата.

7. Всички въвлечени страни са оказали пълно съдействие на полицията при разследването на този случай.

Предвид изложените факти, добрата репутация на всички лица и приложените доказателства, в този случай не е в обществен интерес да се организира съдебно преследване.

Предлагам, ако и когато се направи публично изявление в този смисъл, директорът на Прокурорската служба да даде ясно да се разбере, че случаят Трейнър не представлява прецедент и че Кралската

прокурорска служба ще продължи да преценява всеки случай според спецификата му и конкретните обстоятелства.

С най-добри пожелания,

Шейла Макинън

Кралска прокурорска служба

ЕПИЛОГ

Просто следвах инструкциите.

Седях под сянката на тъмнозелената тента на кафенето, прозявах се и обхождах с поглед Рю де Франк Буржоа. Мекото слънце на парижката есен топлеше лицето ми. Сервитьорът с галска експедитивност бе поставил пред мен чиния кроасани и голяма чаша шварц кафе. Стотина метра по-надолу двама велосипедисти спряха на светофара и подеха разговор. Единият носеше синя раница, от която стърчаха две големи франзели. Във въздуха, топъл и задушен, се усещаше ароматът на кафе и острата миризма на нечия току-що запалена цигара.

Свърших писмото от Трина (казваше, че искала да се обади, но не можела да си позволи международен разговор заради цената). Била на първо място в курса по „Счетоводство — второ ниво“ и имала нов приятел — Съндийп, който още не бил решил дали да работи във фирмата на баща си (импорт експорт в района на Хийтроу) и бил „побос“ в музиката и от нея. Томас страшно се радвал, че ще е в по-горен клас в училище. Татко се справял все така страхотно като шеф на поддръжката и ми изпращал поздравии. Тя беше почти сигурна, че мама скоро ще ми прости. *Определено е получила писмото ти. Знам, че го прочете. Дай ѝ време.*

Отпих от кафето си, пренасяйки се за миг на Ренфру Роуд — в дома, който ми се струваше отдалечен на хиляди километри. Седях, присвила леко очи на слънцето, и гледах как една жена със слънчеви очила се оглежда в стъклена витрина. Сви устни при вида на отражението си, поизправи гръб и продължи по пътя си.

Оставих чашата и въздъхнах. После взех другото писмо, писмото, което носех у себе си шест седмици.

Отпред на плика, под името ми, с главни букви беше напечатано:

„ДА СЕ ПРОЧЕТЕ САМО В КАФЕНЕ «МАРКИЗ»,
РЮ ДЕ ФРАНК БУРЖОА, С КРОАСАНИ И ГОЛЯМО
КАФЕ СЪС СМЕТАНА НА МАСАТА.“

Бях се засмяла, макар и през сълзи, когато прочетох надписа за първи път — типично за Уил, да раздава заповеди до последно.

Сервитьорът — висок чевръст мъж с дузина листчета, подаващи се изпод престилката му — се обърна и улови погледа ми. *Наред ли е всичко?* — питаха вдигнатите му вежди.

— Да — отвърнах аз. После добавих малко срамежливо: — *Oui*.

Писмото беше напечатано. Разпознах шрифта от картичката, която ми беше изпратил Уил преди време. Облегнах се на стола си и зачетох:

„Кларк,

Когато четеш това писмо, вече ще са минали няколко седмици. Съмнявам се, че дори предвид новопридобитите ти организационни умения би успяла да отидеш в Париж преди началото на септември. Надявам се, че кафето е добро и силно, а кроасаните — пресни, и че времето все още е достатъчно слънчево, за да седнеш отвън на тротоара в някой от ония метални столове, които винаги лекичко се клатят. Бива си го «Маркиз». И пържолите са добри, ако решиш да се върнеш за обяд. А ако погледнеш от лявата си страна, ще видиш парфюмерията «Л'Артизан», където, след като прочетеш писмото, трябва да идеш да пробваш парфюма, чието име беше нещо от рода на «Папийон Екстрем» (не си спомням точно). Винаги съм си мислел, че на теб ще ухае страхотно.

Окей, инструкциите свършиха. Има няколко неща, които исках да кажа и трябваше да ти ги кажа лично, но ти щеше много да се разстроиш и нямаше да ме изслушаш докрай. Винаги говориш много.

Та ето какво: чекът, който получи в първия плик от Майкъл Лолър, не беше пълната сума, а само малък

подарък, за да си помогнеш през първите седмици и да отидеш в Париж.

Когато се върнеш в Англия, занеси това писмо на Майкъл в лондонския му офис и той ще ти даде съответните документи, за да имаш достъп до сметката, която той е открил на твое име. В тази сметка има достатъчно да си купиш сносно жилище и да платиш таксата за университета и останалите неща по време на редовното ти обучение.

Родителите ми знаят всичко. Надявам се, че това, както и правните документи, изготвени от Майкъл Лолър, няма да позволят да имаш проблеми.

Кларк, почти те чувам как започваш да дишаш тежко. Не изпадай в паника и не се опитвай да раздадеш парите: не са достатъчно да се излежаваш до края на живота си. Но ще ти купят свободата както от това клаустрофобично градче, което двамата наричаме дом, така и от бъдещето, което досега си мислела, че трябва да имаш.

Не ти давам парите, защото искам да се чувстваш тъжна или да си ми задължена, или да си мислиш, че е някакъв вид напомняне за мен.

Давам ти ги, защото не е останало почти нищо, което да ме прави щастлив, но ти въпреки това успяваш.

Съзнавам, че нашето познанство ти е причинило болка и страдания, и се надявам един ден — когато няма да си толкова сърдита и разстроена — не само да осъзнаеш, че постъпих правилно, но и това да ти помогне да имаш наистина добър живот, по-хубав, отколкото ако не ме беше срещнала.

За известно време ще се чувстваш неудобно в новия си свят. Винаги е странно, когато те изтръгват от навиците ти. Но се надявам да се чувстваш и малко въодушевена. Лицето ти, когато се върна от гмуркането онзи път, ми каза всичко; в теб има глад, Кларк. Неустрашимост. Просто си я заровила дълбоко, както правят повечето хора.

Не ти казвам да скачаш от високи сгради или да плуваш с китове, или нещо подобно (макар че тайничко

бих се радвал, ако го направиш), а да живееш смело. Приемай предизвикателствата. Носи гордо чорапогащника на райета. Ако все пак решиш да се събереш с някой смешник, първо се увери, че някъде си скътала нещо от това. Да знаеш, че пред теб все още има възможности, е вид лукс. Да знам, че съм ти ги предоставил, за мен е вид облекчение.

Е, това е. Ти спечели сърцето ми, Кларк. Направи го от първия ден, когато влезе въщи, с твоите абсурдни дрехи, недодяланите ти шеги и пълната ти неспособност да криеш мислите си. Ти промени живота ми много повече, отколкото тези пари ще променят твоя.

Не мисли за мен твърде често. Не искам да тъжиш. Просто живеј добре.

Просто живеј.

С обич — Уил“

Една сълза капна върху масата пред мен. Обърсах бузата си с длан и оставих писмото. Минаха няколко минути, преди да започна да виждам ясно.

— Още кафе? — попита сервитьорът, който отново се беше появил пред мен.

Примигнах. Беше по-млад, отколкото си мислех, и бе изоставил леката си надменност. Може би парижките сервитьори бяха обучени да се държат мило с разплакани жени.

— Може би... коняк? — Хвърли поглед към писмото и се усмихна с нещо като разбиране.

— Не — отвърнах и се усмихнах в отговор. — Благодаря ви. Аз... имам да свърша някои неща.

Платих сметката и прибрах внимателно писмото в джоба си.

А после станах от стола, метнах чантата си на рамо и поех по улицата към парфюмерията и целия Париж отвъд нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.